கழக வெளியீடு-கஅ

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையருரை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்
கந்தசாமியாரவர்களும்
சேலம் நகராண்மைக் கழகக் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்
பண்டித-வித்துவான்,
ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் B.O.L., அவர்களும்
திருத்திய திருத்தங்களுடனும் குறிப்புரையுடனும்

இரண்டாம் பதிப்பு

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை

First Edition April 1923

Published by
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
:: PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., ::
TIRUNELVELI & MADRAS

April, 1946

Printed at Rajan Electric Press, Madras
for S. I. S. S. W. P. S. (Tin) Ltd., Madras -Q. H. Ms/95-B.

பதிப்புரை.

தமிழணங்கின் தனிமுதற் றோற்றத்தையும், என்றும் மாறா இளமைவீறையும், எழில் வடிவினையும் மக்கள் மனக்கண் முன் காட்டி விளக்கும் ஆடியெனச் சிறந்து பொலிவது தொல்காப்பியம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற செந்தமிழ் நூலாகும்.

இந்நூல் எழுத்துசொல் பொருள் என மூவகைத்தாய்த் தமிழின் இயலினைத் தெரிக்கின்றது. இந்நூலின் முதன்மையும், சிறப்பும் நோக்கி இதற்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர். எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் உரையும், பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான் இயல்கட்குப் பேராசிரியர் உரையும் பெருவழக்காகப் பயிலப் பட்டுவருகின்றன.

ஆயினும் ஒருரையைப் பயில்வார் மற்றையோர் உரையையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தல் உண்மை யாராய்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் துணை செய்வதாகலின், எம்மால் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டதோடு, அதன் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணரோடு கருத்து மாறுகொண்ட இடங்கள், நூற்பாக்களோடும் அவரவர் உரைகளோடும் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்முறையில், அதற்கடுத்த சொல்லதிகாரமாகிய இதையும் சேனாவரையர் உரையுடன் பதிப்பித்ததோடு, விளக்கம் பெற வேண்டிய இடங்கட்குத்தக்க ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் பிறவாசிரியர் கோட்பாடுகளும் தெளிய உணருமாறு அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை எழுதியுதவிய வித்துவான் ஞா. தேவநேயப்பாவாணர், பி. ஓ. எல். அவர்கட்கு எம நன்றி உரித்தாகுக.

தமிழ்மொழியின் நல்லியலினை மக்கள் உள்ளத்தில் தெள்ளுறத் தெரிப்பதாய்ச் சொல்லிய சிறப்புடன் வெளிவரும் இந் நூலைத்தமிழுலகம ஏற்றுப் பயனெய்துமாக.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்காப்பியம்

உ. சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையருரை

தன்றோள் நான்கின் ஒன்றுகைம் மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும
ஒளிபெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெஞ்சே.

ஆதியில் தமிழநூல் அகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.

தவளத் தாமரைத் தாதார் கோயில்
அவளைப் போற்றுதும் அருந்தமிழ் குறித்தே.

சந்தனப் பொதியத் தடவரைச் செந்தமிழ்ப்
பரமா சாரியன் பதங்கள்
சிரமேற் கொள்ளுதுந் திகழ்தரற் பொருட்டே.

க. கிளவியாக்கம்

[*எழுத்துக்கள் பொருள்தரும் முறையில் சொற்களாகும் வகை உணர்த்துவது.*]

க. திணை

உயர்திணையும் அஃறிணையும்

க. ***உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே ;***
அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே ;
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே.

நிறுத்த முறையானே[1] *சொல்லுணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார் ; அத னால் இவ்வதிகாரம், சொல்லதிகார மென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.*

சொல்லாவது, எழுத்தொடு ஒருபுடையான் ஒற்றுமையுடைத்தாய்ப் பொருள் குறித்து வருவது. **உரையாசிரியரும்** *எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்து என்பார் 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாராகலின், ஒருபுடை*

---

1 *நிறுத்த முறையாவது . முந்து நூலுள நிறுத்த முறை.*

யொற்றுமையே கூறினர். தன்மையொடு புணர்ந்து என்றக்கால், ஓரெழுத் தொருமொழிக்கு எழுத்தொடு புணர்தல் இன்மையின் சொல்லாதல் எய்தா தென்க. பொருள் குறித்து வாராமையின் அசைநிலை சொல்லாகா எனின், 'ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை யசைச்சொல்' (சொல் - உஎச) என்றும், 'மியாயிக மோமதி இகும் சின் என்னும் ஆவயின் ஆறும்' ... 'வியங்கோ ளசைச்சொல்' (சொல் - உஎரு) என்றும் ஓதுதலான், அவையும் இடமுதலாகிய பொருள் குறித்து வந்தன என்க. 'யாகா பிற பிறக்கு' (சொல் - உஎகூ) என்னுந் தொடக்கத்தனவோ எனின், அவையும் மூன்றிடத் திற்கும் உரியவாய்க் கட்டுரைச் சுவைபட வருதலின் பொருள் குறித்தனவே யாம். இக்கருத்தே பற்றியன்றே ஆசிரியர் 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே' (சொல் - கருடு) என்றோதுவாராயிற் றென்க.

சொற்றான் இரண்டு வகைப்படும், தனிமொழியும் தொடர்மொழியும் என. அவற்றுள், தனிமொழியாவது, **சமய ஆற்றலால்**[1] பொருள் விளக்கு வது. தொடர்மொழியாவது, **அவாய்நிலை**[2]யானும் **தகுதி**[3]யானும் **அண்மைநிலை**[4] யானும் இயைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி ஈட்டம்.

பெயர்ச்சொல்லும், வினைச்சொல்லும், இடைச்சொல்லும், உரிச்சொல்லு மெனத் தனிமொழி நான்கு வகைப்படும். 'மரம்' என்பது, பெயர்ச்சொல். 'உண்டான்' என்பது வினைச்சொல். 'மற்று' என்பது இடைச்சொல். 'நனி' என்பது உரிச்சொல்.

இருமொழித் தொடரும் பன்மொழித் தொடரும் எனத் தொடர்மொழி இரண்டு வகைப்படும். 'சாத்தன் வந்தான்' என்பது இருமொழித் தொடர். 'அறம் வேண்டி அரசன் உலகம் புரந்தான்' என்பது பன்மொழித் தொடர்.

அதிகாரம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் பல உளவேனும், ஈண்டு அதி காரம் என்றது ஒரு பொருள் நுதலி வரும் பல ஓத்தினது தொகுதியை என்க. வடநூலாரும் ஓரிடத்து நின்ற சொல் பல சூத்திரங்களோடு சென்றியைதலை யும், ஒன்றன திலக்கணம் பற்றி வரும் பல சூத்திரத் தொகுதியையும் 'அதி காரம்' என்ப.[5] சொல்லதிகாரம், சொல்லை யுணர்த்திய அதிகாரம் என விரியும்.

---

1 **சமய ஆற்றலாவது :** இச்சொல்லால் இப்பொருளை உணரவேண்டுமென்ற இறைவனின் விருப்பம். இதனை வடநூலார் 'சங்கேத ரூபாசக்தி' என்பர்.

2 **அவாய் நிலை :** ஒருசொல் தன் பொருளை விளக்குவதற்கு மற்றொரு சொல்லை அவாவி நிற்றல். எ-டு: ஆ கிடந்தது. ஆ என்ன செய்தது என அவா நிகழ்ந்தவழி கிடந்தது எனவும், கிடந்தது எது என அவா நிகழ்ந்தவழி ஆ எனவும் ஒன்றை யொன்று அவாவி நின்று பொருள் விளக்குதல் காண்க.

3 **தகுதி :** ஒருசொல் மற்றொரு சொல்லோடு தழுவத் தகுதியுடைத்தாதல். எ-டு: நீரால் நனை - நனைத்தற்கு நீர் தகுதியுடைத்தாதல் காண்க. தீயால் நனை - என்ற பொழுது, நனைத்தற்குத் தீ தகுதியுடைத்தன்றாதல் காண்க.

4 **அண்மை :** சொற்களை இடையீடின்றிக் கூறுதல். எ-டு. ஆவைக் கொணா என இடையீடின்றிக் கூறிக் காண்க. அங்ஙனமின்றி ஆவை எனக் கூறியபின் ஒரு நாழிகை சென்று கொணா எனக் கூறினும், ஆவை எனக் கூறியபின் 'ஆட்டைக் கண்டேன், நீ செல்' என்பன போன்ற பல தொடர்களையோ அன்றிப் பல சொற்களையோ கூறிய பின் கொணா எனக் கூறினும் அண்மையின்மையால் பொருள் படாமை காண்க. இதுபற்றியே இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர்,

"தனிமொழி சமயவாற்றலாற் றனித்துந்,
தொடர்மொழி யவாய்நிலை தகுதியண்மையிற்,
றொகைநிலை தொகாநிலை யாயிரு வகையிற்,
றொடர்ந்தும் பொருளைத் தோற்றுத லியல்பே" (161-சூ.)

எனக் கூறினமையுங் காண்க.

இவற்றை வடநூலார் முறையே ஆகாங்க்ஷா, யோக்யதா, சந்நிதி என்பர்.

5 இதனைச் சிவஞானமுனிவர் விரித்துணர்த்தினர். **தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட்** காண்க.

அச் சொல்லை யாங்ஙனம் உணர்த்தினுரோ எனின், தம்மையே எடுத்தோதி யும், இலக்கணங் கூறியும் உணர்த்தினுன் என்பது.

வழூக் களைந்து சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டமையான், இவ்வோத்துக் 'கிளவியாக்க' மாயிற்று. ஆக்கம்—அமைத்துக் கோடல்; நொய்யும் நுறுங்கும் களைந்து அரிசி அமைத்தாரை, அரிசியாக்கினுர் என்பவாகலின். சொற்கள் பொருள்கள்மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையால் கிளவியாக்கமாயிற்று எனினும் அமையும். பொதுவகையாற் 'கிளவி' என்றமையால், தனிமொழியுந் தொடர் மொழியுங் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி என்னுந் தொடக்கத்தன வெல்லாம் ஒரு பொருட் கிளவி.

இதன் பொருள்: மக்களென்று கருதப்படும் பொருளை ஆசிரியர் உயர்திணையென்று சொலலுவர்; மக்களென்று கருதப்படாத பிற பொருளை அஃறிணையென்று சொல்லுவர்; அவ்விருதிணைமேலும் சொற்கள் நிகழும் என்றவாறு.

எனவே, உயர்திணைச் சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் எனச் சொல் இரண்டு என்றவாறும். மக்கட்சாதி சிறந்தமையான், 'உயர்திணை' என்றுர்.

என்மனுர் என்பது செய்யுள் முடிபெய்தி நின்றதோர் ஆர் ஈற்று எதிர்கால முற்றுச் சொல். என்றிசினோர், கண்டிசினோர் என்பன முதலாயின அவ்வாறு வந்த இறந்தகால முற்றுச்சொல். என்ப என்னும் முற்றுச் சொல்லினது பக ரம் குறைத்து மன்னும் ஆரும் என இரண்டு இடைச்சொல் பெய்து விரித்தார் என்று உரையாசிரியர் கூறினுரால் எனின், 'என்மனா' என்பது இடர்ப்பட் டுழிச் சிறுபான்மை வாராது, நூலுள்ளுஞ் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும்,[1] "இசைநிறை" என்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றுர் பின் னும் இசைநிறை என்றல் மேற்கோள் மலைவாதலானும், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. மாணுக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூருது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலான் செய்யுள் முடிபென்பது கூரு ராயினுர்.[2]

என்மனுர் ஆசிரியர் எனவே, உயர்திணை அஃறிணை என்பன தொல்லா சிரியர் குறியாம். ஆசிரியர் என்னும் பெயர் வெளிப்படாது நின்றது.

மக்களாகிய சுட்டு யாதன்கண் நிகழும், அது 'மக்கட் சுட்டு' எனப் பண் புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.[3] ஈண்டு மக்கள் என் றது மக்கள் என்னும் உணர்வை. எனவே, மக்களேயாயினும், மக்களென்று சுட்டாது பொருளென்று சுட்டியவழி உயர்திணை எனப்படாது என்பதாம்.

---

1 இப் பகுதி பற்றிய கருத்து, அச்சிட்ட இளம்பூரண உரையுட் காணப்படவில்லை. இங்ஙனமே உரையாசிரியர் கருத்தெனக் கொண்டு சேனுவரையர் மறுத்த இடங் கள் பல அச்சிட்ட இளம்பூரண வுரையுள் காணப்படவில்லை. இதனுல், உரை யாசிரியர் இளம்பூரணரல்லாத வேறெருவரோ எனச் சில அறிஞர் ஐயுறுகின்ற னர். இஃது ஆராயத்தக்கது.

2 ஈண்டுக் கூறியவாற்ருல் மன் இசின் இரண்டும் முறையே எதிர்கால இடைநிலையும் இறந்த கால இடைநிலையுமாம் என்பது பெறப்பட்டது. சிவஞானமுனிவர் சிவ ஞானபாடியத்துள் 'என்மனுரென்பது செய்யுண்முடிபாய்த்தோர் ஆர்ற்று முற்றுச்சொல் மன் எதிர்கால இடைநிலை. அது 'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே' என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனுவரையருரையானும் அறிக' என்றுர். இங் ஙனமாகவும், மன் இறந்தகால இடைநிலை யென்பார் சிலர்.

3 மக்கட்சுட்டென்பது அன்மொழித்தொகை யன்றெனவும் இருபெயரொட்டாகு பெயரெனவுஞ் சிவஞானமுனிவர் கூறினர். **தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுட்** காண்க.

இனி அவ்வரல என்னாது பிற என்றே விடின் யாதல்லாத பிற என்று அவாய் நிற்குமாகலின், ‘ அவரல ’ என்றார். மக்கட்சுட்டே என்று மேல் நின்றமையின் மக்களல்லாத பிற என்று உணரலாம் எனின், ஆற்றல் முதலாயினவற்றாற் கொள்வது சொல் இல்வழி என மறுக்க. இனி அவரல என்றே ஒழியின், அவற்றது பகுதி [1]யெல்லாம் எஞ்சாமல் தழுவாமையின், எஞ்சாமல் தழுவுதற்கு ‘ அவரல பிற ’ என்றார்.

செய்யுளாகலான் ஆயிருதிணை எனச் சுட்டு நீண்டது. வரையறையின்மையின் [2] ஈண்டு யகர உடம்படுமெய் ஆயிற்று.

சொல் நிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமாகலின், ஆயிருதிணையின்கண் என ஏழாவது விரிக்க. இன் சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதும் நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரா லெனின் ;—‘ சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும் - சாரியை உள்வழித் தன்உருபு நிலையலும்’ (எழு - கஙஎ) என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபு ஓதினமையானும், ‘செலவினும் வரவினும் தரவினுங் கொடையினும் ’ (சொல் - உஅ) என்புழியும் பிறாண்டு மெல்லாம் ஏழாவது விரித்தற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமையானும், அவ்வுரை போலியுரை யென்க. ஆயிருதிணையினும் என்னும் உம்மை விகாரவகையால் தொக்குநின்றது.

இசைக்கும் என்பது செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொல். மன் என்னும் இடைச்சொல் மன என ஈறு திரிந்து நின்றது. மன் என்று பாடம் ஓதுவாரு முளர். ஏகாரம் ஈற்றசை.

சொல் வரையறுத்தலே இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாயின், ‘ ஆடூஉ அறிசொல் மகடூஉ அறிசொல் ’ என்றாற்போல ‘ உயர்திணைச் சொல் ’ ‘ அஃறிணைச் சொல் ’ என அமையும், உயர்திணை மக்கள் அஃறிணை பிற எனல் வேண்டா எனின் : உயர்திணை அஃறிணை என்பன தொல்லாசிரியர் குறியாகலான், ஆடூஉ மகடூஉப்போல வழக்கொடு படுத்துப் பொருள் உணரலாகாமையின், உயர்திணை மக்கள் அஃறிணை பிற எனல் வேண்டும் என்பது இவ்வாறு பொருள் நுதலிற்றாக உரையாக்கால், சூத்திரம் ஒன்றாமாறில்லை என்க. (க)

உ. பால்

உயர்திணையில் மூன்றுபால்

உ. ஆடூஉ அறிசொல், மகடூஉ அறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே.

இ - ள்: ஆடூஉ அறிசொல்லும் மகடூஉ அறிசொல்லும் பல்லோர் அறியுஞ் சொல்லொடு பொருந்தி, அம்மூன்று கூற்றுச் சொல்லும் உயர்திணையனவாம ; எ - று.

ஆண்மகனை ‘ ஆடூஉ ’ என்றலும், பெண்டாட்டியை ‘ மகடூஉ ’ என்றலும் பண்டையார் வழக்கு.

1 பகுதி - உயிருள்ளவும் உயிரில்லவும் காட்டிய பொருளும் கருதிய பொருளுமாகிய பலவகை.

2 வரையறையின்மையின் - புணரியலில் இன்னுயிர்க்குப்பின் இன் உடம்படு மெய்யென வரையறுக்கப்படாமையின்.

அறிவு முதலாயினவற்றுள் ஆண்மகன் சிறந்தமையின் 'ஆடூஉ அறிசொல்' முற்கூறப்பட்டது. பன்மை இருபாலும்பற்றி வருதலின் 'பல்லோரறிசொல்' பிற்கூறப்பட்டது.

இரண்டாம் வேற்றுமை உயர்திணைக்கண் சிறுபான்மை தொகப்பெறுதலின், தொக்கு நின்றது. திரிந்த புணர்ச்சி யன்மையின் விகாரவகையால் தொக்கதென்பாரும் உளர்.

'சிவணி' என்னும் வினையெச்சம், உயர்திணைய என்னும் வினைக்குறிப்புக் கொண்டது, ஆறும வேற்றுமை ஏற்று நின்ற சொல் பெயராயும் வினைக் குறிப்பாயும நிற்குமாகலான். உயர்திணைய[1]வாம என்னும முப்பாற்சொல்லின் வினை, 'ஆடூஉ அறிசொல்' 'மகடூஉ அறிசொல்' என்னும் இரண்டன் வினையாகிய சிவணி என்னுஞ் செய்தென் எச்சத்திற்கு வினைமுதல் வினையாயினவாறு என்னையெனின் ;—உயர்திணையவாதல். ஆடூஉ அறிசொல் மகடூஉ அறிசொல் என்பனவற்றிற்கும எய்துதலான், வினைமுதல் வினையாம் என்க ; 'முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின' (சொல் - உ௩௰) என்புழி வினைமுதல் வினையென்னுந் துணையல்லது பிறிதொன்றற்குப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல் வேண்டும் என்னும் வரையறை யின்மையின். அல்லாக்கால், 'இவளும் இவனும் சிற்றிலிழைத்தும் சிறுசோறு யடுத்தும் விளையாடுப' என்பன போல்வன அமையாவாம் என்க.

ஆடூஉ அறிசொல் முதலாயினவற்றை உணர்த்தியல்லது அவற்றது இலக்கணம் உணர்த்தலாகாமையின், "பால உணர்த்தும் எழுத்து வகுப்பவே அவை தாமும் பெறப்படும ; இச் சூத்திரம் வேண்டா" என்பது கடா அன்மை உணர்க.

உயர்திணைச் சொல் உணர்த்தி அதனது பாகுபாடு கூறுகின்றாராகலின், 'அம் முப்பாற்சொல் உயர்திணைய' என்றாராயினும், உயர்திணைச் சொல் மூன்று பாகுபாடு படும என்பது கருத்தாகக் கொள்க. இக் கருத்தானன்றே, ஆசிரியர் அம் முப்பாற் சொல்லும் என 'இனைத்தென அறிந்த பொருள் தொகுதிக்குக்' (சொல் - ௩௩) கொடுக்கும் உமமை கொடாராயினும்[2], உரையாசிரியரும் உயர்திணை யெனப்பட்ட பகுப்பை விரிபபுழி இததுணையல்லது விரிபடாதென்பது ஈண்டுக் கூறியது என்றுரைத்ததூஉம என்க. 'ஆயிரு பாற்சொல் அஃறிணை யவ்வே' (சொல் - ௩) என்பதற்கும் ஈதொக்கும். (உ)

அஃறிணையில் இரண்டு பால்

௩. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்
றாயிரு பாற்சொல் அஃறிணை யவ்வே.

இ - ள் : ஒன்றனை அறியுஞ் சொல்லும், பலவற்றை அறியுஞ் சொல்லும் என அவ்விரண்டு கூற்றுச் சொல்லும் அஃறிணையனவாம் ; எ - று. (௩)

---

1 உயர்திணைய என்பது வினைக்குறிப்பு முற்றாகலான் அகரம ஆறும வேற்றுமையுருபாகாது. வினைக்குறிப்பு முற்று விகுதியேயாம என்றறிக.

2 (பாடம) கொடாராயினதூஉம

'பேடி' முதலிய சொற்கள் இப்பகுதியில் அடங்கும் முறை

ச. பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென அறியும்அந் தம்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கின் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இ-ள்: உயர்திணையிடத்துப் பெண்மைத் தன்மை குறித்த ஆண்மை திரிந்த பெயர்ச்சொல்லும், தெய்வத்தைக் குறித்த பெயர்ச்சொல்லும், இவையெனத் தம் பொருளை வேறு அறிய நிற்கும் ஈற்றெழுத்தினைத் தமக்குடைய அல்ல, உயர்திணையிடத்து அதற்குரிய பாலாய் வேறுபட்டு இசைக்கும்; எ-று.

பால் வேறுபட்டு இசைத்தலாவது தாம் உயர்திணைப் பெயராய் ஆடூஉ அறிசொல் முதலாயினவற்றிற்குரிய ஈற்றெழுத்தே தம் வினைக்கு ஈறாக இசைத்தல்.

எடுத்துக் காட்டு: பேடி வந்தாள், பேடர் வந்தார், பேடியர் வந்தார் எனவும்; தேவன் வந்தான், தேவி வந்தாள், தேவர் வந்தார் எனவும் வரும்.

அலிப்பெயரின் நீக்குதற்குப் 'பெண்மை சுட்டிய' என்றும், மகடூஉப் பெயரின் நீக்குதற்கு 'ஆண்மை திரிந்த' என்றும் கூறினார்.

பெண்மை சுட்டிய எனவே பெண்மை சுட்டாப் பேடு என்பதும் ஒழிக்கப் பட்டதாம்.

பெண்மை திரிதலும் உண்டேனும் ஆண்மை திரிதல் பெரும்பான்மை யாகலான் 'ஆண்மை திரிந்த' என்றார்.

பேடியர் பேடிமார் பேடிகள் என்பனவும் அடங்குதற்குப் பேடி யென்னும் பெயர்நிலைக்கிளவி யென்னாது 'பெண்மை சுட்டிய ஆண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக் கிளவி' என்றார்.

பெண்மை சுட்டிய என்னும் பெயரெச்சம் பெயர்நிலைக் கிளவி என்னும் பெயர் கொண்டது. ஆண்மை திரிந்த என்பது இடைநிலை.

'தன்மை திரிபெயர்'[1] (சொல் - ருசு) என்றாற்போலச் சொல்லோடு பொருட்கு ஒற்றுமை கருதி 'ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி' என்றார்.

உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந்திசைக்கும் எனவே தமக்கென வேறு ஈறு இன்மை பெறப்படுதலின், 'இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கிலவே' எனல் வேண்டா எனின், தமக்கென வேறு ஈறு உடையவாய்[2] ஆடூஉவறிசொல் முதலாயினவற்றிற்குரிய ஈற்றானும் இசைக்குங்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குதற்கு, 'அந்தம் தமக்கிலவே' எனல் வேண்டும் என்பது.

---

1 தன்மை திரிபெயர் - அலி என்பது.

2 தமக்குரிய ஈற்றான் இசைப்பதன்றியும், எனவும் பாடமுண்டு.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட நூற்பாவையும் அதன் உரையையும் உலகியலையும் நோக்குமிடத்து, பால்திரிந்த மக்களும் அவர்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களும் பின்வருமாறும் ஆண்மை திரிந்து பெண்மை கொண்டவன் பேடி, பெண்மை திரிந்து ஆண்மை கொண்டவள் பேடன், இவ்விருவர்க்கும் பொதுப்பெயர் பேடு, இம்மூவர்க்கும் பலர்பாற் பெயர், முறையே, பேடியர் பேடர் பேடுகள் என்பன. புணர்ச்சியுணர்ச்சியில்லாததும் பால் காட்டும் உறுப்பால் ஆணும் பெண்ணுமல்லாததும் அலி. பேடி என்னும் பெயர் பேடிமார் பேடிகள் எனவும் பலர்பால் ஏற்கும்.

பாலுள் அடங்காத பேடியையும் திணையுள் அடங்காத தெய்வத்தையும் பாலுள்ளும் திணையுள்ளும் அடக்கியவாறு.

சுட்டிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்ச மென்றும், ஆண்மை திரிதல் சொற்கின்மையின் பெயர்நிலைக்கிளவி என்பது ஆகுபெயராயப் பொருண்மேல் நின்றதென்றும் உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின்: ஆண்மை திரிதல் பெண்மைத்தன்மை எய்துதற் பொருட்டன்றிப் பேடிக்கு இயல்பாகலின் பெண்மை சுட்ட வேண்டி ஆண்மை திரிந்த என்றல் பொருந்தாமையானும், பொருளே கூறலுற்றாராயின் ஆசிரியர் பேடியும் தெயவமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளங்கச் சுருங்கிய வாயபாட்டாற் சூத்திரிப்பராகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மையான், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்றென்க. (ச)

ஆண்பால் ஈறு

ரு. னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்.

இ - ள்: னஃகானாகிய ஒற்று ஆடூஉ அறிசொல்லாம்; எ - று.

எ - டு: உண்டனன், உண்டான், உண்ணாநின்றனன், உண்ணாநின்றான், உண்பன், உண்பான், கரியன், கரியான் என வரும்.

ஆடூஉஅறிசொல்லாவது னகாரஈற்றுச் சொல்லாயினும், பால் உணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கி 'னஃகான் ஒற்றே' என்றார். 'அறமாவது அழுக்காறின்மை' என்றாற்போல, னஃகான் ஒற்று ஆடூஉவறிசொல் என்றாராயினும், ஆடூஉஅறிசொல்லாவது னஃகான் ஒற்றென்பது கருததாகக் கொள்க. 'ளஃகான் ஒற்று' முதலாயினவற்றிற்கும் இவை ஒக்கும். ஏகாரம் அசைநிலை.

உரையாசிரியர் பிரிநிலை யென்றாராலெனின், பிரிநிலையாயின் ஆடூஉவறிசொற்கு இலக்கணங் கூறுதலன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப்புணர்த்துதலே கருத்தாமாகலின் அவ்வுரை போலியுரை என்க. (ரு)

பெண்பால் ஈறு

சு. ளஃகான் ஒற்றே மகடூஉ அறிசொல்.

இ - ள்: ளஃகானாகிய ஒற்று மகடூஉ அறிசொல்லாம்; எ - று.

எ - டு: உண்டனள், உண்டாள், உண்ணாநின்றனள், உண்ணாநின்றாள், உண்பள், உண்பாள், கரியள், கரியாள் என வரும். (சு)

பலர்பால் ஈறு

எ. ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்
மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இ - ள்: ரஃகானாகிய ஒற்றும் பகரமாகிய இறுதியும் மார் என்னும் இடைச்சொல்லும இம்மூன்றும் பலரறி சொல்லாம். ஏ என்பது ஈற்றசை; எ - று.

எ - டு: உண்டனா, உண்டார், உண்ணாநின்றனர், உண்ணாநின்றார், உண்பர், உண்பார், கரியர், கரியார் எனவும்; கூறுப, வருப எனவும்; கொண்மார், சென்மார் எனவும் வரும்.

மார் எதிர்காலம் பற்றி வந்த ஆரேயாம்; ரஃகான் ஒற்றெ அடங்கு மெனின்: அற்றன்று, ஆரேயாயின் கொண்மார் என்புழி மகரம் காலம்பற்றி வந்ததோர் எழுத்தாகல் வேண்டும்; உண்பார் வருவார் எனக் காலம்பற்றி வரும் எழுத்து முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் வேறுபட்டு வருமன்றே; அவ்வா றன்றி உண்மார் வருமார் என எல்லா முதனிலைமேலும் மகரத்தோடு கூடி வருதலானும், வினைகொண்டு முடிதற்கேற்பதோர் பொருள் வேறு பாடுடைமையானும் ஆர் ஈறு அன்று வேறெனவே படும் என்பது.

மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதல் ஒப்புமை நோக்கி அர் ஆர் என்னும் இரண்டு ஈற்றையும் 'ரஃகான்' என அடக்கி ஓதினார். அன் ஆன் அள் ஆள் என்பனவற்றையும் இவ் வொப்புமை பற்றி 'னஃகான் ளஃகான்' என அடக்கி ஓதினார்.

ரகாரம் மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும்பற்றிப் பெருவழக்கிற்றாய் வருதலின், முன் வைத்தார். மார் பகரவிறுதியிற் சிறு வழக்கிற்றாகலின், பின் வைத்தார்.

உண்கும், உண்டும், வருதும் சேறும் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் பலரறி சொல்லாயினும், அவை 'எண்ணியல் மருங்கில் திரி' (சொல் - உ௦௬.) தலின் நேரத் தோன்றாவாகலான், 'இவற்றை நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்' என்றார்.[1]

மூன்றும் பலரறி சொல் என்றாராயினும், பலரறி சொல்லாவது இம் மூன்றும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. (எ)

ஒன்றன்பால் ஈறு

அ. ஒன்றறி கிளவி, த ற ட ஊர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இ - ள்: ஒன்றறி சொல்லாவது த ற ட என்னும் ஒற்றை ஊர்ந்த குற்றியலுகரத்தை இறுதியாகவுடைய சொல்லாம்; எ-று.

எ - டு: வந்தது, வாராநின்றது, வருவது, கரிது எனவும்; கூயிற்று, தாயிற்று, கோடின்று, குளம்பின்று எனவும்; குண்டுகட்டு, கொடுந்தாட்டு, குறுந்தாட்டு எனவும் வரும்.

கிடக்கை முறையாற் கூறாது 'த ற ட' எனச் சிறப்பு முறையாற் கூறினார்.

குன்றியலுகரம் என மெலிந்து நின்றது. தகர உகரம் மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும்பற்றி வருதலும், றகர உகரம் இறந்தகாலமும் வினைக்குறிப் பும்பற்றி வருதலும், டகர உகரம் வினைக்குறிப்பேபற்றி வருதலு மாகிய வேறு பாடுடைமையால், குற்றியலுகரமென ஒன்றாகாது மூன்றாயின. (அ)

பலவின்பால் ஈறு

கூ. அ ஆ வ என வரூஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

---

1 கும் டும் தும் றும் என்னும் ஈற்றுத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுக்களும் பலர்பாற் சொற்களேனும், அர் ஆர் ப மார் என்னும் ஈற்று முற்றுக்களைப்போல உயர்திணைக்கே யுரியவாகாது, 'யானுமென் னெஃகமுஞ் சாறும்' என்றாற்போல திணைவிரவி எண்ணுமிடத்து அஃறிணையையும் உள்ளப்படுத்துதலின், அவற்றை நேரத் தோன்றா என விலக்கினார் என்க.

இ - ள் : பலவறி சொல்லாவன அ ஆ வ எனவரும் இறுதியை யுடைய அக்கூற்று மூன்று சொல்லாம் ; எ - று.

எ - டு : உண்டன, உண்ணாநின்றன, உண்பன, கரியன எனவும் ; உண்ணா, தின்னா எனவும் ; உண்குவ, தின்குவ எனவும் வரும்.

உண்ட, உண்ணாநின்ற, உண்ப, கோட்ட என்னுந் தொடக்கத்தனவும் அகரவீற்றுப் பலவறிசொல். அவற்றுள் உண்ப என்பது பகரவீற்றுப் பலரறி சொல்லன்றே, அஃறிணைக் காயினவா றென்னை யெனின் : பகர இறுதியாயி னன்றே உயர்திணைக்காவது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது ‘ஏனைந் தகைப்ப செலவு’ (கலி - கஉ) ‘சினையவுஞ் சுனையவும் நாடினர் கொய்யல் வேண்டா நயந்து தாங்கொடுப்ப போல்’ (கலி - அய) என நின்றனபோல எதிர்காலத்து வரும் பகர மூர்ந்து நின்ற அகர ஈறாகலின், அஃறிணைச்சொல்லேயா மென்பது. செய்யுளாகலின், தகைப்பன கொடுப்பன என்னுஞ் சொற்கள் தகைப்ப கொடுப்ப என விகாரவகையான் அவ்வாறு நின்றனவாகலான், வழக்கு முடிவிற்கு அவை காட்டல் நிரம்பாதெனின் : தகைத்தன, தகையாநின்றன ; தகைத்த, தகையாநின்ற எனவும் ; கொடுத்தன, கொடாநின்றன ; கொடுத்த, கொடாநின்ற எனவும் இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் அகர ஈறு முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அவ்வக்காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன்பெற்றும் பெறாதும் முடியுமாறுபோல, எதிர்காலத்தும் முதனிலைக் கேற்ற வாற்றான் அக் காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன் பெற்றும் பெறாதும் முடியும். எதிர் காலத்திற்குரிய எழுத்தாவன பகரமும் வகரமுமாம். அவற்றுட் பகரம் பெற்று அன்பெற்றும் பெறாதும் முடிவழி, தகைப்பன தகைப்ப, கொடுப்பன கொடுப்ப எனவும் ; வகரம் பெற்று அவ்வாறு முடிவழி, வருவன வருவ ; செல்வன செல்வ எனவும் இவ்வாறு முடியுமாகலின், தகைப்ப கொடுப்ப என்பன விகார மெனப்படா இயல்பேயாம் என்பது. கொடுப்பன யாவை அவைபோல, என உவமை கருதாது அவைதம்மையே சுட்டி நிற்றலின் கொடுப்ப என்பது பெயரன்மை யறிக. அன் பெறாது எதிர்காலத்து வரும் வகர ஒற்று ஊர்ந்து நின்ற அகரமாய வகர ஈறு அடங்குமெனின், வினைகொண்டு முடிதல் ஒழித்து மார் ஈற்றிற்கு உரைத்தது உரைக்க. அவ்வாறு உரைக்கவே, குகரம் பெற்ற வழி அன்பெறற்கு ஏலாமையின், உண்குவ தின்குவ என்னுந் தொடக்கத்தன வகர ஈறேயாம். வருவ செல்வ எனக் குகரம் பெறாதவழி வகர ஈறாதலும் அகர ஈறாதலும் என இரு நிலைமையும் உடையவாம். என்னை ? எல்லா வினைக்கண்ணும் சேறன்மாலைத்தாகிய வகர ஈறு ஆண்டு விலக்கப்படாமை யானும், அத்தன்மைத்தாகிய அகர ஈறும் ஆண்டு வந்து அன் பெறாதவழிக், கால வகரம் ஊர்ந்து அவ்வாறு நிற்றலுடைமையானும் என்பது.

வரும் என்னும் உகரம் விகாரவகையான்[1] நீண்டு நின்றது.

ஈற்று வகையான் மூன்றாகிய சொல் என்பார் ‘அப்பால் மூன்று’ என்றார். (௯)

இந்த ஈறுகள் வினையிலும் வருதல்

௧௦. **இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய**
ஈற்றில்நின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

---

1 வரூஉம் என்பதை விகாரமென்பதைவிட இசைநிறை யளபெடை என்பதே சிறந்ததாம்

இ - ள்: உயர்திணை அஃறிணை யென்னும் இரண்டு திணைக்கண்ணும் உளவாகிய ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்து பாலும் அறிய அவ்வச் சொல்லின் இறுதிக்கண் நின்று ஒலிக்கும் பதினோரெழுத்தும் புலப்படுதற்கண் வினைச்சொற்கு உறுப்பாய்ப் புலப்படும்; எ - று.

திணை இரண்டே பால் ஐந்தே என வரையறுத்தற்கு 'இரு திணை மருங்கின் ஐம்பால்' என்றார்.

னகாரமும் ளகாரமும் ரகாரமும் மாரும் இறுதிநின்று உணர்த்தும் என்பதற்கு 'ஈற்றின் நின்றிசைக்கும் பதினோரெழுத்தும்' என்பது **ஞாபக**[1]மாயிற்று. அல்லனவற்றிற்கு **அநுவாத**[2]மாத்திரம் என்றார்.

தாமே என்பது கட்டுரைச்சுவைபட[3] நின்றது. வினை எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனாற் படர்க்கைவினை என்று கொள்ளப்படும்.

இவை பெயரொடு வருவழித் திரிபின்றிப் பால் விளக்காமையின் வினையொடு வரும் என்றார். (௰)

பெயரும் வினையும் ஒத்த பாலில் வருதல்

௧௧. வினையின் தோன்றும் பால்அறி கிளவியும்
பெயரின் தோன்றும் பால்அறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

ஒரு திணைச்சொல் ஏனைத் திணைச்சொல்லொடு முடியுந் திணைவழுவும், ஒருபாற்சொல் அத்திணை ஏனைப் பாற் சொல்லொடு முடியும் பால்வழுவும், பிறிதோர் காரணம் பற்றாது ஒரு பொருட்குரிய வழக்கு ஒரு பொருண்மேற் சென்றதெனப்படும் மரபு வழுவும், வினாயதற் கிறையாகாச் செப்பு வழுவும், வினவப்படாத பொருளைப்பற்றி வரும் வினா வழுவும், ஓர் இடச்சொல் ஓர் இடத்துச் சொல்லோடு முடியும் இட வழுவும், காலக்கிளவி தன்னோடியையாக் காலமொடு புணரும் காலவழுவும் என வழு எழுவகைப்படும். 'வழுவற்க என்றலும்' 'வழுவமைத்தலும்' என வழுக் காத்தல் இருவகைப்படும். குறித்த பொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல்லுக என்றல் வழுவற்க என்றலாம். குறித்த பொருட்குரிய சொல்லன்றாயினும் ஒருவாற்றான் அப்பொருள் விளக்குதலின் அமைக என்றல் வழுவமைத்தலாம். இச்சூத்திர முதலாக இவ்வோத்து வழுக் காக்கின்றது.

இ - ள்: கூறப்பட்ட பதினோரீற்றவாய் வினைபற்றி வரும் பால்அறி சொல்லும், அவன் இவன் உவன் என்பன முதலாகப் பெயர்பற்றி வரும் பால்அறி சொல்லும், தம்முள் தொடருங்கால்,

---

1 ஞாபகம் - நினைவுறுத்தல் 'னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்' என்பது முதலிய நூற்பாக்களில் ஈற்றில் நின்றிசைக்கு மென்று சொல்லாத ஈறுகள் இங்கு ஈற்றில் நின்றிசைக்கு மென்று கூறியது ஞாபகம்.

2 அநுவாதம் - வழிமொழிதல். முன் கூறியதையே பின்னும் கூறுதல் ஒரு பயனோக்கியதாயின் வழிமொழிதல் எனவும் குணமும் பயனற்றதாயின் கூறியது கூறல் எனவும் குற்றமுமாகும். இங்கு வழிமொழிதல்.

3 கட்டுரைச்சுவை - இலக்கிய உரைநடைச்சுவை.

ஒரு பாற்சொல் ஏனைப் பாற்சொல்லொடு மயங்கா, தம் பாற் சொல்லொடு தொடரும். எனவே, பிற பாற் சொல்லொடு தொடர்வன வழூ என்பதாம்; எ - று.

ஈண்டுப் பெயரென்றது பொருளை.[1] திணை யுணராக்கால் அதன் உட்பகுதியாகிய பால் உணர்தலாகாமையின், பால் அறி கிளவி எனவே திணையறிதலும் பெறப்படும்; படவே, மயங்கல்கூடா என்றது திணையும் பாலும் மயங்கற்க என்றவாறாம்.

இன்னும் மயங்கல்கூடா என்றதனால், வினைப் பாலறிசொல்லும் பெயர்ப் பாலறிசொல்லும், பாலறிசொல்லுள் ஒரு சாரனவும்[2] இடமுங் காலமும் உணர்த்துமாதலின், அவ்வாறு உணர்த்துவனவற்றானும் மயங்கற்க என்றவாறாம்; ஆகவே, இடமுங் காலமும் மயங்காது வருதலுங் கூறப்பட்டதாம்.

எ - டு: அவன் வந்தான், அவள் வந்தாள், அவர் வந்தார், அது வந்தது, அவை வந்தன எனவும்; நெருநல் வந்தான் எனவும் திணையும் பாலும் இடமும் காலமும் வழுவாது முடிந்தவாறு. அவ்வாறன்றி, அவன் வந்தது, அவன் வந்தாள், யான் வந்தான், நாளை வந்தான் என மயங்கி வருவனவெல்லாம் வழுவாம்.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தான் இனிது கிளத்தல்' என்பதனான் ஐம்பால் உணர்த்துதற் சிறப்புடைய படர்க்கை வினைபற்றி ஓதினாரேனும், 'தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி' (சொல் - சங) என்றும், 'முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி' (சொல் - சகூஉ) என்றும் பெயர் வழுவமைப்பாராகலின் தன்மை முன்னிலைப் பாலறி கிளவியும் மயங்கற்க என்பது ஈண்டைக் கொள்ளப்படும்.

எ - டு: யான் வந்தேன், யாம் வந்தேம் எனவும்; நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர் எனவும் வரும். யான் வந்தேம், நீயிர் வந்தாய் என்னுந் தொடக்கத்தன வழுவாம்.

மயங்கல் கூடா என்றது மயங்குதலைப் பொருந்தா என்றவாறு. மயங்கல் கூடா, தம்மரபினவே என்பனவற்றுள் ஒன்றனது ஆற்றலான் ஏனையதன் பொருளும் உணரப்படுதலின் ஒன்றே அமையுமெனின்: சொல்லுவல்வழியது உய்த்துணர்வதென்க.

தம்மரபினவே என்பதனைப் பிரித்து வேறோர் தொடராக்கிச் சொற்கள் மரபு பிறழா தம்மரபினவே என வருவித்துக் காத்ததாக உரைக்க. இது **யோகவிபாகம்** என்னும் நூற்புணர்ப்பு.[3] முன் இருபொருள் பட உரைப்பன வெல்லாம் இந் நூற்புணர்ப்பாகக் கொள்க. யானை மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றலும் யாடு மேய்ப்பானை இடையன் என்றலும் மரபு. மேய்த்தல் ஒப்புமை

1 பெயரென்றது பொருளை - நூன்மரபில் பெயர் என்றது பெயரால் குறிக்கப்படும் பொருளை. பெயர் என்னுஞ் சொல் ஒரு பொருளின் பெயரையும் ஆகு பெயராய்த் தான் குறிக்கும் பொருளையும் உணர்த்தும். உலக வழக்கில் இரண்டுபேர் மூன்றுபேர் என்பன ஈராட்கள் மூவாட்கள் என உயர்திணைப் பொருளைக் குறித்தல் காண்க. பேர் என்பது பெயர் என்பதன் மரூஉ.

2 பாலறி சொல்லுள் ஒரு சாரன என்பதனாற் குறிப்பது தன்மை முன்னிலைச் சொற்களை, அவை ஒருமைப்பால் உணர்த்துவதன்றி ஆண்மைப்பால் பெண்மைப்பாலும் ஆகிய ஏனையபோல உணர்த்தாமையின்.

3 யோகவிபாகம் - கூட்டுப் பிரித்தல், யோகம் - கூட்டம், விபாகம் - பிரிப்பு. இரு பொருள்பட அமைந்து இருதொடராக ஒரு நூற்பா அமைந்தல் யோக விபாகம். நூற்புணர்ப்பு - தந்திரவுத்தி.

யான் யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்றலும், யாடு மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றலும் மரபுவழு.

செப்புவழாநிலையும், வினாவழாநிலையும், சிறப்பு வகையான் ஓதப்படும் இடவழாநிலையும், இவ்வாறு ஓதப்படும் மரபுவழாநிலையும் ஒழித்து, ஒழிந்தன இச் சூத்திரத்தாற் காத்தார். (கக)

'பேடி' என்னும் சொல் இம் முறையில் அமையும் வகை

கஉ. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே.

இ - ள்: 'உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்' (சொல் - ச) என்று மேற் கூறப்பட்ட ஆண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக் கிளவி ஆடூஉவறி சொல்லோடு புணர்தற்குப் பொருந்தும இடனுடைத்தன்று; எ - று.

ஆண்மையறி சொற்கு ஆகிடன் இன்று என்ற விலக்கு ஆண்மையறி சொல்லோடு புணர்த லெய்திநின்ற பேடிக்கல்லது எலாமையின், அலிமேற் செல்லா தென்க.

இச சூத்திரததைப் 'பெண்மை சுட்டிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வையாது ஈண்டு வைத்தார், இது வழுவற்ற என்கின்ற தாகலான். (கஉ)

வினாவும, விடையும் அமையும் வகை

கங. செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்.

இ - ள்: செப்பினையும் வினாவினையும வழுவாமற் போற்றுக; எ - று.

செப்பென்பது வினாய பொருளை அறிவுறுப்பது. அஃது இரண்டு வகைப்படும், செவ்வன் இறையும்[1] இறை பயப்பதும்[2] என. உயிர எத்தன்மைத்து என்று வினாயவழி உணர்தல் தன்மைத்து என்றல் செவ்வன் இறையாம. உண்டியோ என்று வினாயவழி வயிறு குத்திற்று என்றல், உண்ணேன் என்பது பயர்தமையின், இறை பயப்பதாம்.

கருவூர்க்குச செல்லாயோ சாத்தா எனப் பருநூல் பன்னிரு தொடி என்பது செப்புவழுவாம. சொல் எப்பொருள் உணாத்தும் என்று வினாயவழிச் சொல் ஒரு பொருளும் உணர்த்தாது என்பதும் அது, வினாய பொருளை வினாவால் உணர்ந்து வினாய பொருளை யன்றித தான் குறித்த பொருளைச செப்பால் உணர்த்துகின்ற றகலின் என்பது.

வினா இன்றியும் செப்பு நிகழ்தலின், வினாய பொருளை யெனல் வேண்டா எனின், வினாய பொருளை யென்றது அறிவுறுப்பது செப்பு எனின், அறிய லுறவினை அறிவுறுத்தலின் வினாவும் செப்பாய் அடங்குதலானும் செப்பென்பது உத்தர மென்பதனோடு ஒருபொருட் கிளவி யாகலானும், வினாயபொருளை யறிவுறுததலே இலக்கணமா மென்பது. குமரியாடிப் போந்தேன் சோறு

1 செவவன இறை - நோவிடை.
2 இறைபயபபது - நேரன்றிக குறிப்பாக அலலது சுறறுவழியாக விடை தருவது இறை - விடை.

தம்மின் என வினாவின்றி நிகழ்ந்த சொல் யாண்டடங்கு மெனின் :—அறிய லுறுதலை யுணர்த்தாது ஒன்றனை அறிவுறுத்து நிற்றலிற் செப்பின்பாற் படும்.

வினா எதிர்வினாதல், ஏவல், மறுத்தல், உற்றதுரைத்தல், உறுவதுகூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படு மென்று உரையாசிரியர் கூறினரா லெனின் :—உயி ரெத்தன்மைத் தென்றவழி உணர்தற்றன்மைத் தென்றன் முதலாயின அவற்று ளடங்காமையானும், மறுத்தலும் உடம்படுதலும் வினாவப் பட்டார்கண் ணன்றி ஏவப்பட்டார்கண்ண வாகலானும், அறுவகைப் படுமென்று பிறர்மத மேற்கொண்டு கூறின ரென்பது.

வினாவாவது அறியலுறவு வெளிப்படுப்பது. அது மூவகைப்படும், அறி யான் வினாவும், ஐயவினாவும், அறிபொருள் வினாவு மென. அறியான்வினா உயிர் எத்தன்மைத் தென்பது. ஒருபுடையானும் அறியப்படாத பொருள் வினாவப் படாமையிற் பொது வகையான் அறியப்பட்டுச் சிறப்பு வகையான் அறியப்படாமை நோக்கி அறியான் வினாவாயிற்று. ஐயவினா குற்றியோ மகனோ தோன்றுகின்ற உரு வென்பது. அறிபொருள் வினா அறியப்பட்ட பொருளையே ஒரு பயன் நோக்கி அவ்வாய்பாட்டி னானன்றான் வினாவுவது. பயன் வேறறிதலும்[1] அறிவுறுத்தலு முதலாயின. கறங்கின்ற எருமை பாலோ சினையோ என்பது வினாவழுவாம. ஒரு பொருள் காட்டி இது நெடிதோ குறிதோ என்பதும் அது.

உரையாசிரியர் அறிபொருள் வினாவை அறிவொப்புக் காணடலும், அவ னறிவு தான் காண்டலும், மெய்யவற்குக் காட்டலும் என விரித்து, ஏனைய கூட்டி, ஐந்தென்றார்.

இருவகைச் செப்பினும், மூவகை வினாவினும், செவ்வன் இறையும், அறி யான் வினாவும், ஐயவினாவும வழாநிலை யாகலின், வழாஅலோம்பல் என்பதனாற் கொள்ளப்படும். ஏனைய வழுவமைப்புழிக் காணப்படும். வினா வழீஇயினவிடத்து அமையாதென்று உரையாசிரியர் கூறின ராலெனின் : —அற்றன்று : 'யாதெவ வருஉம் வினாவின் கிளவி' (சொல்-நஉ) எனவும், 'வன்புற வருஉம் வினாவிடை வினைசசொல்' (சொல் - உசச) எனவும் முன்னா வழுவமை 'யா ஆகலான், அது போலியு ரை யென்க. (கங)

கச. வினாவும் செப்பே வினாஎதிர் வரினே.

இ - ள் : வினாய பொருளை ஒருவாற்றான் அறிவுறுத்து வினா விற்கு மறுமொழியாய் வரின், வினாவும் செப்பாம் ; எ - று.

சாத்தா உண்டியோ என்று வினயவழி உண்ணேனோ என வரும். வினா வாயபாட்டான் வந்ததாயினும், உணபல் என்பது கருத்துப்பொரு ளாகலின் செப்பெனப்படும். உண்டியோ என்று வினயவழி உணபல் உண்ணேன் என்று இறுது தானென்றை வினாவுவான் போலக் கூறலின், வழுவமைதியா யிற்று. இது செப்புவழுவமைதியேல் 'செப்பே வழீஇயினும்' என்புழி யடங்கு மெனின் :—ஒன்றன் செப்பு ஒன்றற் காவதன்றி[2] வினாச் செப்பாயின மையின், வேறு கூறினார். (கச)

---

1 வேறறிதல - தானறிந்த பொருளன்றி வேறேதுமுணடோ என அறிதல.
2 ஒனறன செபபு ஒனறறகாவது - முடடுகுததிறறு எனனும வினாவிறகு விடையாகிய முடடுகுததிறறு எனபது செலவாயோ என்ற வேறொரு வினாவிறகு விடை யாய வந்து செலலேன என்று பொருளபடுவது.

**கரு. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே
அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.**

இ - ள் : செவ்வனிறையாகாது செப்பு வழுவிவரினுங் கடியப் படாது, ஒருவாற்றான் வினைய பொருட்கு இயைபுபட்ட கிளவி யாதற்கண் ; எ - று.

சாத்தா உண்டியோ என்று வினயவழி, நீ உண் என்றும், வயிறு குத்தும் என்றும், பசித்தேன் என்றும், பொழுதாயிற்று என்றும் வரும் ; இவை செவ்வன் இறை அல்லவேனும், வினய பொருளை ஒருவாற்றான் அறிவுறுத் தலின், அமைந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், இவை 'தெரிபுவேறு நிலை யலுங் குறிப்பின் தோன்றலும்' (சொல் - கருஎ) என்புழிக் குறிப்பின் தோன்றலாய் அடங்குமாகலின், ஈண்டுக் கூறல்வேண்டா எனின் :—அவ் வாறு அடங்குமாயினும், 'செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்' (சொல் - கங) என்றதனான் இவையெல்லாம் வழுவாதல் எய்திற்று, அதனான் அமைக் கல் வேண்டும் என்பது. (கரு)

**கசு. செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு
அப்பொருள் ஆகும் உறழ்துணைப் பொருளே.**

இ - ள் : செப்பின்கண்ணும் வினாவின்கண்ணும் சினைக்கிள விக்கும் முதற்கிளவிக்கும் உறழ்பொருளுந் துணைப்பொருளும் அவ்வப்பொருளுக்கு அவ்வப்பொருளே யாம் ; எ - று.

எனவே, சினையும் முதலும் தம்முள் மயங்கி வருதல் வழு என்பதாம்.

உறழ்பொருளாவது ஒப்புமை கூறாது மாறுபடக் கூறப்படுவது. துணைப் பொருளாவது ஒப்புமை கூறப்படுவது.

எ - டு : இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரிய, நம் அரசனின் எம் அர சன் முறைசெய்யும் எனவும் ; இவள் கண்ணின் இவள்கண் பெரியவோ, எம் அரசனின் நம் அரசன் முறைசெய்யுமோ எனவும் ; இவள் கண் ஒக்கும் இவள் கண், எம் அரசனை ஒக்கும் நம்அரசன் எனவும் ; இவள் கண் ஒக்குமோ இவள் கண், எம அரசனை ஒககுமோ நம அரசன் எனவும் வரும்.

'அவன் கோலினுந் தண்ணிய தடமென் தோளே' (பட்டின. ந00-க) எனவும், 'துளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே' (குறுந். உஉஉ) எனவும் மயங்கி வந்தன வழுவாம் பிறவெனின் :—அவை செய்யுள் பற்றி வரும் உவம வழு ஆகலின் ஈண்டைக்கு எய்தா, அணியியலுள் பெறப்படும். இம் மகள் கண் நல்லவோ கயல் நல்லவோ என வழக்கின்கண்ணும் மயங்கி வருமாலெனின் : உண்மை யுணர்தற்கு வினயதன்றி ஐயவுவமை வாயபாட்டாற் கண்ணைப் புனைந் துரைத்தல் கருத்தாகலின், அன்னவை யெல்லாம் உரை என்னுஞ் செய்யு ளாம் என்பது. இந் நங்கை முலையின் இந்நங்கை கண் நல்ல என்னுந் தொடக் கத்தன மயக்கம் இன்மையின் இலக்கண வழக்காம் பிற வெனின் ; அற்றன்று : ஒத்த பண்பு பற்றியன்றே பொருவுவது ; கண்ணொடு முலைக்கு ஒத்த பண் பின்மையால் பொருவுதல் யாண்டையது ! ஒத்த பண்பு பற்றிய பொருவுதற் கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி என்பது.

காக்கப்பட்டன செப்பு வழாநிலையும் வினா வழாநிலையும் என்பார் 'செப் பினும் வினாவினும்' என்றார். 'வழாஅலோம்பல்' (சொல் - கங) என்புழி

அடங்குமாயினும், நுண்ணுணர் வுடையார்க்கல்லது அதனால் உணர்தலாகா மையின், விரித்துக் கூறியவாறு. தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் 'பொன் னுந் துகிரும் முத்தும் மணியும்' (புறம் - உகஅ) என எண்ணுங்காலும் இன மாய பொருளே எண்ணப்படு மென்பது கொள்க. (கசு)

இயல்பு வழக்கும் தகுதி வழக்கும் அமையும் வகை

கஎ. தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்
பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே.

இ - ள்: தகுதிபற்றியும வழக்குப்பற்றியும் நடக்கும் இலக் கணத்திற் பக்கச் சொற் கடியப்படா ; எ - று.

தகுதி யென்பது அப் பொருட்குரிய சொல்லாற் சொல்லுதல் நீர்மை அன்று என்று அது களைந்து தக்கதோர் வாய்பாட்டால் கூறுதல். அது செத் தாரைத் துஞ்சினார் என்றலும், சுடுகாட்டை நன்காடு என்றலும், ஓலையைத் திருமுகம் என்றலும, கெட்டதனைப் பெருகிற்று என்றலும என இத் தொடக் கத்தன.

வழக்கு என்பது காரணமின்றி வழங்கற்பாடேபற்றி வருவது. பண்பு கொள் பெயராயினும் பண்பு குறியாது சாதிப் பெயராய வெள்யாடு வெண்க ளமர்[1] கருங்களமா[2] என வருவனவும், குடத்துள்ளும் பிற கலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னாது சில என்றலும், அடுப்பின் கீழ்ப்புடையை[3] மீயடுப்பு என்றலும், பிறவும் வழக்காறும்.

பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்றலும், வண்ணக்கர் காணந்தை நீலம் என்றலும முதலாகிய குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்கும், கண் கழீஇ வருதும் கான்மேல் நீர்பெய்து வருதும என்னுந் தொடக்கதது இடக்கரடக்கும் தகுதி என்றும, மரூஉமுடிபை வழக்காறு என்றும், உரை யாசிரியர் அமைததாரால் எனின்: குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்குச் சான்றோர் வழக்கின்கண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும வாராமையின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்கர - க்கு 'அவையல் கிளவி' (சொல்-சசஉ) எனவும், 'மறைக்குங்காலை' (சொல் - சசங) எனவும், முன்னர் அமைக்கப் படுதலானும், மரூஉமுடிபு எழுத்ததிகாரததுக் கூறப்பட்டமையானும், அவர்க் கது கருததன் றென்பது. கருமை முதலாயின ஒரு நிகரன அன்மையிற் காக்கையொடு சார்த்திக் களம்பழத்தை விதநத துணை யல்லது காக்கைக்கு வெண்மை நேராமையிற் காக்கையிற் கரிது களம்பழம் என்புழிக் கரிது வெளி தாயிற் றன்று. ஆதலால் வழுவன்று. கிழக்கு மேற் கென்பன வரையறை யின்றி ஒன்றனொடு சார்த்திப் பெறப்படுவன வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்பா லதனைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பால தென்றலும் வழுவன்று. சிறுவெள்வா யென்பது இடுகுறி. கருவாடு என்பதும் அது. அதனான் இவை வழக்காறு என அமைக்கப்படாவாயினும், உரையாசிரியர் பிறர்மதம் உணர்த்திய கூறினார் என்பது.

தத்தமக்குரிய வாய்பாட்டானன்றிப் பிற வாய்பாட்டாற் கூறுதல் வழு வாயினும், அமைக என மரபுவழு அமைத்தவாறு. (கஎ)

---

1 வெணகளமா - வேளாளா 2 கருஙகளமா - புலையா,
3 புடை - பகக அடுபபு.

கஅ. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே.

இ - ள் : இனப் பொருளைச் சுட்டுதலின்றிப் பண்படுத்து வழங்கப்படும பெயர் வழக்குநெறி யல்ல செய்யுள்நெறி ; எ - று.

எ - டு : 'செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும் வெண்திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்' (புறம் - கஅ) என வரும்.

பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லன்றே ஒரு பொருட்குச் சிறந்த பண்பான் விசேடிக்கப்படுவது ; ஞாயிறு திங்கள் என்பன பொதுச் சொல் அன்மையிற் செஞ்ஞாயிறு என்றும் வெண்திங்கள் என்றும் விசேடிக்கப்படா வாயினும, செய்யுட்கண் அணியாய் நிற்றலின், அமைக்க என்றார்.

பெருங்கொற்றன் பெருஞ்சாத்தன் என இல்குணம்[1] அடுத்து வழக்கின் கண்ணும் இனஞ்சுட்டாது வருதலின் செயயுளாறென்றல் நிரம்பாதெனின்:— அவை இனஞ்சுட்டாமையின் வழுவாயின அல்ல, இல்குணம் அடுத்தலின் வழு வாயின. இனஞ்சுட்டலாவது இனத்தைச் சுட்டி அவற்றினின்றும் விசேடிக்கப்படுதல். வெண்மை முதலாயின விசேடித்தலாவது அக் குணமில்லா இனப்பொருளின் நீக்கி அக் குணமுடையதனை வரைந்து சுட்டுவித்தலன்றே ; சுட்டப்படுவதன்கண் அக் குணமில்லையாயின் வரைந்து சுட்டுவிக்குமாறு என்னை ! அதனால் விசேடிர்கற்பாலது விசேடியாது நின்றதன்றாகலின் ஈண்டைக்கு எய்தா ; 'வழக்கின் ஆகிய உயர்சொற் கிளவி' (சொல் - உஎ) என் புழி ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் அமைக்கப்படும்.

குறுஞ்சூலி, குறுந்தடி என்னுந் தொடக்கத்தன சூலி தடி யெனப் பிரிந்து நில்லாமையிற் பண்புகொள் பெயர் எனப்படா. பண்படாது, வடவேங்கடந் தென்குமரி, முட்டாழை, கோட்சுறா எனத் திசையும் உறுப்புந் தொழிலும் முதலாய அடையடுத்து இனஞ்சுட்டாது வருவன ஒன்றென முடித்தல் என் பதனால் செய்யுளாறென அமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

ஒன்றனதாற்றலான் ஒன்று பெறப்படுதலின்,[2] வழக்காறல்ல என்றானுஞ் செய்யுளாறென்றானும் கூற அமையுமெனின் : உய்த்துணர்வது சொல்லில் வழி என மறுக்க.

பண்புகொள் பெயர் இனங்குறித்து வருதல் மரபு ; அம் மரபு வழக்கின் கண் வழுவற்க என்றும், செய்யுட்கண வழுவமைக்க என்றுங் காத்தவாறு யிற்று. (கஅ)

கக. இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்.

இ - ள் : தன்னியல்பில் திரியாது நின்ற பொருளை, அதனியல்பு கூறுங்கால் ஆக்கமும காரணமும் கொடாது இற்றெனச் சொல்லுக ; எ - று.

இயல்பாவது பொருட்குப் பின் தோன்றாது உடன் நிகழுந் தன்மை.

எ - டு. நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்து, வளி உளரும், உயிர் உணரும் என வரும்.

---

1 இலகுணம - இல்லாதகுணம

2 ஒனறன தாறறலான ஒனறு பெறபபடுதல - வழககாறலல எனபதால செயயுளாறெனபதும செயயுளாறெனபதால வழககாறலல வெனபதும அறியபபடுதல.

இற்றென்பது வினைக்குறிப்பு வாய்பாடாயினும், உளரும், உணரும் என்னுந் தெரிநிலை வினையும், இற்றென்னும் பொருள்பட நிற்றலின், இற்றெனக் கிளத்தலேயாம்.

நிலம் வலிதாயிற்று என இயற்கைப்பொருள் ஆக்கம பெற்று வருமால் எனின் :—கல்லும் இட்டிகையும் பெய்து குற்றுச் செய்யப்பட்ட நிலத்தை வலிதாயிற் றெனின், அது செயற்கைப் பொருளேயாம். நீர்நிலமும் சேற்று நிலமும் முன் மிதித்துச் சென்று வன்னிலம மிதித்தான், நிலம் வலிதாயிற்று என்றவழி மெலிதாயது வலிதாய் வேறுபட்டதென ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நிற்றலின் இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமொடு வந்ததன்றாம். அல்லது நிலத்திற்கு வன்மை விகாரமென்று ஓர்ந்து நிலம் வலிதாயிற்று என்னுமாயின், திங்கள் கரிது என்பதுபோலப் பிறழ உணர்ந்தார் வழக்காய் ஆராயப்படா தென்க. (கக)

உ௦. செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்.

இ - ள் : காரணத்தால் தன்மை திரிந்த பொருளை, அத் திரிபு கூறுங்கால், ஆக்கங் கொடுத்துச் சொல்லுக ; எ - று.

ஆக்கமொடுகூறல் என்பதனால் திரிபு கூறுதல் பெற்றாம். என்னை ? அதன்கணல்லது வாராமையின்.[1]

இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருள் என்பன, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. (உ௦)

உக. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இ - ள் : செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறுங்கால, காரணத்தை முற்கூறி அதன்வழி ஆக்கங் கூறுக ; எ - று.

தானே என்பது செய்யுட்சுவை குறித்து நின்றது.

எ - டு : கடுக்கலந்த கைபிழியெண்ணெய் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல வாயின ; எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு நீர கால் யாத்தமையால் பைங்கூழ் நல்லவாயின ; நீர கலத்தலால் நிலம் மெலிதாயிற்று ; தீச்சார்தலால் நீர் வெய்தாயிற்று என வரும்.

மயிர் நல்ல, பயிர் நல்ல எனச் செயற்கைப் பொருள் ஆக்கம் பெறாது வந்தனவா லெனின் :—அந்நன்மை பொருட்குப் பின்தோன்றாது உடன் தோன்றிற்றேல் இயற்கையேயாம் ; அவ்வாறன்றி, முன் தீயவாய்ப் பின் நல்ல வாயினவேனும், தீயநிலைமை காணுதான் மயிர் நல்ல பயிர் நல்ல என்றால் படும் இழுக்கென்னை ? அது செயற்கையாவது உணாந்தான் ஆக்கங்கொடாது சொல் லினன்றே வழுவாவ தென்க.

செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமுங் காரணமுங் கொடுத்துச் சொல்லுக என்பதே கருத்தாயின் சூத்திரம் ஒன்றாகற்பாற் றெனின் :—அவ்வாறாதின், ஆக்கமுங் காரணமுஞ் செயற்கைப் பொருட்கண் ஒத்தவாயின என்பது பட்டுக்[2]

---

1 "ஆக்கமொடுகூறல் .....வாராமையின்"-ஒரு பொருள் வளர்ச்சியடைவதும் திருந்துவதும் கெடுவதும் இனனொரு பொருளாய் மாறுவதுமே ஆக்கமாம். அவ்வகை யாக்கமும் திரிபேயாதலின், ஆக்கம் கூறவே திரிபும் உடன் கூறியவாறாம். ஆக்கத்தினலன்றி வேறு வகையில் திரிபில்லை என்பது.

2 "ஆக்கமுங் .....பட்டு" - செயற்கைப்பொருட்கு ஆக்கம் போன்றே காரணமும் யாப்புறவாய (நியதியாய) வரவேண்டுமென்று பொருள்பட்டு,

'காரணமின்றியும் போக்கின்று' (சொல் - உஉ) என்பதனோடு மாறுகோட லானும், காரணஞ் செயற்கைப் பொருளதோ ஆக்கத்ததோ என ஐயுறப்படுத லானும், ஆக்கந்தானே காரண முதற்றெனப் பிரித்துக் கூறினரென்பது.

இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமுங் காரணமும் பெறாது வருதலும் செயற் கைப் பொருள் அவை பெற்று வருதலும் இலக்கண மெனவே, இவ்வாறன்றி வருவன மரபு வழு என்பதாம்.

நுண்ணுணர்வுடையார்க்குத் 'தம்மரபினவே' (சொல் - கக) என அடங் குவ வாயினும், ஏனையுணர்வினோர்க்கு இவ்வேறுபாடு உணர லாகாமையின், விரித்துக் கூறினர். (உக)

உஉ. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும்
போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இ - ள்: காரண முதற்றெனப்பட்ட ஆக்கச் சொல் காரண மின்றி வரினுங் குற்றமின்று வழக்கினுள்; எ - று.

உ - ம்: மயிர் நல்லவாயின, பயிர் நல்லவாயின என வரும்.

வழக்கினுட் காரணமின்றியும் வருமெனவே, செய்யுளுட் காரணம் பெற்றே வருமென்பதாம்.

உ - ம்: 'பரிசிலர்க் கருங்கல நல்கவுங் குரிசில்
வலிய வாகுநின் தாள்தோய் தடக்கை' (புறம் - கச)

எனவும்,

'தெரிகணை யெஃகம் திறந்தவா யெல்லாம்
குருதி படிந்துண்ட காகம் - உருவிழந்து
குக்கிற் புறத்த சிரல்வாய செங்கண்மால்
தப்பியா ரட்ட களத்து' (களவழி நாற்பது - ரு)

'வருமழைய வாயகொள்ளும் வாடாச்சீர் வண்கைக்
கருமுருகன் சூடிய கணணி - திருநுதால்
இன்றெனன் குரற்கூந்தல் பெய்தமையால் பண்டைத்தன்
சாயல வாயின தோள்'

எனவும் காரணம் பெற்று வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குக்கிற்புறத்த, சிரல்வாய என ஆக்கமின்றி வந்தனவா லெனின்:—தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல் என்ப தனான் ஆண்டாக்கந் தொக்கு நின்றதென்பது.

'அரிய கானஞ் சென்றோர்க்
கெளிய வாகிய தடமென் றோளே' (குறு - எஎ)

எனவும்,

'நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவும்
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு' (குறள் - ௩௦௫)

எனவும், செயற்கைப் பொருள் செய்யுளுள் காரணமின்றி வந்தனவா லெனின்:—களவுக்காலத் தரியன இக்காலத்து எளிய வாயின என்பது கருத் தாகலான், இக்காலங் காரணமென்பது பெறப்படுதலானும், ஊழாலென்பது

அதிகாரத்தான் வருமாகலானும், அவை காரணமின்றி வந்தன எனப்படா வென்பது. (௨௨)

பால் ஐயமுள்ளன அமையும் வகை

௨௩. பால்மயக் குற்ற ஐயக் கிளவி
தான்அறி பொருள்வயின் பன்மை கூறல்.

இ - ள்: திணை துணிந்து பாலதுணியாத ஐயப் பொருளை அவ்வத்திணைப்பன்மையாற் கூறுக ; எ - று.

கிளவி என்றது ஈண்டுப் பொருளை.

ஐயப்பொருளாவது சிறப்பியல்பால் தோன்றாது பொதுவியல்பால் தோன்றிய பொருள்.[1]

எ - டு: 'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ இஃதோ தோன்றுவார்' எனவும், 'ஒன்றோ பலவோ செய புக்கன' எனவும் வரும்.

திணைவயின் என்னாது தானறிபொருள்வயின் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், 'ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ கறவை யுய்த்த கள்வர்' எனவும், 'ஒருத்திகொல்லோ பலர்கொல்லோ இக்குருக்கததிநீழல் வண்டலயர்ந்தார்' எனவும், திணையோடு ஆண்மை பெண்மை துணிந்த பன்மை யொருமைப்பாலையமுங் கொள்ளப்படும்.

ஒருமையாற்கூறின் வழுப்படுதல் நோக்கிப் பன்மை கூறல் என வழா நிலை போலக் கூறினரேனும், ஒருமையைப் பன்மையாற் கூறுதலும் வழுவாத லின், ஐயப்பொருண்மேல் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்திய முகத்தால் பால்வழு அமைத்தவாறும். (௨௩)

௨௪. உருபென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

இ - ள்: உருபெனச் சொல்லுமிடத்தும், ஒருமையும் பன்மையு மாகப் பிரிக்கப்படும் அஃறிணைப் பொதுச் சொற்கண்ணும், இவ் விரு கூற்றினும் ஐயப்புலப்பொதுச் சொல்லாதல் உரித்து ; எ - று.

எனவே, 'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ தோன்றா நின்ற உருபு' எனவும், 'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய் புக்க உருபு' எனவும், 'குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ தோன்றாநின்ற உருபு' எனவும், 'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய் புக்க பெற்றம்' எனவும் சொல்லுக என்பதாம்.

ஐயக்கிளவி யென்பது அதிகாரத்தாற் பெற்றும்.

உருபினும் என்னாது உருபென மொழியினும் என்றதனான், உருபின் பொருளவாகிய வடிவு பிழம்பு பிண்டமென்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

பன்மை கூறல் உயர்திணைப்பாலையத்திற்கு உரித்தென்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்தென்றும் உரையாசிரியர் கூறினரா லெனின் :—அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப் பிரிப்பு என்றாற் போல உயர்திணைப்பால் மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்து என்றும், விதந்

---

1. சிறபபியலபு பால ; பொதுவியலபு திணை.

தோதுவர் ஆசிரியர் ; அவ்வாறு ஓதாமையானும், நடையுள்[1] அவை பொது வாய் வருதலானும், அவை போலி யுரை யென்க.

ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ என்றற் றொடக்கத்து உயர்திணைப் பன்மை யொருமைப்பால் ஐயத்திற்கு உருபு முதலாயின எலாமையும், திணையை யத்திற்கும் எனைப்பாலையத்திற்கும் ஏற்புடைமையும், சுட்டியுணர்க என்பது போதரச் 'சுட்டுங்காலை' யென்றார். சுட்டுதல் - கருதுதல். (உச)

அவை, துணிந்தபின் அமையும் வகை

௨௫. **தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப**
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இ - ள் : ஐயுற்றுத் துணியும்வழி அன்மைக் கிளவி அன்மைத் தன்மையைச் சுட்டி நிற்றலு முரித்து என்று சொல்லுவர், துணிந்து தழீஇக் கொள்ளப்பட்ட பொருளின் வேறாய பொருளிடத்து; எ - று.

என்றது, குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ என்றானும், ஒருவன் கொல்லோ ஒருத்திகொல்லோ என்றானும், ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ என்றானும், ஐயம் நிகழ்ந்தவழித் துணிதலு முண்டு ; பிறநடையுள் துணிந்த வழி மறுக்கப்படும் பொருண்மேல் அன்மைத்தன்மை யேற்றினும் அமையும் என்றவாறு.

மகனென்று துணிந்தவழிக் குற்றியன்று மகனெனவும், குற்றியென்று துணிந்தவழி மகனல்லன் குற்றி யெனவும், ஆண்மக னென்று துணிந்தவழிப் பெண்டாட்டி யல்லள் ஆணமகனெனவும், பெண்டாட்டி யென்று துணிந்தவழி ஆணமகனல்லன் பெண்டாட்டியெனவும், ஒன்றென்று துணிந்தவழிப் பலவல்ல ஒன்றெனவும், பலவென்று துணிந்தவழி ஒன்றன்று பலஎனவும் மறுக்கப்படும் பொருண்மேல் அன்மைக்கிளவி அன்மைத்தன்மையைச் சுட்டி நின்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறையாகலான், வேறிடத்துச் சுட்டாமையே பெரும் பான்மை யென்பதாம். ஆகவே, இவ்வுருபு குற்றியன்று மகனென ஐயப்புல மாகிய பொதுப்பொருண் மேலானும், குற்றியல்லன் மகனெனத் துணி பொருள் மேலானும அன்மைக்கிளவி அன்மை சுட்டி நிற்றல் பெரும்பான்மை யென்பதாம் ; என்னை ? வேறிடத்துச் சுட்டாமையாவது ஈண்டுச் சுட்டலே யாகலான்.

குற்றியன்று மகன் என்றவழி மகனென்பது நின்று வற்றுமெனின் :—

'எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப' (சொல் - சு அ)

என்பதனுன் எழுவாய் வெளிப்படாது நிற்றலு முண்மையான், வெளிப்படாது நின்ற இவனென்னும் எழுவாய்க்கும் அது பயனிலையாகலின், நின்றுவற்றுதல் யாண்டைய தென்க. அல்லனவற்றிற்கும் ஈது ஒக்கும்.

குற்றியல்லன் என்புழிக் குற்றியென்பது அல்லனென்னுஞ் சொல்லோடி யைந்தவாறு என்னை யெனின் :— இவ்வுருபு குற்றியாம் என்றவழி ஆம் என் பதனோடு குற்றியென்பதூஉம் எழுவாயாய் நின்றே இயைந்தாற்போல, இவன் குற்றியல்லன் என்புழி ஆமென்பதன் எதிர்மறையாகிய அன்மைக் கிளவி

1. நடை என்றது வழக்கை.

யோடும் குற்றியென்பது எழுவாயாய் நின்றே யியையு மென்பது. எழுவாயாய் இயைதலி னன்றே யான் நீயல்லன் என்புழி நீயென்பது வேற்றுமைக்கேற்ற செய்கை பெறாது நின்றதென்க. (உரு)

வண்ணச் சினைச்சொல் அமையும் வகை

உசா. அடைசினை முதல்என முறைமூன் றும் மயங்காமை நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இ - ள் : பண்புச்சொல்லும், சினைச்சொல்லும், முதற்சொல லும் என மூன்றுங் கூறப்பட்ட முறை மயங்காமல, வழக்கைப் பொருந்தி நடக்கும், வண்ணச் சொல்லோடு தொடர்ந்த சினைச் சொல்லையுடைய முதற்சொல் ; எ - று.

வடிவு முதலாகிய பிற பணபும் உளவேனும, வண்ணப் பண்பினது வழக்குப்பயிற்சி நோக்கி 'வண்ணச சினைச சொல்' என்றார.

எ - டு : செஙகால்நாரை, பெருந்தலைச சாத்தன் என வரும். கால் செந்நாரை, தலைபெருஞ் சாத்தன் என முறை மயஙகி வரின், மரபு வழுவா மென்க.

வழக்கினுள் மயஙகாது வருமெனவே,

> 'கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
> செவிசெஞ் சேவலும பொகுவலும வெருவர
> வாயவன் காக்கையுங கூகையுங கூடி' (புறம் - உஙஅ)

எனச செயயுளுள் மயஙகியும் வரப்பெறும என்றவாறும. செவிசெஞ் சேவல், வாய்வன் காக்கை என்பன, செஞ்செவிச சேவல், வல்வாய்க் காக்கை என்னும பொருள்பட நின்றமையின், வணணச் சினைசசொல் மயக்கமாயின. அஃ தேல், சினையடையாகிய செமமையும் வன்மையும முதலடை ஆயினவாறு என்னை யெனின் :—சினையொடு முதற்கு ஒற்றுமை யுண்மையான் அவை முதலொடும் இயைபுடைய வென்பது.

'பெருந்தோள் சிறுநுசுப்பின் பேரமர்க்கண் பேதை' என்புழி மூன்றும் வழி முதல் கிடவாது பின்னும் அடையுஞ் சினையும புணர்த்தமையான் வண் ணச் சினைசசொல் செய்யுளுள் மயஙகி வந்ததென்று உரையாசிரியர் கூறினார ெலனின் :—மூன்றும்வழிப் புணர்க்கப்படும பேதை யென்னும் முதற் சொல் பேரமர்க்கண் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறுநுசுப்பு என்னுந தொகையோடும் அப் பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், 'பெருந்தோட் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதி' என்றாற்போல மூன்றும்வழிப் பிற சொல்லடுத்துப் பேதை யென்னும் முதல் கிடந்ததெனவே படுதலின், மயக்க மின்மையான், அவர்க்கது கருத் தன்றென்க. அன்றிப் பெருந்தோள் முதலாகிய மூன்றும பலபெயர் உம் மைத்தொகைபடத் தம்முள்தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யென்பத னேடு வேற்றுமைத் தொகைபடத் தொக்கன வெனினும், அவை உம்மைத் தொகைபடத் தொகாது நின்று பேதை யென்பதனேடு வேற்றுமைத் தொகைபட ஒருஙகு தொக்கன வெனினும், தம்முள் இயையாது பேதை யென்பதனேடு இயைதலின், ஆண்டும் மயக்க மின்மை யறிக. அஃதேல்,

இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின் :—அடுக்கிய அடையும் சினையும் பொதுமை நீக்குதற்கன்றி அணி குறித்து நிற்றலின் செய்யுட்கே உரித்தென்பது. 'சிறுபைந்தூவி' (அகம் - ருள) எனச் சினையொடு குணம் இரண்டடுக்கி வருதல் செய்யுட் குரித்து என்றும், 'இளம்பெருங் கூத்தன்' என முதலொடு குணம் இரண்டடுக்கி வருதல் வழக்கிற் குரித்து என்றும், பிறர் மதமேற் கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பலவாக இனஞ்சுட்டாதன செய்யுட்கு உரியவாம், இனஞ்சுட்டி நின்றன வழக்கிற்கு உரியவாம் என்பதே உரையாசிரியர் கருததென்க. அன்றிப் பிறநூன் முடிந்தது தானுடன்படுதல் என்பதனால் சினையொடு குணம் இரண்டடுக்கல் செய்யுளாறென்று கொள்ளினும் அமையும் ;

> 'முதலொடு குணமிரண் டடுக்கல் வழக்கியல்
> சினையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே'

என்றாராகலின்.

வண்ணச் சினைச்சொல் என்றதனால் வண்ணமும் சினையும் முதலுங் கூறுதற்கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி யென்பதாம். எனவே, இளம்பெருங்கூத்தன், பெரும்பலாக்கோடு என்னுந் தொடக்கத்தன வேண்டியவாறு வரப்பெறு மென்றவாறு.

மயங்காது வருக என மரபுவழுக் காத்தவாறு. (உசு)

பால் வழுவமைதி

உஎ. **ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்**
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி ;
இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல.

இ - ள் : ஒருவனையும் ஒருத்தியையுஞ் சொல்லும் பன்மைச் சொல்லும், ஒன்றனைச் சொல்லும் பன்மைச் சொல்லும், வழக்கின் கண் உயர்த்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாம், இலக்கண முறைமையாற் சொல்லும் நெறியல்ல ; எ - று.

எ - டு : யாம் வந்தேம், நீயிர் வந்தீர், இவர் வந்தார் என வரும்.[1]

உயர்சொல் உயர்க்குஞ் சொல்.

உயர்சொற் கிளவி யென்புழிக் கூறியது கூறலன்மை பண்புத்தொகை யாராய்ச்சிக்கண் சொல்லுதும்.*

தாம் வந்தார் தொண்டனார் எனப் பன்மைக்கிளவி இழித்தற் கண்ணும் வந்ததாலெனின் :—ஆண்டு உயர்சொல் தானே குறிப்பு நிலையாய் இழிபு விளக்கிற்றென்பது.

---

1 ஒருவர் என்னும் சொல்லும் உயர்சொற் கிளவியே. ஒருவர் தாமாய் ஒன்றை எண்ணும் போதும் ஓர் ஆசிரியரும் ஒரு தலைவனும் ஒன்றைக் கூறும்போதும் 'யாம்' என்னும் பன்மைச் சொல் நிகழும். ஆசிரியர் கூறுவதை ஆங்கிலத்தில் Editorial 'we' என்பர். யாங்கள் நீங்கள் அவர்கள் என்னும் இரட்டைப் பன்மைப் பெயர்கள் ஆசிரியர் காலத்தில் வழங்கவில்லை.

* நகையாடல் பற்றி வந்த 'நரியனார்' 'தேரையார்' என்பனவும், உயர்வுபற்றிவந்த 'நாலடியார்' 'திருக்கோவையார்' என்பனவும் இவை போன்றவும் ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவிகளாம்.

இலக்கண மருங்கின் சொல்லாறல்ல என்றதனுன் இலக்கண மன்மையும், வழக்கினுகிய உயர்சொற் கிளவி யென்றதனுன் வழுவன்மையுங கூறினர்; கூறவே, வழுவமைதி யென்றவாறும். அஃதேல், "வழக்கினுகிய உயர்சொற் கிளவி" யெனவே வழுவமைதி யென்பது பெறுதும்; இலக்கண மருங்கின் சொல்லாறல்ல எனல் வேண்டா வெனின் :—அஙஙனங கூறிற் செய்யுள் வரைந்தவாறே வழுவமைத்தவாறே என ஐயமாக்கலின், அவ்வாறு கூறல் வேண்டு மென்பது.

பன்மைக் கிளவியும் எனப் பொதுவகையால் கூறினரேனும், உயர்த்தற் கண் வழஙகப்பட்டு வரும் உயர்திணைப் பன்மையும் விரவுப் பன்மையுமே கொள்ளப்படும் என்றற்கு 'வழக்கினுகிய' என்றார்.

தன்னினம் முடித்தல் என்பதனுன் எருத்தையும் ஆவையும், எந்தை வந்தான், எம்மன்னை வந்தாள் என உயர்திணையாய் உயர்த்து வழஙகலும், ஒன்றென முடித்தல் என்பதனல் 'கன்னிஞாழல்,' (சிலப்-கானல்வரி-கஅ) கன்னியெயில் என அஃறிணையாய் நின்று உயாதிணை வாய்பாட்டால் கூறப் படுதலும், பண்புகொள் பெயாக்கொடை, வழக்கினகத்தும், பெருங்கொற்றன், பெருஞ்சாத்தன் என இல்குணம் அடுதது உயர் சொல்லாய வருதலுங கொள்க. (உஎ)

ரு. இடம்

இடம் உணர்த்தும் சொற்கள்

[1]உஅ. செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப.

இ - ள்: செலவு முதலாகிய நான்கு தொழிற்கண்ணும் நிலை பெறப் புலப்படாநின்ற அந்நான்கு சொலலும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் அம்மூவிடத்திற்கு முரியவாய் வரும்; எ - று.

செலவு முதலாகிய தொழிற்கண் சிறப்பு வகையான் நிலைபெறுது பொது வாய் வரும இயஙகுதல் ஈதல் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின் [2]நீக்குதற்கு 'நிலைபெறத் தோன்றும்' என்றார்.

முற்றும் எச்சமும் தொழிற்பெயருமாகி அததொழில்பற்றி வரும் வாய் பாடு பலவாயினும், அவையெல்லாம் இந்நான்கு தொழிலும் பற்றித் தோன்று தலின், 'நான்கு சொல்' என்றார்.

பொருள் வகையான் முன்னறியப்பட்டமையான் 'அந்நாற் சொல்லும்' என்றார்.

இச சூத்திரத்துள் ஈஙகு முதலாயின தன்மைக்கண்ணும், ஆஙகு முதலா யின படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப்பட்டன.[3]

---

1 28, 29, 30 ஆகிய மூனறு நூறபாககளையும தெயவச சிலையா ஒனருககக கொணடு பொருள கூறுவா.

2 இயஙகுதல, செலவு வரவுகட்கும, ஈதல தரவு கொடைகட்கும பொதுவாம.

3 ஈஙகு வநதான எனபது எனனிடம வநதான எனறும ஆஙகுச செனருன எனபது அவனிடம செனருன எனறும, சில சமயததிற பொருள தருதலால, ஈஙகு முத லாயின தனமைககணணும ஆஙகு முதலாயின படாககைக கணணும அடககப பட்டன.

வினைசசொல் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாதல் வினையியலுள் பெறப் படுதலின் ஈண்டுக் கூறல்வேண்டா எனின் :—ஆண்டுப் பாலுணர்த்தும் ஈற் றன் இடத்திற்குரிமை கூறினர், ஈண்டு ஈற்றனன்றிச செலவு முதலாயின முதனிலை தாமே இடங்குறித்து நிற்றலுடைமையான், இவ்வேறுபாடு ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், ஈண்டுக் கூறினரென்பது. அஃதேல், தருசொல் வரு சொல் ஆயிரு கிளவியுந் தன்மை முன்னிலை யாயீரிடத்த, படர்க்கையிடத்த கொடைசசொல்லுஞ் செலவுச சொல்லும் என ஓதுக, இசசூததிரம் வேண்டா வெனின் :—அங்ஙனமோதின், இடஞ்சுட்டும முதனிலை இந்நான்குமே யென் னும் வரையறை பெறப்படாமையின், இது வேணடுமென்பது. அஃதேல், போதல் புகுதல் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் இடஞ்சுட்டுதலின் நான்கென் னும் வரையறை அமையாதெனின் :—அவை இக்காலத்துச் சிலவிடத்துப் பயின்று வருமாயினும் மூன்றிடத்திற்கும் பொதுவாகலினன்றே, ஆசிரியர் அந் நாற் சொல்லுமென இவற்றையே வரைந்தோதுவாராயிற் றென்பது. (உஅ)

தன்மை முன்னிலைக்குரிய சொற்கள்

உகூ. அவற்றுள்
தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.

இ - ள் : கூறப்பட்ட நான்கு சொல்லுள், தருசொல்லும் வரு சொலலுமாகிய இரண்டும் தன்மை முன்னிலையாகிய இரண்டிடத் திற்கும் உரிய ; எ - று.

எ - டு : எனக்குத் தந்தான், நினக்குத் தநதான், என்னுழை வந்தான், நின்னுழை வநதான் எனவும் ; ஈஙகு வநதான் எனவும் வரும்.

தரப்படும் பொருளை ஏற்பான் தானும் முன்னின்றானும் ஆகலானும, வரவுதொழில் தன்கண்ணும முன்னின்றான் கண்ணும் சென்று முடிதலானும், ஈற்றனன்றி இவ்விரு சொல்லும தன்மை முன்னிலைக்கு உரியவாயினவாறு கணடுகொள்க.

‘ நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும்
அம்மூ விடதது முரிய ’ (சொல் - உஅ)

என்று மூன்றிடத்திற்கும வரைவின்றி ஆம எனவுங்கொள்ள வைத்தமையான்,

‘ பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த ’ (புறம் - ருரு)

எனவும,

‘ தூண்டில் வேட்டுவன் வாஙக வாராது ’ (அகம் - நசு)

எனவும்,

மயஙகி வருவனவும் அமைக்கப்படும். அஃதேல், படர்க்கைச்சொல்மயக்க முமெய்துமா லெனின் :—அஃது எச்சவியலுள் பெறப்படுதலின்,[1] ஈண்டுக் கொள்ளப்படாதென்க.

---

1 எசசவியலுட் பெறபபடுதலின எனறு கூறியது,
“ கொடுவென கிளவி படாககையாயினுந
தனனைப பிறனபோற கூறுங் குறிபபில
தனனிடத தியலு மெனமனா புலவா ”
எனனுமெசசவியல 52-ம நூறபாவை நோககி.

ஒருவன் சேய்நிலத்து நின்றும் அணிநிலத்துப் புகுந்தானாயின் சேய்நிலம் நோக்க அணிநிலம் ஈங்கெனப்படுதலின், அவன்கண வந்தான், ஆங்கு வந்தான் என்பன இலக்கணமேயாம். இந்நான்கும் கொடைப் பொருளன என்று உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின் :—' தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது ' என்பதனை அமைத்தாராகலின், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க.

தரவு வரவை யுணர்த்துவனவற்றைத் தருவதும் வருவதும் போலத் தருசொல், வருசொல் என்றார். (உக)

படர்க்கைக்குரிய சொற்கள்

ங௦. ஏனை யிரண்டும் ஏனை யிடத்த.

இ - ள் : செலவுச்சொல்லும் கொடைச்சொல்லும் படர்க்கைக்குரிய ; எ - று.

எ - டு : அவன்கட் சென்றான், ஆங்குச் சென்றான், அவற்குக் கொடுத்தான் என வரும்.

செலவுதொழில் படர்க்கையான்கண் சென்றுறுதலானும், கொடைப் பொருளேற்பான் படர்க்கையான் ஆதலானும் ஈற்றானன்றி[1] இவ்விருசொல்லும் படர்க்கையிடத்திற்குரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. (ங௦)

' யாது ' ' எவன் ' என்னும் சொற்கள் அமையும் வகை

ஙக. யாது எவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்.

இ - ள் : யாது எவன் என்னும இரண்டுசொல்லும அறியாப் பொருளிடத்து வினாவாய் யாப்புறத் தோன்றும் ; எ - று.

எ - டு : இசசொற்குப் பொருள் யாது, இச சொற்குப் பொருள் எவன் என வரும்.

எவ்வகையானும் அறியாப்பொருள் வினவப்படாமையின், ஈண்டு அறியாப்பொருள் என்றது பொதுவகையான் அறியப்பட்டுச சிறப்புவகையான் அறியப்படாத பொருளையாம்.

யா, யாவை, யாவன், யாவள், யாவர், யார், யாண்டு, யாங்கு என்னும் தொடக்கத்தன திணையும் பாலும் இடமும் முதலாகிய சிறப்புவகையானும் சிறிதறியப்பட்ட பொருளனவாகலின், அறியாப்பொருள்வயின் செறியத் தோனறாமையான், இவற்றையே விதந்து ' அறியாப்பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும் ' என்றா். இவையும திணையும் பாலும் குறித்து வருதலின் சிறப்புவகையானும் அறியப்பட்ட பொருளனவேயன்றோ எனின் :—அற்றன்று இசசொற்குப் பொருள் யாது, எவன் என்று வினயவழி, இறுப்பானும், அஃறிணையொருமையும் பொதுமையும் துணிந்து அவற்றுள் பகுதியறிதற்கு வினவுகின்றானல்லன் பொதுவகையான் வினவுகின்றான் என்று உணரும். ஆகலின், அவ்வாறாதல் வழக்கினகத்து வினவுவானதும் இறுப்பானதும் குறிப்பொடு படுத்து உணர்க.

முன்னர் வழுவமைத்தற்கு அவை இன்னபொருட்கு உரிய என அவற்றது இலக்கணம் கூறியவாறு. (ஙக)

---

1 ஈற்றானன்றி - ஈற்றானலலாது முதனிலையால.

அவற்றுள், 'யாது' என்னும் சொல்

௩உ. அவற்றுள்
யாதுஎன வரூஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே.

இ - ள் : கூறப்பட்ட இரண்டனுள் யாதென்னும் வினாச்சொல் அறியாப்பொருள் வினாவாதலேயன்றி அறிந்த பொருட்கண் ஐயம் நீக்குதற்கு ஆராய்ந்த சொல்லாதலும் உரித்து; எ - று.

எ - டு : இம்மரங்களுள் கருங்காலி யாது, நம்மெருதைந்தனுள் கெட்ட எருது யாது என வரும்.

நமருள் யாவர் போயினார், அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது எனப் பிறவும் அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந்தீர்தற்குத் தெரிந்த கிளவியாய் வருதலின், அவையும் ஈண்டமைக்கற்பால எனின் :—அவை அறிந்தபொருள்வயின் ஐயந்தீர்தற்கல்லது யாண்டும் வாராமையின், ஈண்டமைக்கப்படா வென்பது.

இதனான் வினாவழுவமைத்தார். (௩உ)

சினைமுதற் சொல் அமையும் வகை

௩௩. இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியின்[1] உம்மை வேண்டும்.

இ - ள் : கேட்போரான் இத்துணை யென்று அறியப்பட்ட சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் வினைப்படு தொகுதிக்கண் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக ; எ - று.

எ - டு : 'பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி' (திருமுருகா-திருச்சீரலைவாய) எனவும், 'முரசு முழங்கு தானை மூவருங் கூடி' (பொருநராற்-௫௪) எனவும் வரும்.

அறிந்த சினைமுதற்கிளவி எனவே, முன்னறியப்படாககால், முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு, தமிழ்நாட்டிற்கு வேந்தர் மூவர் என உம்மை பெறாது வரும் என்பதாம்.[2]

ஐந்தலைநாகம உடன்றது, நான்மறைமுதல்வர் வந்தார் என்புழி, இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற்கிளவியாயினும், வினைப்படுதொகுதி யன்மையின், உம்மை பெறாவாயின. அஃதேல், பன்னிருகையும் என்புழியும் தொகுதிப்பெயர் வினையொடு தொடராது கையென்பதனோடு ஒட்டி நிற்றலின், வினைப்படுதொகுதியன்றாம் பிறவெனின் :—ஒட்டி நின்றதாயினும், ஐந்தலை நாகம், நான்மறைமுதல்வர் என்பன போலாது இருசொல்லும் ஒரு பொருண்மேல் வருதலின் கையென்பதனோடு இயைந்த இயற்றி என்னும் வினை தொகுதிப்பெயரோடும் இயைந்ததாம்; அதனான் அது வினைப்படு

1 'வினைப்படுதொகுதியின்' - முழுதந்தொகையையுங் குறித்து வினையொடுமுடியும் போது வினை - முடிக்குஞ் சொல்.
2 'முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு', 'தமிழ் நாட்டிற்கு வேந்தர் மூவர்' என்பன, முன்னறியப் படாமையானன்று, வினைப்படுதொகுதியன்மையானேயே உம்மை பெறாவாயின.

தொகுதியா மென்பது. அஃதேல், கண்ணிரண்டும் குருடு; எருதிரண்டும் மூரி எனப் பெயர் கொண்டவழி உம்மை பெறுமாறு என்னையெனின் :—பெய ராக வினையாக முடிக்குஞ் சொல்லொடு படுதலை ஈண்டு வினைப்படுதல் என்று ராகலின், அவையும் வினைப்படு தொகுதியாம் என்க. ஐந்தலை, நான்மறை என்பனவற்றிற்கு நாகம், முதல்வர் என்பன முடிக்குஞ்சொல் அன்மையின், வினைப்படு தொகுதியாகாமை யுணர்க.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் சினை முதற் கிளவி யென்றாராயினும், சிறவாத பண்பு முதலாயினவும் கொள்ளப் படும்.

எ-டு. சுவையாறு முடைத் திவ்வடிசில், கதியைந்து முடைத் திக் குதிரை என வரும்.

'இருதோள் தோழர்பற்ற' எனவும், 'ஒண்குழை யொன்று ஒல்கி யெருத்தலைப்ப' எனவும் உம்மையின்றி வந்தனவா லெனின் :—ஆண்டும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு நின்றன வென்பது. (கூங)

நிலையாமைக்குரிய சொல் அமையும் வகை

கூச. மன்னுப் பொருளும் அன்ன இயற்றே.

இ-ள்: இல்லாப் பொருட்கும இடமும் காலமும் பொருளும் முதலாயினவற்றொடு படுத்து இன்மை கூறுதற்கண் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக; எ-று.

எ-டு: பவளக்கோட்டு நீலயானை சாதவாகனன் கோயிலுள்ளும் இல்லை எனவும், குருடு காணடல் பகலுமில்லை எனவும, 'உறற்பால நீக்கல் உறுவாகு மாகா' (நாலடி-கoச) எனவும் வரும. இல்லாப் பொருட்கு ஒருகாலும் நிலையுறுதலின்மையின், 'மன்னுப் பொருள்' என்றார்.

இடம் முதலாயினவற்றொடு படுத்தற்கண் என்பது எற்புழிக்கோடல் என்பதனால் பெற்றாம். அவற்றொடு படாதவழிப் பவளக்கோட்டு நீலயானை யில்லை என உம்மையின்றி வருமென்பதாம்.

முற்றும்மையும எச்ச உம்மையுமாகிய வேறுபாடுடைய வேனும, உம்மை பெறுதல் ஒப்புமையால், 'அன்ன இயற்று' என்றா.

இரண்டு சூத்திரத்தானும் மரபுவழுக் காத்தவாறு. (கூச)

இல்லாமைக் குரிய சொல் அமையுமவகை

கூரு. எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.

இ-ள்: யாதாயினும் ஒரு பொருளையாயினும் ஒருவன் அல்ல தில்லென்னும் வாய்பாட்டான் இலலையென லுறின், அப்பொருள் தன்னையே கூறாது அப்பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறுக; எ-று.

எ-டு: பயறுளவோ வணிகீர் என்று வினயவழி உழுந்தல்லதில்லை; கொள்ளல்லதில்லை என அல்லதில் லென்பான் பிறிது பொருள் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

அல்லதில்லெனின் எனப் பொருள்பற்றி ஓதினாராகலின், அல்லதில் லென்னும் வாய்பாடே யன்றி, உழுந்தன்றியில்லை உழுந்தேயுள்ளது என அப் பொருள்படுவன எல்லாம் கொள்க. உழுந்தல்லதில்லை எனப் பிறிது பொருள் கூறாது பயறல்லதில்லை யென அப்பொருள் கூறின், பயறுள்ள அல்லன வில்லையென மறுதலைப் பொருள்பட்டுச் செப்பு வழுவாமாறு அறிக.

யாதானுமாக அல்லதில்லெனின் பிறிது பொருள் கூறுக என எஞ்சாமல் தழீஇ யாப்புறுத்தற்கு எப்பொருளாயினும் என்றார்.

அல்லதில் என்பதற்குத் தன்னுழையுள்ளதல்லது என்றும், அப் பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல் என்பதற்கு இனப்பொருள் கூறுக என்றும், உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின் :—பயறுளவோ என்று வினயவழிப் பயறில்லை யென்றற்படும் வழுவின்மையானும், உள்ளதல்ல தென்றல் கருத் தாயின் ஆசிரியர் அல்லதெனக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்படச்[1] சூத்திரியா ராகலானும், பாம்புணிக் கருங்கல்லும்[2] பயறும் விற்பா னொருவ னுழைச சென்று பயறுளவோ என்றவழிப் பாம்புணிக் கருங்கலல்லதில்லை யென்றால் இனப்பொருள் கூறாமையாற் பட்ட இழுக்கின்மையானும், அவை போலியுரை யென்க. அல்லதூஉம், இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தா யின், அப்பொருளல்லா இனப்பொருள் கூறல் என்னாது பிறிது பொருள் கூறல் என்னா ஆசிரியர், அதனானும் அஃதுரையன்மை யுணர்க. (கரு)

கசு. அப்பொருள் கூறின் சுட்டிக் கூறல்.

இ - ள் : அலலதில் என்பான், பிறிது பொருள் கூறாது அப் பொருள் தன்னையே கூறுமாயின், இபபயறலலதில்லை எனச் சுட் டிக் கூறுக ; எ - று.

பயறுளவோ என்றவழிச சுட்டாது பயறல்லதில்லை எனின் பயறுள உழுந்து முதலாயின இல்லை எனப் பிறிது பொரு ளேற்பித்துச செப்புவழுவா மென்பது.

அல்லதில் என்பது அதிகாரத்தாற் பெற்றாம்.

தன்னினமுடித்தல் என்பதனால், பசும்பயறல்லதில்லை பெரும்பயறல்ல தில்லை எனக் கிளந்து கூறுதலு[3] கொள்க.

'செப்பும் வினாவும' (சொல் - கங) என்றதனால் இவ்வேறுபாடு இனிது விளங்காமையானும, 'பொருளொடு புணராச்சுட்டு' (சொல் - கஎ) என வழுவமைக்கின்றாராகலானும், இவற்றை விதந்து கூறினார்.[4] (கசு)

பொருட்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் அமையுமவகை

கஎ. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்றா கும்மே.

இ - ள் : சுட்டானன்றிப பொருள் வரையறுத்து உணர்த்தாச் சுட்டுப்பெயரால் கூறினும், பொருள் வேறாகாது இப்பயறெனச் சுட்டிக் கூறிய பொருளேயாம் ; எ - று.

1 அகபபட - குறைய, குனறக கூறலாக.
2 பாமபுணிக கருஙகல - பாமபின நஞசை யுண ஹுங கருஙகல.
3 கிளநது கூறல - சுட்டாமற பெயா சொலலிக கூறுதல.
4 விதநதுகூறல - சிறபபாகப பிரிததுக கூறுதல

என் சொல்லியவாறோ எனின் :—இவையல்லதில்லை என்றவழி, இவை யென்பது பயற்றையே சுட்டாது உழுந்து முதலாயினவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின் வழுவாமன்றே; ஆயினும், முன் கிடந்த பயறு காட்டி இவை யென்றுரைகலின், அவற்றையே சுட்டு முதலானமைக்க வெனச் செப்புவழு வமைத்தவாறு.

சாதியும் பண்புந் தொழிலும்[1] முதலாயினபற்றி ஒரு பொருளை வரைந் துணர்த்தாது எல்லாப் பொருள்மேலுஞ் சேறலின் "பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயர்" என்றார்.

வேறுபடாது, ஒன்றாகும் என்பனவற்றுள் ஒன்றே அமையுமெனின் :— பொருள் வரைந்துணர்த்தும் பெயரொடு பொருள் வரைந்துணர்த்தாச் சுட்டுப் பெயர் வேறுபாடுடைத்தேனும், ஒரு பொருள்மேல் முடிதலின் ஒரு பொருட் டாமென்பது விளக்கிய பொருள் வேறுபடாது ஒன்றாகும் என்றார்.

அப்பொருள் கூறுதற்கண் என்றது பொதுப்படக் கூறியவதனால், பிறிது பொருள் கூறும்வழியும் இவையல்லதில்லை யெனச் சிறுபான்மை சுட்டுப்பெய ரால் கூறினும அமையும் என்பதாம்.

யானைநூல் வல்லானொருவன் காட்டுட்போவுழி ஓர் யானை யடிச்சுவடு கண்டு இஃதரசுவாவாதற்கேற்ற இலக்கண முடைத்து என்றவழியும்,

'இஃதோர்[2] செல்வற் கொத்தனம் யாமென
மெல்லவென் மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே' (அகம் - உ௬)

என்புழியும் சுட்டுப்பெயர் பொருளொடு புணராது நிற்றலின், அவற்றையே அமைக்கின்றது இச்சூத்திரம் என்பாரு முளர். (௩௭)

௩௮. இயற்பெயர்க் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றின்
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
இயற்பெயர் வழிய என்மனார் புலவர்.

இ - ள் : இயற்பெயரும்[3] சுட்டுப் பெயரும் ஒன்றனை ஒன்று கொள்ளாது இரண்டும பிறிதுவினை கோடற்கு ஒருங்கு நிகழுங் காலம தோனறுமாயின், உலகத்தார் சுட்டுப் பெயரை முற்படக் கூறார், இயற்பெயர்க்கு வழியவாகக் கூறுவரென்று சொலலுவர் புலவர்; எ - று.

வினைக்கொருஙகியலுஙகால் அப்பெயர் எழுவாயாயும் உருபேற்றும் நின் றன எல்லாங கொள்ளப்படும்.

வினைக்கென்புழி அவ்விருபெயரும் ஒருவினை கோடலும தனித்தனி வினைகோடலுங கொள்க. ஒருஙகியலும் என்றதனால் அவை ஒரு பொருள் மேல் வருதல் கொள்க.

---

1 மொசசைபபயறு, கடலைபபயறு எனபன குலம (சாதி) பறறியன, பசசைபபயறு காராமணி எனபன பணபு பறறியன; பொரிகடலை, சுணடறகடலை எனபன தொழில பறறியன.

2 (பா - டு.) இஃதோ.

3 இயறபெயா - ஒரு பொருளுககு இயலபாக ஏறபட்ட அலலது முதலாவது இடபபட்ட பெயா, மககளின பிளளைபபெயரெலலாம இயறபெயரே.

எ - டு : சாத்தன் அவன் வந்தான், சாத்தன் வந்தான் அவன் போயினான் எனவும், சாத்தி வந்தாள் அவட்குப் பூக் கொடுக்க எனவும் வரும்.

அவன்தான் வந்தான், அவனொருவனும் அறங்கூறும், ஈதொன்று குருடு என இயற்பெயரல்லா விரவுப்பெயர்க்கும் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் அஃறிணைப் பெயர்க்கும் வரையறையின்றிச் சுட்டுப்பெயர் முற்கிளக்கவும்படுதலின், இயற் பெயர்க் கிளவி யென்றார். அவ்வாறு அவை முற்கிளக்கப்படுவது ஒருவினை கோடற்கண்ணே யென்பது. அற்றேல், அவை முடவன் வந்தான் அவற்குச் சோறு கொடுக்க, நங்கை வந்தாள் அவட்குப் பூக்கொடுக்க, குதிரை வந்தது அதற்கு முதிரை கொடுக்க எனத் தனித்தனி வினைகோடற்கண் சுட்டுப் பெயர் பிற்கிளக்கப்படுதல், முன்னையதற்குத்[1] தன்னின முடித்தலினானும் ஏனையிரண்டற்கும்[2] இயற்பெயரென்ற மிகையானுங்[3] கொள்க.

பிறிதுவினை கோடற்கண் எனவே, அவன் சாத்தன், சாத்தனவன் என ஒன்றற் கொன்று பயனிலையாதற் கண்ணும், ஒரு பொருண்மேல் நிகழும் எனவே, அவனுஞ் சாத்தனும் வந்தார், சாத்தனும் அவனும் வந்தார் என வேறு பொருளவாய வருதற்கண்ணும், யாது முற்கூறினும் அமையும் என்ப தாம்.

வினை என்றது முடிக்குஞ் சொல்லை.

சுட்டுப்பெயர் யாண்டும் இயற்பெயர்வழிக் கிளக்கப்படுமென யாப்புறுத் தற்கு, முற்படக்கிளவார் என்றும், இயற்பெயர் வழிய என்றுங் கூறினார்.

சுட்டுப்பெயர் என்றாராயினும், அகர இகரச் சுட்டுப்பெயரே கொள்க.[3]

இதுவும் ஓர் மரபு வழாநிலை. (நஅ)

நக. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இ - ள் : இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் வினைக்கொருங் கியலும்வழிச் சுட்டுப்பெயரை முற்படக் கூறுதல் செய்யுளுள் உரித்து; எ - று.

எ - டு :

‘ அவனணங்கு நோய்செய்தான் ஆயிழாய் வேலன்
விறன்மிகுதார்ச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி—முகனமர்ந்
தன்னை யலர்கடப்பந் தாரணியில் என்னைகொல்
பின்னை யதன்கண் விளைவு ’

எனவரும். இதனுள் சேந்தன் என்பது இயற்பெயர்.

ஒருவினை கொள்வழிச் சுட்டுப்பெயர் முற்கிளத்தல் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

இது செய்யுளிடத்து மரபுவழு அமைத்தவாறு. (நக)

**சo. சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியும்[1]
சுட்டுப்பெய ரியற்கையின் செறியத் தோன்றும்.**

---

1 முன்னையது - விரவுப்பெயர் (முடவன்).
2 ஏனையிரண்டு - உயர்திணைப் பெயரும் (நங்கை) அஃறிணைப் பெயரும் (குதிரை).
3 இயற்பெயரென்றமிகை - நூற்பாவில் இயற்பெயர் என்று மறுமுறையும் கூறியது.
4 உகரச்சுட்டு வழக்கற்றமையின், “ அகர இகரச் சுட்டுப்பெயரே கொள்க ” என்றார்.
5 சுட்டுமுதலாகிய காரணக்கிளவி - அதனால் என்னும் இணைப்புச்சொல்.

இ - ள் : சுட்டை முதலாகவுடைய காரணப் பொருண்மையை உணர்த்தும் சொல்லும் சுட்டுப் பெயர்போலத் தன்னாற் சுட்டப் படும் பொருளை உணர்த்தும் சொற்குப்பின் கிளக்கப்படும் ; எ - று.

ஈண்டுச் சுட்டப்படும் பொருள் தொடர்மொழிப் பொருள்.

எ - டு : சாத்தன் கையெழுதுமாறுவல்லன் அதனால் தந்தை உவக்கும், சாத்தி சாந்தரைக்குமாறு வல்லள் அதனால் கொண்டான் உவக்கும் எனவரும்.

சுட்டுமுதலாய காரணக்கிளவி உருபேற்று நின்ற சுட்டுமுதற்பெயரோடு ஒப்பதோர் இடைச்சொல்லாகலின், 'சுட்டுப் பெயரியற்கையின் செறியத் தோன்றும்' என்றார். செயற்கென்னும் வினையெசசம், உருபேற்று நின்ற தொழிற் பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும், உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது[1] பகுப்பப் பிளவுபட் டிசையாது ஒன்றுபட் டிசைத்தலான், அதனின் வேறாயினாற்போல, இதுவும் உருபேற்ற சுட்டுப்பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும் பிளவுபட் டிசையாது ஒன்றுபட் டிசைத்தலான், வேறாகவே கொள்ளப்படுமென்பது ! அஃதேல், சாததன் வந்தான் அஃதரசற்குத துப்பாயிற்று எனத தொடர் மொழிப் பொருளையும் சுட்டிவரும் சுட்டுப்பெயர் கூறாது காரணக்கிளவியே கூறியதென்னை யெனின் :—அவ்வாறு வருவன தன்னின முடித்தல் என்பத னால் அடங்கும். ஈண்டுச் சுட்டப்படும் பொருளை யுணர்த்துவது பெயரன் மையின், சுட்டுப்பெய ரியற்கை என்றது வழக்கினகத்துச சுட்டப்படும் பொருளை உணர்த்தும் சொற்குப் பின்னிற்றலும் செய்யுளகத்து முன்னிற் றலுமாகிய அத்துணையேயாம். செய்யுட்கண் முன்னிற்றல் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. பொருள் பற்றாது பண்பு முதலாயினபற்றிவந்த சுட்டாதலின் வேறுஓதப்பட்டதென்றுஉரையாசிரியர் கூறினாராலெனின்:—சாததன்வந்தான் அஃதரசற்குத் துப்பாயிற்று எனவும, கிழவன் பிரிந்தான் அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலள் எனவும், எழுவாயாயும வினை வேற்றுமையேற்றும் அச் சுட்டுப் பயின்று வருதலால் பண்பு முதலாயினவற்றைச சுட்டும் சுட்டெனப் பொது வகையால் கூறாது காரணக் கிளவி என ஒருசார் வேற்றுமைக்குரிய வாய்பாடு பற்றி ஓதுதல் குன்றக்கூறலாகலானும், சுட்டுப் பெயராயின் சுட்டு முதலாகிய காரணக் கிளவி என்றும் சுட்டுப்பெய ரியற்கையின் செறியத் தோன்றும் என்றும் கூறுதல் பொருந்தாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

இதனான் வழக்கின்கண் மரபுவழாநிலையுஞ் செயயுட்கண் மரபு வழுவமைதி யும் உணர்த்தினார். (௪௦)

இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் அமையும் வகை

௪௧. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இ - ள் : வினைக்கொருங்கியலும்வழிச் சிறப்பினாகிய பெயர்க் கும் இயற்பெயரை உலகத்தார் முற்படக் கிளவார் பிற்படக் கிளப்பர் ; எ - று.

வினைக்கொருங்கியலும் என்பது எற்புழிக்கோடல் என்பதனாற் பெற்றாம்.

1 செயறகு எனனும் வினையெசசம பெயரும உருபுமாயப பிளவுபட் டிசையாது உரு பேறறுநினற தொழிற பெயரினினறு வேறுபட்டாறபோல, அதனால எனனும சுட்டிடைச சொலலும உருபேறற சுட்டுப பெயரினினறு வேறுபடும.

ஈண்டுச் சிறப்பாவது மன்னர் முதலாயினோராற் பெறும் வரிசை.

எ - டு : ஏனாதி[1] நல்லுதடன், காவிதி[2] கண்ணந்தை என வரும்.

உம்மையால், தவம், கல்வி, குடி, உறுப்பு முதலாயினவற்றானாகிய பெயரும் கொள்ளப்படும். அவை முனிவனகத்தியன் எனவும், தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன் எனவும், சேரமான் சேரலாதன் எனவும், குருடன் கொற்றன் எனவும் வரும்.

திருவீரவாசிரியன், மாந்தக்கொங்கேனாதி என இயற்பெயர்முன் வந்தனவாலெனின்:—அவை தொகைச்சொல்[3]லாகலான், அவற்றின்கண்ணதன்று இவ்வாராய்ச்சியென்பது. ஆண்டியற்பெயர் முன்னிற்றல் பண்புத்தொகை யாராய்ச்சிக்கட் பெறுதும். (௪௧)

௪௨. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே.

இ - ள் : ஒருபொருளைக் குறித்து வந்த பல பெயர்ச்சொற்கள், ஒருதொழிலே முடிபாகக் கூறாது பெயர்தோறும் வேறாகிய தொழில்களைக் கொடுத்து முடிப்பின், ஒரு பொருளவாய் ஒன்றா ; எ - று.

ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் என்னாது, ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றியன் சென்றான் என வேறு வேறு தொழில் கிளந்தவழி, வந்தானும் உண்டானுஞ் சென்றானும் ஒருவனாகாது வேறாய்த் தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

எந்தை வருக எம்பெருமான் வருக மைந்தன் வருக மணாளன் வருக என் புழிக் காதல் முதலாயினபற்றி ஒரு தொழில் பலகால் வந்தமையல்லது வேற்றுத்தொழிலன்மையான், ஒருதொழில் கிளத்தலேயாமென்பது.

ஈண்டுத் தொழிலென்றது முடிக்குஞ் சொல்லை.

ஆசிரியன் வந்தானென்று ஒருகாற்கூறி இடையிட்டு அவனையே பின் னொருகால் பேரூர்கிழான் சென்றான் என்று கூறியவழி, ஒரு தொடரன்மை யான் ஆண்டாராய்ச்சி யில்லை யென்பது. அஃதேல், ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றியன் சென்றான் என இடையீடின்றி நின்ற னவும் ஒரு தொடரன்மையின், ஆராய்ச்சியின்றாம் பிறவெனின்:—அற்றன்று; உட்டொடர் பலவாயினும், அவற்றின் றொகுதியாய் அவன் தொழில் பலவுங் கூறுதற் பொருண்மைத்தாகிய பெருந்தொடர் ஒன்றெனவே படுமென்பது.

ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றியனிளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்துண்டு சென்றான் என்னாது, ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றி

1 ஏனாதி - படைத்தலைவன். 2 காவிதி - மந்திரி. 3 திருவீரவாசிரியன், மாந்தக் கொங்கேனாதி என்பன, திருவீரன் ஆசிரியன், மாந்தக் கொங்கன் ஏனாதி என்ப பிரிந்து நில்லாமல் ஈறுகெட்டுப்புணர்ந்து நின்றனவென்றே அவற்றினிடையில் ஆகிய என்னுஞ்சொல் தொக்கு நின்றதென்றே கொண்டு, "அவை தொகைச் சொல்லாகலான், அவற்றின்கண்ணதன்று இவ்வாராய்ச்சியென்பது, ஆண்டியற் பெயர் முன்னிற்றல் பண்புத் தொகை யாராய்ச்சிக்கட் பெறுதும்" என்றார் சேனாவரையர். எனவே திருவீரவாசிரியன் மாந்தக் 'கொங்கேனாதி என்பவற்றை அவர் பண்புத் தொகையாகக் கொண்டமை புலனாம். ஏனாதி நல்லுதடன் காவிதி கண்ணந்தை என்பவற்றின் இடையிலும் ஆகிய என்னுஞ் சொல் விரிக்கலா மாத லின், திருவீரவாசிரியன் போன்றவை நச்சினார்க்கினியர் கூறியது போலப் பிற்கால வழக்கென்றும், சிறப்புப் பெயர் முற்பட வரின் இயற்பெயர் திரியு மென்றும் கொள்வதே மிகப் பொருத்தமாம். நூற்பாவில் முன் என்றது இடமுன்.

யன் சென்றான் எனப் பெயர்தோறும் வேறுதொழில் கிளத்தல் மரபன்மை யின், மரபுவழுக் காத்தவாறாயிற்று. (௪௨)

இட வழுவமைதி

௪௩. தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவியென்று
எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

இ - ள்: தன்மைச்சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் எண்ணுதற்கண் விராய் வரப்பெறும; எ - று.

என் சொல்லியவாறோ எனின்:—உயர்திணைச் சொல்லும் அஃறிணைச சொல்லும் எண்ணுதற்கண விராய் வந்து உயர்திணைமுடிபு கொள்ளினும், அஃறிணைமுடிபு கொள்ளினும வழுவாமாகலின், 'மயங்கல்கூடா தம்மரபின' (சொல் - ௧௧) எனவே அவை விராய் எண்ணப்படாமையும எய்தி நின்றது; தன்மைப்பன்மைச் சொல்லால் அஃறிணைசசொல்லும் முடியுமாகலால், தன்மைசசொல்லும் அஃறிணைசசொல்லும் விராயவந்து உயர்திணைமுடிபு கொள்ளினும் அமையும் எனத திணைவழுக் காத்தவாறு.

எ - டு: யானும் என்னெஃகமும் சாறும என வரும்.

பன்மைத் தன்மைவினை கோடல் எற்றாற் பெறுதுமோ எனின்:—தன்மைச்சொல்லே யென்றதனானும்,

'பன்மை உரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
எண்ணியன் மருஙகில் திரிபவை யுளவே' (சொல் - ௨0௧)

என்பதனானும், பெறுது மென்பது. அஃதேல், 'எண்ணியல் மருஙகில் திரிபவை உளவே' என்பதனான் விராயவந்து உயர்திணைமுடிபு கோடலும் பெறப் படுதலின், இசசூத்திரம் வேண்டா எனின்:—உய்சதுணாந் திடாப்படுவது எடுதேதாத்தில்வழி என மறுக்க. (௪௩)

௪. எண் ஒருமைக்குரிய சொற்கள்

௪௪. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்
ஒருமைக் கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது.

இ - ள்: ஒருமையெண்ணினை உணர்த்தும் பொதுப் பிரி பாற் சொல்லாகிய ஒருவன் ஒருத்தி என்னுஞ் சொறகள், ஒருமைக் கண்ணல்லது, இருமை முதலாகிய எண்ணுமுறைக்கண் நில்லா எ - று. எனவே, பொதுப் பிரியாப பாற்சொலலாகிய ஒருவர் என்னுஞ்சொல் இருவர் மூவரென எண்ணுமுறைக்கண்ணும நிற்குமென்பதாம.

பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்றாரேனும், ஒருவன் ஒருத்தி என்பனவற்றது பாலுணர்ததுமீறே கொள்ளப்படும். என்னை ? எண்ணுமுறை நில்லா என்று விலகப்படுவன அவையேயாகலினென்பது.

மகன் மகள் என்னுந்தொடக்கத்துப் பெயாப்பொதுப்பிரி பாற்சொல்லின் நீக்குதற்கு ஒருமையெண்ணின் என்றும், ஒருவர் ஒன்று என்பனவற்றின் நீக்குதற்குப் பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்றுங கூறினார்.

ஒருவரென்னும் ஆண்மைப்பெண்மைப் பொதுவிற் பிரிதலின் பொதுப் பிரி பாற்சொல் என்றார்.

பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்னும் ஒற்றுமையான் நில்லாது என ஒரு மையாற் கூறினார்.

ஒருவன் ஒருத்தி என ஒருமைக்கண் நிற்றலும், இருவன் மூவன் இருத்தி மூத்தி என எண்ணுமுறைமைக்கண் நில்லாமையும் கண்டுகொள்க.

ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான் ஒருவேன் ஒருவை என்னும் தன்மை முன்னிலையீறும் எண்ணுமுறை நில்லாமை கொள்க.

இது பால்வழுக் காத்தவாறு. (௪௪)

வியங்கோள் அமையும் வகை

௪௫. வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் திணைவிரவுவரையார்.

இ - ள்: வியங்கோளொடு தொடரும் எண்ணுப்பெயர் திணைவி ராய் வருதல் வரையார் ; எ – று.

எ - டு: ஆவுமாயனுஞ் செல்க என வரும்.

தன்மைப் பன்மை வினைபோலாது வியங்கோள் இருதிணைக்கும் உரிய சொல்லாகலான் இருதிணைச் சொல்லையும் முடிக்குமன்றே, அதனான் ஆவு மாயனுஞ் செல்க என்புழி வழுவின்மையின் அமைக்கற்பாற்றன்று எனின் :— இருதிணைப் பொருட்கும் உரித்தேனும், ஒருதிணைப்பொருளைச் சொல்லுதற் கண் இருதிணைப்பொருளும் உணர்த்தாமையின், ஒரு திணையே உணர்த்தல் வேண்டும் ; ஒரு திணை உணர்த்தியவழி ஏனைத் திணைப்பெயரோடு இயை யாமையின் திணைவழுவாம், அதனான் அமைக்கல் வேண்டுமென்பது.

*எண்ணென்றா[1] உறழென்றா[2] ஆயிரண்டும் இனனென்றல்[3] வேண்டு மென்பது இலக்கணமாகலான்,[4] யானுமென்னெஃகமுஞ் சாறும் என்புழியும் ஆவுமாயனுஞ் செல்க என்புழியும் இனனல்லன உடனெண்ணப்படுதலின் வழு வென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் :— திணைவேறுபாடுணடேனும் யானு மென் எஃகமும் என்புழி வினைமுதலும் கருவியுமாகிய இயைபும் ஆவுமாய னும் என்புழி மேய்ப்பானும் மேய்க்கப்படுவனவுமாகிய இயைபும் உண்மையான் உடனெண்ணப்படுதலானும், யானை தேர் குதிரை காலாள் எறிந்தான் என முன்னர் உதாரணங் காட்டுபவாகலானும், பிறுண்டும் 'எண்ணுத் திணை விரவுப்பெயா அஃறிணை முடிபின' (சொல் - ருக) என ஆசிரியர்க்கு ஆராய்ச்சி முடிபுகோடற்கண்ணதாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், திணைவிராய் எண்ணல் வழுஎன்பதே கருததாயின்,

'நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம்' (புறம் - எஉ)

---

* ஒரு சொலலுடன எணணுதறகண எணணெனறு பொருளகளை வுறழெனறு எனவும பாடம.

1 எண - பொருளகளை எணணுதல, 2 உறழ - பொருளகளைவேறுபடுததல, 3 இன னெனறல - ஓரினபபொருள்களையேகூறுதல. 4 இவவிலககணததை இவவியல ககூ-ம நூறபாவிற காணக.

எனவும், 'இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறும்' (குறள் - ௯௨0) எனவும், படர்க்கைசசொல்லும் அஃறிணைக்கிளவியும் விராய் எண்ணுதல் வழக்குப் பயிற்சி யுடைமையான் அவையும் அடங்க உயர்திணைச சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி எனப் பொதுப்பட ஓதாது 'தன்மைச சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி' (சொல் - ௪௩) எனத் தன்மைச சொல்லையே விதந்தோதல் குன்றக் கூறலாமாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மை யறிக.

> 'ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
> பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
> தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
> பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
> எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மின்' (புறம் - ௯)

எனத் திணைவிராய் வந்து முன்னிலைவினை கோடல் எற்றாற் பெறுதுமெனின் :—அங்கிகரன செய்யுள் முடிபு எனப்படும், அவற்றை அதிகாரப் புறனடையாற்[1] கொள்க. திணைவிராய எண்ணப்படும் பெயர் வியஙகோளல்லா விரவுவினை[2]யொடு தொடர்ந்து வருவன வழக்கினுள் உளவேல், ஒன்றென முடித்தல் என்பதனாற் கொள்க. (௪௫)

பன்மைக் குரிய சொற்கள்

௪௬. வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்.

இ - ள் : வேறுபட்ட வினையையுடைய பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லை ஒன்றற்குரிய வினையால் கிளவார் ; எ - று.

எனவே, பொதுவினையால் கிளப்பா என்றவாறும். அவை அடிசில் அணி இயம் படை யென்னும் தொடக்கத்தன.

அடிசில் என்பது உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் நால்வகைக்கும், அணி என்பது கவிப்பன கட்டுவன செறிப்பன பூண்பன என்னும் தொடக்கத்தன வற்றிற்கும், இயம் என்பது கொட்டுவன ஊதுவன எழுப்புவன என்னும் தொடக்கததனவற்றிற்கும், படை என்பது எய்வன எறிவன வெட்டுவன குத்துவன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும் பொதுவாகலின், அடிசில் அயின்றார், மிசைந்தார எனவும்; அணி அணிந்தார், மெய்ப் படுத்தார எனவும்; இயம் இயம்பினார், படுத்தார் எனவும்; படை வழங்கினார், தொட்டார் எனவும் பொதுவினையால் சொல்லுக. அடிசில் தின்றார், பருகினார் எனவும் ; அணி கவிததார், பூண்டார எனவும ; இயம் கொட்டினார், ஊதினார் எனவும் ; படை எறிந்தார், எய்தார எனவும் ஒரு சார்க்குரிய வினையாற் சொல்லின் மரபு வழுவாமென்பது.

பொருளின் பொதுமையைச் சொன்மேலேற்றி வேறு வினைப் பொதுச் சொல் என்றார். (௪௬)

௪௭. எண்ணுங் காலும் அதுஅதன் மரபே.

---

1 அதிகாரப் புறனடை என்றது இசசொலலதிகாரப புறனடையை (எச - ௬௭)

2 வியஙகோளலலா விரவுவினை, செயயும என்னும முறறும வேறு இலலை உண்டு என்னும குறிபபு வினைமுறறுககளும ஏவலவினையும.

இ - ள் : வேறுவினைப் பொருள்களைப் பொதுச் சொல்லாற் கூறாது பிரிதலெண்ணுமிடத்தும் அதனிலக்கணம் ஒருவினையாற் கிளவாது பொதுவினையாற் கிளத்தலேயாம்; எ - று.

எ - டு : *சோறுங்கறியும் அயின்றார், யாழுங்குழலும் இயம்பினார் என வரும். சோறுங்கறியும் தின்றார், யாழுங்குழலும் ஊதினார் எனின் வழுவாம். அஃதேல், 'ஊன் துவை கறிசோறுண்டு வருந்துதொழில் அல்லது' (புறம் - ௧௪) என்புழி உண்டென்பது ஒன்றற்கே உரிய வினையாகலின் வழுவாம் பிறவெனின் :—உண்டலென்பது உண்பன தின்பன எனப் பிரித்துக் கூறும் வழிச் சிறப்பு வினையாம்; பசிப்பிணி தீர நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப் படுமாகலின் பொதுவினையுமாம், அதனானது வழுவன்றென்பது. கறியொழித்து ஏனையவற்றிற்கெல்லாம் உண்டற்றொழில் உரித்தாகலின் பன்மை பற்றிக் கூறினா எனினும் அமையும்.* (௪௭)

இரட்டைக் கிளவி அமையும் வகை

௪௮. இரட்டைக் கிளவி இரட்டிற்பிரிந் திசையா.

இ - ள் : இரட்டித்து நின்று பொருளுணர்த்துஞ் சொற்கள் இரட்டித்து நிற்றலிற் பிரிந்து நில்லா ; எ - று.

எ - டு : *சுருசுருத்தது, மொடுமொடுத்தது என இசைபற்றியும், கொறுகொறுத்தார், மொறுமொறுத்தார் எனக் குறிப்புப்பற்றியும், குறுகுறுத்தது கறுகறுத்தது எனப் பண்புபற்றியும் இரட்டித்து வந்தன பிரிந்து நில்லாமை கண்டுகொள்க. அஃதேல், குறுத்தது குறுத்தது எனப் பிரிந்தும் வந்தனவாலெனின் :—அற்றன்று. குறுத்த தென்பதோர் சொல் குறுவென்பதோர் சொல்லடுத்துக் குறுகுறுத்ததென நின்று குறுமை மிகுதியுணர்த்திற்றாயின் குறுத்ததென்பது குறுமையுணர்த்தக் குறுவென்பது மிகுதி உணர்த்திற்றாதல் வேண்டும். குறுவென்பது மிகுதியுணர்த்தாமையின் குறுகுறுத்ததென்பது ஒரு சொல்லாய் நின்று அப் பொருளுணர்த்திற் றெனவேபடும். அதனாற்றான் அக் குறுமை மாத்திரம உணர்த்தி நிற்பது அதனின் வேறாமென்பது. கறுகறுத்த தென்பதுக்கும் ஈதொக்கும். கறுத்தது கறுத்தது, குறுத்தது குறுத்தது எனச் சொன்முழுவதும் இருமுறை வாராமையின், அடுக்கன்மை யறிக.*

ஈண்டிரட்டைக் கிளவி யென்றது, மக்களிரட்டை விலங்கிரட்டை போல வேற்றுமையுடையனவற்றையன்றி இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையனவற்றை யென்று உணர்க.

இரட்டித்து நின்று பொருளுணர்த்துவனவற்றைப் பிரித்து வழங்கல் மரபன்மையின், மரபுவழுக் காத்தவாறு. (௪௮)

பன்மைக்குரிய வழக்குகள்

**௪௯. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொரு ளொழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்.**

இ - ள் : உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் ஒரு பெயராய்ப் பலபொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லைப் பிற உள்பொருளொழியத் தெரிந்துகொண்டு பொதுமையின் வேறாகச் சொல்லுக தலைமையானும் பன்மையானும் ; எ - று.

தெரிபு என்பதற்குச் செயப்படுபொருள் தலைமையும் பன்மையுமேயாம்.

பிறரும் வாழ்வாருளரேனும் பார்ப்பனச்சேரி[1] யென்றல் உயர்திணைக்கண் தலைமை பற்றிய வழக்கு. எயினர்நாடென்பது அத்திணைக்கண் பன்மை பற்றிய வழக்கு. பிற புல்லும் மரனும் உளவேனும் கமுகந்தோட்டம் என்றல் அஃறிணைக்கண் தலைமை பற்றிய வழக்கு. ஒடுவங்காடென்பது அத்திணைக்கண் பன்மை பற்றிய வழக்கு. பார்ப்பார் பலராயினும் கமுகு பலவாயினும் அவை தாமே பன்மைபற்றிய வழக்காம.

பலபொருளொருசொல்லின் நீக்குதற்கு ஒருபெயரென்றார்.

ஒன்றெனமுடித்தல் என்பதனான், அரசர்பெருந்தெரு, வயிரகடகம், ஆதீண்டுகுற்றி, ஆனதர், எருத்தில் எனப் பொதுச்சொல்லின்றி வருவனவுங் கொள்க.[2]

உள்பொருளெல்லாம் கூறாது ஒன்றனையெடுத்துக் கூறுதல் மரபன்றாகலின், பொதுச்சொல்மேற் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்திய முகத்தான் மரபு வழுக் காத்தவாறு. (௪௯)

௫௦. பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லாம் மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இ - ள் : உயர்திணைக்கண்ணும அஃறிணைக்கண்ணும பெயரினானும் வினையினானும பொதுமையிற் பிரிந்து ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும உரியவாய் வருவன எல்லாம் வழுவாகா, வழக்குவழிப் பட்டனவாகலான் ; எ - று.

உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

'தொடியோர்[2] கொய்குழை யரும்பிய குமரி ஞாழல்' என்பது உயர்திணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகுசொல். வடுகரசராயிரவர் மக்களை யுடையர் என்பது பெயரிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகுசொல். இவர் வாழ்க்

---

1 பண்டைக்காலத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த ஒரு குலத்தார் வீட்டுத் தொகுதிக்குச் சேரி என்று பெயர். அது இக்காலத்தில் குடி அல்லது தெரு எனப்படும். சேரி என்பது நகருக்குப் புறம்பாக உள்ள தாழ்த்தப்பட்டோர் இருக்கையைக் குறித்தது பிற்காலவழக்கு. அக்கிரகாரம் என்பது பார்ப்பன வழக்கு.

2 தொடி என்பது வளையல், காப்பு, கடகம் (தோள்வளையல்) முதலியவற்றைக் குறிக்கும். வளையல் பெண்டிர்க்கே உரியது ; கடகமும் காப்பும் இருபாலார்க்கும் உரியன. 'தொடியோர் ..... ஞாழல்' என்பதில் தொடியோர் பெண்டிரையே குறித்தது. அரசர் மக்களையுடையவர் என்னும்போது மக்கள் என்னுஞ் சொல் போமறவரைக் குறிக்கும். வாழ்க்கைப்படுதல் ஒருத்தி ஒருவனுக்கு இல்லக்கிழத்தியாதல், இச்சொல் தென்னாட்டு வழக்கு. கட்டில் என்பது அரசு கட்டில், அதாவது அரியணை.

கைப்பட்டார் என்பது தொழிலிற் பிரிந்த ஆணொழி மிகுசொல். இவர் கட்டிலேறினார் என்பது தொழிலிற் பிரிந்த பெண்ணொழி மிகுசொல். நம்பி நூறெருமையுடையன் என்பது அஃறிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆணொழி மிகுசொல். நம்மரசன் ஆயிரம் யானையுடையன் என்பது பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணொழி மிகுசொல். தொடிசெறித்தலும், மக்கட்டன்மையும் இல்வாழ்க் கைப்படுதலும், கட்டிலேறுதலும், எருமைத் தன்மையும், யானைத்தன்மையும ஒழிக்கப்படும் பொருட்கு முண்மையால் பொதுவாய நிற்கற்பாலன ஒருபாற் குரியவாய் வருதலின், மரபுவழு வமைத்தவாறு.

பிறசொல்லாற் பிரிவன 'வேறுபடு வினையினும் இனத்தினுஞ் சார்பி னும்' (சொல் - நக) எனவும், 'தெரிநிலையுடைய அஃறிணை யியற்பெயர்' (சொல் - கஎக) எனவும், 'நினையுங்காலைத் தத்தம் மரபின் வினையோ டல்லது பால்தெரிபிலவே' (சொல் - கஎஉ) எனவும் முன்னோதப்படுத லானும், ஆண்டு வழுவின்மையானும், ஈண்டுத் தாமே பிரிவனவே கொள்க.

தம்மாற்றும் பிரியுமென்பார 'பெயரினுந் தொழிலினும்' என்றார். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கணணுந் தாமே பிரிவன எனினும் அமையும்.

அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்தன உளவேல் கண்டு கொள்க. இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லா மறங்கறக்கும், உழவொழிந்தன என உரையாசிரியா காட்டினாராலோ வெனின் :—பெற்ற மென்னும் பொதுப்பெயர் கறததலும் உழுதலுமாகிய சிறப்புவினையால் பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக் கெய்தாமையின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்பது. (௫௦)

௫க. பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இ - ள் : திணை விராய் எண்ணப்பட்ட பெயர் செய்யுளகத்துப் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச்சொற் கொண்டு முடியும் ; எ - று.

எ - டு :

'வடுக ரருவாளர் வான்கரு நாடர்
சுடுகாடு பேயெருமை யென்றிவை யாறுங்
குறுகா ரறிவுடை யார்'

எனவும்,

'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங்
கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
நெஞ்சுடைய புகன்மறவருமென
நான்குடன் மாணட தாயினும்.' (புறம் - ௫௫)

எனவும் வரும்.

எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைசசொற் கொண்டு முடியுமெனவே, சிறுபான்மை உயர்திணைச் சொற்கொண்டு முடிய வும் பெறுமென்பதாம்.

எ - டு :

‘ பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டு’ (சிலப் - வஞ்சினமாலை)

எனவும்,

‘ பார்ப்பா ரவரே சுமந்தார் பிணிப்பட்டார்
மூத்தா ரிளையார் பசுப்பெண்டி ரென்றிவர்கட்
காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப்பிடைப்
போற்றி யெனப்படு வார்’ (ஆசாரக்கோவை - ௬௪)

எனவும் வரும்.

இருதிணைப்பெயரும் விராய வந்து ஒருதிணைச்சொல்லான் முடிதல் வழுவாயினும், செய்யுளகத்தமைக எனத் திணைவழு அமைத்தவாறு.

‘ பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று
இந்நான் கல்லது குடியு மில்லை’ [1] (புறம் - ௩௩௫)

என இருதிணைப்பெயரும் விரவி வாராது உயர்திணைப்பெயரே வந்து செய்யுளுள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியர் கூறினாரா லெனின் :—பாணன் முதலாயினாரைக் குடியென்று சுட்டிய வழிக் குடிக்கேற்ற தொகை கொடுத்தல் வழுவன்மையான், அவ்வுரை போலியுரை யென்க. குடி யென்று சுட்டாதவழிப் பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பன் என்று இந் நால்வருமல்லது குடியில்லை யென்றேயாம்.

‘ தமமுடைய தண்ணளியுந் தாமுந்தம மான்றேரும்
எம்மை நினையாது விட்டனரேல் விட்டகல்க’

எனவும்,

‘ யானுந் தோழியும் ஆயமும் ஆடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்
[தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேல்
கானும் புள்ளுங் கைதையு மெல்லாங் கரியன்றே’]

எனவும், இவை யெவ்வாறு வந்தனவோவெனின் :—அவை தலைமைப் பொருளையும், தலைமையில் பொருளையும் விராய எண்ணித் தலைமைப்பொருட்கு வினை கொடுப்பவே தலைமையில் பொருளும் முடிந்தனவாவதோர் முறைமை பற்றி வந்தன, எண்ணடைந்நெய்தா என்பது. தானுந் தன் புரவியுந் தோன்றி னான் என்பதுமது (௫௧)

பலபொருளொருசொல் அமையும் வகை

**௫௨. வினைவேறு படூஉம் பலபொருளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொருளொருசொலென்
றாயிரு வகைய பலபொருளொருசொல்.**

---

1 பாணன், பறையன முதலிய பெயாகள இங்கு மககளைக குறிதத ஆணபாற பெயாகளலல, மககள வகுபபைக குறிதத குடிபபெயர்கள, ஆதலால அஃறிணையாம.

இ - ள் : வினைவேறுபடும் பலபொருளொருசொல்லும் வினை வேறுபடாப் பலபொருளொருசொல்லும் என இரண்டு வகைப் படும் பலபொருளொருசொல ; எ - று.

இனமுஞ் சார்பும் உளவேனும் வேறுபடுத்தற்கண் வினை சிறப்புடைமையின், அதனாற் பெயர் கொடுத்தார், ஆதீண்டு குற்றி யென்பது போல.

இலக்கணச் சூத்திரங்களே[1] யமையும் இச் சூத்திரம் வேண்டா பிற வெனின் :— இருவகைய வென்னும வரையறை அவற்றால் பெறப்படாமை யானும், வகுத்துப் பின்னும் இலக்கணங் கூறியவழிப் பொருள் இனிது விளங்குதலானும், இச்சூத்திரம் வேண்டுமென்பது. (௫௨)

௫௩. அவற்றுள்
வினைவேறு படூஉம் பலபொருளொருசொல்
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருள்தெரி நிலையே.

இ - ள் : அவ்விரண்டனுள்ளும், வினைவேறுபடும் பலபொருளொருசொல், ஒருபொருட்கே சிறந்த வினையானும, இனத்தானும சார்பானும, பொருள்தெரி நிலைக்கண் பொதுமை நீங்கித் தெளியத் தோன்றும ; எ - று.

மா என்பது ஒருசார்விலங்கிற்கும் ஒரு மரத்திற்கும வண்டிற்கும் பிற பொருட்கும பொது. குருகு எனபது ஒரு பறவைக்கும் உலைமூக்கிற்கும் வளைக்கும் பிறவற்றிற்கும பொது. நாகம் என்பது மலைக்கும் ஒருசார்மரத்திற்கும யானைக்கும பாம்பிற்கும பிறவற்றிற்கும பொது. சே என்பது ஒருசாரப் பெற்றத்திற்கும் ஒரு மரத்திற்கும பிறவற்றிறகும பொது.

மாப்பூத்தது ; மாவுமருதும் ஓங்கின என வேறுபடு வினையானும இனத்தானும, மரமென்பது விளங்கிற்று. கவசம புக்கு நின்று மாக்கொணா வென்றவழிக் குதிரை யென்பது சார்பினால் விளங்கிறறு. குருகு முதலா யினவுமன்ன.

வேறுபடுவினையினு மென்றாரேனும், ஒன்றெனமுடித்த லென்பதனான் இம்மா வயிரம், வெளிறு என வேறுபடுக்கும பெயருங் கொள்ளப்படும்.

இனத்தொடு சார்பிடை வேற்றுமை யெனனை யெனின் :—ஒரு சாதிக் கணணோந்த சாதி இனமெனப்படும் ; அணைந்த சாதியனறி ஒருவாற்றா னியைபுடையது சாரபெனப்படுமென்பது. (௫௩)

௫௪. [2]ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்
வினைவேறு படாஅப் பலபொருளொருசொல்
நினையுங் காலைக் கிளத்தாங் கியலும்.

1. இலக்கணச் சூத்திரங்கள - வரையறை (Definition) கூறும நூறபாக்கள.
2. 'ஒன்றுவினைமருங்கி னொன்றித் தோன்றும' எனபது ஒரு நூறபாவாகவும், மற்ற இரண்டடியும வேறொரு நூறபாவாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறுவர் இளம பூரணர்.

இ - ள்: வேறுபடாத வினை கொண்டவழி வேறுபடாது தோன்றும் வினை வேறுபடாப் பலபொருளொருசொல் ஆராயுங் கால் கிளந்து சொல்லப்படும்[1] ; எ - று.

எ - டு : மாமரம் வீழ்ந்தது, விலங்குமா வீழ்ந்தது என வரும்.

வினைவேறுபடாப் பல பொருளொரு சொலென வேறு நிற்பன வில்லை வேறுபடுவினை முதலாயினவற்றான் வேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்ட வழி வினை வேறுபடாப் பல பொருளொரு சொல்லா மென்பது அறிவித் தற்கு 'ஒன்று வினைமருங்கி னொன்றித தோன்றும்' என்றார். 'ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்' என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியர் பிரித் தாராலெனின் :—அங்ஙனம் பிரிப்பின் ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றுதலும் வினைவேறுபடூஉம பல பொருளொரு சொற்கே இலக்கண மாய மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்ட வழி வினைவேறு படாதனவா மென்பது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

முன்னும் பின்னும வருஞ் சார்பு முதலாயினவற்றாற் குறித்த பொருள் விளங்காக்கால் கிளந்தே சொல்லுக[2]வென யாப்புறுத்தற்கு 'நினையுங்காலை' என்றார்.

ஆங்கென்பது உரையசை.

குறித்த பொருள் விளங்காமைக்கூறல் மரபன்மையின் மரபுவழுக் காத்த வாறு. (நிச)

இதற்கு வழுவமைதி

நரு. குறித்தோன் கூற்றம் தெரித்துமொழி கிளவி.

இ - ள : ஒருபொருள் வேறுபாடு குறித்தோன், அஃது ஆற் றல் முதலாயினவற்றால் விளங்காதாயின், அதனைத் தெரித்துச் சொல்லுக ; எ - று.

எ - டு :

'அரிதாரச் சாந்தங் கலந்தது போல
உருகெழத் தோன்றி வருமே - முருகுறழும
அன்பன் மலைப்பெய்த நீர்'

எனவும்,

'வாரு மதுச்சோலை வண்டுதிர்த்த நாண்மலரால்
நாறு மருவி நளிமலைநன் னாடு'

1 கிளந்து சொல்லுதல—மாமரம விலங்குமா என றறபோல அவ்வப்பொருளைப் பெயர் கூறிச் சொல்லுதல.

எனவும் வரும். 'கலந்ததுபோல வருமே யிலங்கருவி யன்பன் மலைப்பெய்த நீர்' எனவும், 'நாறு மருவி நளிமலை நன்னுடை' எனவும் தெரித்து மொழியாத வழிக் குறித்தது விளங்காது வழூப்படுதலின் மரபுவழூக் காத்தவாறு. வட நூலார் இதனை நேய மென்ப.

'ஊட்டியன்ன வொண்டளிர்ச செயலை' (அகம் - கூஅ) என்புழி இன்னதனை யென்று தெரித்து மொழியாமையின் வழூவாம் பிறவெனின்:—உவமை யென்னும் அலங்கார மாயினன்றே இன்னதொன்றனை யெனல்[1] வேண்டுவது. செயலையந் தளிரினது செய்யாத நிறத்தைச்[2] செய்ததுபோலக் கூறுங் கருத்தினுகலிற் பிறிதோ ரலங்காரமாம்.[3] அதனுன் அது கடாவன் றென்பது.

'படுத்துவைத் தன்ன பாறை மருங்கின்
எடுத்துநிறுத் தன்ன விட்டருஞ் சிறுநெறி' (மலைபடு - கரு)

என இன்னோரன்ன வெல்லாம் அவ் வலங்காரம் பற்றி வந்தன.

'ஒல்லேங் குவளைப் புலாஅன் மகன்மார்பிற்
புல்லெருக்கங் கண்ணி நறிது'

என்புழிக் குவளை புலால் நாறுதற்கும் எருக்கங்கண்ணி நறிதாதற்கும் காரணங் கூருமையின வழூவாம் பிறவெனின்:—புதல்வற் பயந்த பூங்குழன் மடந்தை பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த கிழவனெடு புலந்துரைக்கின்ற ளாகலின் குவளை புலால் நாறுதற்கு அவன் தவற்றேடு கூடிய அவள் காதல் காரண மென்பதூஉம், எருக்கங்கண்ணி நறிதாதற்கு மகிழ்நன் செய்த துனி கூா வெப்பமுறுகிழ் நகை முகத்தால் தணிக்கும் புதல்வன்மேல் ஒருகாலைக் கொருகால் பெருகு மன்பு காரண மென்பதூஉம் பெறப்படுதலின், வழூவாகா தென்பது.

மீக்கூற்ற மென்புழிப்போலக் கூற்றுக் கூற்றமென நின்றது. (ருரு)

ரு. புறனடை

திணைக்குப் புறனடை

ருசு. குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழூவே
பெண்மை அரசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொலென்
றுவறு மூன்றும் உளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கின் நிலையின வாயினும்
அஃறிணை மருங்கின் கிளந்தாங் கியலும்.

---

1 இன்னதொன்றனை யெனல — இன்ன பொருளை ஊட்டி யன்ன என்பது.

2 செய்யாத நிறம — ஊட்டாத இயற்கை நிறம.

3 பிறிதோரலங்காரம — தற்குறிப்பேற்றவணி.

இ - ள் : குடிமை முதலாக விறற்சொல் ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட பதினெட்டு முளப்பட அன்ன பிறவும் அவற்ரெடு பொருந்தித் தொக்கு முன்னத்தினுணரும் கிளவிகளெல்லாம், உயர்திணைப் பொருண்மேல் நின்றனவாயினும், அஃறிணைப்பொருளை யுணர்த்தி நின்றவழிப்போல, அஃறிணைமுடிபே கொள்ளும் ; எ - று.

எ - டு : குடிமை நன்று, குடிமை தீது ; ஆண்மை நன்று, ஆண்மை தீது என வரும. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறு பொருந்தும் வினை[1] தலைப்பெய்க.

தன்மைதிரிபெயர் அலி. இதனேடு ஒருபொருட் கிளவியாய வருவன வுங் கொள்க.

உறுப்பின் கிளவி குருடு முடம என்னுந் தொடக்கதது. காதற்சொல் பாவை யானை யென ஒப்புமை கருதாது காதல்பற்றி வருவன. சிறப்புசசொல் கண்போலச சிறந்தானைக் கண்ணென்றலும உயிரபோலச் சிறந்தானை உயி ரென்றலும் என இவை முதலாயின. செறற்சொல் செறுதலைப் புலப்படுக் கும் பொறியறை கெழீஇயிலி யென்னுந் தொடக்கத்தன. விறற்சொல் விறலை யுணர்த்தும பெருவிறல் அருநதிறல் என்னும தொடக்கத்தன. தன்மை திரி பெயர் முதலாயின பொருள் வகையான் ஆறுக அடக்கப்பட்டன.

குடிமை, ஆணமை, இளமை, முப்பு, அடிமை, வன்மை, பெணமை, உறுப் பின் கிளவி, சிறப்புசசொல், விறற்சொல் என்பன உயர்திணைக்கண் ஆகுபெய ராயல்லது வாரா ; அல்லன இருதிணைக்கணணும் ஒத்த வுரிமைய வெனக் கொள்க. காதல்பற்றிச சிறுவனை யானையென்றலும ஆகுபெயராமன்றே எனின் :—யாதானுமோர இயைபுபற்றி ஒன்றன்பெயா ஒன்றற்காயது ஆகு பெயராம் ; இயைபு கருதாது காதல் முதலாயினவற்றான் யானை யென்றவழி ஆகுபெயருள் அடஙகா வென்பது. சிறுவனை யானை யென்றலும் ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காத லொப்புமையான் ஆகுபெய ரென்பாரு முளர்.

சொல்லா னன்றித திணைவேறுபாடு சொல்லுவான் குறிப்பொடுபடுத் துணரப்படுதலின், ' முன்னத்தினுணரும கிளவி ' என்றுா.

' அஃறிணை முடிபின ' என்றது ' அஃறிணைமருஙகிற் கிளந்தாஙகியலும் ' எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனல், குடிமை நன்று, குடிமை நல்ல ; அடிமை நன்று, அடிமை நல்ல என எற்புழி ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்ற லுங கொள்ளப்படும்.

அன்ன பிறவும என்றதனன் வேந்து வேள் குரிசில் அமைசசு புரோசு என்னுந் தொடக்கத்தனவுங கொள்க.

குடிமை முதலியன உயர்திணை யுணாததும்வழி அஃறிணையான் முடிதல் வழுவாயினும் அமைக வெனத் திணைவழு வமைத்தவாறு. (ருசு)

பாலுக்குப் புறனடை

ருஎ. காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்

1. அழிதா முதலியவை.

ஞாயிறு திங்கள் சொல்என வருஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவும் அன்ன
ஆவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன.

இ - ள்: காலமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் அத்தன்மைய பிறவுமாகிய அப் பகுதிக்கண் வருஞ் சொலலெல்லாம், உயர்திணைச் சொல்லாயினும், உயர்திணைக்கண் பால்பிரிந் திசையா, அஃறிணைபபா லாயிசைக்கும்; எ - று.

எ - டு: இவற்குக் காலமாயிற்று, உலகம் பசிததது, உயிர் போயிற்று, உடம்பு நுணுகிற்று, தெய்வஞ் செய்தது, வினை விளைந்தது, பூதம் புடைத்தது, ஞாயிறு பட்டது, திஙகளெழுந்தது, சொன் னன்று என வரும்.

பிறவும என்றதனல், பொழுது நன்று, யாக்கை தீது, விதி வலிது, கனவி கடுகிற்று, மதி நிறைநதது, வெள்ளி யெழுந்தது, வியாழ நன்று என்பன போல்வன கொள்க.

கால மென்றது காலக் கடவுளை. உலக மென்றது ஈண்டு மக்கட் டொகுதியை.

உயிரே யுடமபே யெனப் பொதுவகையாற் கூறிஞரேனும், மக்களுயிருமுடம்புமே கொள்ளப்படும். என்னை? உயர்திணை முடிபு கொள்ளா என விலக்கப்படுவன அவையேயாகலி னென்பது. 'அஃறிணை யென்மனு ரவரல பிறவே' என்புழி அஃறிணையா யடஙகி உயாதிணை முடிபெயதாமையின், அவையும் விலக்கற்பாட்டிற் கேலா வெனின்:—அற்றன்று; மக்கட்சுட் டுடைமையான் அவை உயாதிணையேயா மெனபது. யாதோ மக்கட்சுட்டுடையவாறெனின்:—அறஞ்செய்து துறக்கம் புக்கான் எனவும, உயிர்நீத் தொருமகன் கிடநதான் எனவும, உயிருமுடம்பும அவரின் வேறன்றி அவராக வுணரப் பட்டு உயர்திணைக் கேற்ற முடிபுகொண்டு நிற்றலின் மக்கட்சுட்டுடைய வென்பது. ஓராவை எமமன்னை வந்தாளௌனறும் ஓரொருத்தை எந்தை வந்தானென்றும் உயர்திணை வாய்பாட்டாற் கூறியவாறுபோல, உயிரு முடமபும் அவ்வாறு கூறப்பட்டன வென்று கொள்ளாமோ வெனின்:—கொள்ளாம்: அவற்றுன் வரும பயனேக்கிக் காதலால் எமமன்னை எந்தை யென்றுன் ஆண்டு; ஈண்டுக் காதன் முதலாயின இன்மையின் மக்கட்சுட்டுடைய வென்பது.

பால்வரை தெய்வ மென்பது எல்லார்க்கு மின்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது. வினை யென்பது அறத் தெய்வம். சொல்லென்பது நாமகளாகிய தெயவம.

அஃதேல், குடிமை யாணமை யென்பனவற்ருேடு இவற்றிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்:—அவை இருதிணைப் பொருட்கணணுஞ் சேறன்மாலைய; இவை அன்னவல்ல வென்பது.

உலக மென்பது இடததையும் ஆகுபெயரான் இடத்து நிகழ் பொருளாகிய மக்கட்டொகுதியையும் உணாததுமாகலான், இருதிணைக்கண்ணும் சென்றதன்றேவெனின்:—அற்றன்று. வடநூலுள் உலகமென்பது இருபொருட்கு

முரித்தாக ஓதப்பட்டமையின், மக்கட்டொகுதியை யுணர்த்தும் வழியும் உரிய பெயரே யாகலின் ஆகுபெய ரன்று; அதனால் ஒருசொல் இருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதெனப்படாது இருபொருட்கு முரிமையான் இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறுபொருளுணர்த்தலின் வேறு சொல்லாதலே துணிவாயினும், பலபொருளொருசொ லென்புழி எழுத்தொப்புமை பற்றி ஒரு சொல்லென்றார்[1].

மேலென்பது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல் லாகலின், ஈறு திரிந்து மேனவென நின்றது.

இதுவுந் திணைவழுவமைதி. (ருஎ)

இடத்துக்குப் புறனடை

ருஅ. நின்றாங் கிசைத்தல் இவணியல் பின்றே.

இ - ள்: ஈறு திரியாது நின்றாங்கு நின்று உயர்திணையா யிசைத்தல் ஈண்டு இயல்பின்று; எ - று.

ஈண்டென்றது காலமுதலாகிய சொற்களை. அவை இடையீடின்றி மேற் சொல்லப்பட்டு நிற்றலின் 'இவண்' என்றார்.

இவணியல்பின்று எனவே, குடிமை ஆண்மை முதலாயின சொல்லின் கண், குடிமைநல்லன், வேந்து செங்கோலன் என நின்றாங்கு நின்று உயர்திணை யாயிசைத்தல் இயல்புடைத் தென்பதாம். (ருஅ)

ருகூ. இசைத்தலு முரிய வேறிடத் தான.

இ - ள்: காலமுதலாகிய சொல உயர்திணையாய் இசைத்தலு முரிய, ஈறு திரிந்து வாய்பாடு வேறுபட்டவழி; எ - று.

காலன் கொண்டான், உலகர் பசித்தார் என வாய்பாடு வேறுபட்டவழி உயர்திணையாய் இசைத்தவாறு கண்டுகொள்க. (ருகூ)

சுo. எடுத்த மொழி இனஞ் செப்பலு முரித்தே.

இ - ள்: இனமாகிய பலபொருட்கண் ஒன்றனை வாங்கிக் கூறியவழி அச்சொல தன் பொருட்கினமாகிய பிறபொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்தலு முரித்து; எ - று.

உம்மை எதிரமறையாகலான் உணாததாமையு முரித தென்பதாம்.

எ - டு: அறஞ்செயதான துறக்கம் புகும் எனவும், 'இழிவறிந்துண் பான்கண் இன்பமெய்தும்' (குறள் கூரு - சு) எனவும் வரும். இவை சொல்லு வார்க்கு இனப்பொருளியல்பு உரைக்குங் குறிப்புள்வழி, மறஞ்செயதான் துறக் கம் புகான், கழிபேரிரையன் இன்பமெய்தான் என இனஞ் செப்புதலும், அக் குறிப் பில்வழி இனஞ்செப்பாமையுங் கண்டுகொள்க.

1 ஒரு சொல ஒரு பொருளை தரும. ஓரே சொல பல பொருள தருமாயின பொருள தொறும வேறு சொலலாம. ஆயினும, எழுதத தொபபுமை பறறித தொலகாபபியா பல பொருளொரு சொல (52) எனறா எனபது.

எடுத்தபொருளை உணர்த்தும் மொழியை 'எடுத்த மொழி' என்றார். இனனல்பொருளின் நீக்குதற்கு 'இனம்' என்றார்.

அஃதேல், மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப் புண்டது எனவும், குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான் எனக் குடம் வீழ்ந்தது எனவும், இவையினஞ் செப்பு மென்றும், ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்பன இனஞ்செப்பா வென்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்:—அற்றன்று: கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையா மையானும், குடம் வீழ்தலின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையா னும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலும் குடம் வீழ்தலும் சொல்லானன்றி[1] இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலால் பெறப்படுமாதலான் ஈண்டைக் கெய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சியாதலா னென்பது.[2] இன்னோரன்ன சொல் லாற்றலால் பெறப்பட்டனவெனின்:—புகையுண் டென்றவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலால் பெறப்பட்டதா மென்பது. இனி ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களுஞ் சாக வென்னுங் கருத்தினனாயின் இவையு மினஞ் செப்புவன வன்றோ வென் பது. அதனான் அவை போலியுரை யென்க.

ஒருதொடர் ஒருபொருளுணர்த்தி யமையாது வேறொரு பொருளுங் குறித்து நிற்றல் வழுவாயினும் அமைக என மரபுவழுக் காத்தவாறு. (௬௰)

எண்ணுக்குப் புறனடை

௬௧. கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக் கியலும் எழுத்தலங் கடையே.

தம்வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிதலும் தம் முதல்வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிதலு மெனச் சினைநிலைக்கிளவி இருமுடிபுடையவற்றுள், முதல் வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிவுழி யென்பார், தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங்கடை யென்றார்.

இ - ள்: கண்முதலாயவும் பிறவும் பன்மை குறித்துநின்ற சினைநிலைக்கிளவி; அவை தம் வினைக்கியலு மெழுத்தான் முடி யாது தம் முதல்வினைக்கியலுமெழுத்தான் முடியுமவழிப் பன்மை யாற் சொல்லப்படும் யாப்புறவுடைய வல்ல; முதலொன்றாயின் ஒருமையானும், பலவாயிற் பன்மையானுங் கூறப்படும்; எ - று.

எ - டு: கணணல்லள், தோணல்லள், முலைநல்லள் எனவும்; கண்ணல் லர், தோணல்லர், முலைநல்லர் எனவும் வரும்.

---

1 சொல்லாற்றலானன்றி என இருத்தல் நன்று.

2 ஓர் ஊரை அல்லது சேரியைச் சூழக் கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி வடசேரி தென்சேரி என்ப் பல சேரிகள் இருத்தல் கூடுமாதலானும், குடஞ் சுமப்பான் குடம் தலையி லிருந்தபடியே உட்கார்ந்தாற்போற் கீழே விழுதலுமுண்டாதலானும், "கீழ்ச் சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமை யானும், குடம் வீழ்தலின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும்" என்று சேனாவரையர் கூறுவது பொருந்தாது.

பிறவு மென்றதனால் புருவங் காதென்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க. 'பன்மைகூறுங் கடப்பாடிலவே' யென்றதனால் பால்வழுவும், 'தம் வினைக்கியலு மெழுத்தலங்கடை' யென்றதனால் திணைவழுவு மமைத்தார்.

பன்மை கொண்டன, பன்மையொருமை மயக்கமில்லாத் திணைவழுவாக லின், தம்வினைக்கியலு மெழுத்தலங்கடை யென்பதனான் அமைக்கப்படும்.

மூக்கு நல்லள், கொப்பூழ் நல்லள் என ஒருமைச் சினைப்பெயர் நின்று உயர்திணை கொண்டனவும், நிறங்கரியள், கவவுக்கடியள் எனப் பண்புந்தொழி லும் நின்று உயர்திணைகொண்டனவும் தன்னினமுடித்தல் என்பதனா னமைக் கப்படும்.

கோடு கூரிது களிறு, குளம்பு கூரிது குதிரை என அஃறிணைப்பன்மைச் சினைப்பெயர் நின்று முதல்வினையாகிய ஒருமையான் முடிந்தனவும் அமையுமா றென்னையெனின் :—ஆண்டுப் பன்மையொருமை மயக்கமல்லது திணைவழு வின்மையின் ஈண்டைக்கெய்தா ; அப்பன்மையொருமை மயக்கம் ஒன்றென முடித்தல் என்பதனா னமைக்கப்படும். அஃதேல், இச் சூத்திரத்தால் திணை வழுவோடு கூடிய பால் வழு அமைக்கப்பட்ட தென்பது எற்றாற்பெறுது மெனின் :—சினைக்கிளவிக்குத் தம்வினைக்கியலு மெழுத்தாவது அஃறிணை வினைக் குரிய எழுத்தாம் ; அஃதல்லாதது உயர்திணைவினைக் குரிய எழுத்தே யாம். என்னை ? அஃறிணைக்கு மறுதலை உயர்திணையேயாகலான். அதனால் திணைவழுவுதலும் பெறுது மென்பது. அஃதேல், தம் வினைக்கியலுமெழுத்தா வன சினைவினைக்குரிய எழுத்தென்றும், அவை யல்லாதனவாவன முதல் வினைக்குரிய எழுத்தென்று முரைக்க; உரைக்கவே, உயர்திணைச் சினையும் அஃறி ணைச்சினையு மெல்லாம் அடங்கு மெனின் :—அற்றன்று ; அஃறிணைக்கண் சினை வினைக்குரிய எழுத்தோடு முதல்வினைக்குரிய எழுத்திற்கு வேறுபாடின்றி எல் லாம் அஃறிணையெழுத்தேயாகலின், 'தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங்கடை' யென்பதற் கேலாதாகலால், கண் முதலாயின உயர்திணைச்சினையேயா மென் பது. (சுக)

கிளவியாக்கம் முற்றிற்று

உ. வேற்றுமையியல்

[பெயர்கள், உரு பேற்றுப் பொருள் வேற்றுமைப்படும் இயல்புணர்த்துவது.]

க. வேற்றுமையின் வகை

வேற்றுமை இத்தனை என்பது

சுஉ. வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப.

நான்குசொற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்தினார் அதற் கிடையீடின்றி அவற்றது சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதன் முறைமையாயினும், வேற்றுமை யிலக்கணம் உணர்த்துதற்கு வேறிடமின்மையானும், பொதுவிலக்கணமாதல் ஒப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாகலின் வேற்றுமை யுணர்த் திப் பெயருணர்த்தல் முறையாகலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரியற்கு

மிடை வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார். வேற்றுமை யாவன பெயரும் ஓரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்ற திலக்கணமும் பொது விலக்கணமேயாம்.[1]

வேற்றுமையிலக்கணமென ஒன்றாயினும் சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாப்புடைமையான், மூன்றோத்தா னுணர்த்தினார்.

பொதுவிலக்கணமுணர்த்திச சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகலின், முதற்கண்ணதாகிய பெயர்சசொற்குப் பயனிலைகோடலும்[2] உருபேற்றலும்[3] காலந்தோன்றாமையுமாகிய[4] இலக்கணமுணர்த்துவார் இயைபுபட்டமையான் வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினா ரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடை யியைபு கூறினாரால் உரையாசிரியரெனின் :—அற்றன்று ; இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கணம் நுதலி யெடுததுக் கொள்ளப்பட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலுங் காலந்தோன்றாமையுமாகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுதலான் வேற்றுமையுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இன்னவிலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும் எடுத்துக்கொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியலென ஓரோத்தான் முடியற்பாற்றன்றே ; அவ்வாறன்றி, வேற்றுமையிலக்கணமே முன்கூறி 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப் பய னிலையே' (சொல் - சுசு) எனவும், 'ஈறு பெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப' (சொல் - சுக) எனவும் வேற்றுமையிலக்கணங் கூறி அச் சூத்திரத்தாற் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும பெயர்க்கிலக்கண மென்பது உய்த்துணரவைத்துப் பின்னும வேற்றுமையிலக்கணமே யுணர்ததி, இதனை வேற்றுமையோத்தென்றும், அவற்றது மயக்கமுணர்த்திய ஓததைவேற்றுமை மயங்கியலென்றும், சிறப்பில்லா விளிவேற்றுமையுணர்த்திய ஓத்தை விளிமரபென்றும், நுதலியதனாற் பெயர் கொடுத்து, மூன்றோததாக வைத்து, பெயரியலென வேறோரோத்திற்குப் பெயர் கொடுததமையானும், 'எல்லாச சொல்லும் பொருள் குறிததனவே' (சொல் - கடுகு) என்பது முதலாகிய ஐந்து சூததிரமும் பெயரிலக்கண முணாதது மோத்தின்முன் வையாது இடைவைத்தல் பொருந்தாமையானும், இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கணம நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி யெழுநதெனவே படும் ; அதனான் அவாக்கது கருத்தன் றென்க. அஃதேல், 'பெயாநிலைக்கிளவி காலந் தோன்றா' (சொல் - எ0) எனப் பெயரிலக்கணம ஈண்டுக் கூறியது என்னை யெனின் :—பயனிலைகோடலும உருபேற்றலும் பெயர்க்கிலக்கண மென்பது ஈண்டுப் பெறப்பட்டமையான், அவற்றோ டியையக் காலந்தோன்றாமையும் ஈண்டே கூறினார். பெயரிலக்கணமாத லொப்புமையா னென்பது.

1" வேறறுமை ..பொது விலககணமேயாம—" இககூறறு அததுணைப பொருததமுடையதனறு. பெயரும உருபும ஓரளவு ஒனறுபட்டு நிறகும. வேறறுமைப பெயரில உருபைப பிரிதது வைதது, இடைசசொலலெனக கொளளின, பெயாகளினும வினைகளினும இறுதியிலுளள பாலகாட்டு மீறுகளையும பிரிததுணாநது இடைச சொலலெனக கொளளவேணடும, விரவுபபெயாகளும மகடூஉ மருஙகிற பாறிரிகிளவியும பயனிலையோடு சோததலலது, காட்டபபடாமையின, பயனிலை கூறல பறறி வேறறுமையைப பொதுவிலககணம எனறலும பொருநதாது.

2. சுசு-வது நூறபா
3. சுக வது ,,
4. எ0-வது ,,

இ - ள்: வேற்றுமையாவன ஏழென்று சொல்லுவர் தொல்லாசிரியர்; எ - று.

செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்துணர்த்தலின், வேற்றுமையாயின. செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறுபடுத்துப் பொருண்மாத்திர முணர்த்தலின், எழுவாயும் வேற்றுமையாயிற்று. அல்லதூஉம், வேற்றுமை யென்பது பன்மை பற்றிய வழக்கெனினுமமையும்.

தாமே யென்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது. (க)

சுரு. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இ - ள்: விளிகொள்வதன்கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெய்ய வேற்றுமை யெட்டாம்; எ - று.

வேற்றுமை யென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.
முன்னர்,

'விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப' (சொல் - ககஅ)

என்பவாகலின், விளிகொள்வ தென்றது விளிகொள்ளும் பெயரை. அதன்கண் விளியென்றதனால், பெயரு மன்று, பெயரின் வேறு மன்று, விளிவேற்றுமையாவது திரிந்தும் இயல்பாயும் நிற்கும் பெயரிறுதி யென்பதாம்.

'வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப' (சொல் - சுஉ) எனப் பிறர் மதங்[1] கூறி இச் சூத்திரத்தால் தந்துணி புரைத்தார்.[2] (உ)

வேற்றுமையின் பெயர், முறை

சுச. அவைதாம்
பெயர் ஐ ஒடு கு
இன் அது கண்விளி யென்னு மீற்ற.

இ - ள்: எட்டெனப்பட்ட வேற்றுமையாவன விளிவேற்றுமையை இறுதியாகவுடைய பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணும்; எ - று.

பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்பன பல பெயர் உம்மைத்தொகை. அஃது ஒரு சொல்லாய் விளி யென்னு மீற்ற என்பதனான் விசேடிக்கப்பட்டது. பெயரும் ஐயும் ஒடுவும் குவ்வும் இன்னும் அதுவும் கண்ணும் என விரியும்.

சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்த லென்பதனான் ஒடு வென்றும் அது வென்றும் ஓதினாராகலின், [3]ஆனுருபும் அகரவுருபுங் கொள்ளப்படும்.

---

1 பிறர் மத மென்றது தொல்காப்பியர்க்கு முந்தின பிற தமிழிலக்கணிகளின் மதத்தை.
2 இக் கருத்து; எச-வது நூற்பா உரையில் வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க.
3 கoஅ-வது நூற்பாப் பார்க்க.

விளிவேற்றுமையினது சிறப்பின்மை விளக்கிய பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் விளி யென்ளுது 'விளி யென்னு மீற்ற' எனப் பிரித்துக் கூறினர்.

உ. முதல் வேற்றுமை

எழுவாய் வேற்றுமை

கூரு. அவற்றுள்
எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.

இ - ள்: மேற் சொல்லப்பட்ட வேற்றுமையுள், முதற்கட் பெயரென்று கூறப்பட்ட வேற்றுமையாவது பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாம்; எ - று.

பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாவது, உருபும் விளியு மேலாது பிறிதொன்றனேடு தொகாது நிற்கும் நிலைமை. எனவே, உருபும் விளியு மேற்றும் பிறிதொன்றனேடு தொக்கும் நின்ற பெயர் எழுவாய் வேற்று மையாகா தென்றவாறும்.

எ - டு: ஆ, அவன் என வரும். (ச)

எழுவாய் ஏற்கும் பயனிலைகள்

கூகூ. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கொள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினவிற் கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்
றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே.

இ - ள்: பொருண்மை சுட்டல் — ஆ வுண்டு என்பது. வியங் கொளவருதல் — ஆ செல்க என்பது. வினைநிலை யுரைத்தல் — ஆ கிடந்தது என்பது. வினவிற் கேற்றல — அஃதியாது, அஃதெவன் என வினச் சொல்லோடு தொடர்தல். பண்புகொள வருதல் — ஆ கரிது என்பது; தன்னின முடித்த லென்பதனல், ஆ வில்லை, ஆ வல்ல என்னுந் தொடக்கத்துக் குணப்பொருளவல்லா வினைக் குறிப்போடு தொடர்தலுங் கொள்க. பெயர்கொள வருதல்—ஆ பல என்பது. அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே யென்பது அவ்வாறும் பெயர் வேற்றுமைப் பயனிலையாம்; எ - று.

முடிக்குஞ் சொற்பொருள் அத்தொடர்மொழிக்குப் பயனுகலின் பய னிலை யென்ருர்.

உண்டென்பது பண்பு முதலாயின சுட்டாது உண்மையே சுட்டலின் வேறு கூறினர். பொய்ப்பொருளின் மெய்ப்பொருட்கு வேற்றுமை யுண்மை யாகலின், அவ்வுண்மையைப் பொருண்மை யென்ருர்.

வியங்கொள வருதல் வினைநிலை யுரைத்தற்கண்ணும், வினவிற்கேற்றல் பெயர்கொள வருதற்கண்ணும், வினைக்குறிப்பாயவழிப் பண்புகொளவருதற் கண்ணும் அடங்குமாயினும், வினையும் பெயரும் பண்பும் முடிக்குஞ் சொல்லா தலே யன்றி முடிக்கப்படுஞ் சொல்லாதலு முடைய, வியங்கோளும் வினவும்

முடிக்குஞ் சொல்லாயல்லது நில்லாமையின், அவ் வேறுபா டறிவித்தற்கு வேறு கூறினு ரென்பது.

'பெயர்தோன்று நிலை' (சொல். ௬௫) என்றதனுனும், அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே யென்பதனுனும், பெயர் தோன்றிய துணையாய் நின்று பயனிலைத்தாரல் எழுவாய் வேற்றுமைய திலக்கண மென்பது பெற்றும்.

ஆபல என்புழிப் பலவென்பதற்குப் பயனிலை யாதெனின்:—அது பய னிலையாய் ஆவென்பதனை முடித்தற்கு வந்ததாகலின், தான் பிறிதோர் சொன் னேக்காது ஆவென்பதனேடு தொடர்ந்து அதனை முடித்தமைந்து மாறுமென் பது. அஃதேல், பயனிலை கொள்ளாதது எழுவாய் வேற்றுமையாமா றென்னை யெனின்:—உருபேற்றல் பெயர்க் கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறு போல, எழுவாய் வேற்றுமை பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழு வாய் வேற்றுமையே யாமென்பது. இலக்கிய மெங்குஞ் செல்லாதன இலக் கணமாமா றென்னை யெனின்:—ஆண்டிலக்கணமாவன உருபேற்றற்கேற்ற[1] தன்மையும் பயனிலையும் பயனிலை கோடற்கேற்ற தன்மையுமாகலின், அத் தன்மை எல்லாவற்றிற்கு முண்மையின் இலக்கணமா மென்பது.

அகரச்சுட்டு அன்றி யென ஈறு திரிந்து நின்றது. அன்றியனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலை யெனவே, பயனிலைகோடல் பெயர்க்கிலக்கண மென்பதூஉம் பெற்றும். (௬)

தொகைப் பெயரும் பயனிலை கொள்ளல்

௬௭. பெயரி னுகிய தொகையுமா ருளவே
அவ்வு முரிய அப்பா லான.

இ - ள்: பெயரும் பெயருந்தொக்க தொகையுமுள; அவையு முரிய எழுவாய் வேற்றுமையாய்ப் பயனிலை கோடற்கு; எ - று.

எ - டு: யானைக்கோடு கிடந்தது, மதிமுகம் வியர்த்தது, கொல்யானை நின்றது, கருங்குதிரை யோடிற்று, உவாப்பதினென்கு கழிந்தன, பொற்றொடி வந்தாள் என வரும்.

பெயரினுகிய தொகையு மென்னும் உம்மையாற், பெயரொடு பெயர் தொக்கனவே யன்றி, நிலங்கடந்தான், மாக்கொணர்ந்தான் எனப் பெயரொடு வினை வந்து தொக்க வினையினுகிய தொகையுமுள என்பதாம். ஆகவே பெயரொடு பெயரும் பெயரொடு தொழிலுந் தொக்கன தொகை யென்பது பெற்றும்.

அவ்வுமுரிய எனப் பொதுவகையாற் கூறினுரேனும், ஏற்புழிக்கோட லென்பதனுன் எழுவாய் வேற்றுமையாதற் கேற்புடைய பெயரினுகிய தொகையே கொள்ளப்படும்.

இரு தொடர்படச் சூத்திரித் திடர்ப்படுவ தென்னை? பெயரினுகிய தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமையாமென்றேத அமையாதோ எனின்:—அங் ஙனமோதின் பெயரொடு பெயரும், பெயரொடு வினையுந் தொக்கன தொகைச் சொல்லா மென்னுந் தொகையிலக்கணம் பெறப்படாதாம்; அவ் விலக்கண முணர்த்துதற்கு இவ்வாறு பிரித்தோதினு ரென்பது.

1　உருபேற்றலும என்றிருப்பது நன்று.

பெயரிணைகிய தொகையுமென்ற உம்மையான் வினையிணைகிய வினைத் தொகை தழுவப்பட்ட தென்றும், 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' (சொல் - ௪௨௦) என்பதனால் தொகைச் சொல்லெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு அவ்வுமுரிய அப்பாலான என்றது தொகைச் சொற்குப் பயனிலை கோடன்மாத்திர மெய்துவித்தற்கென்றும், உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின் :—அற்றன்று : வினைத்தொகைக்கு நிலை மொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை 'வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்' (சொல் - ௪௧௫) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதும். இனி 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' (சொல் - ௪௨௦) என்ப தற்கு ஒரு சொன்னடையவா மென்பதல்லது எழுவாய் வேற்றுமையாமென் னுங் கருத்தின்மையானும், அக்கருத்துண்டாயின் அவையும் எழுவாய் வேற் றுமையாய் நின்று 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' (சொல் - ௬௬) என்றதனால் பயனிலை யெய்துமாகலின் அவ்வுமுரிய அப்பாலான வென்றல் கூறியது கூறிற்றுமாகலானும், அதுவு முரையாசிரியர் கருத்தன் றென்க.

அஃதேல், தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமையா மென்பதே இச் சூத்திரத் திற்குக் கருத்தாயின் 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே' (சொல் - ௬௫) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வைக்க எனின் :—பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்றலும் பயனிலை கோடலுமாகிய எழுவாய் வேற்றுமை யிலக்கண மிரண்டுந் தொகைச்சொற்கு மெய்துவித்தற்கு அவ்விரண்டு சூத்தி ரத்திற்கும் பின் வைத்தாரென்பது. ஆண்டு வைப்பின், 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே' (சொல் - ௬௬) என்றதனாற் பயனிலைகோடல் பெயர்க் கேயாய்த் தொகைக் கெய்தாதா மென்பது. (௬)

எழுவாயும் தோன்றா எழுவாயும்

௬௮. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இ - ள் : மூன்றிடத்துப் பெயரும் செவிப்புலனாகத் தோன்றி நின்று பயனிலை கோடல் செவ்விதென்ப ஆசிரியர்; எ-று. எனவே, அவ்வாறு தோன்றாது நின்று பயனிலை கோடலுமுண்டு; அது செவ்வி தன்று என்றவாறாம்.

பெயரென்றது ஈண்டெழுவாயை.

கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா என்றவழிச செல்வல் எனவும், யான் யாது செய்வல் என்றவழி இது செய் எனவும், இவன் யார் என்றவழிப் படைத் தலைவன் எனவும் செப்பியவழி, யான் நீ இவன் என்னும் எழுவாய் வெளிப் படாது நின்று, செல்வல், இது செய், படைத்தலைவன் என்னும் பயனிலை கொண்டவாறு கண்டுகொள்க.

எவ்வயிற் பெயரும் என்றது என்னையெனின் :—செல்வல், இது செய் என்னுந் தன்மை முன்னிலை வினைகளான் யான் நீ யென்பனவற்றின் பொருளு முணரப்படுதலின், யான் செல்வல், நீ யிதுசெய் யெனப் பெயர் வெளிப்படுத்தல் பயமின்றாயினும் வழக்கு வலியுடைத்தாகலின், அவ்வாறு வரு தல் பயமின்றெனப்படா தென்பது விளக்கிய எவ்வயிற் பெயரு மென்றா ரென்பது.

அவ்வியலா னிலைய வென விரியும்.

பயனிலைக்கு இருநிலைமையு[1] மோதாது எழுவாய்க்கே யோதுதலாற் பயனிலை வெளிப்பட்டே நிற்கும்.

எவ்வயிற் பெயரும் பயனிலை கோடல் செவ்விதென, உருபேற்றல் செவ்விதன்று மென வுரைத்து அவ்வாய் நீயி ரென்பன உருபேலா வென்று காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அவ்வாயென்பது இடைச்சொல்லாய் ஆண்டென்னும் பொருள்பட நின்றவழி உருபேயன்றிப் பயனிலையும் ஏலா தாம். இனி அல்வழிக்கண்[2] நும்மென்பது திரிந்து நீயிரென நின்ற திரிபைப் பெயரெனக் கொண்டு உருபேலாதென்றாராயின், [3]நீயென்பதன் திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெயராகக் கொண்டு பயனிலை கொள்ளா தென்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி நும்மின் திரிபாகிய நீயி ரென்பதனை 'எல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து' (சொல் - ௧௭௪) என இயற்கைப் பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயி ரென்னுந்திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் நும் மெனத் திரிபினு மமையு மென்னுங் கருத்தினராயன்றே. அதனான் இயல் பாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயி ரென்பதனை உருபேலா தென்றுரா யின் நும்மெனத் திரிந்து[4] உருபேற்பதனை உருபேலா தென்றல் பொருந்தா தாம். அதனானது போலியுரை யென்க. (எ)

பெயரில் உருபு நிற்கும் இடம்

௬௯. கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியா
ாகும் இயற்கைய வென்ப.

எழுவாய் வேற்றுமை யுணர்த்தி ஏனை யறுவகை வேற்றுமை யிலக்கணமு முணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள்: பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்று கூறப் பட்ட முறைமையையுடைய உருபு தந்நிலை திரியாது பெயர்க்கீறு மியல்பை யுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு: சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் என வரும்.

அம்முறைபற்றி அவை யெண்ணுப்பெயரான்[5] வழங்கப்படுதலின் 'கூறிய முறையி னுருபு' என்றார்.

வினைச்சொ லிறுதி நிற்குமிடைச்சொல், தாமென வேறு உணரப் படாது அச்சொற்குறுப்பாய் நிற்குமன்றே, இவை யவ்வாறு பெயர்க்குறுப்பாகாது தாமென வேறுணரப்பட் டிறுதி நிற்குமென்பார் 'நிலைதிரியாது' என்றார்.

---

1 இருநிலை – வெளிப்பட்டு நிற்றலும் மறைந்து நிற்றலும்.
2 தொல். எழுத்து ௩௨௯; தொல். சொல். ௧௪௩.
3 தொல். எழுத்து ௧௭௯.
4 நும் என்னும் பெயர் நீயிர் எனத் திரிந்தது என்பது முற்றிலும் வழுவாம். நும் என்ற வழக்கற்ற முன்னிலைப் பன்மைப் பெயரே நும் எனக் குறுகி வேற்றுமை யேற்கும். நீயிர் என்பது நீ என்னும் முன்னிலை யொருமைப் பெயர் படர்க்கைக்குரிய 'இர்' ஈற்றொடு கூடியது. ஆதலின் எழுவாய் வேற்றுமை மட்டும் பெறும்.
5 எண்ணுப்பெயரான் வழங்கப்படுதலாவது முதலாம் வேற்றுமை 2-ம் வேற்றுமை என வழங்கல்.

உருபு பெயர் சார்ந்து வருமெனவே, உருபேற்றலாகிய பெயரிலக்கண மும் பெறப்பட்டது. (அ)

பெயரின் இயல்பு

௭௦. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா
தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்றலங் கடையே.

இ - ள் : பெயர்ச்சொற் காலந் தோன்றா, [1]வினைச்சொல்லோ டொக்கும் ஒரு கூறல்லாத விடத்து ;. எ - று.

சாத்தன், கொற்றன், உண்டல், தின்றல் எனக் காலந்தோன்றாது நிற்ற லும், உண்டான், தின்றான் எனத் தொழினிலை யொட்டுவன காலந் தோன்றி நிற்றலுங் கண்டுகொள்க.

உண்டான், தின்றான் என்னுந் தொடக்கத்துப் படுத்துச சொல்லப்படும் தொழிற்பெயர்[2] வினைசசொற்போலத் திணையும் பாலுங் காலமும் முதலாயின வற்றை விளக்கி, அன் ஆன் முதலாகிய ஈற்றவாய வருதலின், 'தொழில்நிலை யொட்டும்' என்றார். ஒட்டுமென்பது உவமசசொல்.

பெயராகிய நிலையை யுடையது பெயர்நிலை யென அன்மொழித்தொகை. பெயர் - பொருள். தொழில்நிலையு மது.[3]

காலந் தோன்றா எனபன ஒரு சொல்லாயப் பெயர்நிலைக் கிளவி யென் பதற்கு முடிபாயின.

பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலுமாகிய பெயரிலக்கணம் ஈண்டுப் பெறப்படுதலின், அவற்றோடியையக் காலந்தோன்றாமையாகிய பெயரிலக்கண மும் ஈணடே கூறினார். பெரும்பான்மைபற்றிக காலந்தோன்றாமை[4] பெய ரிலக்கணமாயிற்று. (௯)

௩. இரண்டாம் வேற்றுமை

'ஐ' உருபின் பொருள்

௭௧. [5]இரண்டா குவதே
ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலில் தோன்று மதுவே.

இ - ள் 'பெயர் ஐ ஒடு கு' என்னுஞ் சூத்திரத்து ஐ எனப் பெயர் பெற்ற வேற்றுமைச்சொல் இரண்டாவதாம். அஃதி யாண்டுவரினும் வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய அவ்விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமவை பொருளாக வருமः ; எ - று.

---

1 தொழில்நிலை யொட்டும ஒனறு — வினையாலணையும பெயா.
2 தொழிற பெயா—வினையாலணையும பெயா.
3 அது - அனமொழிததொகை (தொழினிலை—தொழிலாகிய நிலையையுடையது.)
4 காலங்காட்டும வினையாலணையும பெயா சிறுபானமை.
5 இந நூறபா முதல ஏழாமவேற்றுமை நூறபா முடிய ஒவவொரு வேறறுமைக கும ஒவவொரு நூறபாவாகவே கொணடு பொருள கூறினா இளமபூரணா. [71 ம 72 ம ஒரு நூறபாவே இளமபூரணருககு.]

எ - டு : குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன் என வரும்.

எண்ணுமுறையான் இரண்டாவதென்பது பெறப்படுமாயினும், இக்குறி தொல்லாசிரியர் வழக்கென்ப தறிவித்தற்கு ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி யிரண்டாவ தென்றார். இது மூன்றாவது முதலாயினவற்றிற்கு மொக்கும்.

பெயரிய என்பது பெயரென்பது முதலாக முடிந்ததோர் பெயரெச்சம்.

'தம்மை யுணர்த்துவனவும் பெயரெனப்படுதலின் 'ஐயெனப் பெயரிய' வென்றார்.

வினையே வினைக்குறிப் பென்றாராயினும் அவற்றின் செயப்படுபொருளே கொள்ளப்படும்; அவ்விருமுதலிற் றோன்று மென்றமையான், முத[1]லாதற்கும் வேற்றுமைப் பொரு[2]ளாதற்கும் ஏற்பன அவையே யாகலின். என்னை அவை முதலாதற் கேற்றவாறெனின் :—செய்யப்படுபொருள் முதலாயின தொழிற்குக் காரணமாகலானும், 'ஆயெட்டென்ப தொழின்முத னிலையே' (சொல் - கக௨) என அவற்றை முதனிலையென்று கூறுபவாகலானு மென்பது. அஃதேல், செயப்படு பொருளாவது வினைமுதற்றொழிற் பயனுறுவதாதலால், குழை முதலாயினவற்றிற்கு அவ்விலக்கண மேலாமையிற் செயப்படு பொருளன்மையான் வினைக்குறிட்டெனல் வேண்டா வெனின் :— அற்றன்று; 'அம் முக் காலமுங் குறிப்பொடு கொள்ளு, மெய்ந்நிலையுடைய' (சொல் - ௨௦௦) என்றாராகலின், குறிப்புச்சொற் காலமொடு தோன்றித் தொழிற்சொல்லாதலும் குழை முதலாயின தொழிற்பய னுறுதலும் ஆசிரியர் துணிபாகலின், அவையுஞ் செயப்படு பொருளா மென்பது. ஆயின், செயப்படுபொருட்கட் டோன்று மென வமையும், வினையே வினைக்குறிப் பெனல் வேண்டா வெனின் :—அங்ஙனங் கூறின், செயப்பா டினிது விளங்குஞ் சிறப்புடைத் தெரிநிலைவினைச் செயப்படு பொருளேயே கூறினரோ குறிப்பு பொருளு மடங்கப் பொதுவகையாற் கூறினரோ வென் றையமாம், ஐயம நீங்க வினையே வினைக்குறிப்பென்றா ரென்பது. வினை வினைக்குறிப்பு என்பன ஈண்டாகு பெயர்.

புகழை நிறுத்தான், புகழை நிறுத்தல், புகழை யுடையான். புகழை யுடைமை என இரண்டாவது பெயரொடு தொடர்ந்தவழியும் வினைச்செயப் படுபொருளும் குறிப்புச்செயப்படுபொருளும் பற்றியே நிற்கு மென்பார், எவ் வழி வரினு மென்று யாப்புறுத்தார்.

இயற்றப்படுவதும்,[3] வேறுபடுக்கப்படுவதும்,[4] எய்தப்படுவது[5] மெனச் செயப்படுபொருள் மூன்றாம். இயற்றுதலாவது முன்னில்லதனை யுண்டாக்குதல். வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைத் திரித்தல். எய்தப்படுதலாவது இயற்றுதலும் வேறுபடுத்தலு மின்றித் தொழிற்பயனுறுந் துணையாய் நிற்றல். (கo)

(உ-ம) 1 முதல—தொழிற காரணம.
2 வேறறுமைப பொருள—வேறறுமை யேறகும பொருள.
3 கோயிலைக கட்டினை, நூலை இயறறினை.
4 குடததை வனைநதான, கட்டிடததை இடிததான.
5 ஊரை அடைநதான, சோறறை உணடான,

அப்பொருளின் பாகுபாடுகள்

எஉ. காப்பின் ஒப்பின் ஊர்தியின் இழையின்
ஒப்பின் புகழின் பழியின் என்று
பெறலின் இழவின் காதலின் வெகுளியின்
செறலின் உவத்தலின் கற்பின் என்று
அறுத்தலின் குறைத்தலின் தொகுத்தலின் பிரித்தலின்
நிறுத்தலின் அளவின் எண்ணின் என்று
ஆக்கலின் சார்தலின் செலவின் கன்றலின்
நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பின் என்று
அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள
என்ன கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

செயப்படு பொருள் மூன்றனையும்[1] பற்றி வரும் வாய்பாடுகளை விரிக்கின்றார்.

இ - ள்: காப்பு முதலாகச் சிதைப்பு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தெட்டுப் பொருளும் அவைபோல்வன பிறவுமாகிய அம்முதற் பொருள்மேல் வரும் எல்லாச் சொல்லும் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பால என்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

என்றுவென்பது எண்ணிடைச் சொல்.

இன்னெல்லாம் புணரியனிலையிடைப் பொருணிலைக்குதவாது[2] (சொல்- உ௫௦) எண்ணின்கண் வந்தன. முன்னர் வருவனவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

'அம்முதல்' என்றது கூறப்பட்ட செயப்படுபொருள் என்றவாறு.

எ - டு: எயிலை யிழைத்தான் என்பது இயற்றப்படுவது. கிளியை யோப்பும், பொருளை யிழக்கும், நாணை யறுக்கும், மரத்தைக் குறைக்கும், நெல்லைத் தொகுக்கும, வேலியைப் பிரிக்கும், அறத்தை யாக்கும், நாட்டைச் சிதைக்கும் என்பன வேறுபடுக்கப்படுவன. குறைத்தல் சுருக்குதலும் சிறிதிழக்கச் சிதைத்தலுமாம்.[3] அறுத்தல் சிறிதிழவாமற் சினையையாயினும் முதலையாயினும் இரு கூறு செய்தல். ஊரைக் காக்கும், தந்தையை யொக்கும், தேரையூரும், குரிசிலைப் புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும், புதல்வரைப் பெறும், மனைவியைக் காதலிக்கும், பகைவரை வெகுளும், செற்றாரைச் செறும், நட்டாரை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும், பொன்னை நிறுக்கும், அரிசியை யளக்கும், அடைக்காயையெண்ணும், ஊரைச் சாரும், நெறியைச் செல்லும், சூதினைக் கன்றும், கணையை நோக்கும், கள்வரை யஞ்சும் என்பன எய்தப்படுவன. வெகுளலுஞ் செறலும்

---

1 செயபபடுபொருள் மூனறு—முநதின நூறபாவுரையிற கூறப்பட்ட, இயறறப படுவது முதலிய மூனறு.

2 புணரியல நிலையிடைப பொருணிலைக குதவுதலாவது "எலலாவறறையும எனபுழி வறறுச சாரியை நிலைமொழிபபொருள அஃறிணைபபொரு ளெனபதுபட வருதலும, எலலாநமமையும எனபுழி நமமுச்சாரியை அபபொருள் தனமைப பனமையெனபது பட வருதலுமாம்." (தொல. சொல. உ௫௦, ௩௪, உரை).

3 சுருககுதல—குடை மடக்கலும் கருததுரைததலுமபோல ஒரு பொருள் முழுவதையுஞ் சுருக்குதல. சிறிதிழககச சிதைததல் - ஒரு பகுதியை மட்டும நீககுதல.

கொலைப்பொருள வாயவழி வேறுபடுக்கப் படுவனவாம். செறல் வெகுளியது காரியம்.[1]

இயற்றப்படுவது ஒருதன்மைத்தாகலின், அதற்கொருவாய்பாடே கூறினார். ஏனைய பல விலக்கணத்த வாகலின் பலவாய்பாட்டான் விரித்துக் கூறினார்.

அன்னபிறவு மென்றதனால், பகைவரைப் பணித்தான், சோற்றை யட்டான், குழையை யுடையான், பொருளையிலன் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க.

காப்பு முதலாயின பொருள்பற்றி யோதப்பட்டமையான்,[2] ஊரைப் புரக்கும், ஊரை யளிக்கும், தந்தையை நிகர்க்கும், தந்தையை யொட்டும், தேரைச் செலுத்தும், தேரைக் கடாவும் என்பன போல்வன வெல்லாங் கொள்க.

இயற்றப்படுதல் முதலாகிய வேறுபாடு, குறிப்புவினைச்செயப்படுபொருட் கண் ஏற்பன கொள்க. (கக)

௪. மூன்றாம் வேற்றுமை

'ஒடு' உருபின் பொருள்

எ௩. மூன்றா குவதே
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே.

இ - ள்: மேல் ஒடுவெனப் பெயர்கொடுத் தோதிய வேற்றுமைச் சொல் மூன்றாவதாம். அது வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இரண்டு முதலையும் பொருளாக வுடைத்து; எ - று.

மேல் ஐயொடு குவ்வென்றோதியவழி ஆனுருபுந் தழுவப்பட்டமையான், ஈண்டும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும்; படவே மூன்றாவதாதலும் வினைமுதல் கருவிப் பொருட்டாதலும் ஆனுருபிற்கு மெய்தும்.

வினைமுதலாவது கருவி முதலாயின காரணங்களைத்[3] தொழிற்படுத்து வது. கருவியாவது வினைமுதற்றொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுய்ப்பது.

---

1 வெகுளியது காரியம் கொல்லுதல்.

2 பொருள்பற்றி யோதப்பட்டமை—'கொள்ளைச் சொல்லே' 'என வென் கிளவி' யெனச் சொற்பற்றிக் கூறாமல் 'புரத்தலும் அளித்தலும் முதலிய காப்பும், நிகர்த்தலும் ஒட்டுதலும் முதலிய ஒப்பும்' எனப் பொருள்பற்றிக் கூறுதல்.

3 கருவி முதலாயின காரணங்கள் :—முதற்காரணம் துணைக்காரணம் நிமித்தகாரணம் எனக் காரணம் மூன்று இவை கருவி யென்றுங் கூறப்படும். நிமித்தகாரணத்தை எழுவாயென்று கொள்ளுவதைவிட நோக்கம் என்று கொள்வது பொருந்தும். எதன் நிமித்தம் என்பது எதன்பொருட்டு என்று பொருள்படுதலையும், கருவியைக் கொண்டு கருமஞ் செய்யும் தலைவன் கருவியினும் வேறாயிருத்தலையும், ஒரு கருமத்தின் பயனை நோக்குவதும் அக்கருமஞ் செய்யப்படுவதற்குக் காரணமாயிருத்தலையும் நோக்குக. நோக்கம் பயனின் முன்னிலையும், பயன் நோக்கத்தின் பின்னிலையுமாகும். அடையப்படாத குறிக்கோள் நோக்கமும், அடையப்பட்ட பேறு பயனுமாகும். ஊதியம் வினைக்குமுன் பெறப்படுவதாயின் நோக்கமும் பயனும் ஒன்றேயாம். கருவியைக் காரகம் ஞாபகம் என்றும் இரண்டாயப் பகுப்பர். காரகம் ஒரு தொழிலைச் செய்ய உதவுவது; ஞாபகம் ஒரு பொருளை அறிய உதவுவது.

அனை யென்பது அத்தன்மையவாகிய முதலென அவற்ற திலக்கணத் திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு.

முதலென்பதற்கு மேலே யுரைத்தாம்.

எ - டு: கொடியொடு துவக்குண்டான், ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும் எனவும், அகத்தியனால் தமிழுரைக்கப்பட்டது, வேலானெறிந்தான் எனவும் வரும்.

பிறபொருளு முளவேனும் வினைமுதல் கருவி சிறந்தமையான் 'வினை முதல் கருவி யனைமுதற்று' என்றார்.

வினைமுதல் கருவிக்கண் ஒடுவெனுருபு இக்காலத் தருகி யல்லது வாராது. (௬௫)

அப் பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௪. அதனி னியறல் அதற்றகு கிளவி
அதன்வினைப் படுதல் அதனி னாதல்
அதனிற் கோடல் அதனொடு மயங்கல்
அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி
அதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த ஒப்ப லொப்புரை
இன்னா னேது ஈங்கென வருஉம்
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இ - ள்: அதனின் இயறல்—மண்ணானியன்ற குடம் என்பது. மண் முதற்காரணம். முதற்காரணமாவது காரியத்தோ டொற்றுமை யுடையது. அதன் தகு கிளவி—வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி, அறிவானமைந்த சான்றோர் என்பன. இவை கருவிப்பாற்படும். அதன் வினைப்படுதல்—சாத்தனான் முடியு மிக்கருமம் என்பது. இது வினைமுதற்பாற்படும். அதனின் ஆதல்—வாணிகத்தா னாயினான் என்பது. அதனின் கோடல - காண*த்தாற் கொண்ட வரிசி என்பது. இவையுங் கருவிப்பாற்படும். இவையைந்து பொருளும் ஒடுவுருபிற்குஞ் சிறுபான்மை யுரியவாயினும், பெரும் பான்மைபற்றி ஆனுருபிற்கே யுரிய போலக் கூறினார். அதனொடு மயங்கல்—எண்ணொடு விராய வரிசி என்பது. அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி—ஆசிரியனொடு வந்த மாணாக்கன் என்பது. வரு தற்றொழில் இருவர்க்கு மொத்தலின், ஒருவினைக் கிளவியாயிற்று. அதனோடு இயைந்த வேறுவினைக் கிளவி—மலையொடு பொருத மால்யானை என்பது. பொருதல யானைக்கல்ல தின்மையின் வேறு வினைக் கிளவியாயிற்று. அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை—

* காணம—பொறகாசு.

பொன்னோ டிரும்பனையர் நின்னொடு பிறரே என்பது. ஒப்பல்ல தனை யொப்பாகக் கூறலின் ஒப்பலொப்புரை யாயிற்று. இம் மூன் றற்கும் உடனிகழ்தல் பொது வென்பதூஉம் அவை ஒடுவெனுரு பிற்கே யுரிய வென்பதூஉ முணர்த்திய, அதனோடியைதல் மூன் றற்குங் கூறினார். அதனொடு மயங்கற்கும் ஈதொக்கும். எல்லாப் பொருட்கண்ணும் அது வென்றது உருபேற்கும் பெயர்ப் பொருளை. 'அதற்கு வினையுடைமையின்' (சொல் - எசு) என்பதற்கும் ஈதொக்கும். இன்னானேது என்பது முயற்சியிற் பிறத்தலானொலி நிலையாது என்பது. அதனினாதலெனக் காரகவேது முற்கூறப்பட்ட மையான், இது ஞாபக ஏதுவாம். இப்பொருள் ஆனுருபிற்கும் இன்னுருபிற்கு முரித்தென்பது விளக்கிய ஏது என்னாது இன்னா னேது என்றார். இன்னானென்பது உம்மைத் தொகை. அவற்ற தேதுப் பொருண்மை; எ—று.

என வென்பதனை மாற்றி ஏது வென்பதன் பின் கொடுத்து, ஈங்கு வரூஉ மன்ன பிறவு மென வியைக்க. ஈங்கனமென்று பாட மோதுவாரு முளர்.

அதனினியற லென்பதற்குத் தச்சன் செய்த சிறுமாவைய மென்றும், இன்னானென்பதற்குக் கண்ணாற் கொதத்தை காலான் முடவனென்றும், உதா ரணங்காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின் :—அற்றன்று : தச்சன் செய்த சிறுமாவையமென்பது 'வினைமுதல் கருவி யனைமுதற்று' (சொல் - எஉ) என் புழிய—ங்குதலான் ஈண்டுப் பாற்படுக்க வேண்டாமையானும், சினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும பொருண்மை இன்னானென்பதனாற் பெறப்படாமை யானும், அது போலியுரை யென்க.

ஒடுவும் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை யாகற்பால வெனின் :—அற்றன்று : வேற்றுமை மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமையது ஒரு பொருட் கண்ணாக, சில பொருட் கண்ணாக ஏனை வேற்றுமையுஞ் சேறலன்றே ; அவ்வாறன்றிச் சிறி தொழித்து எல்லாப் பொருட்கண்ணும் இரண்டுருபுஞ் சேறலானும், வட நூலுள் பொருள் வேற்றுமை யல்லது உருபு வேற்றுமையான் ஒரு வேற்றுமை யாக வோதப்படாமையானும, ஈண்டெல்லா வாசிரியரும் ஒரு வேற்றுமை யாகவே யோதினாரென்க. வடநூலொடு மாறுகொள்ளாமைக் கூறல் ஆசிரியர்க்கு மேற்கோளாயின், விளிவேற்றுமையை 'எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக் கற்பாலராவர், அவ்வாறடக்கலிலரெனின் :—அற்றன்று : விளிவேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கல் ஆண்டு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்று ;

'எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறெனை விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனு முளனொரு வகையா
னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்'

என்பவாகலின், ஐந்திர நூலார் விளி வேற்றுமையை எட்டாம் வேற்றுமையாக சேர்ந்தாரென்பது பெறப்படும் ; ஆசிரியர் அவர் மதம்பற்றிக் கூறினாராகலின் அதனொடு மாறுகொள்ளா தென்பது. இக்கருத்து விளக்கியவன்றே, பாயி ரத்துள் 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனக் கூறிற்றென்க.

அன்னபிறவுமென்றதனால், கண்ணாற்கொத்தை, தூங்கு கையா னோங்கு நடைய, (புறம் - உஉ) மதியோடொக்குமுகம், சூலொடு கழுதை பாரஞ் சுமந்தது என்பன போல்வன கொள்க. (கங)

ரு. நான்காம் வேற்றுமை

'கு' உருபின் பொருள்

எரு. நான்கா குவதே
குஎனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளும் அதுவே.

இ - ள்: மேல் கு எனப் பெயர்கொடுத்தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் நான்காவதாம். அது யாதானுமொரு பொருளாயினும் அதனை யேற்று நிற்கும்; எ - று.

எ - டு: அந்தணற் காவைக் கொடுத்தான் எனவரும்.

மாணாக்கற்கு நூற்பொருளுரைத்தான் எனக் கொடைப் பொருளவாகிய சொல்லானன்றிப் பிற வாய்பாட்டாற் கூறப்படுவனவும், மாணாக்கற்கு அறிவு கொடுத்தானெனக் கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கட் செல்லாது ஆண்டுத் தோன்றும் பொருளுமெல்லா மடங்குதற்கு 'எப்பொருளாயினும்' என்றார்.

பிறபொருளு முளவாயினும், கோடற்பொருள் சிறந்தமையின், எப்பொருளாயினுங் கொள்ளு மென்றார். (கச)

அப்பொருளின் பாகுபாடுகள்

எசு. அதற்குவினை யுடைமையின் அதற்குடம் படுதலின்
அதற்குப்படு பொருளின் அதுவாகு கிளவியின்
அதற்கியாப் புடைமையின் அதன்பொருட் டாதலின்
நட்பின் பகையின் காதலின் சிறப்பினென்
றப்பொருட் கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

இ - ள்: அதற்கு வினையுடைமை—கரும்பிற்கு வேலி என்பது. வினை - ஈண்டுபகாரம். அதற்குடம்படுதல்—சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் என்பது. சான்றோர் கொலைக்குடம்பட்டார் என்பதுமது. அதற்குப்படு பொருளாவது பொதுவாகிய பொருளைப் பகுக்குங்கால் ஒரு பங்கிற்படும் பொருள்; அது சாத்தற்குக் கூறு கொற்றன் என்பது. அதுவாகு கிளவி—கடிசூத்திரத்திற்குப்† பொன் என்பது. பொன் கடிசூத்திரமாய்த் திரியுமாகலின் அதுவாகு கிளவி யென்றார். கிளவி - பொருள். அதற்கு யாப்புடைமை - கைக்கு யாப்புடையது கடகம் என்பது. அதற்பொருட்டாதல்—கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும் என்பது. நட்பு—அவற்கு நட்டான், அவற்குத் தமன் என்பன. பகை—அவற்குப் பகை,

† கடிசூத்திரம்—அரைஞாண.

அவற்கு மாற்றான் என்பன. காதல்—நட்டார்க்குக் காதலன், புதல்வற் கன்புறும் என்பன. சிறப்பு—வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர், கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி என்பன.

அப்பொருளென்றது அன்னபொருளை; இவ்வாடையு மந்நூலானியன்றதென்றதுபோல. எனவே, அன்னபிறவு மென்றவாறாம்.

அப்பொருட்கிளவியு மென்றதனால், பிணிக்கு மருந்து, நட்டார்க்குத் தோற்கும், அவற்குத் தக்காளிவள், உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடிமகளிர் என்பன போல்வனவெல்லாங் கொள்க. (கடு)

௬. ஐந்தாம் வேற்றுமை

'இன்' உருபின் பொருள்

௭௭. ஐந்தா குவதே
இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
இதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே.

இ - ள்: மேல் இன்னெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் ஐந்தாவதாம். அஃது இப்பொருளி னித்தன்மைத்து இப்பொருளென்னும் பொருண்மையை உணர்த்தும்; எ - று.

ஐந்தாவது நான்கு பொருண்மையுடைத்து; பொருவும், எல்லையும், நீக்கமும், ஏதுவுமென. அவற்றுட் பொருவு இருவகைப்படும்; உறழ்பொருவும், உவமப் பொருவுமென. ஏதுவும் இருவகைப்படும்; ஞாபக ஏதுவும், காரக ஏதுவுமென. அவற்றுள் ஞாபகவேதுப் பொருண்மை மேலே கூறப்பட்டது. காரக ஏதுப் பொருண்மை அச்ச மாக்க மென்பனவற்றாற் பெறப்படும். நீக்கப் பொருண்மை தீர்தல் பற்றுவிடுதல் என்பனவற்றாற் பெறப்படும். ஏனையிரண்டும் இதனினிற்றிது என்பதனாற் கொள்ளப்படும், அவ்விரண்டனையும் அஃதிருமுறையா னுணர்த்துமாகலான்.[1] எல்லைப்பொருள்—கருவூரின் கிழக்கு; இதனினூங்கு என வரும். கிழக்கு ஊங்கு என்பன, வினைக்குறிப் பல்லவேனும் இற்றென்னும் பொருள்பட நிற்றலின், இற்றென்றலேயாம். பொருவுப்பொருட்குதாரணம் முன்னர்ப்பெறப்படும். (௧௬)

அப்பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௮. வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே
தண்மை வெம்மை யச்ச மென்றா
நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
வன்மை மென்மை கடுமை யென்றா
முதுமை யிளமை சிறத்த லிழித்தல்

---

1 ஏனையிரண்டு—பொருவும எலலையும. இவை 'இதனின இறறு இது' எனபதனாற கொளளபபடுதலாவது இபபொருளின இபபொருள் இததகையது (உவமப பொருவு) அலலது, இபபொருளினும இபபொருள் இததகையது (உறழ்பொருவு) எனனும வாயபாட்டால பொருவுபபொருளும, இவவிடததின இவவிடம் இத்திசையது எனனும வாயபாட்டால எலலைபபொருளுங கூறபபடுதல.

புதுமை பழமை யாக்க மென்று
இன்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்
பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்
றன்ன பிறவு மதன்பால என்மனார்.

இ - ள் : வண்ணமுதலாகப் பற்றுவிடுதலீறுகச் சொல்லப் பட்டனவும் அவைபோல்வன பிறவும் ஐந்தாம் வேற்றுமைத் திறத் தனவாம் ; எ - று.

வண்ணம் வெண்மை கருமை முதலாயின. வடிவு வட்டஞ் சதுர முத லாயின. அளவு நெடுமை குறுமை முதலாயின. சுவை கைப்புப் புளிப்பு முதலாயின. நாற்றம் நறுநாற்றந் தீநாற்ற முதலாயின.

எ - டு : காக்கையிற்கரிது களம்பழம், இதனின் வட்டமிது, இதனி னெடிதிது, இதனிற் றீவிதிது,[1] இதனிற் றண்ணிதிது, இதனின் வெய்திது, இதனி னன்றிது, இதனிற் றீதிது, இதனிற் சிறிதிது, இதனிற் பெரிதிது இதனின் வலிதிது, இதனின் மெலிதிது, இதனிற் கடிதிது, இதனின் முதி திது, இதனி னிளைதிது, இதனிற் சிறந்ததிது, இதனி னிழிந்ததிது, இதனிற் புதிதிது, இதனிற் பழைதிது, இவனி னிலனிவன், இவனி னுடையனிவன், இதனி னாறுமிது, இதனிற் பலவிவை, இதனிற் சிலவிவை எனவும், அச்சம்— கள்ளரி னஞ்சும் எனவும், ஆக்கம்—வாணிகத்தினாயினான் எனவும், தீர்தல்— ஊரிற் றீர்ந்தான் எனவும், பற்றுவிடுதல்—காமத்திற் பற்றுவிட்டான் எனவும் வரும்.

அச்சமுதலிய நான்கு[2] மொழித்து ஒழிந்த இருபத்துநான்கும் ஒத்தபண்பு வேறுபாடுபற்றிப் பொரூஉப்பொருள் விரித்தவாறு.

அன்னபிறவுமென்றதனால், அவனி னனியனிவன், அதனிற் சேய்த்திது, இகழ்ச்சியிற் கெட்டான், மகிழ்ச்சியின் மைந்துற்றான் என்பனபோல்வன கொள்க.

பல வாய்பாட்டோடு வழக்கின்கட் பயின்று வருதலுடைமையாற் பொரூஉப் பொருள் இதற்குச் சிறப்புடைத்தாகலின், பெரும்பான்மையும் அதனையே விரித்தார். (கள)

எ. ஆறும் வேற்றுமை

‘அது’ உருபின் பொருள்

எகூ. ஆறு குவதே
அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினும் இதன தி துவெனும்
அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.

இ - ள் : அதுவெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்று மைச்சொல் ஆறுவதாம். அது உடையதாய் நிற்குந் தன்னானும்

1 தீவிது — இதழிபபு.

2 அசசமமுதலிய நானகு—அசசம ஆககம தீாதல பறறுவிடுதல எனபன. இவறறுள் முனனிரணடும ஏது ; பினனிரணடும நீககம.

பிறிதொன்றானும் இதனதிதுவென்பது பட நிற்கும் கிளவியிற் றோன்றுங் கிழமையைப் பொருளாக வுடைத்து; எ - று.

எனவே, ஆறாவது கிழமைப் பொருட்டென்றும், அக்கிழமை தன்னான் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான் வந்த பிறிதின்கிழமையுமென இரண்டென்றுங் கூறியவாறாம்.

தன்னென்றது தன்னோடொற்றுமையுடைய பொருளை. பிறிதென்றது தன்னின் வேறாகிய பொருளை.

அஃதேல், தன்னினும் பிறிதினுமாகிய கிழமைய தென்னாது இதனதிது வெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத்தென்ற தென்னையெனின் :—பொருட்கிழமையும், பண்புக்கிழமையும், தொழிற்கிழமையும் அவைபோல்வனவுமெனக் கிழமை தாம் பல, அவற்றுளொன்று சுட்டாது இதனதிதுவென்னுஞ் சொல்லாற் றோன்றும் கிழமைமாத்திரம் சுட்டுமென்றற்கு 'இதனதிதுவெனுமன்ன கிளவிக் கிழமைத்து' என்றார்.

இதனவிவையென்னும் பன்மை யுருபுத் தொடரு மடங்குதற்கு அன்ன கிளவியென்றார்.

ஒன்று பல குழீஇய தற்கிழமையும், வேறு பல குழீஇய தற்கிழமையும், ஒன்றியற்கிழமையும், உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையு மெனத் தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும்.[1]

பொருளின் கிழமையும், நிலத்தின் கிழமையும், காலத்தின் கிழமையு மெனப் பிறிதின்கிழமை மூவகைப்படும். அவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (௧அ)

அப்பொருளின் பாகுபாடுகள்

அ௦. இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின் [கிழமையின்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையி னென்றா
கருவியின் துணையின் கலத்தின் முதலின்
ஒருவழி யுறுப்பின் குழுவி னென்றா
தெரிந்துமொழிச் செய்தியின் நிலையின் வாழ்ச்சியின்
திரிந்துவேறு படூஉம் பிறவு மன்ன
கூறிய மருங்கில் தோன்றுங் கிளவி
ஆறன் பால என்மனார் புலவர்.[2]

1 நன்னூலார் ஒன்றுபல குழீஇய தற்கிழமையை ஒன்றன் கூட்டம் என்றும், வேறு பல குழீஇய தற்கிழமையைப் பலவின் ஈட்டம் என்றும், ஒன்றியற் கிழமையைப் பண்பு என்றும், மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையைத் திரிபினாக்கம் என்றும் கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர் இங்குக் கூறிய ஐந்துதற்கிழமையுள் அடங்காதன, கபிலரது அகவல் என்னும் செய்யுட்கிழமையும், எனது உயிர் என்னும் ஒன்றிய தற்கிழமையுமாகும்.

2 இந்நூற்பாவிற் கூறப்பட்டுள்ள கிழமைகளுள், இயற்கை, செயற்கை, முதுமை, வினை, உறுப்பு, குழு, நிலை, திரிந்து வேறுபடுவது என்பன தற்கிழமை; உடைமை, முறைமை, கிழமை, கருவி, துணை, வாழ்ச்சி என்பன பிறிதின்கிழமை; தெரிந்து மொழிச்செய்தி என்பது பொதுக்கிழமை.

இ - ள் : இயற்கை முதலாக வாழ்ச்சி யீருகச் சொல்லப்பட்ட னவும் திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவுமாகிய மேற்கூறப்பட்ட கிழமைப்பொருட்கண் தோன்றுஞ் சொல்லெல்லாம் ஆறும் வேற் றுமைத் திறத்தனவென்று சொல்லுவர் புலவர் ; எ - று.

திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவுமென்ருரேனும், திரிந்து வேறுபடுதல் அன்ன பிறவுமென்றதனுல் தழுவப் படுவனவற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கே கொள்க.

எ - டு : எள்ளது குப்பை, படையது குழாம் என்பன குழூஉக்கிழமை. அவை முறையானே ஒன்று பல குழீஇயதும் வேறு பல குழீஇயதுமாம். சாத்தனதியற்கை, நிலத்ததகலம் என்பன இயற்கைக்கிழமை. சாத்தனது நிலைமை, சாத்தனதில்லாமை[1] என்பன நிலைக்கிழமை. இவை யொன் றியற்கிழமை[2]. யானையதுகோடு, புலியதுகிர் என்பன உறுப்பின் கிழமை. உறுப்பாவது பொருளின் ஏகதேச மென்ப தறிவித்தற்கு ஒருவழி யுறுப் பென்ருர். சாத்தனது செயற்கை, சாத்தனது கற்றறிவு என்பன செயற்கைக்கிழமை. அரசனது முதுமை, அரசனது முதிர்வு என்பன முதுமைக்கிழமை. முதுமை யென்பது பிறிதோர் காரணம் பற்ருது காலம் பற்றி ஒருதலையாக அப்பொருட்கட் டோன்றும் பருவமாகலின் செயற்கையு ளடக்காது வேறு கூறிஞர். சாத்தனது தொழில், சாத்தனது செலவு என்பன வினைக்கிழமை. இவை மெய்திரிந்தாய தற்கிழமை. சாத்த னது உடைமை, சாத்தனது தோட்டம் என்பன உடைமைக்கிழமை. மறியது தாய், மறியது தந்தை என்பன முறைமைக்கிழமை. இசையது கருவி, வனை கலத்தது திகிரி என்பன கருவிக்கிழமை. அவனது துணை, அவனதிணங்கு என்பன துணைக்கிழமை. நிலத்ததொற்றிக்கலம்[3], சாத்தனது விலைத்தீட்டு என்பன கலக்கிழமை. ஒற்றியது முதல், ஒற்றியது பொருள் என்பன முதற் கிழமை. கபிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டியல் என்பன செய்யுட்கிழமை. தெரிந்து மொழியாற் செய்யப்படுதலின் தெரிந்துமொழிச் செய்தியாயின. இவை பொருட்பிறிதின்கிழமை. முருகனது குறிஞ்சிநிலம், வெள்ளியதாட்சி என்பன கிழமைக் கிழமை. காட்டதியானை, யானையது காடு என்பன வாழ்ச் சிக்கிழமை. அவற்றுள் முருகனது குறிஞ்சிநிலம், யானையது காடு என்பன நிலப்பிறிதின்கிழமை. காட்டதியானை என்பது பொருட்பிறிதின்கிழமை. ஏனையது காலப்பிறிதின்கிழமை.

திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவு மென்றதனுல், எட்சாந்து, கோட்டு நூறு, சாத்தனதொப்பு, தொகையதுவிரி, பொருளது கேடு, சொல்லது பொருள் என்னுந்தொடக்கத்தன கொள்க. அவற்றுள் எட்சாந்து, கோட்டு நூறு என்பன முதலாயின முழுவதூஉந் திரிதலின், வேறு கூறிஞர்.

மேற்சொல்லப்பட்ட தற்கிழமை பிறிதின்கிழமை யென்பனவற்றை விரித்தவாறு. (௧௧)

---

1 சாததனது இலலறம் : [தெய்வச்சிலையார்]

2 ஒன்றியறகிழமை - பணபுத்தறகிழமை. இது குணபபண்பு தொழிறபணபு என இருவகைபபடும.

3 கலம் - ஓலைப்பததிரம.

அ. ஏழாம் வேற்றுமை

'கண்' உருபின் பொருள்

அக. ஏழா குவதே
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்[1]தின் நிலத்தின் காலத்தின்
அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்று மதுவே.

இ - ள்: கண்ணெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் ஏழாவதாம். அது வினைசெய்யாநிற்றலாகிய இடத்தின்கண்ணும், நிலமாகிய இடத்தின்கண்ணும், காலமாகிய இடத்தின்கண்ணுமென அம்மூவகைக் குறிப்பினகண்ணுந் தோன்றும்; எ - று.

எனவே, ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறும்.

குறிப்பின் தோன்றுமது என்றது அவற்றை யிடமாகக் குறித்தவழி அவ் வேற்றுமை தோன்று மென்றவாறு

எனவே, இடமாகக் குறிக்கப்படாதவழி அப்பெயர்க்கண் வேற்றுமை தோன்றா தென்பதாம்.

தன்னினமுடித்த லென்பதனான் ஏனை வேற்றுமைச் சொற்களும் அவ்வப்பொருட்கண் குறிப்பில்வழி அவ்வப்பெயர்க்கண் வாராமை கொள்க.

எ - டு: தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான், மாடத்தின்கணிருந்தான், கூதிர்க்கண் வந்தான் என வரும். (உ0)

அஉ. கண்கால் புறமகம் உள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சா ரயல்புடை தேவகை[2] யெனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட மெனாஅ
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இ - ள்: கண் முதலாக இடமீறாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தொன்பது பொருளும் அவைபோல்வன பிறவும் ஏழாவதன்றிறத்தன; எ - று.

கண்ணென்னும் பொருளாவது 'கண்ணின்று கூறுதலாற்றா னவனாயின்' (கலி - கஎ) எனவும், 'கணணகன்ஞாலம்' எனவும், கண்ணென்னு மிடைச் சொல்லா னுணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை. தேவகையென்பது திசைக் கூறு. கண்கால் புறமகமுள்ளென்பன முதலாயினவற்றது பொருள் வேற்றுமை வழக்கு நோக்கி யுணர்ந்து கொள்க.

கணணின்று சொல்லியானை என்கண்ணின் றிவை சொல்லற்பாலையல்லை என்றும், ஊர்க்காற்செய்யை ஊர்க்கட்செய் என்றும், ஊர்ப்புறத்து நின்ற மரத்தை ஊர்க்கணமரம் என்றும், எயிலகத்துப் புக்கானை எயிற்கட்புக்கான்

---

1 வினைசெய் இடம் என்றது வினைநிகழ்ச்சியை. ஆகவே, வினைநிகழ்ச்சி வினைநிலம் வினைக்காலம் என இடம் மூன்றாம். எ-டு: போரின்கண், போர்க்களத்தின்கண், போர்க்காலத்தின்கண்.

2 தே=தேயம், இடம். வகை=கூறு. தேவகை=தேயக்கூறு, இடக்கூறு.

என்றும், இல்லுளிருந்தானை இற்கணிருந்தான் என்றும், அரசனுழை யிருந்தானை அரசன்கணிருந்தான் என்றும், ஆலின்கீழ்க் கிடந்த ஆவை ஆலின்கட் கிடந்தது என்றும், மரத்தின்மேலிருந்த குரங்கை மரத்தின்கணிருந்தது என்றும், ஏர்ப்பின்சென்றானை ஏர்க்கட்சென்றான் என்றும், காட்டுச்சாரோடுவதனைக் காட்டின்கணோடும் என்றும், உறையூர்க்கயனின்ற சிராப்பள்ளிக் குன்றை உறையூர்க்கட்குன்று என்றும், எயிற்புடைநின்றாரை எயிற்கண் நின்றார் என்றும், வடபால்வேங்கடம் தென்பாற்குமரி என்பனவற்றை வடக்கண்வேங்கடம் தெற்கட்குமரி என்றும், புலிமுன்பட்டானைப் புலிக்கட்பட்டான் என்றும், நூலினிடையும் கடையுந் தலையு நின்ற மங்கலத்தை நூற்கண்மங்கலம் என்றும், கைவலத்துள்ளதனைக் கைக்கணுள்ளது என்றும், தன்னிடத்து நிகழ்வதனைத் தன்கண் நிகழ்வது என்றும் அவ் விடப்பொருள்பற்றி ஏழாம்வேற்றுமை வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

எனாஅவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

கண்முதலாயினவெல்லாம் உருபென்றால் உரையாசிரியரெனின்:— உருபாயின், ஏழாவதற்குக் கண்ணென்பது உருபாதல் மேலே பெறப்பட்டமையாற் பெயர்த்துங் கண்காலென்றல் கூறியது கூறிற்றாமாகலானும், ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலமென்பனவற்றுவழி அத்துச்சாரியை கொடுத்து உதாரணங்காட்டினமையானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.[1] உருபல்லவேல், என்னுழை, என்முன் என நிலைமொழி உருபிற்கோதிய செய்கை பெற்றவாறென்னையெனின்:—'அதற்பொருட்டாகலின்' (சொல் - எசு) எனவும் 'தம்முடைய தண்ணளியுந் தாமும்' எனவும் உருபின பொருள்பட வரும் பிறமொழி வாவழியும் நிலைமொழி அச்செய்கை பெற்று நிற்றலின், அச்செய்கை உருபுபுணர்ச்சிக்கே யென்னும் யாப்புறவின்றென்க.

அன்னபிறவு மென்றதனால், பொருட்கண் உணர்வு, என்கண் அன்புடையன், மலர்க்கண் நாற்றம், ஆகாயத்துக்கட் பருந்து என்னுந்தொடக்கத்தன கொள்க. (உக)

க. வேற்றுமையின் தொகைவிரி இயல்பு

அங. [2] வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
ஈற்றுநின் றியலுந் தொகைவயின் பிரிந்து
பல்லா றாகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கும்
எல்லாச் சொல்லும் உரிய வென்ப.[3]

இ - ள்: வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்குமிடத்து, வேற்றுமையேயன்றி, அன்மொழித் தொகையை விரிப்புழிப் பல்லாற்றான்

1 'கணகால்' முதலியன 'பொருட்டு' 'உடைய' எனபனபோலச் சொலலுருபு எனபது சேனாவரையர் கருதது.

2 "வேறறுமைப் பொருளை விரிககுங் காலை
யீறறுநின் றியலுந தொகைவயிற பிரிந்தே"
என ஒரு சூததிரமாகவும மறற இரணடடியும வேறொரு சூத்திரமாகவுங்கொணடு பொருள் கூறினா இளமபூரணர்.

3 இச்சூததிரததுககுச சேனாவரையர் முதலாயினா உரைதத உரையைச் சிவஞான முனிவர் மறுததுரைப்பர், தொலகாபபியச் சூததிரவிருததியுட காணக.

அன்மொழிப் பொருளொடு புணர்ந்து வரும் எல்லாச்சொல்லும் விரிக்கப்படும்; எ - று.

உருபு தொகப் பொருள் நிற்றலின், வேற்றுமைத் தொகையை வேற்றுமைப் பொருளென்றார். தொகையை வேற்றுமைப் பொருளென்றும், பொருளென்றும் யாண்டுமொள்ப.

அன்மொழித்தொகை பண்புத்தொகை முதலாகிய தொகை இறுதிநின்றியறலின், ஈற்றுநின்றியலுந்தொகை யென்றார்.

தாழ்குழல், பொற்றொடி, மட்காரணம் என்னும் அன்மொழித் தொகைகளை விரிப்புழி, தாழ்குழலையுடையாள், பொற்றொடியை யணிந்தாள், மண்ணாகிய காரணத்தா னியன்றது என வரும் உடைமையும், அணிதலும், இயறலும், கருங்குழற் பேதை, பொற்றொடியரிவை, மட்குடம் என்னும் வேற்றுமைத் தொகைகளை விரிப்புழியும், கருங் குழலையுடைய பேதை, பொற்றொடியை யணிந்த அரிவை, மண்ணானியன்ற குடம் என வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

பொருள் புணர்ந்திசைக்கு மெனவே, இருதொகைக் கண்ணும், ஒருவாய்பாட்டா னன்றிப் பொருள் சிதையாம லுணர்த்துதற் கேற்ற வாய்பாடெல்லாவற்றானும் வருமென்பதாம். அவ்வாறுதல் மேற்காட்டப் பட்டனவற்றுள் கண்டுகொள்க.

அன்மொழித் தொகையிற் சொற்பெய்து விரித்தல் யாண்டுப் பெற்றாமெனின்:—அதுவும அநுவாதமுகத்தான் ஈண்டே பெற்றா மென்க. பெறவே, இரண்டு தொகையும் விரிப்புழி வரும் வேறுபாடு கூறியவாறாம்.

இதனை 'வேற்றுமைத் தொகையே யுவமைத் தொகையே' (சொல் - ௪௧௨) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வைக்கவெனின்:—அதுவுமுறையாயினும், இனி வருஞ் சூத்திரங்களான் வேற்றுமைத் தொகை விரிபற்றிய மயக்க முணர்த்துதலான், ஆண்டுப்படு முறைமை யுணர்த்துதல் ஈண்டு மியைபுடைத் தென்க.

உரையாசிரியா இரண்டு சூத்திரமாக அறுத்தது ஆசிரியர் மத விகற்பங் கூறித் தம்மத மிது வெனபது போதா ஒன்றாக வுரைப்பாரு முளரென்றார். இரண்டாய ஒன்றாயவழிப் பிறிதுரையின்மையின், உரையாசிரியர் கருத்து இதுவேயாம். (௨௨)

வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.

---

௩. வேற்றுமை மயங்கியல்

[வேற்றுமையுருபுகள் தம்முள் மயங்கிப் பொருள் வேறுபாடுகொள்ளும் இயல்புணர்த்துவது.]

௧. வேற்றுமையுருபுகள் மயங்குதல்

சார்பு பொருளில்

௮௪. கருமமல்லாச் சார்பென் கிளவிக்கு
உரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

மேற்கூறப்பட்ட வேற்றுமை தம்முள் மயங்குமா றுணர்த்திய எடுத்துக் கொண்டார். அம்மயக்கம் இருவகைப்படும்; பொருள் மயக்கமும், உருபு மயக்கமுமென. பொருள் மயக்கமாவது தன் பொருளில் தீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கண் சேறல். உருபுமயக்கமாவது தன்பொருளிற் றீர்ந்து சேறல். 'யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்' (சொல் - ௧0௬) என்பதனான் உருபு மயக்க முணர்த்தினார்; அல்லனவற்றா னெல்லாம் பொருண்மயக்க முணர்த்தினார். இவ்விருவகை மயக்கமு முணர்த்துதலான், இவ்வோத்து வேற்றுமை மயங்கிய லென்னும் பெயரத்தாயிற்று. மயக்கமேயன்றி வேற்றுமைக்கோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்து வழீஇயமைவனவும் பிறவும் இயைபுடையன ஈண்டு ணர்த்துதலான், இக்குறி பன்மை நோக்கிச் சென்ற குறியெனவுணர்க.

இ - ள் · இரண்டாவதற்கோதப்பட்ட சார்பு பொருண்மை கருமச் சார்புங் கருமமல்லாச் சார்புமென இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள், கருமச் சார்பு தூணைச் சார்ந்தான் என ஒன்றனை யொன்று மெய்யுறுதலாம். கருமமல்லாச் சார்பு மெய்யுறுதலின்றி அரசரைச் சார்ந்தான் என வருவதாம். கருமமல்லாத சார்பு பொருண்மைக்கு உரித்தாய் வருதலுமுடைத்து ஏழாவது; எ - று.

எ - டு : அரசர்கட் சார்ந்தான் என வரும்.

கருமமாவது ஈண்டு மெய்யுறுதலாயின், அரசர்கட் சார்ந்தான் என்புழி உறுதலின்மையிற் சார்பாமாறென்னை யெனின் :—தூணைபற்றாக ஒரு சாத்தன் சார்ந்தாற்போல அரசா பற்றாக அச சார்ந்தானெழுகுதலின் சார்பாயிற் றென்பது.

உம்மை எதிர்மறை.

தூணின்கட் சார்ந்தான் எனக் கருமச்சார்ச்சிக்கண் ஏழாவது சென்றாற் படுமிழுக்கென்னை யெனின் :—அன்னதோர் வழக்கின்மையே பிறிதில்லை யென்க. இக்காலத்து அவ்வாறு வழங்குபவாலெனின் :—கருமமல்லாச் சார்ச்சிக்கண் வருமுருபைச் சார்தலொப்புமையாற் கருமச்சார்ச்சிக்கணுங் கொடுத்து உலகத்தார் இடைத்தெரிவின்றி வழங்கு[1]கின்றாரெனவேபடும்; ஆசிரியர் கருமமல்லாச் சார்பென்கிளவியென விதந்து கூறினமையா னென்பது. ()

---

1 இடைதெரிவின்றி வழங்குதல - இன்னவிடத்து இன்னவுருபு வருமென்று இடந் தெரியாது வழங்குதல.

சினைப் பெயரில்

அரு. சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்
வினைநிலை யொக்கும் என்மனார் புலவர்.

இ - ள் : சினைமேல் நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் வினைநிலைக்கண் ஒக்குமென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

உ - ம் : கோட்டைக் குறைத்தான், கோட்டின்கட் குறைத்தான் என வரும்.

வினைக்குறிப்பை நீக்குதற்கு வினையென்றார்.

வினைநிலையொக்கு மென்றாரேனும், புகழ்தல் பழித்த லென்னுந் தொடக்கத்தன வொழித்து மயங்குதற்கேற்கும் அறுத்தல் குறைத்தன் முதலாயின வினையே கொள்ளப்படும்.

இரண்டாவதன் பொருட்கண் ஏழாவது சென்றதாயினும், சிறுவரவிற்றன்றி இரண்டாவதுபோல ஏழாவது வழக்கின்கட்பயின்று வருதலின், ஒக்குமென்றார்; அது காரணத்தால், கருமமல்லாச் சார்சசிலுக்கும் சினைக்கிளவிக்கும் ஏழாவது உரிமையுடைத்தென உடன்கூறாது, வேறு கூறினாரென்பது. (உ)

கன்றல் செல்லல் பொருளில்

அசு. கன்றலுஞ் செலவும் ஒன்றுமார் வினையே.

இ - ள் : கன்றற் பொருண்மேல் வருஞ் சொல்லும் செலவுப் பொருண்மேல் வருஞ் சொல்லும் இரண்டாவதற்கும் ஏழாவதற்கும் ஒரு தொழில்; எ - று.

உ - ம் : சூதினைக்கன்றினான், சூதின்கட்கன்றினான் ; நெறியைச்சென்றான், நெறிக்கட்சென்றான் என வரும்.

பொருள்பற்றி யோதினமையால், சூதினையவறினான், சூதின்கணிவறினான் ; நெறியை நடந்தான், நெறிக்கணடந்தான் என வருவனவுங் கொள்க.

இரண்டாவதற்கு இப்பொருள் மேலே கூறப்பட்டமையால், கன்றல் செலவென்னும் பொருட்கு ஏழாவது முரித்தென்றேத அமையுமெனின், அங்ஙனமோதின் ஏழாவதன் வரவு சிறுபான்மை யென்பது படும்; ஆகலின் உடனோதினாரென்பது.

சினைநிலைக்கிளவி நிலைமொழிவரையறை யாகலானும், இது வருமொழி வரையறையாகலானும், வேறு கூறினாரென்பது. (௩)

முதற் பெயர் சினைப் பெயர்களில்

அஎ. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இ - ள் : முதற் சொல்லோடு தொடர்ந்த சினைச்சொல்லிற்கு ஆறும் வேற்றுமை முதற்கண் வருமாயின், சினைச்சொல்லின்கண் இரண்டாம் வேற்றுமையே வரும்; எ - று.

எ - டு : யானையது கோட்டைக் குறைத்தான் என வரும்.

'சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்' (சொல் - அ௫) என்றதனான் முதற்சினைக் கிளவிக்கும் இரண்டு வேற்றுமையு மெய்துவதனை நியமித்தவாறு.[1] இது வருஞ் சூத்திரத்திற்கு மொக்கும். (௪)

அஅ. முதல்முன் ஐவரின் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப.

இ - ள் : அம் முதற்சினைக் கிளவிக்கண், முதற்சொல்முன் ஐகார வேற்றுமை வரின், சினைச்சொல்முன் கண்ணென்னும் வேற்றுமை வருதல் தெள்ளிது; எ - று.

எ - டு : யானையைக் கோட்டின்கட் குறைத்தான் என வரும்.

தெள்ளிது என்றதனான், யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான் எனச் சிறுபான்மை ஐகார வேற்றுமையும் வருமென்பதாம்.

சினைக் கிளவிக்கண் மயக்க முணாத்துகின்ற சூத்திரத்திடைக் 'கன்றலுஞ் செலவும்' எனனுஞ் சூத்திரம் வைத்ததென்னை யெனின் :—ஐயுங் கண்ணு மென்பது அதிகாரத்தான் வரச சூத்திரஞ் சுருஙகுமாகலின், 'சினைநிலைக் கிளவிக்கு' என்னுஞ் சூத்திரததின பின அதனை வைத்தாரென்பது. (௫)

அகூ. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ
நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இ - ள் : முதலுஞ் சினையும் முதலாயது முதலேயாய்ச் சினையாயது சினையேயாய்த் தம்முள் வேறு பொருளாகா. சொல்லுங் கால், சொல்லுவானது சொல்லுதற குறிப்பினான் முதலென் றுஞ் சினையென்றும் வழங்கப்படும் ; எ - று.

சொற்குறிப்பின வென்றது முதலெனப்பட்டது தானே தன்னைப் பிறி தொன்றற்கு ஏகதேசமாகக் குறித்தவழிச் சினையுமாம் ; சினையெனப் பட்டது தானே தன்கண் ஏகதேசத்தை நோக்கி முதலெனக் குறித்தவழி முதலுமாம் எ - று.

கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான், கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், கோட்டை நுனியைக குறைததான் என முதற் கோதப்பட்ட உருபு சினைக் கண்ணும் வந்ததாலென்று ஐயுற்றார்க்கு, கருத்து வகையாற் கோடென்பது ஈண்டு முதலாய் நிற்றலின், முதலிற்கு ஓதிய உருபே முதற்கண வந்ததென, ஐய மகற்றியவாறு. (௬)

பிண்டப் பெயரில்

௯௦. பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா
பண்டியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இ - ள் : பிண்டத்தை யுணர்த்தும் பெயரும் முதற்சினைப் பெயரியல்பிற்றிரியா ; அவ்வாறு அவற்றை முதலுஞ் சினையுமாக

1 இங்கு ஐ தான வருமென்பது. [இரணடு வேறறுமைகள் வரஇருக்க ஒன்றனை நியமிததல.]

வழங்குதல் மேற்கொட்டு வழங்கிவாராநின்ற கூற்றுன் மருவிய முறை; எ - று.

பிண்டம் பலபொருட்டொகுதி.

ஈண்டு ஆயியல் திரியாவென மாட்டெறிந்தது, முதற்சினைக் கிளவிக்குப் போலப் பிண்டப் பெயர்க்கு முதற்கண் ஆறுவது வரின் சினைக்கு இரண்டாவது வருதலும், முதற்கு இரண்டாவது வரின் சினைக்கு ஏழாவது வருதலும், சிறுபான்மை இரண்டாவது வருதலுமாம்

எ - டு: குப்பையது தலையைச் சிதறினான், குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினான், குப்பையைத் தலையைச் சிதறினான் என வரும்.

பிண்டமும் முதலுஞ் சினையுமேயாகலின் வேறு கூறல் வேண்டா எனின்:—குப்பை யென்புழி, தொக்க பல பொருளல்லது, அவற்றின் வேறாய அவற்றானியன்று தானொன் றெனப்படும் பொருளின்மையின், தொல்லாசிரியர் அதனை முதலென்று வேண்டார்; அதனான் வேறு கூறினாரென்பது. படை காடு கா முதலாயினவுமன்ன. (எ)

உயர்பு பொருளில்

கூக. ஒருவினை யொடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.

இ - ள்: அதனோடியைந்த ஒருவினைக் கிளவியென மூன்றாவதற்கோதிய ஒருவினை யொடுச்சொல் உயர்பொருளை யுணர்த்தும் பெயர்வழித் தோன்றும்; எ - று.

எ - டு: அரசனோடிளையர் வந்தார், ஆசிரியனொடு மாணாக்கர் வந்தார் என வரும்.

உயர்பொருட் பெயர்வழி ஒடுக்கொடுக்க எனவே, உயர்பில்வழிச் சாத்தனுங் கொற்றனும் வந்தார் என இரு பெயரும் எழுவாயாய் நிற்கு மென்பதாம். நாயொடு நம்பி வந்தான் என இழிபெயர்க்கண்ணும் ஒருவினையொடுச்சொல் வந்ததா லெனின்:—யாதானுமோர் மாற்றான் அதற்குயர் புண்டாயினல்லது அவ்வாறு கூறார்; கூறுபவாயின், அஃது ஒருவினையொடுச்சொ லெனப் படாது. மைப்பொருளொடு வந்தான் என்பது போல, அது தனக்குண்டாக வந்தானெனப் பிறிது பொருள் படுவதோ ரொடு வருப மென்க.

இதனை வேற்றுமை யோத்தின்கண் 'அதனினியறல்' (சொல் - எஅ) என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பின் வையாது ஈண்டுவைத்த தென்னையெனின்:— வேற்றுமையது பெயரும் முறையுந் தொகையும் பொதுவகையான் அவற்ற திலக்கணமும் உணர்த்தியதல்லது, இன்ன வேற்றுமை இன்னபொருட்கண் இன்னவாறாமென்னும் விசேட இலக்கணம் அதிகாரம்பட்டின்றாகலான், ஈண்டு வையாது, மூன்றாவது இப்பொருட்கண் இவ்வாறாமென விசேட விலக்கணம் 'மூன்றனு மைந்தனும்' (சொல் - கூஉ) எனக் கூறுகின்றாராகலின், அதனோடியைய ஈண்டு வைத்தார்; இதுவும் ஒரு பொருள்பற்றி யோதுகின்ற விசேட இலக்கணமாகலானென்பது. (அ)

ஏதுப் பொருளில்

கூஉ. மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: மூன்றாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் விளங்கச் சொல்லப்பட்ட ஆக்கத்தோடு கூடிய ஏதுச்சொல் அவ்வேதுப் பொருண்மையை நோக்கும் நோக்கு ஒரு தன்மைய; எ - று.

எ - டு: வாணிகத்தானாயினான், வாணிகத்தானாய பொருள் எனவும், வாணிகத்தினாயினான், வாணிகத்தினாய பொருள் எனவும் வரும்.

வாணிகத்தான், வாணிகத்தின் என வருமொடு தொடர்ந்துநின்ற சொல்லை ஏதுக்கிளவி யென்றார்.

'அதன்வினைப்படுத லதனினாதல்' (சொல் - எச) என்றும் 'புதுமை பழமையாக்கம்' (சொல் - எஅ) என்றும் மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் ஏதுப்பொருள் மேற்கூறப்பட்டமையான் இச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:— அற்றன்று: பிரிநிலையேகார முதலாகிய இடைச்சொல்லும் ஒருசார் வினைச்சொல்லும்[1] முன்னோதப் பட்டனவேனும், எச்சமாதலொப்புமையான் எச்சவாராய்ச்சிக்கண் அவைதம்மையே,

'பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை
யெதிர்மறை யும்மை யெனவே சொல்லே' (சொல் - சஙO)

எனப் பின்னுங் கூறினாற்போல, ஏதுப்பொருண்மை மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் மேற்கூறப்பட்டதாயினும், மயக்கமாதலொப்புமையான் மயக்கவாராய்ச்சிக்கண் ஈண்டுங் கூறினாராகலின், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமின்றென்பது. இஃது 'அச்சக்கிளவி' (சொல் - ௧OO) என்பதற்குமொக்கும்.

அஃதேல், மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமை பிறிதொன்றன்பொருட்கட் சேறலன்றே; ஏதுவின்கண் வரும் மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் தம்பொருளே பற்றி நிற்றலின் மயங்கின வெனப்படாவெனின்:—நன்று சொன்னாய். ஏதுப்பொருண்மை தனக்குரியவாற்றான் அவற்றிற்குத் தன் பொருளாயினவாறு போலப் பிறிதொன்றற் குரியவாற்றாற் பிறிதொன்றன் பொருளாதலுமுடைமையின், அமமுகத்தான் மயங்கினவெனவே படுமென்பது. அல்லதூஉம் ஒரு பொருட்கண் இரண்டுருபு சென்ற துணையான் மயக்கமாயிற் றெனினுமமையும்.

ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக்கிளவி[2] யெனவே, ஆக்கமொடு புணராது ஞாபகவேதுப் பொருண்மைக்கண் வரும் இன்னும் ஆனும் ஒத்தவரவினவல்ல என்பதாம். ஆண்டைந்தாவது பெறுவரவிற்றெனக் கொள்க. (௧)

நோக்கப் பொருளில்

௯௩. **இரண்டன் மருங்கின் நோக்கல் நோக்குமவ்**
விரண்டன் மருங்கின் ஏதுவுமாகும்.

---

1 ஒருசார் வினைச்சொல் - சில பெயரெச்ச வினையெச்சங்கள்.
2 ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏது - காரண ஏது.

இ - ள்: 'நோக்கலினஞ்சலின்' (சொல் - எஉ) என இரண்டாவதற்கோதிய நோக்கப் பொருண்மை நோக்கிய நோக்கமும் நோக்கல் நோக்கமுமென இரண்டு வகைப்படும். நோக்கிய நோக்கம் கண்ணுனோக்குதல். நோக்கல்நோக்கம் மனத்தானென்றனை நோக்குதல். அந் நோக்கல்நோக்கமாகிய பொருள் மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்குமுரிய ஏதுப் பொருண்மையுமாம்; எ - று.

நோக்கல் நோக்கத்தால் நோக்கப்படும் பொருளை நோக்கல்நோக்கமென்றார்.

நோக்கல்நோக்கமவ் விரண்டன் மருங்கின் ஏதுவுமாகுமெனவே, அவ்வேதுப் பொருண்மைக்குரிய இரண்டுருபும் அவ்வேதுப் பொருண்மையிற் றீராது இரண்டாவதன் பொருட்கண் வருமென்பதாம். ஓம்படைப் பொருட்கண் வருவனவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

எ - டு:

'வானோக்கி வாழு முயிரெல்லாம் மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி' (குறள் - ருசஉ)

எனபுழி, வானை நோக்கி வாழும், கோலை நோக்கி வாழும் என இரண்டாவது வருதலேயன்றி, வானானோக்கி வாழும், வானினோக்கி வாழும், கோலானோக்கி வாழும், கோலினோக்கிவாழும் என மூன்றாவதும ஐந்தாவதும வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

ஏதுவாயினவாறென்னை யெனின்:—உயிருங் குடியும வானையுங் கோலையு நோக்குவது அவற்றானாய பயன்பற்றி அவற்றைத் தாமின்றி யமையாமை யன்றே; அதனான் அவ்வாறு பயன்படுவன அவற்றதின்றியமையாமைக்கு ஏதுவாதலு முடையவென்பது. அஃதேல், வானுங்கோலும் ஏதுவாயவழி நோக்கப்படுவன பிறவாவான் செல்லுமெனின்:—அற்றன்று: கண்ணுட் குத்தினான் என்றவழிக் கண்ணே செயப்படுபொருளாதலும் பெறப்பட்டாற்போல, வானானோக்கும், கோலானோக்கும் என்புழியும் அவைதாமே செயப்படு பொருளாதலும் பெறப்பட்டமையால், நோக்கப்படுவன பிறவாவான் செல்லாவென்பது. (கo)

உடைமைப் பொருளில்

கூச. அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்
அதுவென் உருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இ - ள்: ஆறும் வேற்றுமைப் பொருண்மேல் வரும் உயர்திணைத் தொகைக்கண் உருபு விரிப்புழி அதுவென்னுமுருபு கெட அதன் பொருட்கண் நான்காமுருபு வரும்; எ - று.

ஈண்டு அதுவெனுருபு கெடுதலாவது அவ்வுருபு ஆண்டு வாராமை.

நம்பி மகன், நங்கை கணவன் என்னுந் தொகைகளை விரிப்புழி, நம்பிக்கு மகன், நஙகைக்குக் கணவன் என நான்கனுருபு வந்தவாறு கணடு கொள்க.

உயர்திணைத் தொகைவயி னதுவெனுருபுகெடக் குகரம் வருமென்றதனான், ஆறனுருபு அஃறிணைப்பால்தோன்ற நிற்றல் பெற்ரும்.[1]

உயர்திணைத் தொகைவயின் ஆருவதனை விலக்கி நான்காவதே சேறலின், 'இதனதிதுவிற்று' (சொல் - ககO) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும் பொருளோடு உடன் வையாது இதனை வேறு கூறினர். (கக)

தடுமாறு பொருளில்

கரு. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றுங்
கடிநிலை யிலவே பொருள்வயி னான.

இ - ள் : தனக்கேயுரித்தாய் நில்லாது ஒருகால் ஈற்றுப் பெயரோடுஞ் சென்று தடுமாறு தொழிலொடு தொடர்ந்த பெயர்க்கு இரண்டாவதும் மூன்ருவதுங் கடியப்படா, அவ்வேற்றுமை தொக அவற்றின் பொருள் நிற்குந் தொகையிடத்து ; எ - று.

எ - டு : புலிகொன்ற யானை, புலிகொல்யானை என்புழிப் புலியைக் கொன்ற யானை எனவும், புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை எனவும், இரண்டாவதும் மூன்ருவதும மயங்கியவாறு கண்டு கொள்க.

கொன்ற, கொல்லென்பன வினைமுதற் பொருட்குரியவாகப் புலியென்பது செயப்படு பொருளாயவழியல்லது இரண்டாவது வாராமையானும், அச்சொற்கள் செயப்படு பொருட்குரியவாகப் புலி வினைமுதலாயவழியல்லது மூன்ருவது வாராமையானும், இவை ஒருபொருட்கண் வந்தன அன்மையின், மயக்கமாமாறென்னை யெனின் :— ஒரு பொருட்கண் வாராமையின் மயக்கமெனப்படாதாயினும், தடுமாறு தொழிற்ருெகைக்கண் இரணடும் வந்து நிற்றலின் மயக்கப்பாற்படு மென்பது. (கஉ)

கசு. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின்
வேற்றுமை தெரிப வுணரு மோரே.

இ - ள் : தடுமாறு தொழிலொடு புணர்ந்த பெயருள், இறுதிப் பெயர்முன்னர்ப் பொருள் வேறுபாடுணர்த்துஞ் சொல் வரின், அச்சொல்லான் அப்பொருள் வேற்றுமை தெரிவர் உணர்வோர்; எ - று.

எ - டு : புலிகொல்யானை யோடாநின்றது, புலிகொல் யானைக்கோடு வந்தன என வரும்.

பிறமயக்கம் போலாது ஈண்டுப் பொருள் வேறுபா டுணர்ந்தல்லது உருபு விரிக்கலாகாமையின், 'மெய்யறி பனுவலின் வேற்றுமை தெரிப' என்ருர்.

---

1 கண் சாத்தனது, கண்கள் சாத்தன என்னும் எழுவாய்த்தொடர்களே சாத்தனது கண், சாத்தன கண்கள் என முறைமாறி ஆறும் வேற்றுமை வடிவு பெற்றமையின், 'அது' 'அ' என்னும் அஃறிணை யுருபுகள் உயர்திணைக் கேலாமைபற்றி அத்திணைக்கண் குவ்வுருபு விரிக்குமாறு கூறப்பட்டது. நம்பி மகன் என்பது நம்பிக்கு மகன் என விரிக்கப்படினும், குவ்வுருபு இருசொற்றொடர்க்கே ஏற்குமெனவும், நம்பிக்கு மகன் வந்தான் எனப்புழிப் பிளவுபட்டிசைத்து வேறு பொருளும் படுதலின், பல சொற்றொடர்க்கு இன்னுருபே ஏற்குமெனவும் அறிந்துகொள்க. 'உடைய' என்னும் உருபோவெனின், அது சொல்லுருபாதலானும் இன்னோசைத் தாகாமையானும் இன்னுருபு போலச் சிறந்ததன்றெனக.

முன் புலியைக் கொன்ற யானை, பின் பிறிதொன்றனுன் இறந்துழியும் புலிகொல்யானைக்கோடு வந்தனவென்ப; அவ்வழிக் கொன்றது, கொல்லப் பட்டதென்னும் வேறுபாடு குறிப்பானுணரப்படு மென்பார் 'உணருமோர்' என்ருர். பிறவுமன்ன. (கசு)

பாதுகாத்தற் பொருளில்

கஎ. ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆனும்
தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலை.

இ - ள்: ஓம்படைப் பொருண்மைக்கு ஐகாரவுருபும் ஆனுருபும் ஒத்தவுரிமைய, அவ்வேற்றுமை தொக்கவழி; எ - று.

ஓம்படுத்தல் பாதுகாத்தல்.

புலிபோற்றிவா என்புழி ஓம்படைக்கிளவி இரண்டாவதற்கோதிய காப் பின்கண் அடங்குதலின், புலியைப் போற்றி வாவென ஐகாரவுருபும், புலி அவன் போற்றி வருதற்கு ஏதுவாதலுமுடைமையால் புலியாற்போற்றி வா வென ஆனுருபும், ஒத்தவுரிமையவாய வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

புலியேதுவாதலு முடைத்தாயின், "இரண்டன் மருங்கி னேக்கனேக் கமு மோம்படைக் கிளவியு மேதுவுமாகும்" என வமையும் இசசூத்திரம் வேண்டா வெனின்:—அங்ஙனமோதின் ஓம்படைப் பொருண்மைக்கு ஐந்தா முருபு மெய்தும்; அதனை விலக்குதற்கு ஐயுமானும் தாம பிரிவிலவென வேறு கூறினர். இவை பிரிவிலவெனவே, ஐன்னுருபு பிரிவுடைத்தாய், புலியிற் போற்றிவாவெனச் சிறுபான்மை வருமெனபதாம.

இரண்டு வேற்றுமைக்கும ஓம்படைப் பொருணமை இச் சூத்திரத்தா னெய்துவித்தா ரெனினு மமையும்.

தாமென்பது செய்யுட் சுவைபட நின்றது. (கஎ)

வாழ்தற் பொருளில்

கஅ. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்கு
ஏழு மாகும் உறைநிலத் தான.

இ - ள்: ஆரும் வேற்றுமைக்கண் ஓதிய வாழ்ச்சிக்கிழமைக்கு உறை நிலத்தின்கண் ஏழாவதும் வரும்; எ - று.

காட்டியானை என்பது காட்டதியானையென விரிதலேயன்றிக் காட்டின் கண் யானையெனச சிறுபான்மை ஏழாவது விரியினு மமையு மென்றவாறு.

யானைக்காடு, நம்பியூர் என்பன வாழ்ச்சிக்கிழமைப் பொருளவாயினும், ஆண்டேழாவது மயங்காதென்றற்கு 'உறை நிலத்தான' வென்ருர். எனவே, உறைநிலப் பெயர் பின்மொழியாயவழியது இம்மயக்கமென்பதாம். (கஅ)

கொடைப் பொருளில்

கக. குத்தொக வருஉங் கொடையெதிர் கிளவி
அப்பொரு ளாறற் குரித்து மாகும்.

இ - ள் : குவ்வென்னு முருபு தொக வருங் கொடையெதிர் கிளவியாகிய தொகையினது கொடையெதிர்தலாகிய அப் பொருண்மை ஆறும் வேற்றுமைக் குரித்துமாம்; எ - று.

நாகாபலி என்பது நாகர்க்கு நேர்ந்த பலியென விரிதலே யன்றி நாகரது பலியென விரியினுமமையு மென்றவாறு.

கொடையெதிர் கிளவி யென்பதற்குத் தருசொல் வருசொற்குரைத்த துரைக்க.

கொடை யெதிர்தல் கொடையை விரும்பி மேற்கோடல்.

நாகர்க்குக் கொடுத்தலை விரும்பி மேற்கொண்டவழித் திரிபின்றி அவர்க் கஃதுடைமையாதலின், கிழமைப் பொருட்குரிய உருபாற் கூறினு மமையு மென்றவாறு. (கசு)

அச்சப் பொருளில்

கOO. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டும்
எச்ச மிலவே பொருள்வயி னான.

இ - ள் : அச்சப் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம வேற்றுமையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமைய, வேற்றுமை தொக அவற்றின் பொருள் நின்றவழி; எ - று.

பழியஞ்சும் என்புழி, பழியினஞ்சும, பழியையஞ்சும் என இரண்டும், ஒத்த கிழமையவாய நின்றவா றறிக.

அஃதேல், ஒரு பொருட்கண வரினன்றே மயக்கமாவது ; இவை செயப் படு பொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருள் வேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கமாமா றென்னையெனின் :—அற்றன்று : ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய வேறன்றி நிற்றலின், ஒரு பொருட்கண வந்தனவேயாம் ; அதனான் மயக்கமா மென்பது. (கஎ)

வேற்றுமை மயக்கத்திற்கு வழக்கு முதன்மை

கOக. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையா
துருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி
இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை யெல்லாம்
திரிபிட னிலவே தெரியு மோர்க்கே.

இ - ள் : மேல் மயக்கங் கூறப்பட்ட வேற்றுமையேயன்றி, அவைபோல்வன பிறவும், தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கிற் பிழையாது, உருபானும் பொருளானும் ஒன்றன் நிலைக்களத்து ஒன்று சென்று, பிறிதொன்றன் பொருளுந் தன் பொருளுமாகிய ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் வேற்றுமையெலலாந் திரிபுடையவல்ல தெரிந்துணர்வோர்க்கு; எ - று.

பொது வகையான் இருவயினிலையு மென்றாரேனும், வழிபோயினாரொல் லாங் கூறை கோட்பட்டார் என்றவழிக் கூறை கோட்படுதல் கடவுளரை

யொழித்து ஏனையோர்க்கே யாயினவாறு போல ஏதுப்பொருட்கண் வரும் மூன்றுவதும் ஐந்தாவதும் ஒரு பொருளேபற்றி நிற்றலின் இருவயினிலை யற்கேலாமையான், அவற்றை யொழித்து அஃதேனையவற்றிற்கேயாம். என்னை? ஏனைய தனபொருளிற் றீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கட் சேற லுடைமையான் இருவயினிலையற் கேற்றவா றறிக.

அன்ன பிறவாவன்—நோயினீங்கினான் நோயை நீங்கினான் எனவும், சாத்தனை வெகுண்டான் சாத்தனொடு வெகுண்டான் எனவும், முறையாற் குத்துங்குத்து முறையிற்குத்துங்குத்து எனவும், கடலொடு காடொட்டாது கடலைக் காடொட்டாது எனவும் வருவனவும் பிறவுமாம்.

இக்காலத்துச் சிதைந்து வழங்கும் மயக்கமு முண்மையால், தொன்னெறி பிழையாதன ஆராய்ந் துணரப்படுமென்பார் 'தெரியுமோர்க்கு' என்றார். (கஅ)

உ. அவ்வுருபுகளின் இயல்புகள்

உருபு தொடர்ந்தடுக்கி வருதல்

க0உ. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி
ஒருசொன் னடைய பொருள்சென் மருங்கே.

இ - ள்: பலவுருபுந் தம்முட்டொடர்ந் தடுக்கிவந்த வேற்று மைச் சொற்களெல்லாம் முடிக்குஞ்சொல்லொன்றனான் முற்றுப் பெற்று நடக்கும், அவ்வொன்றனாற் பொருள் செல்லுமிடத்து; எ - று.

ஈண்டு வேற்றுமைக் கிளவியென்றது வேற்றுமை யுருபை யிறுதியாக வுடைய சொல்லை.

எ - டு: 'என்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது' எனவும்,
'அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கு மாதியாய
நின்றது மன்னவன் கோல்' (குறள் - ருசுங)

எனவும் வரும்.

சாத்தன்றாயைக் காதலன், நாய் தேவனுயிற்று என்புழி, தாயை, தேவன் என்பன, காதலன் ஆயிற்றென்னும் பயனிலைக்கு அடையாய் இடைநின்றாற் போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், தினையிற் கிளியைக் கடியும் என் புழி, நுனிக்கண், கிளியை யென்பன, குறைத்தான், கடியுமென்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு அடையாய் இடைநின்ற வாகலான், அவையடுக்கன்மையின், அவையுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன் றென்க.

குழையைச் சாத்தனது கள்ளரின் என இவ்வாறு தொடராது வருவன வற்றை நீக்குதற்கு உருபு தொடர்ந்தடுக்கியவென்றும், நீ தந்த சோற்றையுங் கூறையையுமுண்டுடுத்திருந்தேம் என இன்னோரன்னுழி ஒரு சொல்லாற் பொருள் செல்லாமையின் அவற்றை நீக்குதற்குப் பொருள் சென்மருங்கென் றுங் கூறினார். பிறவுமன்ன. (கக)

உருபு விரிந்து நிற்கும் இடம்

௧0௩. இறுதியு மிடையு மெல்லா வுருபும்
நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையார். [1]

இ - ள்: வேற்றுமைத் தொடரிறுதிக்கண்ணும் அதனிடை நிலத்தும் ஆறுருபுந் தத்தமக்கோதிய பொருட்கண் நிற்றலை வரையார்; எ - று.

எ - டு: கடந்தான் நிலத்தை, வந்தான் சாத்தனொடு, கொடுத்தான் சாத்தற்கு, வலியன் சாத்தனின், இருந்தான் குன்றத்துக்கண் எனவும்; நிலத்தைக் கடந்தான், சாத்தனொடு வந்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான், சாத்தனின் வலியன், சாத்தனதாடை, குன்றத்துக்கணிருந்தான் எனவும் வரும்.

நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையா ரெனவே, அப்பொருளுணர்த்தாக்கால் நிலவுதல் வரையப்படு மென்பதாம். அங்ஙனம் வரையப்படுவன யாவையெனின்:—ஆறாவதும் ஏழாவதும், சாத்தனதாடை, குன்றத்துக் கட் கூகை என இடைநின்று தம்பொருளுணர்த்தினாற் போல, ஆடை சாத்தனது, கூகை குன்றத்துக்கண் என இறுதி நின்றவழி அப்பொருளுணர்த்தாமையான், அவ்வுருபுகள் ஆண்டு வரையப்படும். ஆறனுருபேற்ற பெயர் உருபொடு கூடிப் பெயராயும் வினைக்குறிப்பாயும் நிற்றலுடைமையான், அந்நிலைமைக்கண் ஆடை சாத்தனது என இறுதிக்கண்ணும் நிற்குமென்பது. இவ்வரையறை யுணர்த்துதற்கும், 'மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதியான' (சொல் - ௧0௬) என முன்ன ருணர்த்தப்படும் வரையறைக்கு இடம் படுத்தற்கும் 'ஈறுபெயாக் காகும்' (சொல் - ௬௬) என்றோதப்பட்ட உருபு தம்மையே இறுதியுமிடையும் நிற்குமென வகுத்துக் கூறினாரென்பது. (௨0)

உருபு மற்றொன்றேற்றலும் தொக்கு வருதலும்

௧0௪. பிறிதுபிறி தேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இ - ள்: பிறிதோருருபு பிறிதோருருபை யேற்றலும் ஆறுருபுந் தொக்கு நிற்றலும், நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வருதலான், வழுவாகா; எ - று.

ஏற்புழிக் கோட லென்பதனால், பிறிதோருருபேற்பது ஆறாவதேயாம். [2]

பிறிதேற்றலு மென்றமையால், தானல்லாப் பிறவுரு பேற்றல் கொள்க.

எ - டு: சாத்தனதனை, சாத்தனதனொடு, சாத்தனதற்கு, சாத்தனதனின், சாத்தனதன்கண் என உருபு உருபேற்றவாறும்; நிலங்கடந்தான், தாய்மூவர்,

1 இச் சூத்திரத்திற்கும் மேல்வரும் 'பிறிது பிறிதேற்றலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குஞ் சேனாவரையர் முதலாயினார் உரைத்த உரையை மறுத்துச் சிவஞான முனிவர் வேறுரை யுரைத்தார். தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

2 சாத்தனது என்னும் அஃறிணைப் படர்க்கை யொன்றன்பாற் குறிப்பு வினைமுற்று வினையாலணையும் பெயராகி, சாத்தனதை சாத்தனதனை சாத்தனதோடு சாத்தனதனொடு என்பன பிற உருபேற்கும். பிற வேற்றுமை யுருபுகள் இங்ஙனம் வினைமுற்றும் பெயருமாகாமையின் பிறவுருபேலா வென அறிக.

கருப்புவேலி, வரைவீழருவி. சாத்தன்சை, குன்றக்கூகை எனவும், கடந் தானிலம், இருந்தான் குன்றத்து எனவும் உருபு தொக்கு நின்றவாறு கண்டு கொள்க.

இறுதியு மிடையு மென்பதனை அதிகாரத்தான் வருவித்து இரண்டிடத் தும் கூட்டி யுரைக்க.

சாத்தனதனது எனச் சிறுபான்மை தன்னையுமேற்றல் உரையிற் கோட லென்பதனாற் கொள்க.

பெயரிறுதி நின்ற உருபு தன்பொருளொடு தொடராது பிறிதோருருபை யேற்றலும், தாம் நின்று தம்பொருளுணர்த்தற்பாலன தொக்கு நிற்றலும், இலக்கணமன்மையின், வழுவமைத்தவாறு. (உக)

க0ரு. ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதி யான

இ - ள்: ஐகார வேற்றுமைப் பொருளுங் கண்ணென் வேற் றுமைப் பொருளுமல்லாத பிற பொருண்மேனின்ற உருபு தொடர் மொழியிறுதிக்கண் தொக்குநில்லா; எ - று.

இறுதியுமிடையுமென்பது அதிகரிக்க உருபுதொக வருதலுமென்றமை யான் வரைவின்றி எல்லாவுருபும் இறுதிக் கண்ணுந் தொகுமென்பது பட்ட தனை விலக்கி, இவ்விரு பொருட்கண்ணும் வருவனவே இறுதிக்கட்டொகுவன அல்லன தொகாவென வரையறுத்தவாறு.

அறங்கறக்கும் என இடைக்கண் தொக்கு நின்ற நான்காவது கறக்குமறம் என இறுதிக்கண் தொக்கு நில்லாமை கண்டு கொள்க. பிறவுமன்ன. (உஉ)

வேற்றுமை, பொருள்பற்றியது

க0சு. யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.

இ - ள்: ஒரு தொடர் யாதானுமோர் வேற்றுமையதுருபு கொடுத்துச் சொல்லப்பட்டதாயினும், அவ்வுருபு தன் பொரு ளான் அத்தொடர்ப் பொருள் செல்லாதவழிப் பொருள் செல் லும் பக்கத்து வேற்றுமையைச் சாரும்; எ - று.

பொருள்செல்லாமையாவது உருபேற்ற சொல்லும் உருபு நோக்கிய சொல்லுந் தம்முளியையாமை. அவ்வேற்றுமையைச் சார்தலாவது அதன் பொருட்டாதல்.

'கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்' (அகம் - உகஉ)

என்றவழி நான்காவதன் பொருளான் அவ்வுருபேற்ற சொல்லும் அவ்வுருபு நோக்கிய சொல்லும் தம்முளியையாமையின், அவற்றை யியைக்கும் ஏழாவதன் பொருட்டாயினவாறு கண்டு கொள்க.

உருபு தன்பொருளிற் றீர்ந்து பிறவுருபின் பொருட்டாயும் நிற்குமென உருபுமயக்கங் கூறியவாறாயிற்று.

அஃதேல், அரசர்கட்சார்ந்தான் என்புழியும் இரண்டாவதன் பொருட்கண் ஏழாவது சென்றதென்றமையான், அதனோடிதனிடை வேற்றுமையென்னையெனின் :—அரசர்கட்சார்ந்தான் என்புழி, அரசரது சார்தற்கிடமாதலே சாரப்படுதலுமாய் இருபொருண்மையும் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலின், தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணு மாகுபெயர் போல, இடப்பொருண்மைக்குரிய கண்ணென்னுருபு அவ்விடப் பொருண்மையோடு ஒற்றுமையுடைத்தாகிய செயப்படு பொருட்கும் ஆணடுரித்தேயாம். மணற்கீன்ற என்புழி, நான்காவதன் பொருளோடு ஏழாவதன் பொருட்கென்னு[1] மியைபின்மையான், ஒப்பில்வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டும் ஆகுபெயர்போல, அப்பொருட்குறித்தன்றி வந்ததெனப்படும். அன்னபிறவற்றுள்ளும் இவ்வேறுபாடு தெரிந்துணர்க.

தன்பொருளிற் றீர்தல் இலக்கணமன்மையின், இதனை யிலக்கணத்தோடுறழ்ந்து வருவனவற்றோடு வைத்தார். (உங)

எதிர்மறைக்கண்ணும் வேற்றுமை ஒக்கும்

**கOஎ. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்தம் மரபின்
பொருள்நிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.**

இ - ள் : விதிமுகத்தாற் கூறாது எதிர் மறுத்துக் கூறினும், தத்தமிலக்கணத்தான் வரும் பொருணிலைமை திரியா வேற்றுமையுருபு; எ - று.

எ - டு : மரத்தைக் குறையான், வேலானெறியான் என வரும்.

என்சொல்லியவாறோவெனின் :—குறையான், எறியான் என்றவழி வினை நிகழாமையின், மரமும் வேலுஞ் செயப்படுபொருளுங் கருவியுமெனப் படாவாயினும், எதிர்மறைவினையும் விதிவினையோடொக்குமென்பது நூன்முடி பாகலான், ஆண்டுவந்த உருபுஞ் செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்று மேல் வந்தன வெனப்படுமென வழுவமைத்தவாறு. பிறவு மன்ன. (உச)

உருபுகளின் திரிபு

**கOஅ. கு ஐ ஆனென வரூஉ மிறுதி
அவ்வொடு சிவணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.**[2]

இ - ள் : கு ஐ ஆனென வரூஉ மூன்றுருபும், தொடரிறுதிக்கண்ணின்றவழி, அகரத்தோடு பொருந்தி நிற்றலுமுடைய, செய்யுளுள்; எ - று.

எ - டு : 'கடிநிலை யின்றே யாசிரி யற்க' (தொல். புள். கூச) எனவும், 'காவ லோனக் களிறஞ் சும்மே' 'களிறு மஞ்சுமக் காவ லோன' எனவும், 'புரைதீர் கேள்விப் புலவ ரான' எனவும், 'உள்ளம் போல வுற்றுழி யுதவும், புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான' எனவும் வரும்.

குகரமும் ஐகாரமும் ஈறு கெட அகரத்தொடு சிவணலுடைமையான், ஐ ஆன் கு என முறையிற் கூறாது, கு ஐ என அவற்றை இயைய வைத்தார்.

---

1 என்றும - சிறிதும

2 நூற்பாவிற் கூறப்பட்ட மூன்றுருபுகளும் அகரத்தொடு பொருந்தும்போது, 'ஐ' கெடும்; ஏனை 'கு' 'ஆன்' இரண்டும் கெடா.

இயைய வைக்கின்றவர் ஐகாரம் முன்வைக்கவெனின் :—முறை அதுவாயி னுஞ் செய்யுளின்பம் நோக்கிக் குகரம் முன்வைத்தாரென்பது.

அஃதேல், இத்திரிபு 'தம்மீறு திரிதல்' (சொல் - உ௫க) என இடைச் சொற்கோதிய பொதுவிலக்கணத்தாற் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாவெனின் :—அப் பொது விலக்கணத்தான் எய்துவன உருபிற்கு மெய்தமேல், பிறிது பிறி தேற்றலும், 'பிறிதவணிலைய' (சொல் - உ௫க) லாயடங்குதலான், ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாவாம்; அதனான் அன்ன பொது விலக்கணம் உருபிற்கெய்தாதென மறுக்க. (உ௫)

க0௯. அ எனப் பிறத்தல் அஃறிணை மருங்கின்
குவ்வும் ஐயும் இல்லென மொழிப.

இ - ள் : அஃறிணைப் பெயர்க்கண் அகரத்தொடு சிவணி ஈறுதிரிதல் குவ்வும் ஐயுமில்லென எய்தியது விலக்கியவாறு.

அ எனத் திரிதலை அ எனப் பிறத்தலென்றார். (உ௬)

உருபுகள் பல பொருள்களிலும் மயங்குதல்

கக0. இதனி திதுவிற் றென்னுங் கிளவியும்
அதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னானும்
அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவியும்
பால்வரை கிளவியும் பண்பி னாக்கமும்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியும் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியும்
அன்ன பிறவும் நான்க னுருபில்
தொன்னெறி மரபின தோன்ற லாறே.

இ - ள்: இதனதிது இத்தன்மைத் தென்னும் ஆறுவதன் பொருண்மையும், ஒன்றனையொன்று கொள்ளு மென்னும் இரண்டாவதன் பொருண்மையும், ஒன்றனொன்று தொழிற்படற்கு ஒக்கும் என்னும் மூன்றாவதன் பொருண்மையும், முறைப் பொருண் மையைக் கொண்டு நின்ற பெயர்ச்சொல்லினது ஆறும் வேற்று மைப் பொருண்மையும், நிலத்தை வரைந்து கூறும் பொருண்மை யும் பண்பின்கணும் பொருவுாகிய ஐந்தாவதன் பொருண்மையும், காலத்தின்கண் ணறியப்படும் ஏழாம வேற்றுமைப் பொருண்மை யும், பற்றுவிடு பொருண்மையும், தீர்ந்துமொழிப் பொருண்மையு மாகிய ஐந்தாவதன் பொருண்மையும், அவைபோல்வன பிறவும், நான்கனுருபாற் றோன்றுதற்கண் தொன்னெறி மரபின; எ - று.

எ - டு : யானைக்கோடு கூரிது எனவும், இவட்குக் கொள்ளு மிவ்வணி எனவும், அவற்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம் எனவும், ஆவிற்குக் கன்று எனவும் கருவூர்க்குக் கிழக்கு எனவும், சாத்தற்கு நெடியன் எனவும், காலைக்கு வரும்

எனவும், மனைவாழ்க்கைக்குப் பற்றுவிட்டான் எனவும், ஊர்க்குத் தீர்ந்தான் எனவும், அப்பொருளெல்லாவற்றின்கண்ணும் நான்காமுருபு வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

வன்பால் மென்பால் என்பவாகலின் நிலத்தைப் பாலென்றார்.

'சிறப்பே நலனே காதல் வலியோ
டந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப' (பொருள் - உஎக)

என உவமை நிலைக்களத்தைப் பண்பென்பவாகலின், 'பண்பினாக்கம்' என்றார்.

இதுவும் வேற்றுமை மயக்கமாகலின் மேற்கூறப்பட்டவற்றோடு வையாது இத்துணையும் போதந்து வைத்த தென்னையெனின் :—அது தொகை விரிப்ப மயங்குமதிகாரம்; இது தொகையல்வழி யானையது கோடு கூரிது என்னுந் தொடர்மொழிப்பொருள் சிதையாமல் யானைக்குக் கோடு கூரிது என நான் காவது ஆண்டுச்சென்று நின்றதாகலான், அவற்றோடு வையாராயினா ரென்பது.

அஃதேல், ஆவின்கன்று எனவுங் கருவூர்க்கிழக்கு எனவுந் தொகையாயும் வருதலின், அப்பொருட்கண் நான்காவது வருதல் ஈண்டுக் கூறற்பாற்றன் றெனின் :—அஃதொக்குமன் றாயினும், பிறவேற்றுமைப் பொருட்கண் நான் காவது சேறலொப்புமையான் அவற்றிற்கு வேறோர் சூத்திரஞ் செய்யாது இவற்றோ டொருங்கோதினாரென்பது.

அன்னபிறவு மென்றதனான், ஊாக்கட்சென்றான், ஊர்க்கணுற்றது செய் வான் என்னு மேழாவதன்பொருட்கணணும், ஊரிற்சேயன் என்னும் ஐந்தா வதன் பொருட்கண்ணும், ஊர்க்குச் சென்றான், ஊர்க்குற்றது செயவான், ஊர்க்குச் சேயன் என நான்காவது வருதல் கொள்க. பிறவுமன்ன. (உஎ)

ககக. ஏனை யுருபும் அன்ன மரபின
மான மிலவே[1] சொன்முறை யான.

இ - ள் : நான்கனுருபல்லாத பிறவுருபுந் தொகையல்லாத தொடர்மொழிக்கண் ஒன்றன்பொருள் சிதையாமை ஒன்று மயங்குதற்கட்குற்றமில, வழங்கு முறைமையான் ; எ - று.

எ - டு : நூலது குற்றங்கூறினான் என்னுந் தொடர்மொழிக்கண் நூலைக் குற்றங்கூறினான் எனவும், அவட்குக் குற்றேவல் செய்யும் என்னுந் தொடர்மொழிக்கண் அவளது குற்றேவல் செய்யும் எனவும் வருவன கொள்க. பிறவு மன்ன. (உஅ)

---

1 மானிததல=கருதுதல, மதிததல, அளவிடுதல. மானம்=கருத்து, மதிபபு, அளவு. அளவு ஒனறன வரையறையாதலின, அளவுககருததில விலககற கருததுத தோன றும் மானமில=விலக்கத தககனவலல. ஒபபுநோக்க : வரைநிலை=விலககுநிலை. "வரை நிலையினறே" (219). வரை=அளவு, விலக்கு. மானம என்னுஞ்சொல 'தமிழமொழி நூல' ஆசிரியா கருதுகிறவாறு வடசொலலன்று.

வேற்றுமை தோன்றுதற்கு ஏது

௧௧௨. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலம் கருவி யென்றா
இன்னதற் கிதுபய னாக* வென்னும்
அன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ
ஆயெட் டென்ப தொழின்முதல் நிலையே.

இ - ள் : வினையும், வினைமுதலும், செயப்படுபொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியுமாகிய ஆறும், இன்னதற்கு, இது பயனாக என்று சொல்லப்படும் இரண்டொடுந்தொக்குத் தொழிலது முதனிலையெட்டாமென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

ஏனை ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண் அடக்கப்பட்டது.

தொழின்முதனிலை யென்றது தொழிலது காரணத்தை. காரியத்தின் முன்னிற்றலின் முதனிலையாயிற்று. காரண மெனினும் காரக மெனினு மொக்கும்.

வனைந்தான் என்றவழி, வனைதற்றொழிலும், வனைந்த கருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழில் நிகழுங் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரிமுதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வனைந்ததனானாய பயனுமாகிய எட்டும்பற்றி அத்தொழில் நிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரகமாகலின், வனைதற்றொழிற்கு அத்தொழில்தான் காரகமாமா றென்னை யெனின் :—வனைந்தா னென்பது வனைதலைச் செய்தா னென்னும் பொருட்டாகலின், செய்தற்கு வனைதல் செயப்படுபொருள்நீர்மைத்தாய்க் காரகமா மென்பது. அற்றாகலினன்றே, கொளலோகொண்டா னென்பது இரண்டாம வேற்றுமைத்தொடராயிற் றென்பது.

இன்னதற்கு, இதுபயனாக என்னும இரண்டும அருகியல்லது வாராமையின், அன்னமரபினிரண்டொடு மெனப் பிரித்துக் கூறினார்.

அஃதேல், செய்வது முதலாகிய முதனிலை வேற்றுமையோத்தினுள் கூறப்பட்டமையின் இச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :- அற்றன்று : இரண்டாவதற்கோதிய பொருளெல்லாவற்றையுஞ் செயப்படு பொருளெனத் தொகுத்து, ஏதுவைக் கருவிக்கணும் வினைசெய்யிடத்தைக் காலத்தின் கண்ணும் அடக்கி, ஏழாகச் செய்து, அவற்றொடு ஆண்டுப் பெறப்படாத வினை யென்னு முதனிலை கூட்டி, எட்டென்றாராகலின், இப் பாகுபாடு ஆண்டுப் பெறப்படாமையான், இச்சூத்திரம் வேண்டுமென்பது.

இதனாற் பயன் 'நிலனும் பொருளுங் காலமும் கருவியும்' (சொல் - உ௩௪) எனவும் 'செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல' (சொல் — உ௪௬) எனவும் வினைக்கிலக்கணங் கூறுதலும் பிறவுமாம். (௨௧)

* 'பயமாக' வெனவும் பாடம்.

௧௧௩. அவைதாம்
வழங்கியன் மருங்கின் குன்றுவ குன்றும்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட தொழின் முதனிலை தாம் எல்லாத் தொழிற்கும் எட்டும வருமென்னும் யாப்புறவில்லை; வழக்கின்கட் சில தொழிற்கட் குன்றத்தகுவன குன்றி வரும்; எ - று.

குன்றததகுவனவாவன செயப்படுபொருளும் ஏற்பதும் பயனுமாம.

கொடியாடிற்று, வளிவழங்கிற்று என்புழி, செயப்படுபொருளும் ஏற்பதும் பயனுமாகிய முதனிலையிலலையாயினும், ஒழிந்தனவற்றான் ஆடுதலும் வழஙகலுமாகிய தொழினிசழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இதனாற்பயன், எல்லாத்தொழிற்கும முதனிலையெட்டுங குன்றாது வருமோ சிலதொழிற்குச சில குன்றிவருமோ வென்னும் ஐயம் நீங்குதலும், செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையை யுணாத்துஞ்சொல் இரண்டாவதனோடியையா தென்பது பெறுதலுமாம். (௩0)

௩ இதன்கண், ஆகுபெயர் முடிவு

அதன் இயல்பு

௧௧௪. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியும்
சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரொட்டும்
வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியொடு தொகைஇ
அனையமர பினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி.

இ - ள்: முதற்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படுஞ் சினையறிகிளவியும், சினைச்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படும் முதலறிகிளவியும், நிலத்துப் பிறந்த பொருண்மேல் அந்நிலப்பெயர் கூறலும், பண்புப்பெயர் அப்பண்புடையதனை யுணர்த்திப் பண்புகொள் பெயராய் நின்றதூஉம், முதற் காரணப்பெயரான் அக்காரணத் தானியன்ற காரியததைச் சொல்லுதலும், அன்மொழிப் பொருண்மேனின்ற இருபெயரொட்டும், செயப்பட்ட பொருண்மேல் அதனைச் செய்தான் பெயரைச் சொல்லுஞ் சொல்லுமென அப்பெற்றிப்பட்ட இலக்கணத்தையுடையன ஆகுபெயர்; எ - று.

எ - டு: கடுத்தின்றான், தெங்குதின்றான் என முதற்பெயர் சினைமேலும், இலை நட்டு வாழும், பூ நட்டு வாழும் எனச சினைப்பெயர் முதன்மேலும், குழிப்பாடி நேரிது என ஈப்பெயா அந்நிலததுப் பிறந்த ஆடைமேலும், இம் மணி நீலம் எனப் பண்புப்பெயர் அப் பணபுடையதன்மேலும, இக்குடம் பொன் எனக் காரணப்பெயா அதனானியன்ற காரியத்தின்மேலும, பொற்றொடி வந்தாள் என இருபெயரொட்டு அன்மொழிப்பொருள்மேலும, இவ்வாடை கோலிகன் எனச செய்தான்பெயர் செயப்பட்டதன்மேலும், வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அன்மொழித்தொகை எச்சவியலுள் உணர்த்தப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா வெனின் :—அன்மொழித் தொகை தொகையாதலுடைமையான் ஆண்டுக் கூறினர்; இயற்கைப்பெயர் ஆகுபெயர் எனப் பெயர் இரண்டாயடங் கும்வழி ஒரு பெயர்ப்பட்டதென மேலும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. அன் மொழித்தொகை எச்சவியலுளுணர்த்தப்படும்; அதனுல் அவ்வாகுபெயராத லுடைமை பற்றி ஈண்டுக் கூறினர்; எச்சவியலுட் கூறப்பட்டவாயினும் வினையெச்ச முதலாயின வினைச்சொல்லாதலும் இடைச்சொல்லாதலு முடை மையான் அவற்றை வினையியலுள்ளும் இடையியலுள்ளுங் கூறியவாறு போல வென்பது.*

தொல்காப்பியனுனுங் கபிலனுனுஞ் செய்யப்பட்ட நூலைத் தொல்காப்பி யங் கபிலமென்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்றூரால் உரையாசிரிய ரெனின் :—அற்றன்று: ஒரு மொழி யிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறூராயினும், வெற்பச் சோப்பு என்னும் பெயரிறுதி இதனையுடையானென்னும் பொருள் தோன்ற அன்னென்பதோ ரிடைச்சொல் வந்து வெற்பன் சோப்பன் என நின்றாற்போல, தொல்காப்பியன் கபிலன் என்னும் பெயரிறுதி இவனாற் செய் யப்பட்டதென்னும் பொருள்தோன்ற அம்மென்பதோ ரிடைச்சொல் வந்து அன் கெட்டுத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றனவென்பது ஆசிரியர் கருத் தாம்; அதனுன் அவையுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்றென்க.

அனையமரபின வென்றது அவ்வாறியாதானுமோரியைபுபற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காதலென ஆகுபெயரிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்த வாறு. ஒன்றன் பொருட்கண் ஒன்று சேறலென்னு மொப்புமையான் இவற்றை யீண்டுக் கூறினர். அஃதேல் ஆகுபெயர் எழுவாய வேற்றுமை மயக்க மாதலான் ஈண்டுக் கூறினரென்றூரால் உரையாசிரிய ரெனின் :—ஆகுபெயர் எனைவேற்றுமையு மேற்று நிற்றலானும், எழுவாயவேற்றுமையாய் நின்றவழி யும் அது பிறிதோர் வேற்றுமைப்பொருட்கட் சென்று மயங்காமையின் வேற்றுமை மயக்கமெனப்படாமையானும் அது போலியுரை யென்க. (௱௧)

† ககரு. அவைதாம்

தத்தம் பொருள்வயின் தம்மொடு சிவணலும்
ஒப்பில் வழியான் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்
அப்பண் பினவே நுவலுங் காலை
வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்.

இ - ள் : மேற்கூறப்பட்ட ஆகுபெயர் தாம் தத்தம் பொரு ளின் நீங்காது தம்பொருளின் வேறல்லாத பொருளொடு புணர்த லும், தம் பொருட் கியைபில்லாத பிறிது பொருளைச் சுட்டிநிற்றலு மென இரண்டியல்புடைய வேறுபாடு போற்றி யுணரப்படும்; எ - று.

---

* ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் ஒன்றென்றல் பொருந்தாமை தொல்காப்பி யச் சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

† முதல் நான்கடியும் ஒரு சூத்திரமாகவும் பின் ஒரு அடியாகிய "வேற்றுமை மருங் கிற் போற்றல் வேண்டும்" என்பதை மற்றொரு சூத்திரமாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

கடுவென்னு முதற்பெயர் முதலோடொற்றுமையுடைய சினைமேல் நிற்றல் தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலாம். குழிப்பாடியென்னுமிடப்பெயர் இடத்தின் வேறாய ஆடைமேனிற்றல் ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலாம். அஃதேல், குழிப்பாடியும் ஆடையும் இடமும் இடத்துநிகழ் பொருளுமாகிய இயைபுடைய வாகலினன்றே அதன்பெயர் அதற்காயிற்று; அதனுன் அஃதொப்பில்வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலாமாறென்னையெனின் :— நன்று சொன்னுய் : அவ்வியைபுடையவேனும், முதலுஞ் சினையும் பண்பும் பண்புடையதுமாதன் முதலாகிய ஒற்றுமையாகிய இயைபிலவாகலின், அவை தம்முள் வேறெனவேபடும்; அதனுற் குழிப்பாடியென்பது ஒப்பில்வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டலேயாமென்பது. ஒற்றுமையாகிய இயைபுள்வழி அது தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணிற்றென்றும், அவ்வியைபின்றி இடமும் இடத்துநிகழ்பொருளுமாதன் முதலாகிய இயைபேயாயவழி இஃதொப்பில்வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டிற்றென்றும், வேறுபடுத்துணரப்படுமென்பார், 'வேற்றுமைமருங்கிற் போற்றல்வேண்டு மென்றா' என்பது. அஃதேல், இதனைப் பிரித்து ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின் :— அங்ஙனம் பிரிப்பின், தம்மொடு சிவணலும் பிறிதுபொருள் சுட்டலுமாகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்கணென்பது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள் 'புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியும்' (எழு - கடுகூ) என்னுஞ் சூத்திரத்து இங்ஙனம் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்றாகவே யுரைத்தலானும், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. (கூஉ)

ககசு. அளவும் நிறையும் அவற்றொடு கொள்வழி
உளவென மொழிப உணர்ந்திசி னோரே.

இ - ள்: அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் ஆகுபெயராகக் கொள்ளுமிடமுமுடையவென்று சொல்லுவர் உணர்ந்தோர் ; எ - று.

பதக்குத்தூணி யென்னும் அளவுப்பெயர் இந்நெற்பதக்கு, இப்பயறு தூணி எனவும், தொடி துலாமென்னும் நிறைப்பெயா இப்பொன்றொடி, இவ்வெள்ளி துலாம் எனவும், அளக்கப்பட்ட பொருண்மேலும், நிறுக்கப்பட்ட பொருண்மேலும் ஆகுபெயராய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

ஒன்று இரண்டென்னுந் தொடக்கத்து எண்ணுப் பெயரும் எண்ணப்பட்ட பொருண்மே னின்றவழி ஆகுபெயரேயாகலின் அவற்றையொழித்த தென்னையெனின் :—அவை எண்ணப்படு பொருட்கு* முரியவாகலின் ஆகுபெயரெனப்படா; அதனுன் அவற்றை யொழித்தா ரென்பது.† (கூக)

அதற்குப் புறனடை

ககஎ. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

இ - ள் : சொல்லப்பட்டனவேயன்றிப் பிறவும் ஆகுபெயருள வேல, அவையெல்லாஞ் சொல்லப்பட்டவற்ற தியல்பானுணர்ந்து கொள்க ; எ - று.

---

* 'எண்ணப்பொருட்கு' எனவும பாடம.

† எண்ணுபெயர் ஆகுபெயராதல தொலகாபபியச் சூத்திர விருததியுட் காண்க.

சொல்லப்பட்டவற்ற தியல்பாவது யாதானுமோரியைபு பற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றன்மேல் வழங்கப்படுதல்.

யாழ் குழல் என்னுங் கருவிப்பெயர் யாழ் கேட்டான், குழல் கேட்டான் என அவற்றானாகிய ஓசைமேலும் ஆகுபெயராய் நின்றன. யானை பாவை என்னும் உவமைப்பெயர் யானை வந்தான், பாவை வந்தாள் என உவமிக்கப்படும் பொருண்மேலும், ஏறு குத்து என்னுந் தொழிற்பெயர் இஃதோரேறு, இஃதோர்குத்து என அத்தொழிலாலும் வடுவின்மேலும், வருவனவெல்லாங் கொள்க. பிறவு மன்ன.

இயைபுபற்றி ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காங்கால் அவ்வியைபு ஓரிலக்கணத்த தன்றி வேறுபட்ட இலக்கணத்தை யுடைத்து, அவ் விலக்கணமெல்லாம் கடைப்பிடித்துணர்க என்பார், 'வேறுபிற தோன்றினும்' என்றார். (௩௪)

வேற்றுமைமயங்கில் முற்றிற்று

---

௪. விளிமரபு

[சொற்கள் விளியேற்கும் இயல்புணர்த்துவது]

க. விளியின் இயல்பு

கக௮. **விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு**
தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய வென்ப.

நிறுத்த முறையானே விளிவேற்றுமை யுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார்; அதனான் இவ்வோத்து விளிமரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இ - ள்: விளியென்று சொல்லப்படுவன தம்மையேற்கும் பெயரோடு **விளங்கத் தோன்று** மியல்பையுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

விளிவேற்றுமை எதிர்முகமாக்குதற் பொருட்டாதல் பெயரானே விளங்குதலிற் கூறாராயினார்.

ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிது வந்தடைதலும், இயல்பாதலு மென்னும் வேறுபாடுடைமையான 'விளியெனப் படுப' என்றார்.

கொள்ளும் பெயரோ டெனவே, கொள்ளாப் பெயருமுள வென்பதாம்.

இயல்புவிளிக்கண் திரியாது நின்ற பெயரீறே விளியெனப் படுதலின், ஆண்டுந் தெற்றென விளங்கு மென்பார் 'தெளியத் தோன்றும்' என்றார். (க)

ககக. **அவ்வே**
இவ்வென அறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப.

இ - ள்: விளி கொள்ளும் பெயரும் கொள்ளாப் பெயரும் இவையென மாணாக்க னுணர்தற்பொருட்டு அவை யிவ் வோத்தினகத்துப் பொருள்படக் கிளக்கப்படும்; எ - று.

இது கூறுவா மென்னுந் தந்திரவுத்தி.

அவ்வேயெனக் 'கொள்ளும் பெயரொடு தெளியத் தோன்றும்' (சொல் - ககஅ) எனப் பெயரா னுணர்த்தப்படுவதாய் நின்ற விளியைச் சுட்டிய, பெயரைச் சுட்டுதல் இடருடைத்தெனின் :—விளிவேற்றுமையாவது கொள்ளும் பெயரின் வேறன்றி அவை தாமேயாய் நிற்றலின், அப்பெயரைச் சுட்டவே விளியுஞ் சுட்டப் பட்டனவேயாம்; அதனான் இடரின்றென்பது. இவ்வாறுரையாது அவ்வேயெனச் சுட்டப்பட்டன விளி வேற்றுமை யெனின் :— வருஞ் சூத்திரத்தின் அவைதாமெனப் பட்டனவும் விளி வேற்றுமையேயாய 'மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகொள் பெயர்' (சொல் - கஉ0) என்பதனோடு இயையாவாமென்பது. விளி கொள்ளும் பெயரும், கொள்ளாப் பெயரும், உயர்திணை விரவுப்பெயர் ஈண் டுயர்திணைப் பெயருள்ளுமடங்குதலும், நுண்ணுணர்வினோர்க்கல்லது அறியலாகாமையின், ஏனோரும் அறிதற்கு அவை கிளக்கப்படு மென்பார் 'இவ்வெனவறிதற்கு' என்றார். (உ)

உ. உயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமாறு

அதன்கண், விளியேற்கும் உயிரீறுகள்

கஉ0. அவைதாம்
இ உ ஐ ஓ வென்னு மிறுதி
அப்பால் நான்கே யுயர்திணை மருங்கின்
மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகொள் பெயரே.

இ - ள் : கிளக்கப் படுவனவாகிய பெயர்தாம் இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதியையுடைய அககூற்று நான்கு பெயரும் உயர்திணைப் பெயருள் விளி கொள்ளும் பெயர் ; எ - று.

அஃறிணைப்பெயா ஆகுபெயராய உயாதிணைக்கண வந்துழியும், விரவுப் பெயர் உயர்திணைக்கண் வருங்காலும, அவை விளியேற்குமிடத்து உயாதிணைப் பெயரா மென்றற்கு 'உயர்திணை மருங்கின் மெயப்பொருள் சுட்டிய' வென்றார்.

எ - டு : 'சுடர்த்தொடீ கேளாய்' (கலி - ருக) எனவும், சாத்தீ எனவும் அவை உயர்திணைப் பெயராய விளியேற்றவாறு கண்டு கொள்க.

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகொள் பெயர் அப்பால் நான்கென்பன எழுவாயும் பயனிலையுமாய் இயைந்து, ஒரு சொன்னீர்மையவாய், அவைதாமென்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாயின.

அஃதேல், உயர்திணை விரவுப பெயரைப் பொருள்பற்றி உயர்திணைப் பெயர்க்கண் அடக்கினரா லெனின், முன்னர் 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' (சொல் - கரு0) எனல் வேண்டாவாம பிறவெனின் :—நன்று சொன்னாய் : 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' என்புழி, விரவுப்பெயரொன்னாது அஃறிணை விரவுப் பெயரென அஃறிணைக்கண் வருவனவற்றை விதந்தோதுதலான், உயர்திணைக்கண் வருவன உயர்திணைப் பெயருள் அடங்கு மென்பதற்கு அச்சூத்திரமே கரியாயிற்றென்பது அல்லதூஉம், புள்ளியீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கண் அவ்வீற் றுயாதிணை விரவுப்பெயரு மடங்கி விளிகோடலெய்து

தலா னன்றே, தாம் நீயிரென்பன விளி கொள்ளாவென எய்தியது விலக்குவா ராயிற்று; அதனானுமடங்குதல் பெறுதுமென்பது. அல்லதூஉம், உயர்திணை யதிகாரத்து முறைப்பெயர் விளியேற்குமாறு கூறினமையானும் பெறப்படும். விரவுப் பெயரை உயர்திணைப் பெயரோடு மாட்டெறிபவாகலின், மாட்டேற் றான் முறைப்பெயர் ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்ற லெய்தாமை யின் ஈண்டுக் கூறினாரென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அக்கருத்தின ராயின் அஃறிணை யென்னுஞ் சொல்லொழித்துக்

'கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' (சொல் - கஙு0)

எனவும், இதன் பின்

'முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' (சொல் - கஉசு)

எனவும், இதன்பின் னகார ளகார வீற் றிருவகை முறைப்பெயரு மடங்கப்

'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' (சொல் - கஙுக)

எனவும் ஓதுவார்மன் ஆசிரியர். என்னை? மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமும் நீங்கிச் சூத்திரமுஞ் சுருங்குமாதலான. அவ்வாறோதாமையானும், முறைப் பெயரே யன்றித் தாம நீயி ரென்பனவும ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையானும், உரையாசிரியர்க்கு அது கருத்தன் றென்க. (௩)

அவற்றுள், இகர ஐகார ஈறுகள்

கஉக. அவற்றுள்

இ ஈ யாகும் ஐயா யாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட நான்கீறும் விளியேற்குமாறு கூறுகின்றார்.

இ - ள்: அவற்றுள் என்பது அந் நான்கீற்றினுள் என்ற வாறு. நம்பி, நம்பீ என இகரம் ஈகாரமாயும், நங்கை, நங்காய் என ஐகாரம் ஆயாயும், ஈறு திரிந்து விளியேற்கும்; எ - று. (௪)

ஓகார உகர ஈறுகள்

கஉஉ. ஓவும் உவ்வும் ஏயொடு சிவணும்.

இ - ள்: கோ, கோவே எனவும், வேந்து, வேந்தே எனவும், ஓகாரமும் உகரமும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும்; எ - று. (௫)

கஉங. உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட உகரமாவது குற்றியலுகரம்; எ - று.

திரு, திருவே எனச் சிறுபான்மை முற்றுகரவீறு முளவேனும், ஓதிய முறையானே விளியேற்பன குற்றுகரவீறே யாகலின் குற்றியலுகர மென்றார். (௬)

முடிபு

கஉச. ஏனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கில்
தாம்விளி கொள்ளா என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட நான்கிறுமல்லா உயிரிறு உயர் திணைக்கண் விளி கொள்ளாவென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

கொள்வன இவையென வரையறுத் துணர்த்தவே, ஏனைய கொள்ளா வென்ப துணரப்படும், வரையறைக்குப் பயன் அதுவாகலான்; அதனு ணிச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:—அஃதொக்கும்: வரையறையாற் பெறப்படுவ தனையே ஒருபயன் நோக்கிக் கூறினார். யாதோ பயனெனின்:—ஏனையுயிர் விளி கொள்ளாவென, மேற்கூறப்பட்ட உயிர் கூறியவாறன்றிப் பிறவாற்று னும் விளி கொள்வனவு முளவென்ப துணர்த்துதற்கென்பது.

எ - டு: கணி, கணியே; கரி, கரியே என வரும். பிறவு மன்ன.

தாமென்றதனான் ஏனையுயிர் தம் மியல்பாற் கொள்ளாவாயினுஞ் சொல்லுவான்குறிப்புவகையாற் கொள்வனவு முளவென்பதாம். மகவென் பது விளி பெறுதாயினுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பான் மகவேயென விளி யேற்றவாறு கண்டு கொள்க. (எ)

அளபெடைப் பெயர்

௧௨௫. அளபெடை மிகூஉம் இகர இறுபெயர்
இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இ - ள்: அளபெடை தன்னியல்புமாத்திரையின் மிக்கு நான் கும் ஐந்தும் மாத்திரை பெற்று நிற்கும இகரவீற்றுப்பெயர் இ ஈ யாகாது இயல்பாய் விளியேற்குஞ் செயற்கையையுடையவாம்; எ - று.

அளபெடைமிக் கியற்கையவாகுஞ் செயற்கைய வென்றது 'மிகூஉமிகர விறுபெயரென' அநுவதித்தாரேனும், மாத்திரைமிக்கியல்பா மென்பது அத னாற் பெறப்படும்.

எ - டு: *தோழீஇஇ எனவும், தோழீஇஇஇ எனவும் வரும்.

இ ஈ யாகாமையின் இயற்கையவாகுமென்றும், மாத்திரை மிகுதலாகிய செயற்கையுடைமையாற் செயற்கைய வென்றுங் கூறினார்.

இகரவிறுபெயரென்பது இகரத்தா னிற்ற பெயரென விரியும். (அ)

முறைப் பெயர்

௧௨௬. முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி
ஆவொடு வருதற் குரியவு முளவே.

இ - ள்: முறைப்பெயரிடத்து ஐயென்னு முடிவு ஆயாகாது ஆவொடு வருதற்கு முரியனவுள; எ - று.

எ - டு: அன்னை, அன்னா எனவும்; அத்தை, அத்தா எனவும் வரும்.

உம்மையான் அன்னாய் அத்தாய் என ஆயாதலுமுடைய வென்பதாம். உம்மை பிரிந்து நின்றது. (௯)

---

* 'தோழீஇஇ' எனபதனை 'அளபெடை மிகூஉம இகரவிறு பெயா' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'மலிதிரையூாந்து' எனனும முலலைககலியுட காணக.

அண்மை விளி

கஉஎ. அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

இ - ள்: நான்கீற் றண்மைச்சொல்லும் இயற்கையாய் விளி யேற்கும்; எ - று.

அண்மைக்கண் விளி கொள்வதனை 'அண்மைச்சொல்' என்றார்.

எ - டு: நம்பி வாழி, வேந்து வாழி, நங்கை வாழி, கோ வாழி என வரும். (கO)

விளியேற்கும் புள்ளி ஈறுகள்

கஉஅ. னரலள என்னும் அந்நான் கென்ப
புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே.

உயிரீற் றுயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்தி, இனிப் புள்ளி யீற் றுயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: புள்ளியீற்றுயர்திணைப்பெயர் ன ர ல ள வென்னும் அந்நான்கீற்ற வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

னரலளவென்னுமொற்றை ஈறாகவுடைய சொல்லை னரலளவென்றார். (கக)

முடிபு

கஉகூ. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இ - ள்: அந்நான்குமல்லாத புள்ளியீற்றுப் பெயர் விளி கொள்ளா; எ - று.

ஈண்டும் விளிகொள்ளாவென்றதனாற் பயன், கூறப்பட்ட புள்ளியீறு பிறவாற்றான் விளி கொள்வனவுளவென்ப துணர்த்தலாம்.

எ - டு: பெண்டிர், பெண்டிரோ எனவும், தம்முன், தம்முனா எனவும் வரும். பிறவு மன்ன.

'விளங்குமணிக் கொடும்பூணாஅய்' (புறம் - கங0) என ஏனைப் புள்ளி சிறுபான்மை விளியேற்றலுங் கொள்க. (கஉ)

அவற்றுள், னகர ஈறு

கஙO. அவற்றுள்
அன்னென் இறுதி ஆவா கும்மே.

இ - ள்: அவற்றுள் அன்னென்னும் னகர வீறு ஆவாய் விளி யேற்கும்; எ - று.

எ - டு: சோழன், சோழா; சேர்ப்பன், சேர்ப்பா என வரும். (கங)

அதன்கண், அண்மை விளி

கஙக. அண்மைச் சொல்லிற் ககர மாகும்.

இ - ள்: அண்மைவிளிக்கண் அன்னீறு அகரமாம்; எ - று.

எ - டு: துறைவன், துறைவ; ஊரன், ஊர என வரும். (கச)

ஆன் என்னும் ஈறு

கநஉ. ஆனென் இறுதி இயற்கை யாகும்.

இ - ள்: ஆனென்னும் னகரவீறு இயல்பாய் விளியேற்கும்; எ - று.

சேரமான், மலையமான் என்பன கூவுதற்கண்ணும் அவ்வாறு நிற்றல் கண்டுகொள்க. (கரு)

அதன்கண் வினையாலணையும் பெயர்

கநந. தொழிலிற் கூறும் ஆனென் இறுதி
ஆயா கும்மே விளிவயி னான.

இ - ள்: தொழிலானொருபொருளைச் சொல்லும ஆனீற்றுப் பெயர் விளிக்கண் ஆயாம்; எ - று.

எ - டு: வந்தான், வந்தாய; சென்றான், சென்றாய் என வரும்.

விளியதிகாரமாகலான் விளிவயினான எனல் வேண்டா எனின்:—சொல்லில்வழி உய்த்துணர்வதென்று மறுக்க. (கசு)

பண்புப் பெயர்

கநச. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இ - ள்: ஆனீற்றுப் பண்புகொள்பெயரும் அவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல ஆயாய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: கரியான், கரியாய்; செய்யான், செய்யாய் என வரும். (கஎ)

அளபெடைப் பெயர்

கநரு. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள்: ஆனீற்றளபெடைப்பெயர் இகரவீற்றளபெடைப் பெயரேபோல மூன்று மாத்திரையி னீண்டு இயல்பாய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: உழாஅஅன், கிழாஅஅன் என வரும்.

அளபெடை மூன்றுமாத்திரையின் நீண்டிசைத்தலாகிய விகாரமுடைமையான் 'ஆனெ னிறுதி யியற்கை யாகும' (சொல் - கநஉ) என்புழி அடங்காமை யறிக. (கஅ)

முறைப் பெயர்

கநசா. முறைப்பெயர்க் கிளவி ஏயோடு வருமே.

இ - ள்: னகாரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: மகன், மகனே; மருமகன், மருமகனே என வரும். (கக)

ளகர ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

கஙஎ. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரும்
அன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இ - ள்: தானென்னும் பெயரும், அவன் இவன் உவனென்னுஞ் சுட்டுமுதற்பெயரும், யானென்னும பெயரும், யாவனென்னும் வினாப்பெயருமாகிய அவ்வனைத்தும், ளகரவீறேயாயினும், விளி கொள்ளா; எ - று. (உ௦)

ரகார ஈறு

கஙஅ. ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவணும்.

நிறுத்த முறையானே ரகாரவீறு விளியேற்குமா றுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: ரகாரவீற்றுள் ஆர், அர் என நின்ற இரண்டும் ஈராய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: பார்ப்பார், பார்ப்பீர்; கூத்தர், கூத்தீர் என வரும். (உக)

அதன்கண் வினையாலணையும் பெயர்

கஙகூ. தொழிற்பெய ராயின் ஏகாரம் வருதலும்
வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இ - ள்: மேற்கூறிய இரண்டீற்றுத் தொழிற் பெயர்க்கும் ஈரோடு ஏகாரம் வருதலுங் குற்றமன்று; எ - று.

எ - டு: வந்தார், வந்தீரே; சென்றார், சென்றீரே என வரும்.

அர் ஈற்றுத்தொழிற்பெயர் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

ஏகாரம் வருதலும வழுக்கின்றென்றதனான், ஏகாரம் பெறாது ஈரொடு சிவணலே பெரும்பான்மை யென்பதாம். (உஉ)

பண்புப் பெயர

கசo. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இ - ள்: அவ் விரண்டீற்றுப் பண்புகொள் பெயரும், அவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல, ஈரொடு சிவணியும், சிறுபான்மை ஈரோடேகாரம் பெற்றும் விளியேற்கும்; எ - று.

கரியார், கரியீர், இளையர், இளையீர் எனவும்; கரியீரே, இளையீரே எனவும் வரும். (உ௩)

அளபெடைப் பெயர்

கசக. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள்: ரகாரவீற்றளபெடைப்பெயர், முற்கூறிய அளபெடைப் பெயரேபோல, மூன்றுமாத்திரையின் மிக்கியல்பாய் விளியேற்கும; எ - று.

எ - டு: சிறுஅஅர், மகாஅஅர் என வரும். (உ௪)

ரகார ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

௧௪௨. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன.

இ - ள் : அவர், இவர், உவர் என வரும் ரகாரவீற்றுச் சுட்டு முதற்பெயர், னகாரவீற்றுச் சுட்டுமுதற்பெயரே போல, விளி கொள்ளா ; எ - று. (௨௫)

௧௪௩. நும்மின் திரிபெயர் [1] வினாவின் பெயரென் றம்முறை யிரண்டும் அவற்றியல் பியலும்.

இ - ள் : நும்மின்திரிபாகிய நீயிரும் வினாவின் பெயராகிய யாவரும் இரண்டும், மேற்கூறிய சுட்டுப் பெயரேபோல, விளி யேலா ; எ - று.

நீயிரென்பதனை நும்மெனத் திரியாது நும்மென்பதனை நீயிரெனத் திரிப்பினும் இழுக்காதென்னுங்கருத்தான் எழுத்ததோத்தினுள் நும்மென நிறுத்தித் திரித்தாராகலான், அதுபற்றி நீயிரென்பதனை நும்மின்திரிபெயரென்றார். (௨௬)

லகார ளகார ஈறு

௧௪௪. எஞ்சிய விரண்டின் இறுதிப் பெயரே நின்ற ஈற்றயல் நீட்டம் வேண்டும்.

நிறுத்த முறையானே லகார ளகாரவீற்றுப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள் : உணர்த்தாது நின்ற லகார ளகாரமென்னும் இரண்டு புள்ளியை யிறுதியாகவுடைய பெயர் ஈற்றயலெழுத்து நீண்டு விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : குரிசில், குரிசீல்; மக்கள், மக்காள் என வரும். (௨௭)

௧௪௫. அயல்நெடி தாயின் இயற்கை யாகும்.

இ - ள் : ஈற்றயலெழுத்து, நெட்டெழுத்தாயின், இயல்பாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : பெண்பால், கோமாள் என வரும். (௨௮)

ளகார ஈற்று வினைப்பெயரும் பண்புப் பெயரும்

௧௪௬. வினையினும் பண்பினும்

---

1 'நும்மின் திரிபெயர்'—நும்மின் திரிபெயர் நீயிர் என்பது சரியன்று. எழுவாய்ப் பெயரின்று வேற்றுமைப்பெயர் தோன்றுமேயன்றி வேற்றுமைப்பெயரின்று எழுவாய்ப்பெயர் தோன்றாது, நும் என்பது நாம் என்னும் வழக்கற்ற பண்டை முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரின் வேற்றுமைத் திரிபாகும் நீயிர் என்பது நீ என்னும் முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் 'இர்' விகுதியொடு கூடியதாகும்.

ஒருமை : நான் > நுன் - நுன்னை, நுன்னால் மு - ன.

பன்மை, நாம் > நும் - நும்மை, நும்மால் மு - ன.

நுன் > உன். நும் > உம். நாங்கள் > நுங்கள் > உங்கள்.

ஒருமை நீன் > நின். நீன் > நீ.

பன்மை : நீம் > நிம். நீம் + கள் = நீங்கள்.

நீ + இர் = நீயிர் — நீவிர்.

நினையத் தோன்றும் ஆளென் இறுதி
ஆயா கும்மே விளிவயி னான.

இ - ள் : வினையின்கண்ணும் பண்பின்கண்ணும் வரும் ஆளீற்றுப்பெயர், இயல்பாகாது, ஆயாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : நின்றாள், நின்றாய் எனவும்; கரியாள், கரியாய எனவும் வரும்.

விளிவயினான என்பதனை முன்னும் பின்னுந் தகுவனவற்றோடு கூட்டுக. (உக)

முறைப் பெயர்

கசஎ. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய ரியல.

இ - ள் : ளகாரவீற்றுமுறைப்பெயர், னகாரவீற்று முறைப்பெயர்போல, ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு : மகள், மகளே; மருமகள், மருமகளே என வரும. (கூ௦)

ளகர ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

கசஅ. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரும்
முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

இ - ள் : அவள், இவள், உவளென்னும் ளகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயரும், யாவளென்னும் வினாப்பெயரும், மேற்கூறிய சுட்டு முதற் பெயரும் வினாப்பெயரும்போல, விளி கொள்ளா; எ - று.

லகர ளகர ஈற்று அளபெடைப் பெயர்

கசக. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள் : லகார ளகாரவீற்றளபெடைப்பெயர், மேற்கூறிய அளபெடைப்பெயரே போல, அளபு நீண்டு இயல்பாய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு : * மாஅஅல், கோஒஒள் என வரும்.

இவை அளபெடைப்பெயராயின், மால் கோளென அளபெடையின்றி வருவன செய்யுளோக்கி அளபு சுருங்கி வந்தனவாம் ; இவை அளபெடைப் பெயரல்லவாயின், அளபெடைப்பெயா வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கூஉ)

௩. விரவுப்பெயர் விளியேற்குமாறு

கரு௦. கிளந்த இறுதி அஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

உயர்திணைப்பெயரும் உயர்திணை விரவுப்பெயரும் விளிகொள்ளுமாறுணர்த்தி, இனி யஃறிணைவிரவுப்பெயர் விளிகொள்ளுமாறுணர்த்துகின்றார்.

* 'மாஅஅல நினனிறம்போல மழையிருட் பட்டதே
கோஒஒள் கொளகோடு கொண்டு'
என்ற அடிகளிலுள்ள சொறகள் வந்துள்ளன.

இ - ள்: கிளந்த இறுதியாவன, உயிரீறு நான்கும் புள்ளியீறு நான்குமாம். அவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃறிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர் மேற்கூறிய நெறியான் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: சாத்தி, சாத்தீ; பூண்டு, பூண்டே; தந்தை, தந்தாய் எனவும், சாத்தன், சாத்தா; கூந்தல், கூந்தால்; மக்கள், மக்காள் எனவும் வரும். சாத்தி, பூண்டு, தந்தை, சாத்த என அண்மைவிளியாய் வருவனவுங் கொள்க.

ஓகாரவீறும் ரகாரவீறுமாய் வருவன விரவுப்பெயருளவேற் கொள்க. பிறவுமன்ன. (கூகூ)

ச. அஃறிணைப்பெயர் விளியேற்குமாறு

கரு௪. புள்ளியு முயிரும் இறுதி யாகிய
அஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும்
விளிநிலை பெறூஉங் காலந் தோன்றின்
தெளிநிலை யுடைய வேகாரம் வரலே.

இ - ள்: புள்ளியீறும் உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப்பெயரெல்லாம், விளி கொள்ளுங் காலந்தோன்றின், ஏகாரம் பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய; எ - று.

எ - டு: மரம், மரமே; அணில், அணிலே; நரி, நரியே; புலி, புலியே என வரும்.

அஃறிணைப்பெயருள் விளிகேட்கும் ஒருசார் விலங்கின் பெயரும், விளி கேளாதனவற்றைக் கேட்பனவாகச் சொல்லுவார் கருதியவாற்றான் விளியேற்பனவுமல்லது, ஒழிந்த பெயரெல்லாம் விளி யேலாமையின், 'விளிநிலை பெறூஉங் காலந் தோன்றின்' என்றார். அதனானே சுட்டுப்பெயர் முதலாயின விளி யேலாமையுங் கொள்க.

தெளிநிலையுடைய ஏகாரம் வரலே என ஏகாரம் பெற்று விளியேற்றலை யாப்புறுப்பவே, யாப்புறவின்றிச் சிறுபான்மை பிறவாற்றான் விளியேற்பனவு முளவென்பதாம். அவை வருந்தினை வாழியென்னெஞ்சம்' (அகம் - கக) 'கருங்கால் வெண்குருகொன்று கேண்மதி' (நற்றி - உ௪) 'காட்டுச்சாரோடுங் குறுமுயால்' 'ஒண்டூவி நாராய்' என்னுந் தொடக்கத்தன. (கூ௪)

ரு. புறனடை

மூவகைப் பெயரினும் சேய்மை விளி

கருஉ. உளவெனப் பட்ட எல்லாப் பெயரும்
அளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

இ - ள்: உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் விளியேற்பனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பெயரும், விளிக்குமிடத்து, தத்தமாத்திரையி னிறந்திசைத்தலவாம், சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக்கத்தின்கண்; எ - று.

எ - டு: நம்பீஇ, சாத்தாஅ என வரும்.

அளபெடைமிகூஉம் என்றமையான், அளபெடைப் பெயரொழித்து நின்ற பெயர் கொள்க.

அளபிறந்தன என்றது, நெட்டெழுத்து அளபெடையாயும், அளபெடை மூன்று மாத்திரையி னிறந்தும், செய்யுமைக்குத் தக்கவாறு நீண்டிசைக்கும் என்றவாறு.

சேரமான், மலையமான் என்னும ஈற்றயல் அளபிறந்தவழி இயல்புவிளி யென்றது ஈற்றயல் நீண்டதாகக் கொள்க. அளபிறப்பன எழுத்தாகலின், ஒற்றுமை நயத்தாற் பெயரளபிறந்தன என்றார். (ருங)

'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் விளி

கருரு. அம்ம என்னும் அசைச்சொன் னீட்டம்
அம்முறைப் பெயரொடு சிவணா தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இ - ள்: அம்மவென்னும அசைச்சொல்லினது நீட்டம், விளி கொள்ளும பெயரொடு தோன்றாது, இடைச்சொலலோடு தோன் றிற்றாயினும், விளியாகக கொள்வர் தெளிவோர்; எ - று.

எ - டு: அம்மா சாத்தா என வரும்.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும, அம்மா என்பதும் அவ்வெதிர் முகமாக்குதலே குறித்து நிற்றலின், விளியாகக் கொள்ளப்படுமென்பார 'விளி யொடு கொள்ப' என்றார். (ருசு)

உயர்திணைப்பெயருள விளி ஏலாதவை

கருச. தநநு எஎன அவைமுத லாகித்
தன்மை குறித்த னரளஎன் இறுதியும்
இன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
இன்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.

இ - ள்: த ந நு என்னுமுயிர்மெய்யையும் எ என்னு முயிரை யும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது கிழமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற ன ர ள என்னும் மூன்று புள்ளியை இறுதியாக வுடைய சொல்லும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வருமாயின், விளியொடு பொருந்துதலில; எ - று.

எ - டு: தமன் தமர் தமள், நமன் நமர் நமள், நுமன் நுமர் நுமள், எமன் எமர் எமள் எனவும்; தம்மான் தம்மார் தமமாள், நம்மான் நம்மார் நம்மாள், நும்மான் நும்மார் நும்மாள், எம்மான் எம்மார் எம்மாள் எனவும வரும்.

அன்னபிறவுமென்றதனான், மற்றையான், மற்றையார், மற்றையாள்; பிறன், பிறர், பிறள் என வருவன கொள்க.

அஃதேல், இவற்றைத தத்தமீற்றகத் துணர்த்தாது ஈண்டுக் கூறிய தென்னை யெனின்:—இவற்றை யீற்றகத் துணர்த்தின் மூன்றுசூத்திரத்தா

னுணர்த்தல்வேண்டுதலிற் சூத்திரம் பல்கும்; அதனு னுண்டுணர்த்தாராயி னார். அஃதேல், உயர்திணை யதிகாரத்துப் பின் வை க்கவெனின் :—ஆண்டு வைப்பின் 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங்காலை' (சொல் - கநO) என்னும் மாட்டேற்று இனிது பொருள்கொள்ளாதாம், அதனால் பிறிதிடமின்மையின் ஈண்டு வைத்தாரென்பது. (கூஎ)

விளிமரபு முற்றிற்று.

ரு. பெயரியல்

[பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. சொற்களின் இயல்பு

சொற்கள் பொருளுணர்த்தல்

கருரு. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

நான்கு சொல்லும் பொதுவகையா னுணர்த்தி, பொது விலக்கணமாத லொப்புமையானும் வேற்றுமை பெயரோ டியைபுடைமையானும் பெயரிலக் கணத்திற்கும் பொதுவிலக்கணத்திற்கும் இடை வேற்றுமையிலக்கண முணர்த்தி, இனிச் சிறப்புவகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துவானெடுத் துக்கொண்டு, இவ்வோத்தான் அவற்றின் முதற்கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முணர்த்துகின்றார். அதனு னிது பெயரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இ - ள்: பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாகிய எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே, பொருள் குறியாது நிலலா ; எ - று.

'ஆயிருதிணையினிசைக்கும்' (சொல் - க) என்றதனான் இது பெறப்படுத லின் இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :—அற்றன்று : சொல்லிசைக்கும் பொருளாவன இவ்விரண்டு திணையுமே பிறிதில்லையென்ப தல்லது, சொல் லெல்லாம் பொருளுணர்த்துதன் மாலையவே உணர்த்தாதனவில்லை யென் னும் யாப்புறவு அதனாற் பெறப்படாமையின், அசைநிலை முதலாயினவும் பொருள்குறித்து நிற்குமென ஐய மறுத்தற்கு இசசூத்திரம் வேண்டுமென்பது. அசைநிலை முதலாயின பொருளுணர்த்துமாறு மேலே[1] கூறிப்போந்தாம்.

முயற்கோடு, யாமைமயிர்க்கம்பலம் என்பன பொருளுணர்த்தாவா லெனின் :—அவை தொடர்மொழியாகலான ஈண்டைக் கெய்தா வென்பது. அஃதேல், தொடர்மொழிதான் பொருள் குறியாது வருமோவெனின் :—வாரா. அவை மெய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவுமென இரு வகைப்படும். அவற்றுள், பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொருளுணர்த்து வனவேயாம். அல்லாக்கால், *இல்லோன்றலைவனக வருந் தொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருளுணர்த்தாமையின, அவை புலவராற் கொள்ளப்படாவென் பது.

---

1 மேலே என்றது இளவியாககத்து முதல நூறபா வுரையுள.

* கோவை முதலிய நூலகள்.

அஃதேல், இச் சூத்திரம் முதலாச ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டன பொதுவிலக்கண மாகலான், இவற்றை ஈண்டு வையாது கிளவியாக்கத்துள் வைக்கவெனின் :—இவை பொதுவிலக்கணமே யெனினும், ஆண்டுக் கூறப்பட்டன வழூஉக் காத்தலும் வழூஉக்காத்தற்கு உபகாரமுடையனவு மன்றே; 'எல்லாச்சொல்லும் பொருள்குறித்தன' என ஐயமகற்றலும் சொற்பொருள் இனைத்துப் பாகுபடுமென்றலும் சொல் வினைத் தென்றலு மென வழூஉக்காத்தலும், வழூஉக்காத்தற் குபகாரமுடையனவு மன்மையான், ஆண்டுணர்த்தாது, பொருள்வேறுபாடுபற்றிச் சிறப்புவகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துங் கால் அவை யுணர்த்தி யல்லது உணர்த்தலாகாமையின், அவற்றை யீண்டுணர்த்தினானென்பது. பொருள் வேறுபாடுபற்றிச் சொல் லுணர்த்துமாறு முன்னர்க் காணப்படும். (க)

சொல், தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்தல்

கரு௬. **பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்**
சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்.

இ - ள் : தன்னின் வேறாகிய பொருளறியப் படுதலும் பொருளறியப்படாது அச் சொற்றானே யறியப்படுதலும் இரண்டுஞ் சொல்லானா மென்று சொல்லுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - டு : சாத்தன், வந்தான், பண்டு காடு மன், உறு கால் என்பனவற்றால் பொருளுணரப்பட்டவாறும், நீயென் கிளவி, செய்தெனெச்சம், தஞ்சக் கிளவி, கடியென் கிளவி என்பனவற்றாற் பொருளுணரப்படாது அச சொற்றாமே யுணரப்பட்டவாறுங் கண்டுகொள்க.

'ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே' 'எல்லாச சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (சொல் - கரு௫) 'ஈறுபெயாக் காகு மியற்கைய வென்ப' (சொல் - கூக) என்புழிச் சொல்லென்னுஞ் சொல்லும பெயரென்னும் பெயரும அறியப்படுதற்கண் சொன்மை தெரிதலாம ; வினைச்சொல்லும் வினைப் பெயரு மறியப்படுதற்கண் பொருண்மை தெரிதலாம். அதனான் ஆண்டுச் சொன்மை தெரிதலும் பொருண்மை தெரிதலும் ஒருங்கு வந்தன எனப்படும். அல்லாக்கால், சொல்லென் னுஞ் சொற்பொருளுணர்த்துதலும் பெயரென்னும் பெயரிறுதியுருபு வருதலும் பெறப்படாவா மென்பது.

மேலைச் சூத்திரத்தாற் சொற்கள் பொரு ளுணர்த்து மென்பது பெறப்பட்டமையால், தானும் பிறிதுமெனப் பொருள் இரண்டு வகைப்படுமென அதனது பாகுபாடு உணர்த்தியவாறு.

இதனாற் பயன், சொற் றன்னையுணர நின்றவழியுஞ் சொல்லேயாமென ஐயமறுத்தலாம். (உ)

குறிப்பும், வெளிப்படையும்

கருஎ. **தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்**
இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

இ - ள் : மேற் கூறப்பட்ட பொருண்மை தெரிதல், சொன் மாத்திரத்தான் விளங்கி வேறுநிற்றலுஞ் சொன்மாத்திரத்தாற்

றோன்றுது சொல்லொடு கூடிய குறிப்பாற் றோன்றலுமென, இரண்டு கூற்றை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

எ - டு : அவன், இவன், உவன்; வந்தான், சென்றான் என்றவழிப் பொருள்தெரிபு வேறு நின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றவழி ஆண்பால் பெண்பாலென்பதூஉம், சோறுண்ணாநின்றான் கற்கறித்து, 'நன்கட்டாய்' என்றவழித் தீங்கட்டாய் என்பதூஉம், குறிப்பாற் றோன்றின. கடுத்தின்றான், தெங்குதின்றான் எனப் பிறிதின் பெயராற் பிறிதுபொருள் தோன்றலுங் குறிப்பிற் றோன்றலாம். தின்றானென்னுந் தொழிலொடு முதற்பொருள் இயையாமையின் அதனோடியையுஞ் சினைப்பொருள் அத்தொடராற்றலாற் பெறப்பட்டமையால் குறிப்பிற் றோன்றலாகாதெனின் :— அற்றன்று : அவ் வியையாமை சொல்லுவான் குறிப்புணர்தற் கேதுவாவதல்லது முதற்பெயரைச் சினைப்பொருட்டாக்கு மாற்றலின்றாகலான், அதுவுங் குறிப்பிற் றோன்றலேயாமென்க. பிறவு மன்ன.

> 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநர்
> கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து' (குறள் - ௮௭௯)

என்னுந் தொடர்மொழியான், நிலைபெற்றபின் களையவுறிற் களையலுற்றாரை அவர் தாங் கொல்வர் அதனாற் றீயாரை அவர் நிலைபெறாக் காலத்தே களைக என்னும் பொருள் விளங்குதலுங் குறிப்பிற் றோன்றலாம். அணியிலக்கணங் கூறுவார் இன்னோரன்னவற்றைப் பிறிதுமொழிதலென்பதோரணி யென்ப.

சொற்களின் பாகுபாடு

௧௫௮. **சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்**
றாயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே.

இ - ள் : சொல்லாவன பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மென இரண்டென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்; எ - று.

பெயர்ச்சொற்கிலக்கணம் வேற்றுமையோத்தினுட் கூறினார் ; வினைச் சொற்கிலக்கணம் வினையியலுட் கூறுப.

பிறசொல்லு முளவாயினும், இவற்றது சிறப்பு நோக்கிப் 'பெயரே வினை யென் றாயிரண் டென்ப' என்றார். இவற்றுள்ளும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழில்பற்றாது அப் பொருள்பற்றி வருஞ் சிறப்புடைமையாற் பெயரை முற்கூறினார். (௪)

௧௫௯. **இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியும்**
அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப.

இ - ள் : இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரையும் வினையையுஞ் சார்ந்து தோன்றும் ; எ - று.

அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்றாரேனும், பெயரையும் வினையையுஞ் சார்ந்து தோன்றும் இவ்விரண்டையும் அவற்றோடு தலைப்பெய்யச் சொல் நான்காமென்பது கருத்தாகக் கொள்க. சார்ந்து தோன்று மெனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை பெறப்படும். வழக்குப்பயிற்சி நோக்கி இடைச்சொல் முற் கூறினார். (௫)

உ. பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம்

கசா0. **அவற்றுள்
பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்
அம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.**

பொருள் வேறுபாடுபற்றிச சிறப்பு வகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துதற்கு உபகாரமுடைய பொதுவிலக்கண முணர்த்தி, நிறுதத முறையானே இனிப் பெயர்ச்சொல் உணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று சொல்லப்படுவன, உயர்திணைக்குரியவாய் வருவனவும், அஃறிணைக் குரியவாய் வருவனவும், இரண்டு திணைக்கு மொத்த வுரிமையவாய் வருவனவுமென, மூன்று வேறுபாடுடையவாம், தோன்று நெறிக் கண் ; எ - று. (க)

கசாக. **இருதிணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்
உரியவை யுரிய பெயர்வயி னான.**

இ - ள்: இருதிணைப்பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்குப் பெயருள் உரியன உரியவாம் ; எ - று.

அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என னகரவீறு ஆடூவிற்கும், மகடூவிற்கும், அஃறிணையாண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும், அவள், மக்கள், மகள் என ளகரவீறு மகடூவிற்கும், பல்லோர்க்கும், அஃறிணைப்பெண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும், பெண்டாட்டி நம்பி எனவும், ஆடூ மகடூ எனவும் இகரவீறும் ஊகார வீறும் இருபாற்கு முரியவாய் வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்னவீறு இன்னபாற் குரித்தெனப் பெயர்ச்சொல் வீறுபற்றி உணர்தலாகாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார். பிறவுமன்ன.

பல்குமென் றஞ்சி இன்ன பெயர் இன்ன பாற் குரித்தெனக் கிளந்தோதாராயினர். அஃதேல், இவற்றது பாற குரிமை யெற்றாற் பெறுதுமோ வெனின் :—உரியவையென்றது வழக்கினுட் பாலுணர்த்துதற்குரியவாய் வழங்கப்படுவன வென்றவாறன்றே ; அதனான் வழக்கு நோக்கிக் கொள்ளப்படு மென்பது.

மற்றும், நஞ்சுண்டான் சாம் என்பது ஒருபாற்குரிய சொல்லாயினும், நஞ்சுண்டாள் சாம், நஞ்சுண்டார் சாவா, நஞ்சுண்டது சாம், நஞ்சுண்டன சாம் என ஐம்பாற்கு முரித்தாம் அச்சொல்லென இப்பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இச்சூத்திரமென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் :— நஞ்சுண்டல் சாதற்குக் காரணமென்பான் ஒரு பானமேல் வைத்து நஞ்சுண்

---

* 'சிங்கம் நடப்பது போல் சென்று பூந்தாமரை பலர்வாழ்த்த
தங்கா விருப்பிற் றம்பெருமான் பாதம்பூ நீட்டி'
எனவும் சிந்தாமணி முத்தி இலம்பகம் 40-ம் செய்யுளடிகளில் ஆண் விகுதி பெண்பாலுணர்த்தி வருவதை யறிக.

டான் சாமென்றதல்லது, ஆண்டுத்தோன்றும் ஆண்மையையும் ஒருமையுஞ் சாதற்குக் காரணமென்னுங் கருத்தினனல்லன்; அதனாற் சொல்லுவான் கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலாற் சாதல் ஏனைப்பாற்கும் ஒக்குமெனச் சேறல் சொல்லிலக்கணத்திற் கூறப்படாமையான், ஆசிரியர்,

'ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும்
வருவன தானே வழக்கென மொழிப' (பொருளியல்-உ௬)

என இப்பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாராகலின், இச் சூத்திரத்திற்கு அஃதுரையாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் என்றவழிக் கள்ளுண்ணாமை சாதிபற்றிச் செல்வதொன்றாக லின் பார்ப்பனிக்கும் பார்ப்பார்க்குமல்லது பிறசாதியார்க்கும் அஃறிணைக்குஞ் செல்லாமையின், ஐம்பாற்கிளவிக்குமுரிய வென்றல் பொருந்தாமையானும் அவர்க்கது கருத்தன்மை யறிக. (எ)

௩. உயர்திணைப் பெயர்கள்

௧௬௨. அவ்வழி
அவனிவ னுவனென வரூஉம் பெயரும்
அவளிவ ளுவளென வரூஉம் பெயரும்
அவரிவ ருவரென வரூஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வரூஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னும்
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே.

இ - ள்: மூவகையாக மேற்சொல்லப்பட்ட பெயருள், அவ னென்பது முதலாக யாவரெனப் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினைந் தும் பால் விளங்க நிற்கும் உயர்திணைப்பெயர்; எ - று.

யானென்பது, ஒருவன் ஒருத்தி யென்னும் பகுதி யுணர்த்தாதாயினும், அத்திணை யொருமை யுணர்த்தலின் பாலறிவந்த பெயராம். அல்லதூஉம், பாலறி வந்தவெனப் பன்மைபற்றிக் கூறினாரெனினு மமையும். (அ)

௧௬௩. ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த விகர விறுதியும்
நம்மூர்ந்து வரூஉம் இகரவை காரமும்
முறைமை சுட்டா மகனு மகளும்
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரும்
ஆடு மகடு வாயிரு பெயரும்
சுட்டுமுத லாகிய வன்னு மானும்
அவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியும்
ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
அப்பதி னைந்து மவற்றோ ரன்ன.

இ - ள்: இப்பெயர் பதினைந்தும மேற்கூறப்பட்டனபோலப் பாலறிவந்த உயர்திணைப்பெயராம்; எ - று.

ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவி ஆண்மக னென்பது. ஒற்றுமை நயத்தான் ஆண்மை யுணர்த்துஞ் சொல்லை ஆண்மையென்றார். இது பெண்மையடுத்த வென்புழியு மொக்கும். பெண்மையடுத்த மகளென் கிளவியும் பெண்மையடுத்த இகரவிறுதியுமாவன பெண்மகள், பெண்டாட்டி என்பன. நம்மூர்ந்துவரூஉ மிகரமும ஐகாரமுமாவன நம்பி, நங்கை என்பன. நமக்கின்னா ரென்னும் பொருள்பட வருதலின் நம்மூர்ந்துவரூஉ மென்றார். அவை நம் மென்பது முதனிலையாக அப்பொருளுணர்த்தாவாயின், நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகரமும் நம்மூர்ந்து வரூஉ மைகாரமுமெனப் பிரித்துக் கூறல் வேண்டுமென் பது. இவை யுயர்சொல். முறைமை சுட்டா மகனு மகளுமாவன முறைப்பெய ரன்றி மகன மகளென ஆடூ மகடூ வெனனுந் துணையாய வருவன. மாந்தர் மக்களென்பன பன்மைப் பெயர். ஆடூ மகடூ வென்பன மேற் சொல்லப்பட்டன. சுட்டு முதலாகிய அன்னும ஆனுமாவன அவ்வாளன், இவ்வாளன், உவ்வாளன்; அம்மாட்டான், இம்மாட்டான் உம்மாட்டான் என்பன. இவற்றுள் ஆனீறு இக்காலத்துப் பயின்று வாரா. அவை முதலாகிய பெண்டென் கிளவி இக் காலத்து வீழ்ந்தனபோலும். பெண்டன் கிளவி யென்று பாடமோதி, அவை யாவன அவ்வாட்டி, இவ்வாட்டி, உவ்வாட்டி என்பாருமுளர். ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியாவன பொன்னன்னான், பொன்னன்னாள் என்னுந் தொடக்கத் தன. இவை மேலனபோலப் பயின்று வாராமையின், அவற்றோடொருங்கு வையாது வேறு கூறினார். (௯)

கசுச. எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
எல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்
அன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

இ - ள்: எல்லாரு மெனவும், எல்லீரு மெனவும், பெண் மக னெனவும் வரும் மூன்றும் மேற் கூறப்பட்டனபோலப் பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாரோக் கத்தார்* இக் காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப.

எல்லாரும் எல்லீரும என்புழிப் படர்க்கைப் பன்மை யுணர்த்தும் ஆரும் முன்னிலைப் பன்மை யுணர்த்தும் ஈரும உம்மை யடுத்து வருதலானும், பெண மகனெனப் பால் திரிதலானும, இவற்றை வேறு கூறினார். (க0)

கசுரு. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெய ருடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே

* மாரோக்கம - கொற்கை சூழ்ந்த நாடு. மாரோகம எனவும் பாடம.

கூடிவரு வழக்கி னாடியற் பெயரே
யின்றிவ ரென்னு மெண்ணியற் பெயரோ
டன்றி யனைத்து மவற்றியல் பினவே.

இ - ள். நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் மேலன போலப் பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

நிலப்பெயர்—அருவாளன், சோழியன் என்பன. குடிப்பெயர் —மலைய மான், சேரமான் என்பன. குழுவின் பெயர்—அவையத்தார், அத்தி கோசத் தார் என்பன. வினைப்பெயர்—வருவார், செல்வார் என்பன; தச்சன், கொல் லன் என்பனவு மவை. உடைப்பெயர்—அம்பர்கிழான், பேரூர்கிழான் என் பன; வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவு மவை. பண்புகொள் பெயர்—கரியான், செய்யான் என்பன. பல்லோரைக் குறித்த முறைநிலைப் பெயர்—தந்தையர், தாயர் என்பன. பல்லோரைக் குறித்த சினைநிலைப் பெயர்—பெருங்காலர், பெருந்தோளர் என்பன. பல்லோரைக் குறித்த திணைநிலைப் பெயர்—பார்ப் பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர் என்பன. பல்லோரைக் குறித்தவென்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப் பெயருள் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கு முரியவாம். கூடிவரு வழக்கி னாடியற்பெயர்—*பட்டி புத்திரர், கங்கைமாத்திரர் என்பன. இவை ஆடல்குறித் தினையார் பகுதிபடக் கூடியவழி யல்லது வழங்கப் படாமையிற் குழுவின் பெயரின் வேறாயின. அக் குழுவின் பெயர் ஒரு துறைக்கண் உரிமை பூண்ட பல்லோர்மேல் எக் காலத்தும் நிகழ்வன. இன்றிவரென்னு மெண்ணியற் பெயராவன ஒருவர், இருவர், முப்பத்துமூவர் என்பன. இன்றிவரென்பது இத்துணையரென்னும் பொருட்டுப்போலும். எண்ணாகிய வியல்பு பற்றிப் பொருளுணர்த்துதலான் 'எண்ணியற் பெயர்' என்றார்.

ஒருநிமித்தம்பற்றிச் சேறலிற் பல்பெயர் ஒரு பெயராக அடக்கப்பட்டமை யான், நிலப்பெயர் முதலாயினவற்றை வேறு கூறினார். அஃதேல், ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியும் அன்னதாகலின் இவற்றொடு வைக்கற்பாற்றெனின்:—அற் றேனும், வழக்குப்பயிற்சி யின்மையான் அவற்றொடு வைத்தா ரென்க. (கக)

* பட்டி புத்திரர் = பட்டி யென்பவன் குமாரர். இப்பட்டி யென்பவன் உச்சயினி நகரத்தரசனாகிய விக்கிரமார்க்கன் மந்திரி. இவன் மதிநுட்ப நூலோடுடையவனாக விருந்து தொடு மக்களாற் செய்யற்கரிய அருமையான காரியங்களை யியற்றியவன். இவனது பேராற்றலையும் மதிநுட்பத்தையு மறிந்த தமிழ் மக்கள் இவன் மக்களெனவே அனைவரும் அத்தகைய பேராற்றலும், மதிநுட்பமும், செயற்கரியனவற்றைச் செய்து போதரும் வன்மையும் உடையார் என்பது விளங்கப், பட்டி புத்திரர் என்றார். கங்கை மாத்திரர் = கங்கையை அளவிடுபவர். மக்களால் அளவிடற்கரிய கங்கையினையும் அளவிட்டறியும் ஆற்றலுடையார் என்பது விளங்கிய கங்கை மாத்திரர் என்றார். இப்பெயர்கள் பண்டைக்காலத்துச் சிறார்கள் விளையாடல் குறித்த காலத்துப் படைத்திட்டுக் கொண்ட பெயராம்.

இக்காலத்தும் இளந்தை மக்கள் பலர் குழுமித் தம்மிற் கூடி விளையாடல் குறித்த பொழுதத்து அம்மக்களில் இருவர் தலைவராக நிற்க ஏனையோர் இருவர் இருவராகப் பிரிந்து, தனியிடஞ் சென்று தம்மிற் பெயர் புனைந்து தலைவர்களை யணுகி 'காற்றைக் கலசத்தி லடைத்தவன் ஒருவன்,' 'கடலைக் கையால் நீந்தினவன் ஒருவன்,' இவருள் நுமக்கு யாவன் வேண்டுமெனவும், 'வானத்தை வில்லாக வளைத்தவன் ஒருவன்,' 'ஆற்றுமணலைக் கயிறாகத் திரித்தவனொருவன்,' இவருள் யாவன் நுமக்கு வேண்டுமெனவும் வினவுவர். அத்தலைவர்கள் இன்னின்னார் வேண்டுமென, அவர்கள் பகுதியிற் சேர்ந்து ஆடல்விழைவர். இங்ஙனம் ஆசிரியர் காலத்திலும் 'இளந்தை மக்கள் தம்முட் கூடி விளையாடல் குறித்த பொழுதைக்குப் படைத்திட்டுக் கொண்ட பெயர் அவை பட்டி புத்திரர், கங்கை மாத்திரர்' என்றதனானும் இது நன்கு விளங்கும்.

புறனடை

கசுசு. அன்ன பிறவு முயர்திணை மருங்கின்
பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்திணை யவ்வே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட பெயர்போல்வன பிறவும், உயர்திணைக்கண் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல்லாப்பெயரும், உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

*பாலறிவந்த என்றது, ஒருமைப்பாலுணர்த்துவனவும் அடங்குதற்குப் 'பன்மையு மொருமையும் பாலறிவந்த' என்றார்.

அன்னபிறவுமாவன—ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, வாயிலான், பூயிலான், வண்ணத்தான், சுண்ணத்தான், பிறன், பிறள், பிறர், மற்றையான், மற்றையாள், மற்றையார் என்னுந் தொடக்கத்தன. (கஎ)

ச. அஃறிணைப் பெயர்கள்

கசுஎ. அதுவிது வுதுவென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வாய்தப் பெயரும்
அவைஇவை யுவையென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்
யாதுயா யாவை யென்னும் பெயரும்
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வஃறிணைப் பெயரே.

நிறுத்தமுறையானே உயர்திணைப்பெயருணர்த்தி, இனி யஃறிணைப்பெயருணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: அது, இது, உதுவென வரூஉம் பெயரும், அப்பெயர்க்கு முதலாகிய சுட்டே முதலாக ஆய்தத்தோடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரூஉம் பெயரும், அவை, இவை, உவையென வரூஉம் பெயரும், அச் சுட்டே முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரூஉம் வகரவீற்றுப் பெயரும், யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயருமென இப்பதினைந்துபெயரும், பாலவிளங்க வரூஉம் அஃறிணைப் பெயராம்; எ - று.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும் அவை முதலாகிய வகரவீற்றுப்பெயரும் அவையல்லதின்மையின், அவவாறு கூறினார். (கஅ)

கசுஅ. பல்ல பலசில வென்னும் பெயரும்
உள்ள வில்ல வென்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகொள் பெயரும்
இனைத்தெனக் கிளக்கு மெண்ணுக்குறிப்பெயரும்

---

* முப்பாலறிவந்த என்பதும் பாடம்.

ஒப்பி னாகிய பெயர்நிலை யுளப்பட
அப்பா லொன்பது மவற்றோ ரன்ன.

இ - ள்: பல்லவென்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட ஒன்பது பெய ரும் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணைப் பெயர்போலப் பாலுணர நிற் கும்; எ - று.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல வெனனும ஐந்துபெயரும தம்மை யுணர்த்தி நின்றன. அல்லன பொருளுணர்த்தி நின்றன.

வினைப்பெயர்க்கிளவியாவன வருவது, செல்வது என்பன; பண்புகொள் பெயராவன கரியது, செய்யது என்பன; இனைத்தெனக்கிளக்கு மெண்ணுக் குறிப் பெயர் ஒன்று, பத்து, நூறு என எண்பற்றி எண்ணப்படும் பொருண்மே னின்றன. ஒப்பினாகிய பெயர்நிலையாவன பொன்னன்னது, பொன்னன் னவை என்பன.

முன்னவையவைபோலப் பல்ல முதலாயின வழக்கின்கட் பயின்று வாரா மையின், வேறு கூறினார். பல சில வென்பன பயின்றவாயினும், பல்ல இல்ல உள்ள என்பனவற்றோடு ஒப்புமையுடையவாகலின், இவற்றொடு கூறினார். (௧௬)

அவற்றிற்குக், கள் விகுதி

௧௭௭. **கள்ளொடு சிவணு மவ்வியற் பெயரே**
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.[1]

இ - ள்: கள்ளென்னுமீறனொடு பொருந்தும் அஃறிணையியற் பெயர் கள்ளீற்றோடு பொருந்துதற்கண் பலவறி சொல்லாம்; எ - று.

அஃறிணை யியற்பெயராவன ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா, மலை, கடல் என்னுந் தொடக்கத்துச் சாதிப்பெயர். ஒருமைக்கும பன்மைக் கும பொதுவாய் நிற்றலின இயற்பெயரென்றார். இவை கள்ளென்னு மீற்ற வாய, ஆக்கள், குதிரைகள் என நின்றவழிப் பன்மை விளக்கலின் பலவறி சொல்லாயினவாறு கண்டுகொள்க.

அஃறிணையியற்பெய ரெனவே, பாலறிபெயரேயன்றி அஃறிணைப் பொதுப்பெயரு முளவென்பது பெற்றாம்.

---

1 'கள்' விகுதி பலவின்பாற்குரிய தென்று இந்நூற்பா வரையறுக்கினும், இவ்விகுதி பெற்ற மக்கள் என்னுஞ் சொல் ஆசிரியர் காலத்திலேயே உயர்திணை குறித்தமை
" உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே "
எனபதனாலறியப்படும். மக்கள் என்பது பலர்பால் வினைகொண்டு முடிதலின் தொகு திப்பெயரன்றிப் பலர்பாற்பெயரே. மக+கள=மக்கள், இது மரூஉப் புணர்ச்சி. மகவு என்னும் பெயர் குழந்தையைக் குறித்தலானும், பகுத்தறிவில்லாத குழந்தை அஃறிணையின்பாற்பட்டதேயாதலானும், மரப்பலில குரங்குக் குட்டிக்கும் மகவுப் பெயர் கூறப்பட்டிருத்தலானும், முதலில் அஃறிணை மரபிற் சிறு பிள்ளைகளைக் குறித்த மக்கள் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் ஒருவனின் மக்களான பெரியோரை யும் ஓர் ஊரார் தலைவனின் மக்களான பொதுமக்களையும் குறிக்கத் தலைப்பட்ட தென்று கொள்ள இடமுண்டு. முதுபண்டைக்காலத்தில் ஒவ்வோர் ஊரும் ஒவ் வொரு பெருங் குடும்பமாயிருந்து அவ்வக்குடும்பத்தலைவனாலேயே ஆளப்பட்டு வந்தமை நோக்குக. மக்கள் என்னுஞ் சொல் முதன் முதல் அஃறிணை குறித்தமை கருதியே, 'மக்கள் என்னுஞ் சொல்லாற் சுட்டப்படும் உயர்குலம்' என்னும் கருத் தில் மக்கட்சுட்டென்று கூறியிருக்கலாம் தொல்காப்பியர்.

பாற்குரிமை சுட்டாது அஃறிணைக்குரிமை சுட்டிய, 'அவ்வியற்பெயர்' என்றார். (கரு)

புறனடை

கஎ0. அன்ன பிறவு மஃறிணை மருங்கிற்
பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
என்ன பெயரு மத்திணை யவ்வே.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட பெயர்போல்வன பிறவும், அஃறிணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளங்க வந்த எல்லாப் பெயரும் அத்திணைக்குரிய; எ - று.

அன்னபிறவு மென்றதனாற் கொள்ளப்படுவன பிறிது, பிற; மற்றையது, மற்றையன; பல்லவை, சில்லவை; உள்ளது, இல்லது; உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (கசு)

அஃறிணைப்பெயர் விகுதி பெருமற் பால் உணர்த்துமாறு

கஎக. தெரிநிலை யுடைய வஃறிணை யியற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.

இ - ள்: கள்ளொடு சிவணாத அஃறிணையியற்பெயர் ஒருமையும் பன்மையும் விளங்குநிலையுடைய, அதற்கேற்ற வினையொடு தொடர்ந்தவழி; எ - று.

எ - டு: ஆ வந்தது, ஆ வந்தன; குதிரை வந்தது, குதிரை வந்தன என வினையாற் பால் விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

இஃது அஃறிணைப் பெயரிலக்கணமாயினும், பொதுப்பெயர் வினையொடு வந்து பால் விளங்குதலொப்புமை நோக்கி ஈண்டு வைத்தாரென்பது. அஃதேல், கள்ளொடு சிவணு மென்பதனையும் ஈண்டு வைக்கவெனின்: — இயற்பெயர் முன்னராரைக்கிளவி போலக் கள்ளென்பது அஃறிணை யியற்பெயர்க்கு ஏற்றய ஒன்றுபட்டு நிற்றலின், வினையானன்றிப் பெயரானே பன்மை யுணர்த்தியவாம்; அதனால் அதனைப் பாலறிவந்த பெயருணர்த்தது மதிகாரத்து வைத்தார். (கஎ

ரு. விரவுப் பெயர்கள்

திணை தெரியுமாறு

கஎஉ. இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமையின்
திரிபுவேறு படூஉ மெல்லாப் பெயரும்
நினையுங் காலைத் தத்தம் மரபின்
வினையோ டல்லது பால்தெரி பிலவே.

இ - ள்: இருதிணைச் சொல்லாதற்கு மொத்த உரிமையவாதலின் உயர்திணைகட் சென்றுழி உயர்திணைப் பெயராயும் அஃறிணைக்கட் சென்றுழி அஃறிணைப்பெயராயும் வேறுபடும்

விரவுப்பெயரெல்லாம், ஆராயுங்கால், தத்தம் மரபின் வினையோடியைந்தல்லது, திணைவிளங்க நில்லா ; எ - று.

வினையோடல்லதெனவே, திணைக்கேற்றவாற்றான் ஈறு வேறுபடாது நிற்றவாய் நிற்றலின், பெயர்தாமே நின்று தத்தமரபினென்றதனாற் பொது வினையொடு வந்து திணை விளக்கா வென்பது பெறப்படும்.

இனி அவை, தத்தம் மரபின் வினையொடு பால் விளக்குமாறு:— சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது ; முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது என வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

தத்தம் மரபின வினையாவன உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்குமுரிய பதினோரீற்றுப் படர்க்கைவினை. *

எல்லாப் பெயருமென்பதனை ஆறு போயினரெல்லாருங் கூறைகோட்பட்டார் என்பது போலக் கொள்க.

இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய சொல், வினையாற் பொதுமை நீங்கி ஒரு திணைச்சொல்லா மென்பது கருத்தாகலின், ஈண்டுப் பாலெனப்பட்டது திணையேயாம்.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் தத்தம் மரபின் வினையோடல்லது பால்தெரிபில என்றாரேனும், சாத்தனொருவன், சாத்தனொன்று எனத் தத்தம் மரபின் பெயரொடு வந்து பால்விளக்குதலுங் கொள்க. (கஅ)

கூ௧௯. நிகழூஉ நின்ற பலர்வரை கிளவியின்
உயர்திணை யொருமை தோன்றலு முரித்தே
அன்ன மரபின் வினைவயி னான.

இ - ள் : நிகழ்காலம்பற்றி வரும் பலர்வரை கிளவியான் உயர்திணை யொருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து, அவ்வொருமைப்பால் தோன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து ; எ - று.

பலர்வரை கிளவியென்றது செய்யுமென்னு முற்றுச்சொல்லை.

எ - டு : சாத்தன் யாழெழூஉம், சாத்தி சாந்தரைக்கும் என்றவழி யாழெழூஉதலுஞ் சாந்தரைத்தலுமாகிய வினை அஃறிணைக்கேலாது ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கு மேற்றலின், உயர்திணையொருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு கொள்க.

நிகழூஉநின்ற தொழிலையுணர்த்துஞ்சொல்லை ஒற்றுமை நயத்தான் நிகழூஉநின்ற பலர்வரைகிளவி யென்றார். நிகழூஉநின்ற வென்றது நிகழா நின்ற வென்றவாறு.

* 'இருதிணை மருங்கின்' என்ற (கிளவியாக்கம். க0) சூத்திர வுரையுட் காண்க.

1 பழந்தமிழர் ஆவையும் எருதையும் அவற்றின் பயன்பாட்டு உரிமையும் அருமையுமுணர்ந்தே, அவற்றைச் சாத்தி சாத்தன் என்னும் மக்கட் பெயரைய இட்டு அழைத்து வந்திருக்கின்றனர். முடவன் என்பது முட எருதையும் முடத்தி என்பது முட ஆவையுங் குறிக்கும்.

நடத்தல் கிடத்தல் முதலாகிய பிறதொழில்பற்றி வரும் பலர்வரைகிளவியான் உயர்திணையொருமை தோன்றாமையின், 'அன்னமரபின் வினைவயினான்' என்றார்.

தோன்றலு முரித்தென்னும் எதிர்மறை யும்மையான், அன்னமரபின் வினைக்கட் டோன்றாமையு முரித்தென்றது, பலர்வரை கிளவியாற் றோன்றாமையு முரித்தென்று கொள்க.

அஃதேல், யாமெழூஉதலுஞ் சாத்தரைத்தலு முதலாகிய தொழில் வேறுபாடுபற்றி வரும் முன்னிலைவினையானும் வியங்கோளானும் இருவகையெச்சத்தானு மெல்லாம் உயர்திணைப்பால் தோன்றுதலாற் பலர்வரை கிளவியி னென வரைந்துகூறல் பொருந்தாதெனின்:— அற்றன்று: 'முன்னஞ் சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்' (சொல்-௧௯) என முன்னிலைப்பெயராற் பாலுணருமாறு முன்னருணர்த்தப்படுதலானும், அன்னமரபின் வினைபற்றி வரும் வியங்கோள் ஏவற்பொருண்மைத்தாகலின் எய்துணைக்கு செய்யு முயர்திணை சுட்டியல்லது பெரும்பான்மையும் வாராமையான் ஆண்டு அன்னமரபின் வினையாற் பாலுணர்தல் ஒருதலையன்றாகலானும், பெயரெச்சத்திற்கு முடிவாகிய பெயரும் வினையெச்சமுஞ் சிறுபான்மை பொதுவினை கொண்டவழியல்லது தத்தமரபின் வினைகொண்டவழி அவ்வினையே பால் விளக்கலான் ஆண்டெச்சம் பால் விளக்கல் வேண்டாமையானும், அவை யொழித்துப் பலர்வரைகிளவியை விதந்து கூறினார். இருவகையெச்சத்தானும் வியங்கோளானுஞ் சிறுபான்மை உயர்திணைப் பாறோன்றல் ஒன்றென முடித்தலென்பதனாற் கொள்க.

நிகழ்காலத்துப் பிறசொல்லை நீக்குதற்குப் 'பலர்வரைகிளவி' யென்றார்.

பன்மைவிரவுப்பெயரை நீக்குதற்கு 'நிகழூஉநின்ற' வென்றார்.

மேல்விரவுப்பெயர் தத்தமரபின் வினையோடல்லது பால்தெரிபில வென்றார்; இனி அவற்றுளொன்றிப் பொதுவினையானும் பால்தெரிய நிற்குமென்பது உணர்த்தியவாறு. அஃதேல், சாத்தன் புற்றின்னும், சாத்தி கன்றீனும், எனச் செய்யுமென்னுஞ் சொல்லான் அஃறிணைப்பாலுந் தோன்றுதலின், அது கூறாராயிற் றென்னையெனின்:— எழுதலும் அரைத்தலும் அஃறிணைக்கென்னும் இயைபில்லாதவாறு போலப் புற்றின்றல் உயர்திணைக்கு எவ்வாற்றானு மியைபின் றெனப்படாமையானும், கன்றீனும் என்புழி ஈனுமென்னும் வினையானன்றிக் கன்றென்னுஞ் சார்பான் அஃறிணைப்பால் தோன்றுதலானும், ஒருமை வினையான் ஒருவழி அஃறிணைப்பால் தோன்றினும் அது சிறுபான்மையாகலானும், கூறாராயினா ரென்பது. (௧௯)

விரவுப் பெயரின் தொகை, வகை

௧௭௪. **இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே**
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
யெல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தோன்றி னவற்றொடுங் கொளலே.

விரவுப்பெயர் பால்தெரிய நிற்குமா றுணர்த்தி, இனி அவைதம்மை யுணர்த்துவா னெடுத்துக் கொண்டார்.

இ - ள் : இயற்பெயர் முதலாக நீ யென்ப நீருக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டனவல்லாத அன்னபிறவும் ஆண்டு வருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றொடுங் கூட்டுக; எ - று.

இயற்பெயராவன சாத்தன் கொற்றன் என வழஙகுதற் பயத்தவாய் நிமித்தமின்றிப் பொருளேபற்றி வரும் இடுபெயர். இயற்பெயரெனினும் விரவுப்பெய ரெனினு மொக்குமாயின், அவற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு அப் பெயா கொடுத்த தென்னையெனின் :—அவற்றது சிறப்பு நோக்கி அப்பெயர் கொடுத்தார்; பாணியுந் தாளமும் ஒருபொருளே யாயினும் இசை நூலார் தாளத்துள் ஒருசாரனவற்றிற்குப் பாணி யென்னும் பெயா கொடுத்தாற்போல வென்பது.

சினைப்பெயராவன பெருங்காலன், முடவன் என அச் சினையுடைமை யாகிய நிமித்தம்பற்றி முதன்மேல் வரும் பெயர். சினைமுதற்பெயராவன சீத் தலைச்சாத்தன், கொடும்புறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து வரும் முதற்பெயா. சாத்தன், மருதி யென்னு முதற்பெயர் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்தல்லது பொருளுணர்த்தாமையிற் சினைமுதற் பெயராயின. முறைப் பெயராவன தந்தை தாயென முறைபற்றி முறையுடைப்பொருண்மேல் வருவன. முறையாவது பிறவியான் ஒருவனோடொருவற்கு வருமியைபு. அல்லன வைந்துந் தம்மை யுணர்த்தி நின்றவாகலான், தாமென்பது முதலாகிய சொல்லேயாம்.

பிறவுமென்றதனான், மக, குழவி போல்வன கொள்க. இவற்றை உயர் திணைப் பெயரொன்றாால் உரையாசிரியரெனின் :—மரபியலுள்,

'மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பு
மவையு மன்ன வப்பா லான' (மரபியல்-கரு)

எனவும்,

'குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை' (மரபியல்-கக

எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி,

'குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை
கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே' (மரபியல்-உரு)

என வுயர்திணைக்கு மோதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுப்பெயரேயாம்; அதனான் அதுபோலியுமா யென்க.

ஒருநிமித்தத்தான் இரண்டுதிணைப் பொருளு முணர்த்துதலின் விரவுப் பெயர் பொருடோறு நிமித்தவேறுபாடுடைய பலபொரு ளொருசொலன்மை யறிக. (உ0)

விரவுப் பெயரின் விரி

களரு. அவற்றுள்
நான்கே யியற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி யிரண்டா கும்மே
யேனைப் பெயரே தத்த மரபின.

இ - ள்: மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள் இயற்பெயருஞ் சினைப் பெயருஞ் சினைமுதற்பெயரும் ஒரொன்று நந்நான்காம்; முறைப் பெயர் இரண்டாம்; ஒழிந்தவை ஐந்து பெயருந் தத்தமிலக்கணத் தனவாம்; எ - று.

தத்தமிலக்கணத்தன வென்றது பொதுவிலக்கணத்தன வல்ல சிறப்பிலக்கணத்தனவேயா மென்றவாறு எனவே, அவை ஒரொன்றாகி நிற்கு மென்றவாறும். ஈண்டுத் தத்தமென்பது, அஃறிணை யெனப் பொதுமை சுட்டாது, ஒரொன்றாய் நின்ற பெயரைச் சுட்டி நின்றது. தனிப்பெயரைந்தும் விரிப்பெயர் பதினான்குமாகப் பத்தொன்ப தென்றவாறும்.

கூறப்பட்ட பெயரது பாகுபாடாகிய ஒருபொருணுதலுதல்பற்றி ஒருசூத்திரமாயிற்று. நான்காய விரிதலும் இரண்டாய் விரிதலும் தாமேயாதலுமாகிய பொருள்வேற்றுமையான் மூன்று சூத்திரமெனினு மமையும். (உக)

இயற்பெயர்

களசு **அவைதாம்**
பெண்மை யியற்பெய ராண்மை யியற்பெயர்
பன்மை யியற்பெய ரொருமை யியற்பெயரென்
றந்நான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே.

சினைப்பெயர்

களஎ. **பெண்மைச் சினைப்பெய ராண்மைச் சினைப்பெயர்**
பன்மைச் சினைப்பெய ரொருமைச் சினைப்பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே.

சினைமுதற்பெயர்

களஅ. **பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே**
யாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே.

முறைப் பெயர்

களகூ. **பெண்மை முறைப்பெய ராண்மை முறைப்பெய**
ருயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே. [ரென்

இயற்பெயர் முதலிய நான்கன் விரியாகிய பதினான்கும் இவையென வுணர்த்தியவாறு.

இவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இயற்பெயர் முதன்மூன்றும் ஒரொன்று நான்காய் விரிதலும், முறைப் பெயர் இரண்டாதலும், மேலைச் சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்டமையான் அந்நான்கும இரண்டுமாவன இவையென்பது இச்சூத்திரங்கட்குக் கருத்தாகக் கொள்க. இவ்வா றிடர்ப்படாது தொகைச்சொற்களைப் பயனில்லையாகக் கொள்ளவே,

இச் சூத்திரங்களான் அவை யின்ன வென்றலும் இத்துணைய வென்றலும் பெறப்படுமாகலின், மேலைச சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :—அற்றன்று : இவற்றான் விரவுப்பெயர் பத்தொன்பதென்னும் வரையறை பெறப்படாமை யானும், வகுத்துக்கூறல் தந்திரவுத்தியாகலானும் அது வேண்டு மென்பது. (உஉ-உ௫)

பெண்மை சுட்டிய பெயர்

கஅ0. பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே.

மேற்கூறிய பதினைந்து பெயரும் இருதிணையும்பற்றிப் பாலுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டாா. அவை பெண்மைப்பெயா நான்கும், ஆண்மைப்பெயர் நான்கும், பன்மைப்பெயர் மூன்றும், ஒருமைப்பெயா மூன்றுமாம்.

இ - ள் : பெண்மை பற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணைப் பெண் ணொன்றற்கும் உயர்திணை யொருத்திக்கும் உரிய; எ - று.

அந்நான்குமாவன : பெண்மை யியற்பெயரும், பெண்மைச் சினைப்பெய ரும், பெண்மைச சினைமுதற்பெயரும், பெண்மை முறைப்பெயருமேயாம்.

எ - டு : சாத்தி வந்தது, சாத்தி வந்தாள் எனவும், முடத்தி வந்தது, முடத்தி வந்தாள் எனவும, முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தாள் எனவும, தாய் வந்தது, தாய வந்தாள் எனவும, அவை முறையானே அஃறிணைப் பெண்மைக்கும், உயாதிணைப் பெண்மைக்கும், உரியவாய வந்தவாறு கண்டு கொள்க. முடமென்பது சினையது விகாரமாகலிற் சினையாயிற்று.

ஒன்றற்குமெனப் பொதுப்படக் கூறினரேனும், பெண்மை சுட்டிய பெயரென்றமையான் அஃறிணைப் பெண்ணொன்றேயாம். இஃது 'ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரும' (சொல்-கஅக) என்புழியு மொக்கும்.

ஒன்றிய நிலையு டையவற்றை 'ஒன்றிய நிலை'யென்றாா். (உசு)

ஆண்மை சுட்டிய பெயர்

கஅக. ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

இ - ள் : ஆண்மை பற்றி வரும் நான்குபெயரும், அஃறிணையா ணொன்றற்கும், உயர்திணை யொருவனுக்கும் உரிய ; எ - று.

அந்நான்குமாவன : ஆண்மை யியற்பெயரும், ஆண்மைச்சினைப்பெயரும், ஆண்மைச சினைமுதற்பெயரும, ஆண்மை முறைப்பெயருமேயாம.

எ-டு : சாத்தன் வந்தது, சாத்தன் வந்தான் எனவும் ; முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந் தான் எனவும் ; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணையாணொன்றற்கும், உயர்திணையாண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (உஎ)

பன்மை சுட்டிய பெயர்

கஅ௨. பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு
மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே.

இ - ள் : பன்மை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும், அஃறிணை யொருமையும் அஃறிணைப் பன்மையும் உயர்திணை யொருமையு மெனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய ; எ - று.

அம்மூன்றுமாவன : பன்மையியற்பெயரும், பன்மைச்சினைப்பெயரும், பன்மைச்சினைமுதற்பெயருமாம்.

எ-டு : யானை வந்தது, யானை வந்தன, யானை வந்தான், யானை வந்தாள், எனவும் ; நெடுங்கழுத்தல் வந்தது, நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான், நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும் ; பெருங்கால் யானை வந்தது, பெருங்கால் யானை வந்தன, பெருங்கால் யானை வந்தான், பெருங்கால் யானை வந்தாள் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணையொருமைக்கும், அஃறிணைப் பன்மைக்கும், உயர்திணையொருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

பன்மைக்கேயன்றி ஒருமைக்குமுரியவாய் வருவனவற்றைப் பன்மைப் பெயரென்ற தென்னையெனின்:—அன்று சொன்னாய் : பெண்மைப்பெயர் முதலாயினவும் பிறபெயரா னுணர்த்தப்படாத பெண்மை முதலாயின வற்றையு முணர்த்தலானன்றே அப்பெயரவாயின. என்னை? பெண்மை முதலாயின பிறபெயரா னுணர்த்தப்படுமாயின் அப் பெண்மை முதலாயின வற்றான் அப்பெயர் வரைந்து சுட்டலாகாமையின். பன்மைப்பெயர், ஒருமை யுணர்த்துமாயினும், பிறவாற்றா னுணர்த்தப்படாத பன்மையை ஒருகா லுணர்த்தலின் அப்பன்மையான் அவை வரைந்து சுட்டப்படுதலின் அப்பெயர வாயின. அற்றேனும், பன்மைசுட்டிய பெயரென்றமையாற் பன்மையே யுணர்த்தல் வேண்டுமெனின் :—அற்றன்று : இயைபின்மை நீக்கலும் பிறிதினியைபு நீக்கலுமென விசேடித்தல் இருவகைத்து. வெண்குடைப் பெருவிறல் என்ற வழிச் செங்குடைமுதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கி வெண்குடையா னென்பது பட நிற்றலின் அஃதியைபின்மை நீக்கலாம். கருங்குவளை என்றவழிச் செம்மை முதலாயின வற்றோடு இயைபு நீக்கலின், இது பிறிதினியைபு நீக்கலாம். பன்மை சுட்டிய பெயரென்பது, வெண்குடைப்பெருவிறல் என்பதுபோல, ஒருமை யியைபு நீக்காது பன்மை சுட்டுதலோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கிப் பன்மை சுட்டுமென்பது பட நின்றது. அதனான் விசேடிக்குங்காற் பிறி தினியைபு நீக்கல் ஒருதலையன்றென்க. அஃறிணையொருமையும் அஃ றிணைப்பன்மையும் உயர்திணை யொருமையுமாகிய பலவற்றையும் உணர்த்த லாற் பன்மை சுட்டிய பெயரென்பாரு முளர். அஃதுரையாசிரியர் கருத் தன்மை அவ்வுரையான் விளங்கும்.[1]

1 பன்மை சுட்டிய பெயரென்றது இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதெனச் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரைத்ததனை மறுத்துப் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதென நாட்டினார் நன்னூல் விருத்திகாரர், பொதுவியலில் 'ஒன்றே யிருதிணைத் தன்பா லேற்கும்' என்னுஞ் சூத்திர வுரையிற் காண்க.

என்றிப்பாற்கு மென்னும்மை, இம்மூன்றுபாற்கு மென்பதுபட நிற்றலின், முற்றும்மை. (உ அ)

ஒருமை சுட்டிய பெயர்

கஅரு. ஒருமை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருவர்க்கு மொன்றிய நிலையே.

இ - ள் : ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும், அஃறிணை யொருமைக்கும், உயர்திணை யொருமைக்கும் உரிய ; எ - று.

அம்மூன்றுமாவன : ஒருமையியற்பெயரும், ஒருமைச் சினைப்பெயரும், ஒருமைச்சினைமுதற்பெயருமாம்.

உ-டு : கோதை வந்தது, கோதை வந்தான், கோதை வந்தாள் எனவும் ; செவியிலி வந்தது, செவியிலி வந்தான், செவியிலி வந்தாள் எனவும் ; கொடும்புறமருதி வந்தது, கொடும்புறமருதி வந்தான், கொடும்புறமருதி வந்தாள் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணையொருமைக்கும், உயர்திணை யொருமைக்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

பெண்மைப் பெயரும் ஆண்மைப் பெயரும் ஒருமை யுணர்த்துமாயினும், இவை பெண்மை ஆண்மை யென்னும் வேறுபா டுணாத்தாது ஒருமையுணர்த்தலான், இவற்றை ஒருமைப்பெயரென்றார். (உக)

தாம் என்னும் பெயர்

கஅசு. தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

தத்தமரபினவெனப்பட்ட பெயா பாற்குரியவாய் வருமாறுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : தாமென்னும் பெயர் இருதிணைக் கண்ணும் பன்மைப்பாற் குரித்து ; எ - று.

உ-டு : தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும். (௩0)

தான் என்னும் பெயர்

கஅரு. தானென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

இ - ள் : தானென்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும் ஒருமைப்பாற் குரித்து ; எ - று.

உ-டு : தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான் வந்தது என வரும். (௩க)

எல்லாம் என்னும் பெயர்

கஅசு. எல்லா மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

இ - ள் : எல்லாமென்னும் பெயர் இரண்டு திணைக்கண்ணும் பன்மை குறித்து வரும் ; எ - று.

வழியென்றது இடம். பொருள் சொன்னிகழ்தற்கிட மாகலிற் பல்பொருளைப் 'பல்வழி' என்றார்.

எ-டு : எல்லாம் வந்தேம், எல்லாம் வந்தீர், எல்லாம் வந்தார், எல்லாம் வந்தன என வரும்.

எல்லாமென்னும் பெயர் இரண்டு திணைக்கணணும் பன்மை குறித்து வருமென்றது பல்வழியென்றது, மேனி யெல்லாம் பசலையாயிற்று என ஒரு பொருளின் பலவிடங்குறித்து நிற்றலுமுடைத் தென்பதூஉம் கோடற்குப் போலும். அஃது எஞ்சாப்பொருட்டாய் வருவதோ ருரிச்சொலென்பாருமுளர். (கஉ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு விதி

கஎஎ. தன்னு ளுறுத்த பன்மைக் கல்ல
துயர்திணை மருங்கி னாக்க மில்லை.

இ - ள் : எல்லாமென்னுஞ்சொல், உயர்திணைக் காங்கால், தன்மைப்பன்மைக்கலலது முன்னிலைப்பன்மைக்கும் படர்க்கைப் பன்மைக்கும் ஆகாது ; எ - று.

'நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாம்' (கலி-கஎ) எனப் படர்க்கைக்கணணும் வந்ததாலெனின் :—எழுத்ததிகாரத்துள் 'உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே' (எழு-ககO) எனத் தன்மைக்கேற்ற சாரியை கூறினமையானும், ஈண்டு நியமித்தலானும், அஃதிடவழுவமைதியா மென்பது.

தன்மைசொல் அஃறிணைக்கின்மையின், எல்லா மென்பது பொதுமை யிற் பிரிந்து தன்னுளுறுத்த பன்மைக்கண் வந்துழி உயர்திணையீற்றுப்பெய ரெனப்படினும், இருதிணைப்பன்மையு முணர்ததுதற் கேற்றுப் பொதுப் பிரியாது நின்றவழி விரவுப்பெயராதற் கிழுக்கின்மை யறிக.

எல்லாப்பார்ப்பாரும், எல்லாசசான்றோரும் எனப் படர்க்கைக்கண் வருதலும் கோடற்குத் தன்னுளுறுத்த பன்மைக் காங்கால் உயர்திணை மருங்கி னல்லதாகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:— படர்க்கைக்கண வருதல் இடவழுவமைதியென்றவழிப்படு மிழுக்கின்மையானும், 'தன்மைச சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி' (சொல்-சங) எனவும், 'யான் யாம் நாமென வரூஉம் பெயா' (சொல்-ககஉ) எனவும் பிறண்டு மோதிய வாற்றால், தன்மைசசொல் அஃறிணைக்கின்மை பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாமையானும், எழுத்ததிகாரத்துள் 'உயர்திணையாயி னம்மிடை வருமே' எனத் தன்மைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

ஈண்டு ஆக்கம் பெருக்கம். பெருக்கமில்லையெனவே, சிறுபான்மை ஏனை யிடத்திற்கு முரித்தா மென்பாருமுளர். (கஙு)

நீயிர், நீ என்னுஞ் சொற்கள்

கஎஅ. நீயிர் நீயென வரூஉங் கிளவி
பாறெரி பிலவே யுடன்மொழிப் பொருள.

இ - ள் : நீயிர் நீயென்னு மிரண்டு பெயர்ச்சொல்லும் திணைப் பகுதி தெரிய நில்லா ; இருதிணையு முடன் றேன்றும் பொருள்; எ - று.

உடன்மொழிப் பொருள வென்றது, இருதிணைப் பொருளும் ஒருங்குவாத் தோன்று மென்றவாறு. பிரித் தொருதிணை விளக்கா வென்றவாறு.

எ-டு : நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இருதிணைக்கும் பொதுவாய் நின்ற வாறு கண்டுகொள்க.

இருதிணைக்கு முரிய பெயரெல்லாந் தத்தமரபின் வினையொடு வந்து திணை விளக்குமன்றே ; இவற்றிற்கு அன்ன வினையின்மையின் ஒருவாற்ருனுந் திணை விளக்காமையின், 'பாறெறிபிலவே யுடன்மொழிப்பொருள' வென்ருர்.

அவற்றுள், நீ என்னுஞ் சொல்

கஅக. அவற்றுள்
நீயென் கிளவி யொருமைக் குரித்தே.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டுபெயருள் நீயென்னும் பெயர் ஒருமைக்குரித்து ; எ - று.

ஒருமையாவது, ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்றென்பனவற்றிற் செல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமை.

எ-டு : நீ வந்தாய் என வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (கடு)

நீயிர் என்னுஞ் சொல்

கசுO. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

இ - ள் : நீயிரென்னும் பெயர் பன்மைக்குரித்து ; எ - று.

பன்மையாவது பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் பொதுவாகிய பன்மை.

எ-டு : நீயிர் வந்தீர் என வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

'எல்லாம் நீயிர் நீ' (சொல்-கஎ௪) எனவோதியவாறன்றி, ஒருமை பன்மையென்னும் முறைபற்றி ஈண்டு நீ யென்பதனை முற்கூறினர். அன்றி, மூந்துமொழிந்ததன் றலைதடுமாற்றமென்னுந் தந்திரவுத்தி யெனினு மமையும்.

நீயிர் நீயென இருதிணைமையமபாலுள் ஒன்றனை வரைந்துணர்த்தா வாயினும், ஒருமை பன்மையெனனும் பொருள் வேறுபாடுடையவென வரையறைப்படுவழி, வரையறுத்தவாறு. (கசு)

ஒருவர் என்னுஞ் சொல்

கசுக. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை.

இ - ள்: மேல் இன்றிவரென்னு மெண்ணியற் பெயரென் ருேதப்பட்டவற்றுள், ஒருவரென்னும் பெயர்ச்சொல், உயர்திணை முப்பாலுள் ஒருபால் விளக்காது, ஒருவன் ஒருத்தியென்னும் இரு பாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் ; எ - று.

எ-டு : ஒருவர் வந்தார் எனப் பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

இருபாற்குமெனப் பொதுப்படக் கூறினரேனும், ஒருவரென்னும் ஒருமைப்பெயரா னுணர்த்தப் படுதற்கேற்பன ஒருவன் ஒருத்தியென்பனவே யாகலான், அவையே கொள்ளப்படும்.

உயர்திணை யொருமைப்பால் இரண்டென் றறியப் பட்டமையான், இருபாற்குமுரித்தென்னுமும்மை முற்றும்மை. உயர்திணைப் பெயராயினும், பாலுணர்த்தாமையும் முன்னத்தானுணர்த்தலும் இதற்குமொக்குமாகலின், ஈண்டுக் கூறினரென்பது. (கஎ)

அதன் வினைமுடிபு

ககஉ. **தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்.**

இ - ள்: **ஒருவரென்னும் பெயரதியல்பு கருதின் அஃது ஒருமைப் பெயராயினும், பல்லோரறியுஞ் சொல்லொடு தொடர் தற்கேற்கும்; எ - று.**

எ-டு: ஒருவர் வந்தார், ஒருவரவர் என வரும்.

ஒருமைப்பெயர் பன்மை கொள்ளாதாயினும், இது வழுவமைதி யிலக் கணமென்ப தறிவித்தற்குத் தன்மை சுட்டி னென்றார். (கஅ)

நீயிர், நீ என்னுஞ் சொற்களுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

ககங. **இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின்**
முன்னஞ் சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்.

இ - ள்: **நீயிர் நீ ஒருவரென்பனவற்றை இன்னபாற்பெய ரென்றறியலுறின், சொல்லுவான் குறிப்பொடு கூட்டி முறையா னுணர்க; எ - று.**

ஒருசாத்தன், ஒருவனுனும் ஒருத்தியானும் பலரானும் ஒன்றானும் பல வானுந் தன்னுழைச் சென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னுமன்றே; ஆண்டது கேட்டான் இவனின்னபால் கருதிக் கூறினன் என்ப துணரும். இனி 'ஒருவரொருவரைச் சார்ந்தொழுகலாற்றின்' என்றவழிச் சொல்லுவா னொடு கேட்டான் இவனொருமை குறித்தானென விளங்கும். பிறவுமன்ன.

இனி இடமுங்காலமும்பற்றிப் பால் விளங்குமவழியும் அறிந்துகொள்க.

ஏகாரம் தேற்றேகாரம்.

முறையினுணர்தலென்பது பாதுகாவல். (கக)

பால்திரிந்த பெயரின் வினைமுடிபு

ககச. **மகடூ மருங்கிற் பாறிரி கிளவி**
மகடூ வியற்கை தொழில்வயி னான.

இனியொருசா ருயர்திணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

இ - ள்: **மகடூப்பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து வரும் பெண் மகனென்னும் பெயர், வினை கொள்ளுமிடத்து, மகடூவிற்குரிய வினைகொள்ளும்; எ - று.**

எ-டு : பெண்மகன் [1] வந்தாள் என வரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடூஉவினை கொள்ளுமோ குறிபற்றி ஆடூஉவினை கொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு ஐய மகற்றியவாறு.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் தொழில் வயினானவென்றாராகலின், சிறப்பில்லாப் பெயர்வயினானும் பெண்மகனிவள் என மகடூஉவியற்கையா மென்பதாம். (௪௦)

பெயரீறு செய்யுளுள் திரிதல்

௧௬௫. ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

இ - ள் : ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயர்களுமுள; அத் திரியுமிட மறிக செய்யுளுள் ; எ - று.

எ-டு :

> 'வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள
> மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர
> யார்கொ லளியர் தாமே (யாரியர்
> கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
> வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்)
> வேய்பயில் பழுவ முன்னி யோரே' (குறுந்-௭)

எனவும்,

> 'கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க் கென்னிழை
> நெகிழப் பருவரல் செப்பா தோயே' (நற்றிணை-௭௦)

எனவும் ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

ஆன், ஆள், ஆர், ஆய என்னுமீற்றவாகிய பெயரல்லது, சேரமான், மலையமான் என்னுந் தொடக்கத்தன அவ்வாறு திரியாமையின், 'ஆயிடனறிதல்' என்றார். உழாஅன், கிழாஅன் என்பனவோ வெனின் :—அவை அன்னீற்றுப் பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான அவ்வாறு நின்றனவென்பது. ஆனீறாயவழி, உழவோன், கிழவோன் எனத் திரியுமாறறிக (௪௧)

உயர்திணை ஈறு அமைந்த விரவுப் பெயர்கள்

௧௬௬. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் செய்யுளுட் கிளக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி யுயர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கிற் றோன்ற லான.

---

1 பெண்மகன் என்னும் வழக்குப் போன்றதே வடார்க்காட்டு வட்டத்தில் இன்று வழங்கும் பெட்டைப்பசங்கள் என்பதும். இவற்றுள், முன்னது ஒருமை, பின்னது பன்மை இதுவே இவற்றிடை வேறுபாடு, பையன்-பயன்-பசங். பெண்மகன் என்பதையும் பெட்டைப்பசங்கள் என்பதைப் போன்று கொடுந்தமிழ் வழக்காகக் கொள்வதே பொருந்தும்.

இ - ள் : செய்யுளுட் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்படும் இரு திணைக்குமுரிய பெயர் உயர்திணை யுணர்த்தா; அவ்வந்நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளவாய் வழங்கப்பட்டு வருதலான்; எ - று.

எ-டு :

'கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு
வதுவை யயர்ந்த வன்பறழ்க் குமரி'

என்புழி, கடுவன், மூலன், குமரியென்பன அஃறிணைப் பொருளவாயல்லது நிலத்துவழி மருங்கிற் றோன்றாமையின், உயர்திணை சுட்டாதவாறு கண்டு கொள்க.

நிலமாவது, முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்த லென்பன.

அஃதேல், இவை உயர்திணை யுணர்த்தாவாயின் அஃறிணைப்பெயரேயாம்; ஆகவே, இச் சூத்திரம் வேண்டா பிறவெனின் :—அற்றன்று : கடுவன் மூல னென்பன அன்னீறு ஆண்மையுணர்த்துமன்றே; அஃறிணைப்பெயர் அவ்வீற் றான் அப்பொருளுணராத்தாமையின், அவை விரவுப்பெயரேயா மென்பது. அலவன், கள்வனென்பனவோ வெனின் ;—அவை சாதிப்பெய ரெனப்படுவ தல்லது ஆண்மைப்பெய ரெனப்படா வென்க. குமரியென்பது, வடமொழிச் சிதைவாய் வடமொழிப்பொருளே உணர்த்தலின், விரவுப்பெயரேயாம். (சஉ)

ககள. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

இ - ள் : கருப்பொருளுணர்த்தும் விரவுப்பெயர் உயர்திணை சுட்டாது அஃறிணை சுட்டுவது, அவ்வத்திணைக்குரியவாய் வழங்கப் பட்டு வரும் பெயரல்லாதவிடத்து; எ – று.

எனவே, திணைக்குரியவாய வழங்கப்பட்டுவரும் பெயர் இருதிணையுஞ் சுட்டிவரு மென்பதாம்.

திணையொடு பழகிய விரவுப்பெயராவன: காளை, விடலை யென்னுந் தொடககத்தன.

எ-டு : 'செருமிகு முன்பிற் கூர்வேற் காளை' எனவும், 'திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே' (அகம்-கஉ) எனவும, உயர்திணை சுட்டி வந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவை உயர்திணைப்பொருளன்றோவெனின் :— ஓரொருத்தையும் காளை விடலை யென்பவாகலின், விரவுப்பெயரெனவேபடு மென்பது.

கடுவன், மூலன், குமரியென்பனவும் கருப்பொருளுணர்த்தலின் திணையொடு பழகிய பெயராம பிறவெனின் :—அற்றன்று: விலங்கும் புள்ளு முதலாகிய பொருள்வழி யெல்லாம் அவற்றிற்குரிய பெயர் சொல்வதல்லது, பொருளுண்டாயினும், இந்நிலத்து இப்பொருள் இப்பெயரால் வழங்கப் படாவென்னும் வரையறையில்லை தலைமக்கள் எந்நிலத்து முளராயினும், பாலைநிலத்துக் காளை மீளியென்னும பெயர் செல்லா மருதநிலத்து ; மருத நிலத்து மகிழ்நன் ஊரனென்னும் பெயர் செல்லா பாலைநிலத்து. அதனாற் பொருள்வகையானன்றிப் பெயர் தந் திணைக்குரிமை பூண்டு நிற்றலின், அவற்றைத் திணையொடு பழகிய பெயரென்றா ரென்பது. (சங)

பெயரியல் முற்றிற்று.

௬. வினையியல்

[வினைச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. வினைச்சொல்லின் பொது வியல்பு

வினை இன்னதென்பது

**௧௯௮. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.**

நிறுத்த முறையானே வினைச்சொல்லாமாறுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனானிவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இ - ள் : வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமையொடு பொருந்தாது ஆராயுங்காற் காலத்தொடு புலப்படும்; எ - று.

ஈண்டு வேற்றுமையென்றது உருபை.

எ-டு : உண்டான், கரியன் என வேற்றுமை கொள்ளாது காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

வேற்றுமை கொள்ளாதென்றேது காலமொடு தோன்றுமெனின் தொழினிலையொட்டுந் தொழிற்பெயரும் வினைச்சொல்லாவான் செல்லுமாகலானும், காலமொடு தோன்றுமென்றேது வேற்றுமை கொள்ளாதெனின் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொல்லெனப்படுமாகலானும், அவ்விருதிறமு நீக்குதற்கு 'வேற்றுமை கொள்ளாது காலமொடு தோன்றும்' என்றார்.

வினைச்சொல்லுள் வெளிப்படக் காலம் விளக்காதனவு முள; அவையும் ஆராயுங்காற் காலமுடைய வென்றற்கு, 'நினையுங் காலை' என்றார். அவையிவையென்பது முன்னர்ச் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும்.

உணர்த்தப்படும் வினைச்சொற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கண முணர்த்தியவாறு. (க)

காலம்

௧௯௯. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.[1]

இ - ள் : மேற்றோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம் மூன்றென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

தாமென்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது. (உ)

காலத்தின் பெயர் முதலியன

**௨௦௦. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்ற
வம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.**

---

1 "காலந்.. மொழிப" எனவும், "இறப்பினிகழ்வினெதிர்வின" எனவும் கூறியிருப்பதால், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்ப்புலவர் முக்காலமுங் குறித்தமை தெளிவாம்.

இ - ள் : இறப்பும், நிகழ்வும் எதிர்வும் என்று சொல்லப்படும் அம்மூன்றுகாலமுங் குறிப்புவினையொடும் பொருந்தும் மெய்ந் நிலைமையையுடைய, வினைச்சொல்லானவை தோன்றுநெறிக் கண்; எ - று.

எனவே, காலமூன்றுவன இறப்பும் நிகழ்வும், எதிர்வு மென்பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளக்காதன குறிப்புவினை யென்பதூஉம் பெற்றாம்.

எ-டு : உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என வரும்.

இறப்பாவது தொழிலது கழிவு. நிகழ்வாவது தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை. எதிராவது தொழில் பிறவாமை. தொழிலாவது பொருளினது புடை பெயர்ச்சியாகலின், அஃதொருகண நிற்பதல்லது இரண்டு கண நில்லாமையின், நிகழ்ச்சியென்பதொன்று அதற்கில்லையாயினும், உண்டல் தின்றலெனப் பஃறொழிற்றொகுதிய ஒரு தொழிலாகக் கோடலின், உண்ணாநின்றான், வாராநின்றான என நிகழ்ச்சியு முடைத்தாயிற்றென்பது.

வினைக்குறிப்புக் காலமொடு தோன்றுங்கால், பண்டுகரியன், இது பொழுது கரியன் என இறந்தகாலமும், நிகழ்காலமும் முறையானே பற்றி வருதலும், நாளைக்கரியனும் என எதிர்காலத்து ஆக்கமொடு வருதலும் அறிக.

மெய்ந்நிலையுடைய வென்றது, விளங்கித் தோன்றா வாயினும் காலம் வினைக்குறிப்பொடு கோடல் மெய்மமையென வலியுறுத்தவாறு. (௩)

வினைச்சொற்களின் வகை.

௨0௪. குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொ லெல்லா
முயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையு
மம்மூ வுருபின தோன்றற லாறே.

பொதுவகையாற் கூறிய வினைச்சொல்லை சிறப்புவகையா னுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள் : குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணுந் தொழிற் பொருண் மைக்கணுந் தோன்றிக் காலத்தொடு வரும் எல்லா வினைச் சொல்லும், உயர்திணைக்குரியனவும் அஃறிணைக்குரியனவும் இரண்டு திணைக்கும் ஒப்பவுரியனவுமென, மூன்று கூற்றனவாம், தோன்றுநெறிக்கண்; எ - று.

கரியன், செயயன் என்புழித் தொழின்மை தெற்றென விளங்காது குறித்துக்கொள்ளப்படுதலிற் குறிப்பென்றார்.

எ-டு : உண்டான், கரியன்; சென்றது, செய்யது ; வந்தனை, வெளியை என வரும்.

'குறிப்பொடுகொள்ளும்' (சொல்-௨00) என மேற்குறிப் பினையபு பட்டு நிற்றலிற் 'குறிப்பினும் வினையினும' என்றார்.

முன் கூறுபற்றி உணர்த்தப்படும் வினைச்சொற்களை இஃதிறந்தகாலத்திற் குரித்து, இது நிகழ்காலத்திற்குரித்து, இஃதெதிர்காலத்திற்குரித்து என வழக்கு நோக்கி, உணர்ந்துகொள்க வென்பது விளக்கிய, 'காலமொடு வருஉம்' என்றார்.

வினைச்சொற் கால முணர்த்துங்காற் சிலநெறிப்பா டுடையவென்பது விளக்கிய, 'நெறிப்படத் தோன்றி' என்றார். நெறிப்பாடாவது அவ்வீற்றுமிசை நிற்கும் எழுத்து வேறுபாடு. அவை முற்றவுணர்த்தலாகாவாயினும், அவ் வீறுணர்த்தும்வழிச் சிறிய சொல்லுதும். (௪)

உ. உயர்திணை வினை

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று

உ0உ. அவைதாம்

அம்மா மெம்மே மென்னுங் கிளவியு
மும்மொடு வருஉங் கடதற வென்னு
மந்நாற் கிளவியொ டாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

நிறுத்த முறையானே உயர்திணைவினையாமா றுணர்த்துகின்றார். அவைதாம் இருவகைய; தன்மைவினையும் படர்க்கைவினையுமெனை. தன்மை வினையும இருவகைத்து; பன்மைத்தன்மையும் ஒருமைத்தன்மையுமெனை. தனித்தன்மையும் உளப்பாட்டுத்தன்மையுமெனினு மமையும். இச்சூத்தி ரத்தாற் பன்மைத்தன்மை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: மேன் மூவகையவெனப்பட்ட வினைச்சொற்றும், அம் ஆம் எம் ஏம் என்னுமீற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடுவருஉங் கடதறவாகிய கும்மும் டும்மும் தும்மும் றும்மும் என்னுமீற்றவாகிய சொல்லுமெனை, அவ்வெட்டும் பன்மை யுணர்த்துந் தன்மைச்சொல்லாம்; எ - று.

தனக்கு ஒருமையல்லதின்மையின் தன்மைப்பன்மையாவது தன்னொடு பிறரை உளப்படுத்ததேயாம். அவ்வுளப்படுத்தல் மூவகைப்படும்; முன்னின் றாரை உளப்படுத்தலும், படர்க்கையாரை உளப்படுத்தலும், அவ்விருவரையும் ஒருங்குளப்படுத்தலுமெனை.

அம ஆம் என்பன முன்னின்றாரை உளபபடுக்கும்; தமராயவழிப் படர்க்கையாரையும் உளப்படுக்கும். எம ஏம் என்பன படர்க்கையாரை உளப் படுக்கும. உம்மொடு வருஉங் கடதற அவ்விருவரையும ஒருங்குளப்படுத்தலுந் தனித்தனியுளப்படுத்தலுமுடைய.

ஈண்டும் அவைதாமென்பதற்கு முடிபு 'அவைதாம் இ உ ஐ ஓ' (சொல்-கஉ0) என்புழி உரைத்தாங் குரைக்க.

அம, ஆம், எம், ஏம என்பன மூன்று காலமுமபற்றி வரும். உமமொடு வருஉங கடதற எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

முன்னின்ற நான்கிறும் இறந்தகாலம்பற்றி வருங்கால், அம்மும் எம்முங் கடதறவென்னு நான்கன்முன் அன் பெற்று வரும். எம் அன் பெற்றும் பெறாதும் வரும். ஆம் அன் பெறாது வரும்.

எ-டு : நக்கனம் நக்கனெம், உண்டனம் உண்டனெம், உரைத்தனம் உரைத்தனெம், தின்றனம் தின்றனெம் எனவும்; நக்கனேம் நக்கேம், உண்டனேம் உண்டேம், உரைத்தனேம் உரைத்தேம், தின்றனேம் தின்றேம் எனவும்; நக்காம் உண்டாம், உரைத்தாம் தின்றாம் எனவும் வரும்.

அந்நான்கிறும் வினை யெழுத்தின்முன் ரகாரமும் ழகாரமுமொழித்து இன் பெற்று வரும்.

எ-டு : அஞ்சினம், அஞ்சினம்; அஞ்சினெம், அஞ்சினேம்; உரிஞினம், உரிஞினும்; உரிஞினெம், உரிஞினேம என வரும். பிறவெழுத்தோடு மொட்டிக் கொள்க. கலக்கினம, தெருட்டினம என்னுந் தொடக்கத்தன குற்றுகர வீறு கலான், அதுவும் வினையெழுத்தே யாம.

இனி அவை நிகழ்காலம்பற்றி வருங்கால், நில், கின்று என்பனவற்றோடு வரும்.[1] நில்லென்பது லகாரம னகாரமாய் றகாரம் பெற்று நிற்கும.

எ-டு : உண்ணுநின்றனம், உண்கின்றனம்; உண்ணுநின்றாம், உண்கின்றாம; உண்ணுநின்றனெம், உண்கின்றனெம; உண்ணுநின்றேம், உண்கின்றேம்; உண்ணுநின்றனேம், உண்கின்றனேம என வரும். ஈண்டு அன் பெற்ற விகற்பம் இறந்த காலத்திற் கூறியவாறே கொள்க.

உண்ணுகிடந்தனம, உண்ணுவிருந்தனம எனக் கிட இரு என்பனவுஞ் சிறுபான்மை நிகழ்காலத்து வரும்.

1 செய்கின்ற என்னும நிகழ்கால வினையெச்சம நூற்பாவிற் கூறப்படாமையானும், செய்யும என்னுமசொல்லையே பண்டையுரையாசிரியர் நிகழ்காலத்திற்குக் காட்டினமையானும், முற்றகாலத்தில் நிகழ்காலத்திற்குத் தனிச்சொல இல்லையென்றும, பின்பு, செய்கின்ற செய்யாநின்ற என்னுஞ் சொற்கள் தோன்றினவென்றும் கொள்க இடமுண்டு "கால, வழி, இடத் தென்பனவற்றின நிகழ்காலத்து வாய்பாடு எதிர்காலத்திற்கு மேற்றல்றிக" என்று சேனாவரையர் உரைத்ததைச் (சொல் 229-உரை) நோக்குக.

"இனி, அவை நிகழ்காலம் பற்றி வருங்கால, நில கின்று என்பனவற்றோடு வரும. நில்லென்பது லகாரம னகாரமாய் றகாரம பெற்று நிற்கும." (சொல-202. உரை)

"உண்ணு கிடந்தனம உண்ணு விருந்தனம எனக் கிட இரு என்பனவுஞ் சிறுபான்மை நிகழ்காலத்து வரும" (டி. டி) என்று சேனாவரையரே கூறியிருப்பதால, செய்நின்று என்ப பொருள்படும செய்யாநின்று என்னும தொடர்ச்சொல்லே ஒருசொற்றன்மை பெற்று நிகழ்கால வினைச்சொல்லாயிற்றெனக. உண்ணுநின்று என்பதை உண+ஆநின்று என்று பிரித்தால, உண்ணுகிடந்தனம உண்ணுவிருந்தனம என்பனவற்றையும உண+ஆகிடந்து+அனம, உண+ஆவிருந்து+அனம என்ப பிரித்தல வேண்டும அங்ஙனம பிரித்தல கூடாமை அறிக. இரு, கிட என்னும வினைகள் எங்ஙனம நிகழ்காலத்தை அமைக்கப் பயன்பட்டனவோ, அங்ஙனமே நில என்னும வினையும பயன்பட்டதெனக.

இனி, செய்கின்றன என்பதிலுள்ள கின்று என்னும இடைநிலையும நின்று என்பது போல ஒரு காலத்தில இறந்தகால வினையெச்சமாயிருந்ததே கிற்றல=ஆற்றுதல, செய்தல; கில பகுதி- "கிற்பன் பில்லேன" (திவ், திருவாய. 3, 2, 6). "கிற்றல்" (சிலப, 16, 183), கிற்பு=செய்கை.

நிகழ்காலத்திற்கு உரித்தென்ற நில்லென்பது, உண்ணாநிற்கும், உண்ணா நிற்பல் என வெதிர்காலத்தும், வந்ததாலெனின் :—அற்றன்று : 'பண்டொரு நாள் இசசேரலைக்கண விளையாடாநின்றேன் அந்நேரத தொரு தோன்றல் வந்தான்' என்றவழி, அஃதிறந்தகாலத்து நிகழ்வுபற்றி வந்தாற்போல ஆண் டெதிர்காலத்து நிகழ்வுபற்றி வருதலான், ஆண்டும் அது நிகழ்காலத்திற் றீர்ந்தின் றென்க.

அவை எதிர்காலம்பற்றி வருங்கால் பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். வகரமேற்புழிக் குகரமும் உகரமும் அடுத்து நிற்கும்.

எ-டு : உரைப்பம், செல்வம்; உணகுவம், உரிஞுவம் என வரும்.

ஒழிந்த வீற்றோடுமொட்டிக்கொள்க. பாடுகம், செல்கம என எற்புழிச சிறுபான்மை ககரவொற்றுப் பெறுதலுங் கொள்க.

உமமொடு வரூஉங் கடதற—உணகும், உண்டும, வருதும், சேறும் என வரும். உரிஞுதும், திருமுதும் என எற்புழி உகரம் பெற்று வரும்.

கும்மீறு, வினை கொணடு முடிதலின், ஒழிந்த உமமீற்றின் வேறெனவே படும். டதற வென்பன, எதிாகாலததிற்குரிய எழுத்தன்மையால், பாலுணர்த் தும இடைச்சொற்கு உறுப்பாய வந்தன வெனவே படும். படவே, அவற்றை உறுப்பாகவுடைய ஈறு மூன்றும்; அதனுன் உம்மென ஓரீறாக வடக்க லாகாமையின், அந்நாற்கிளவியொ டென்றார். (ரு)

தன்மை யொருமை வினைமுற்று

உ0௬. கடதற வென்னு
மந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமோ
டென்னே னல்லென வரூஉ மேழுந்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இ - ள் : கடதறவென்னு நான்கு மெய்யை ஊர்ந்து வருங் குற்றிய லுகரத்தை ஈறாகவுடைய சொல்லும், என் ஏன் அல் லென்னு மீற்றவாகிய சொல்லுமென அவ்வேழும், ஒருமையுணர்த் துந் தன்மைச்சொல்லாம் ; எ - று.

குற்றுகரநான்கும், அல்லும், எதிாகாலம்பற்றி வரும். குற்றுகரம், கால வெழுத்துப் பெறுங்கால், உமமீற்றோ டொக்கும். அல்லீறு பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். என் ஏன் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும.

எ-டு : உணகு, உண்டு, வருது, சேறு எனவும் ; உரிஞுகு, திருமுகு எனவும் ; உணடனென், உண்ணாநின்றனென், உணகுவென் எனவும் ; உண டேன், உண்ணாநின்றேன், உண்பேன் எனவும் ; உண்பல், வருவல் எனவும் வரும்.

காலவெழுததடுத்தற்கண எம்மீற்றோடு என்னீறும், ஏமீற்றோடு ஏனீறு மொக்கும். ஆண்டுக் கூறிய விகற்பமெல்லாம் அறிந்தொட்டிக் கொள்க.

குற்றியலுகரமென ஒன்றாகாது நான்காதற்கு முன்னுரைததாங குரைக்க.

எதிர்காலம்பற்றி வழக்குப்பயிற்சியு மில்லாச் குற்றுகரத்தை, அங்ஙனம் வரும் அல்லோடு பின் வையாது, மூன்று காலமும்பற்றிப் பயின்று வரும் என் ஏன் என்பனவற்றின் முன் உம்மீற்றேடியைய வைத்தது, செய்தென்பது போலச் செய்குமென்பதூஉங் காண்கும் வந்தேம், என வினைகொண்டு முடியு மென்ப தறிவித்தற்கெனக் கொள்க. (சு)

செய்கு என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை

உ0எ. அவற்றுள்
செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினு
மவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : மேற்கூறப்பட்ட ஒருமைத் தன்மை வினை யேழனுள், செய்கென்னுஞ் சொல் வினையொடு முடியுமாயினும், முற்றுச் சொல்லாதலிற் றிரியாது ; எ - று.

எ-டு : காண்கு வந்தேன் என வரும்.

செய்கென்கிளவி யவ்வியல் திரியாதெனவே, 'பெயர்த்தனென் முயங்க யான்' (குறல்-அச) எனவும், 'தங்கினை சென்மோ' (புறம்-கஉ0) எனவும், 'மோயின ளுயிர்த்த காலே' (அகம்-ரு) எனவும் வினைமுற்றுச்சொல் வினை கொள்ளுங்கால் அவ்வியல் திரியு மென்பதாம். அவை திரிந்தவழி வினையெச்ச மாதல் 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (சொல்-சருஎ) என்பழிப் பெறப்படும்.

இருசாரனவும் பெயாகொள்ளாது வினை கொண்டவழிச் செய்கென் கிளவி திரியாதென்றும் ஏனைய திரியுமென்றுங் கூறிய கருத் தென்னை யெனின் :—நன்று சொன்னாய்; காண்கு வந்தேன் என்றவழிச் செய்கென் கிளவி வினையெச்சமாய்த் திரிந்ததாயிற் செய்தெனச்சமாதற் கேலாமையின், செயவெனெச்சமாய்த் திரிந்ததெனல் வேண்டும். வேண்டவே, செயவெனெச் சத்திற்குரிய வினைமுதல் வினையும் பிறவினையும் அது கொள்வான் செல்லும்; வினைமுதல் வினையல்லது கொள்ளாமையிற் செயவெனெச்சமாய்த் திரிந்த தென்றல் பொருந்தாது. பிறிதாறின்மையின், முற்றுச்சொல்லாய் நின்ற தெனவே படும். அதனான் அவ்வியல் திரியாதென்றா ரென்பது. அல்லதூஉம், செய்கென்கிளவி சிறுபான்மை யல்லது பெயர்கொள்ளாமையின், பெரும் பான்மையாகிய வினைகோடல் அதற்கியல்பேயாம்; ஆகவே, அது திரிந்து வினைகொள்ளு மெனல் வேண்டாவாம்; அதனானும் முற்றாய் நின்று வினை கொண்ட தென்றலே முறைமையென் றுணர்க.

'முற்றுச் சொற்கும் வினையொடு முடியினு
முற்றுச்சொ லென்னு முறைமையி னிறவா'

என்றார் பிறருமெனக் கொள்க.

'பெயர்த்தனென்முயங்க' (குறு-அச) என்னுந் தொடக்கத்தன இறந்த காலமுணர்த்தலிற் செய்தெனெச்சமாதற் கேற்புடைமையான், அவற்றைத் திரிபென்றார்.

முன்னர் 'எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே' என்பதனாற் பெய ரொடு முடிதலெய்துவதனை விலக்கியவாறு. (எ)

படர்க்கை யொருமை வினைமுற்று

உ0௫. **அன் ஆன் அள் ஆ ளென்னு நான்கு**
மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

தன்மைவினை யுணர்த்தி, இனி யுயர்திணைப் படர்க்கைவினை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : அன், ஆன், அள், ஆள் என்னு மீற்றையுடைய நான்குசொல்லும் உயர்திணை யொருமை யுணர்த்தும் படர்க்கைச் சொல்லாம் ; எ - று.

இவை நான்கிறும் மூன்றுகாலமும்பற்றி வரும்.

உ - ம் : உண்டனன், உண்ணாநின்றனன், உண்பன் எனவும்; உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் எனவும; உண்டனள், உண்ணாநின்றனள், உண்பள் எனவும்; உண்டாள், உண்ணாநின்றாள், உண்பாள் எனவும் வரும்.

காலத்துக் கேற்ற எழுத்துப்பெறுமாகால், அன்னும் அள்ளும் அம்மீற்றோடும், ஆனும் ஆளும ஆமீற்றோடு மொக்கும். அவ் வேறுபாடெல்லாமறிந் தொட்டிக்கொள்க. (அ)

படர்க்கைப் பன்மை வினைமுற்று

உ0௬. **அர் ஆர் பஎன வரூஉ மூன்றும்**
பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இ - ள் : அர் ஆர் ப என்னுமீற்றையுடையவாய் வருமூன்று சொல்லும் பல்லோரையுணர்த்தும் படர்க்கைச்சொல்லாம்;எ - று.

ரகாரவீறு இரண்டும மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும் ; பகாரம எதிர்காலம் பற்றி வரும.

உ - ம் : உண்டனர், உண்ணாநின்றனர், உண்பர் எனவும்; உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும் ; உண்ப எனவும் வரும்.

அன் னீற்றிற்குரிய காலவெழுத்து அர் ஈற்றிற்கும், ஆனீற்றிற்குரிய காலவெழுத்து ஆரீற்றிற்கு முரிய.

பகரம உகரம்பெற்றும் பெறாதும், உரினுப, உண்ப என வரும. வருகுப எனச் சிறுபான்மை குகரமும் பெறும். இவ்வேறுபாடு எற்புழியறிந் தொட்டிக் கொள்க. (க)

செய்மார் என்னும் வாய்பாட்டுவினை

உ0௭. **மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை**
காலக் கிளவியொடு முடியு மென்ப.

இ - ள்: முன்னையனவேயன்றி மாரீற்றுச் சொல்லும் பல்லோர் படர்க்கையை யுணர்த்தும்; அஃது அவைபோலப் பெயர் கொள்ளாது வினைகொண்டு முடியும் ; எ - று.

பகரத்திற்குரிய காலவெழுத்து மாரைக் கிளவிக்கு மொக்கும்.

எ - டு : எள்ளுமார் வந்தார், கொண்மார் வந்தார் என வரும். குகரம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மாரைக்கிளவி வினையோடல்லது பெயரொடு முடியாமையின், எச்சமாய்த் திரிந்து வினைகொண்ட தெனப்படாமை யறிக. அஃதேல்,

'பீடின்று பெருகிய திருவிற்
பாடின் மன்னரைப் பாடன்மா ரெமரே' (புறம்-நஎரு)

எனவும்,

'காமம் படரட வருந்திய
நோய்மலி வருத்தங் காணன்மா ரெமரே' (நற்-சுச)

எனவும் மாரீற்றுச்சொற் பெயர் கொண்டு வந்தனவாலெனின் :—அவை பாடுவார் காண்பார் என்னும் ஆரீற்று முற்றுச்சொல்லின் எதிர்மறையாய ஒருமொழிப்புணர்ச்சியான் மகரம் பெற்று நின்றன. மாரீறாயின், அவை பாடாதொழிவார், காணாதொழிவர் என எவற்பொருண்மை யுணர்த்துமாறில்லையென்க. (சo)

உயர்திணைக் குரிய வினைமுற்றுக்கள்

உoஅ. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வந்நா லைந்து மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே.

இ - ள் : பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலுணரவந்த இருபத்துமூன்றிற்று வினைச்சொல்லும் முன்னுறக் கிளக்கப்பட்ட உயர்திணையுடையன; எ - று.

ஈண்டுக் கூறிய படர்க்கைவினையே கிளவியாக்கத்துட் கூறப்பட்டன, அவை வேறல்லவென்பார், முன்னுறக் கிளந்தவென்றார். அதனாற் பயன், அன் ஆன் அள் ஆளென்பன ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்துதல் ஈண்டுப் பெறுதலும், னஃகானொற்று முதலாயின படர்க்கைவினைக் கீறாய்நின்று பாலுணர்த்துதல் ஆண்டுப் பெறுதலுமாம். அஃதேல், முற்றுப்பெற ஓரிடத்துக் கூறவமையும் ஈரிடத்துக் கூறிப் பயந்ததென்னையெனின் :—பாலுணர்த்தும் இடைச்சொற்பற்றி உயர்திணைப் படர்க்கைவினை யுணர்த்துதல் ஈண்டுக் கூறியதனாற் பயன் ; ஆண்டுக் கூறியதனாற் பயன் வழுக்காத்தற்கு இவற்றைத் தொகுத்திலக்கண வழக்குணர்த்துதலாமென்க. பெயரியல் நோக்கிப் 'பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்' என்றாற் போல, வினையியல் நோக்கி 'வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியு, மயங்கல் கூடா' என வமையும், ஆண்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின் :— அற்றன்று : இருதிணை யைம்பாற்சொ லுணர்த்தாக்கால் திணைபால்பற்றி வழுவற்கவெனவும் வழீஇயமைகவெனவும் வழுக்காத்த சூத்திரங்களெல்லா வற்றானும் பொரு ளினிது விளங்காமையானும் வினையுள்ளுந் திரிபின்றிப் பால் விளக்குதற்சிறப்புடையன படர்க்கைவினையே யாகலானும், அவற்றைப் பிரித்து ஆண்டுக் கூறினாரென்பது. படர்க்கைப் பெயரீறுந் திரிபின்றிப் பாலுணர்த்தாமையின், இலக்கணவெழுத்தோடு கூறாது, எதிரது நோக்கிக் கொள்ளவைத்தாரென்க.

மூன்று தலையிட்ட வந்நாலெழுத்துமாவன இவை யென இனிது விளங்கப் 'பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த' என்றார்.

இதனாற் பயன், உயர்திணைவினை மூன்று தலையிட்ட நாலெழுத்தென்னும் வரையறை. (கக)

தன்மைப் பன்மை வினைக்கு ஒரு வேறுபாடு

உ0கூ. **அவற்றுள்**
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
யெண்ணியல் மருங்கிற் றிரிபவை யுளவே.

இ-ள் : கூறப்பட்ட இருபத்துமூன்று சொற்களுள், பன்மை யுணர்த்துந் தன்மைச்சொல் எண்ணியலும் வழி அஃறிணையை யுளப்படுத்துத் திரிவனவுள ; எ - று.

எ - டு : 'யானுமென் னெஃகமுஞ் சாறும்' என வரும்.

தன்மைப்பன்மை வினைச்சொல், உயர்திணை வினையாகலின், உயர் திணையே உளப்படுத்தற்பாலன ; அஃறிணையை உளப்படுத்தல் வழுவாயினும் அமைகவென்பார், திரிபவை யுளவென்றார். அதனான் இச்சூத்திரத்தை 'மூன்றுறக்கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே' (சொல்-உ0அ) என்னும் சூத்திரத்தின் பின் வைத்தார்.

திரியுமென்னாது திரிபவையுளவென்றதனான், எல்லாந் திரியா சிலவே திரிவன வென்பதாம் (கஉ)

யார் என்னும் குறிப்பு முற்று

உ-க0. **யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி**
யத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே.

இ - ள் : யாரென்னும் வினாப்பொருளை யுணர்த்துஞ்சொல் உயர்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்து ; எ - று.

எ - டு : அவன் யார், அவள் யார், அவர் யார் என வரும்.

'ஊதைகூட் டுண்ணு முகுபனி யாமத்தோ
ரோதைகூட் டுண்ணிய தான்யாரமன்—போதெல்லாந்
தாதொடு தாழுந்தார்க் கச்சி வளநாடன்
றூதொடு வாராத வண்டு'

என்புழி, வண்டுதான் யார் என, யாரென்பது அஃறிணைக்கண்ணும் வந்ததா லெனின் :—அது திணைவழுவமைதி யெனப்படும்.

இது வினைக்குறிப்பாயினும், பல்லோர் படர்க்கை யுணர்த்தும் ஆரீற்றின் மூன்றுபா லுணர்த்தும் வேறுபாடுடைமையின், அவற்றொடு வையாது ஈண்டு வைத்தார்.

செயயு ளின்பநோக்கி அளபெழுந்து நின்றது.

வினாவின்கிளவியென அதன்பொரு ளுணர்த்தியவாறு. (கங)

வினை முற்றுக்களின் ஈறுகளிற் சில திரியுமாறு

உகக. பாலறி மரபி னம்மூ வீற்று
மாவோ வாகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இ - ள் : பால் விளங்க வருமியல்பையுடைய அம்மூன்றீற்றின்கண்ணும் ஆகாரம் ஓகாரமாகுஞ் செய்யுளிடத்து ; எ - று.

பாலறிமரபினென்றதனால், பாலுணர்த்துதற்கண் திரிபுடைய ஆமீறு விலக்குண்ணும். மார் சிறுவழக்கிற்றாகலானும், மாகாரம் ஓகாரமாதற் கேலாமையானும், அம்மூவீறாவன ஆன் ஆள் ஆர் என்பனவேயாம.

எ - டு : 'வினவிநிற்றந்தோனே' (அகம்-சஅ) 'நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே' (அகம்-உசஅ) 'பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே' (குறுந்-உகசு) என ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

வந்தோம், சென்றோம் என வழக்கினுள் வருவனவோ வெனின் :— அவை எமீற்றின் சிதைவென மறுக்க. (கசு)

உகஉ. ஆயென் கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்.

இ - ள் : முன்னிலையீற்றுள், ஆயென்னுமீறு மேற்கூறப்பட்டன போல ஆகாரம் ஓகாரமாஞ் செய்யுளுள் ; எ - று.

எ - டு : 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' (அகம்-அ0) என வரும்.

கூறப்பட்ட நான்கீற்றுத் தொழிற்பெயரும் ஆகாரம் ஓகாரமாதல் பெயரியலுட் கொள்ளப்படும்.

ஆயென்கிளவி ஆவோவாவது பெரும்பான்மையும் உயர்திணைக்கண் வந்த வழி யென்பதறிவித்தற்கு, முன்னிலை யதிகாரத்துக் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார்.

அவற்றொடு கொள்ளுமென்றது அவற்றோ டொக்கு மென்றவாறு. (கஎ)

குறிப்பு வினைமுற்று

உகங. அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானுங்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு
மொப்பி னானும் பண்பி னானுமென்
றப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும்.

இ - ள் : ஆறும் வேற்றுமையது உடைமைப் பொருட்கண்ணும், ஏழாம் வேற்றுமையது நிலப்பொருட்கண்ணும், ஒப்பின்கண்ணும் பண்பின்கண்ணுமென அப்பகுதிக்காலங் குறிப்பாற் றோன்றும் ; எ - று.

அப்பகுதிக்காலமாவது அப்பொருட்பகுதிபற்றி வருஞ் சொல்லகத்துக் காலமாம்.

அப்பகுதிக்காலங் குறிப்பாற் றோன்றுமெனவே, அப்பொருள் பற்றி வினைக்குறிப்பு வருமென்றவாறும்.

உடையானது உடைமைத்தன்மையேயன்றி உடைப்பொருளும் உடைமையெனப் படுதலின் உடைமையானு மென்பதற்கு உடைப்பொருட் கண்ணுமெனவு முரைக்க. உரைக்கவே, உடைப்பொருட்கண் வருங்கால், உடைப்பொருட் சொல்லாகிய முதனிலைபற்றி வருதலும் பெறப்படும். கருமையனென்பது உடைமைப் பொருளாயடங்கலின், பண்பினுனும் என்புழிக் கரியனென இன்ன னென்பதுபட வருதலே கொள்க. வாளாது உடைமையானும் என்றவழி 'அன்மையின்' (சொல்-உ௪௪) என்பதுபோல அவ்வொருவாய்பாடேபற்றி நிற்கும். இதனை இஃதுடைத் தென்பதுபட வரும் எல்லா வாய்பாடுந் தழுவுதற்கு 'அதுச் சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானு' மென்றார். 'கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு' மென்பதற்கும் ஈதொக்கும். ஆயின் இஃதிரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளாமெனின் :— ஆண்டுடைமை உருபு நோக்கிய சொல்லாய் வருவதல்லது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளெனப்படாது. என்னை ? அது செயப்படு பொருண்மைத்தாகலின். அதனான் உடைமை ஆறுவதன்பொருளெனவே படுமென்பது.

எ - டு : கச்சினன் கழலினன் எனவும், இல்லத்தன் புறத்தன் எனவும், பொன்னன்னன் புலிபோல்வன் எனவும், கரியன் செய்யன் எனவும் வரும்.

கச்சினன், இல்லத்தான் எனப் பெயருங் குறிப்பாற் காலம் விளக்கலின் அப்பாற் காலங்குறிப்பொடு தோன்று மென்றதனான் வினைக்குறிப்பென்பது பெறுமாறென்னை யெனின் :— 'தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடை' (சொல் - ௭௦) எனத் தொழிற்பெயரல்லன காலந்தோன்றா வென்றமையால், கச்சினன் இல்லத்தா னென்பன காலம் விளக்காமையின், குறிப்பாற் காலம் - விளக்குவன வினைக்குறிப்பாதல் பெறுதும். அல்லதூஉம், வினைக் குறிப்பும் காலந்தோன்றுதலை இலக்கணமாகவுடைய வினைச்சொல்லேயாதலின், தெற்றென விளக்காவாயினுங் காலமுடையவெனவே படும். பெயர்க்கு அன்னதோரிலக்கணமின்மையின், காலந் தெற்றென விளக்குவனவுளவேற் கொள்வதல்லது, காலம் விளக்காத பெயருங் காலமுடையவென உய்த்துணருமாறில்லை. அதனானுங் குறிப்பாற் கால முணர்த்துவன வினைக் குறிப்பே யென்பது பெறப்படு மென்க.

தன்னினமுடித்த லென்பதனான், ஐயாட்டையன், துணங்கையன் எனச் சிறுபான்மை காலமும் வினைசெய்யிடமும் பற்றி வருவனவுங் கொள்க. (௧௬)

௨௧௭. **அன்மையி னின்மையி னுண்மையின் வன்மையி**
னன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளு
மென்ன கிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இ - ள் : அன்மை இன்மை உண்மை வன்மை யென்னும் பொருள் பற்றி வருவனவும், அவை போல்வன பிறவும், குறிப்புப் பொருண்மையோடு பொருந்தும் எல்லாச் சொல்லுங் காலங் குறிப்பா னுணரப்படும் ; எ - று.

காலங் குறிப்பா னுணரப்படுமெனவே, இவையும் வினைக்குறிப்பா மென்றவாறும்.

எ - டு: அல்லன், அல்லள், அல்லர் எனவும்; இலன், இலள், இலர் எனவும்; உளன், உளள், உளர் எனவும்; வல்லன், வல்லள், வல்லர் எனவும் வரும்.

பொதுப்படக் கூறியவதனான், பொருளிலன், பொருளிலள், பொருளிலர் என உடைமைக்கு மறுதலையாகிய இன்மையுங் கொள்ளப்படும்.

இவை ஒரு வாய்பாடேபற்றிப் பிறத்தலின், வேறு கூறினார்.

பண்போடு இவற்றிடை வேற்றுமை யென்னையெனின் :— இன்மை, பொருட்கு மறுதலையாகலின், பொருளின்கட் கிடக்கும் பண்பெனப்படாது. அன்மையும் உண்மையும் பண்பிற்கு மொத்தலிற் பண்பெனப்படா. என்னை? குணத்திற்குக் குணமின்மையின். வன்மை — ஆற்றல்; அதுவுங் குணத்திற்கும் உண்டாகலிற் குணமெனப்படாது. வேறெனின், அது பண்பா யடங்கும். அதனாற் பொருட்கட் கிடந்து தனக்கோர் குணமின்றித் தொழிலின் வேறாய குணத்தின் அன்மை முதலாயின வேறெனப்படும். பண்பெனினுங் குணமெனினு மொக்கும். இக் கருத்தேபற்றி யன்றே, ஆசிரியர் இன்மையும் உண்மையு முணர்த்துஞ் சொற்களை முடிப்பாராயிற் றென்பது.

என்னகிளவியுமென்றது அன்னபிறவு மெனப்பட்டவற்றையேயாகக் கொள்க.

குறிப்பேகாலம் என்றவழிக் குறிப்பென்றது குறிக்கப்படுவதனை.

அன்னபிறவுமென்றதனான், நல்லன், நல்லள், நல்லர்; தீயன், தீயள், தீயர்; உடையன், உடையள், உடையர், என வித் தொடக்கத்தனவெல்லாங் கொள்க. (கள)

குறிப்பு வினைமுற்றின் ஈறு

உகரு. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வரூஉங்
காலக் கிளவி யுயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளக்கிக் குறிப்புப் பொருண்மையுடையவாய் வரும வினைச்சொல், மேல்வரு முயர்திணைக்கட் கூறிய தெரிநிலைவினையோ டொக்கும்; எ - று.

தெரிநிலைவினையோ டொத்தலாவது, உயர்திணைத் தெரிநிலைவினைக் கோதிய ஈற்றுள் தமக்கேற்பனவற்றோடு வினைக்குறிப்பு வந்தவழி, அவ்வவ் வீற்றான் அவ்வப்பாலும் இடமும் விளக்கலாம.

மேல் வினைக்குறிப்பு இன்னபொருள்பற்றி வருமென்றதல்லது இன்ன வீற்றான் இன்னபால் விளக்குமென்றிலர்; அதனான் அஃ தீண்டுக் கூறினார்.

கூறப்பட்ட பொருட்கண் வந்தனவாயினும, இல்லை, இல், இன்றி என்பன பால் விளக்காமையின், அவற்றை நீக்குதற்குப் 'பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த' வென்றார்.

ஒருபொருட்கட் பலவாய்பாடும் ஒருபொருட்கண் ஒருவாய்பாடும் பற்றி வரும் இருதிறமும் எஞ்சாமற் றழுவுதற்கு, 'அன்னமரபின்' என்றார்.

தன்மையும் படர்க்கையும் உணர்த்துந் தெரிநிலைவினை யீற்றுட் குறிப்பு வினைக்கேற்பன :—அம், ஆம், எம், ஏம், என், ஏன் என்னுந் தன்மையீறாறும், அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர் என்னும் படர்க்கையீறாறும் எனப் பன்னிரண்டாம்.

எ - டு : கரியம், கரியாம், கரியெம், கரியேம், கரியென், கரியேன் எனவும் ; கரியன், கரியான், கரியள், கரியாள், கரியர், கரியார் எனவும் அவ்வவ் வீறு அவ்வவ் விடமும் பாலும் விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தபொருட் கண்ணு மொட்டிக்கொள்க.

ஆன், ஆள், ஆர் என்பன நிலப்பொருண்மைக்கண் அல்லது பிறபொருட் கட் பயின்று வாரா.

இன்னும், மேலைக் கிளவியொடு வேறுபாடில வென்றதனான், வந்தனன் எனத் தெரிநிலைவினை தொழின்மை மேற்படத் தொழிலுடைப்பொருள் கீழ்ப் பட முற்றாய் நின்றுணர்த்தியவாறு போல, உடையன் எனக் குறிப்புவினையும் உடைமை மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட முற்றாய் நின்றுணர்த்துமாறு கொள்க. வந்தான், உடையான் எனப் பெயராயவழித் தொழிலுடைப் பொருளும் உடையானும் மேற்பட்டுத்தோன்றுமா றறிக. இஃது 'அஃறிணை மருங்கின், மேலைக் கிளவியோடு வேறுபா டிலவே' (சொல்-உஉக) என்ப தற்கு மொக்கும். (கஅ)

ந. அஃறிணை வினை

பன்மை வினைமுற்று

உகசு. அஆ வவென வரூஉ மிறுதி
யப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

உயர்திணைவினை யுணர்த்தி, இனி யஃறிணைவினை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : அகரமும் ஆகாரமும் வகர வுயிர்மெய்யு மாகிய ஈற்றையுடைய அக்கூற்று மூன்றும் அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கையாம் ; எ - று.

அகரம் மூன்றுகாலமும்பற்றி வரும். ஆகாரம், எதிர்மறைவினையாய் மூன்றுகாலத்திற்கும் உரித்தாயினும், எதிர்காலத்துப் பயின்று வரும். அகரம், இறந்தகாலம்பற்றி வருங்கால், கடதறவென்னு நான்கன்மூன், அன் பெற்றும், பெறாதும் வரும். ஏனை யெழுத்தின்முன் ரகார ழகார மொழித்து இன் பெற்று வரும். யகரத்தின்முன் சிறுபான்மை இன்னேயன்றி அன்பெற்றும் பெறாதும் வரும். நிகழ்காலத்தின்கண் நில், கின்றென்பனவற்றோடு அன்பெற் றும் பெறாதும் வரும். எதிர்காலத்தின்கண் பகர வகரத்தோடு அன் பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

எ - டு : தொக்கன தொக்க, உண்டன உண்ட, வந்தன வந்த, சென்றன சென்ற எனவும்; அஞ்சின எனவும்; போயின போயன போய எனவும்; உண்ணா நின்றன உண்ணாநின்ற, உண்கின்றன உண்கின்ற எனவும் ; உண்பன உண்ட

வருவன் வருவ எனவும் வரும். உரினுவன உரினுவ என உகரத்தோடு ஏனை யெழுத்துப்பேறும் ஏற்றவழிக் கொள்க.

வருவ, செல்வ என்னுந் தொடக்கத்தன அகரவீறுதலும், வகரவீறுதலு முடைய வென்பது இளவியர்க்கத்துட் கூறினும்.

ஆகாரம் காலவெழுத்துப் பெறுது, உண்ணு, தின்னு என வரும். வகரம், உண்குவ, தின்குவ, என வெதிர்காலத்திற் குரித்தாய்க் குகரமடுத்தும், ஓடுவ, பாடுவ எனக் குகரமடாதும் வரும். உரினுவ, திருமுவ என உகரம் பெறுத லும் ஏற்றவழிக் கொள்க. ஒழிந்தவெழுத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்க. (கக)

ஒருமை வினைமுற்று

௨கஎ. ஒன்றன் படர்க்கை தறட வூர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இ - ள் : ஒன்றனையுணர்த்தும் படர்க்கைவினையாவது, தறட வென்பனவற்றை ஊர்ந்துநின்ற குற்றியலுகரத்தை ஈறாகவுடைய சொல்லாம் ; எ - று.

தகரவுகரம் மூன்றுகாலத்திற்குமுரித்து. றகரவுகரம் இறந்தகாலத்திற் குரித்து. டகரவுகரம் மூன்றுகாலத்திற்குமுரிய வினைக்குறிப்பிற்கல்லது வாராது. அஃதேல், வினைக்குறிப்புக் கூறும்வழிக் கூறுது ஈண்டுக் கூறிய தென்னையெனின் :—'அஃறிணை மருங்கின் மேலைக்கிளவியொடு வேறுபா டிலவே' (சொல்-௨௨க) என வினைக்குறிப்புப் பாலுணர்த்துமாறு தெரிநிலை வினையோடு மாட்டெறியப் படுமாகலின், டகரமூர்ந்த குற்றியலுகரம் தெரிநிலை வினைக் கீறுகாமையின், மாட்டேற்று வகையாற் பாலுணர்த்துதல் பெறப்படா தாம் ; அதனான் ஈண்டு வைத்தார்.

தகரவுகரம, இறந்தகாலத்து வருங்கால், புக்கது, உண்டது, வந்தது, சென்றது, போயது, உரிஞியது எனக் கடதறவும் யகரமுமாகிய உயிர்மெய்ப்பின் வரும். போனது என னகர உயிர்மெய்ப்பின் வருவதோ வெனின் :—அது சான்றோர் செய்யுளுள் வாராமையின், அது சிதைவெனப் படும். நிகழ்காலத்தின்கண், நடவாநின்றது, நடக்கின்றது ; உண்ணுநின்றது, உண்கின்றது என, நில், கின்றென்பனவற்றோடு அகரம் பெற்று வரும். எதிர்காலத்தின்கண், உண்பது, செல்வது எனப் பகரவகரம் பெற்று வரும்.

றகரவுகரம், புக்கன்று, உண்டன்று, வந்தன்று, சென்றன்று எனக் கடதறவென்பனவற்றின்முன் அன்பெற்று வரும். கூயின்று, கூயிற்று ; போயின்று, போயிற்று என ஏனையெழுத்தின்முன் இன் பெற்று வரும். ஆண்டு இன்னின் னகரந் திரிந்துந் திரியாதும் வருதல் கொள்க. வந்தின் றென்பதோவெனின் :—அஃது எதிர்மறுத்தலை யுணர்த்துதற்கு வந்த இல்லி னது லகரம் னகரமாய்த் திரிந்த எதிர்மறைவினையென மறுக்க. அஃதெதிர் மறையாதல், வந்தில, வந்திலன், வந்திலள், வந்திலர் என வரும் ஏனைப் பாற் சொல்லா னறிக.

டகரவுகரம் குண்டுகட்டு, குறுந்தாட்டு, என வரும்[1]. (௨௦)

அஃறிணைக்குரிய பன்மை வினைமுற்றுக்கள்

௨௧௮. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
அம்மூ விரண்டு மஃறிணை யவ்வே.

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிய வந்த அவ்வாறிற்றுச்சொலலும் அஃறிணையனவாம்; எ - று.

பன்மையு மொருமையும் பாலறிவந்தவென்பதற்கு முன்னுரைத்தாங் குரைக்க.

இதனாற் பயன், அஃறிணைச்சொல ஆறே பிறிதில்லையென வரையறுத்த லெனக் கொள்க. (௨௧)

'எவன்' என்னும் குறிப்புமுற்று

௨௧௯. அத்திணை மருங்கி னிருபாற் கிளவிக்கு
மொக்கு மென்ப வெவனென் வினாவே.

இ - ள்: எவனென்னும் வினாச்சொல் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை யிரண்டுபாற்கும உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு: அஃதெவன், அவையெவன என வரும.

னகரவீறாய் இரண்டுபாற்கும் பொதுவாய் வருதலின், இதனை வேறு கூறினார். அஃதேல் நுமக்கிவன் எவனாம என உயர்திணைக்கண்ணும வருமா லெனின்:—ஆண்டு அது முறைபற்றி நிற்றலின், அஃறிணைக்கண் வந்த தெனவேபடு மென்பது: அஃதேல், நுமக்கிவனென்னமுறையனும் என்ப தல்லது என்ன முறையாம் என்பது பொருந்தாதெனின்:—என்னமுறை என்பது ஆண்டு முறைமேனில்லாது ஒற்றுமைநயத்தான் முறையுடையான்மே னிற்றலின், அமையு மென்க. எவனென்பதோர்பெயரும் உண்டு; அஃதிக் காலத்து என்னென்றும் என்னையென்றும் நிற்கும், ஈண்டுக் கூறப்பட்டது வினைக்குறிப்புமுற் றென்க. (௨௨)

குறிப்பு வினைமுற்று

௨௨௦. இன்றில வுடைய வென்னுங் கிளவியு
மன்றுடைத் தல்ல வென்னுங் கிளவியும்
பண்புகொள் கிளவியு முளவென் கிளவியும்
பண்பி னாகிய சினைமுதற் கிளவியு
மொப்பொடு வருஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
யப்பாற் பத்துங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

---

1 ஒன்றன்பால விகுதி உணமையில் 'து' ஒன்றே 'று' 'டு' எனபன அதன் புணாச்சித திரிபே. புக்கு + அன் + து = புக்கன்று, பால + து = பாற்று; குண்டு + கண + து = குண்டுகட்டு, குறுந்தாள + து = குறுநதாட்டு. 'து' விகுதி 'அது' என்பதன் குறுக்கமாம.

இ - ள் : இன்று இலவென்பன முதலாகிய பத்தும் வினைக் குறிப்புச் சொல்லாம்; எ - று.

அவற்றுள், இன்று, இல, உடைய, அன்று, உடைத்து, அல்ல, உள என்பன தம்மையுணர்த்தி நின்றன. அல்லன பொருளுணர்த்தி நின்றன.

எ - டு : இன்று, இல, கோடுடைத்து, கோடுடைய, அதுவன்று, அவையல்ல, உள என வரும். ஈண்டும், கோடின்று, கோடில என உடைமைக்கு மறுதலையாய இன்மைபற்றி வருவனவுங் கொள்க.

உடையவென்பது முதலாயவற்றைச் செய்யுளின்ப நோக்கி மயங்கக் கூறினார்.

அவ்வேழனையும் பொருள்பற்றியோதாராயினார்; கிளந்தோதியவழியுஞ் சூத்திரஞ் சுருங்குமாகலானென்பது.

உளதென்பது பெருவழக்கிற் றன்மையின், உளவென்பதே கூறினார், அது தன்னினமுடித்தலென்பதனாற் கொள்ளப்படும்.

பண்புகொள்கிளவி—கரிது, கரிய ; செய்யது, செய்ய என வரும்.

பண்பினாகிய சினைமுதற்கிளவி— நெடுஞ்செவித்து, நெடுஞ்செவிய என வரும். பண்படுத்த சினைபற்றியல்லது அவ்வினைக்குறிப்பு நில்லாமையின், பண்பினாகியவெனப் பண்பை முதனிலையாகக் கூறினார். பெருந்தோளன் என உயர்திணைக்கண்ணும் பண்படுத்து வருதல் ஒன்றெனமுடித்த லென்பதனாற் கொள்க. வேற்றுமைப்பொருள்பற்றி வருங்கால், பிறிதின்கிழமையும் உறுப்பின்கிழமையல்லாத தற்கிழமையும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருண்மையும் பற்றி அஃறிணைவினைக்குறிப்புப் பயின்று வாராமையின், சினைக்கிழமையே கூறினார். அப்பொருள்பற்றிப் பயிலாது வருவன உரையிற் கோடலென்பதனாற்கொள்ளப்படும். 'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனாற் கொள்ளினு மமையும்.

'அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல' (அகம் ௧௫) 'மெல்விரன் மந்தி குறை கூறுஞ் செம்மற்றே' (கலி-௪0) எனவும், 'அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே' (புறம்-௧௭௩) எனவும் வரும. 'வடாது' 'தெனாது (புறம்-௬) என்பனவும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மைக்கண் வந்த வினைக்குறிப்பு; பெயருமாம்.

ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவி—பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என வரும். ஒப்பொடு வருதலாவது பொருள்பற்றி வருதல்.

வழக்குப்பயிற்சி நோக்கிப் பத்தென வரையறுத்தவாறு. (௨௩)

குறிப்புவினைமுற்றின் ஈறு

௨௨௪. **பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த**
வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வரூஉங்
காலக் கிளவி யஃறிணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளக்கிக் குறிப்புப் பொருள்பற்றி வரும் வினைச்சொல் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை வினையோடொக்கும்; எ - று.

வாய்பாடுபற்றியும் பொருள்பற்றியும் கூறிய இருவகையும் எஞ்சாமற் றழுவுதற்கு 'அன்னமரபின்' என்றார்.

ஒத்தலாவது, அஃறிணை வினைக்கோதிய ஈற்றுட் பொருந்துவன வினைக் குறிப்பின்கண் வருங்காலும், அவ்வவ் வீற்றான் அவ்வவ் விடமுங் காலமும் விளக்குதல்.

பொருந்துவனவாவன, ஆகாரமும் வகாரமுமொழித்துக் குற்றுகர மூன்றும் அகரமுமாம். அவற்றுட் டகரமூர்ந்த குற்றுகரம் 'ஒன்றன் படர்க்கை' (சொல்-உ௫௭) என்புழிக் கூறுதலான், ஒழிந்தமூன்றும் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். அவை அப்பால் விளக்குதல் மேற்காட்டப்பட்டனவற்றுட் கண்டு கொள்க. (உ௬)

௬. விரவு வினை

பெயர், முறை, தொகை

உ௨உ. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
யின்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த வென்னு
மம்முறை நின்ற வாயெண் கிளவியும்
திரிபுவேறு படூஉஞ் செய்திய வாகி
யிருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமைய.

இ - ள்: முன்னிலை முதலாகச் செய்தவென்ப தீறாகக் கூறிய முறையானின்ற எட்டுச் சொல்லும், பொதுமையிற் பிரிந்து ஒருகால் உயர்திணையுணர்த்தியும், ஒருகால் அஃறிணையுணர்த்தியும், வேறுபடுந் தொழிலையுடையவாய், இருதிணைச் சொல்லாதற்கும் ஒத்தவுரிமைய; எ - று.

முன்னிலை வினைச்சொல்லாவது எதிர்முகமாய் நின்றான் தொழிலுணர்த்துவது.

வியங்கோள் ஏவற்பொருட்டாய் வருவது. வாழ்த்துதன் முதலாகிய பிறபொருளுமுடைத்தாகலின், இக்குறி மிகுதிநோக்கிச் சென்ற குறியென வுணர்க.

வினையெஞ்சுகிளவி வினையை யொழிபாகவுடைய வினை.

இன்மை செப்பல் இல்லை, இல் என்பன.

வேறென்பது தன்னை யுணர்த்தி நின்றது.

செய்ம்மனவென்பது மனவீற்று முற்றாய் எதிர்கால முணர்த்தும். செய்யுமென்பது முற்றும் எச்சமுமாகிய இருநிலைமையுமுடைத்தாய் உம்மீற்றான் நிகழ்காலமுணர்த்தும். செய்தவென்பது அகரவீற்றெச்சமாய் இறந்த கால முணர்த்தும்.

செய்மன முதலாகிய மூன்றுவாய்பாட்டானும், அவ்வீற்றவாய்க் கால முணர்த்தும் உண்மன, உண்ணும், உண்ட என்னுந் தொடக்கத்தன வெல்லாந் தழுவப்பட்டன. அவற்றான் அவை தழுவப்பட்டவா றென்னையெனின்:— எல்லாத் தொழிலும் செய்தல்வேறுபாடாகலின், பொதுவாகிய செய்தல் எல்லாத்தொழிலையும் அகப்படுத்து நிற்கும்; அதனான் அவற்றான் அவை தழுவப்படு மென்க. அவை பொதுவுஞ் சிறப்பு மல்லவேல், என் செய்யா நின்றான் என்று வினயவழி, உண்ணாநின்றான் எனச் செப்புதல் இயையாதா மென்க. இது செய்து செய்பு என்பனவற்றிற்கு மொக்கும்.

அஃதேல், சிலவற்றை ஈற்றானுணர்த்திச சிலவற்றை வாய்பாட்டா னுணர்த்திய தென்னையெனின்:—அம்மீறும் அன்னீறும் ஐயீறும் முதலாகிய சொற்கள் காலப்பன்மையான் வரும் வாயபாட்டுப் பன்மையாற் சூத்திரம் பெருகு மென்றஞ்சி, அவற்றை ஈற்றானுணர்த்திக் காலவேறுபாடு இலேசாற் கொள்ள வைத்தார். காலப்பன்மையில்லனவற்றை வாய்பாட்டானு முணர்த் துப, ஈற்றானு முணர்த்துப.

முற்றாதலும் பலவாய்பாட்டாற் பயின்று வருதலு முடைமையான், முன்னிலைவினையை முன் வைத்தார். எவற்பொருண்மை முன்னிலைவினைக் கணணு முண்மையிற் பொருளியையுடைத்தாகலானும், இடங்குறித்து முற் றாய் வருதலொப்புமையானும், அதன்பின் வியங்கோள் வைத்தார். அதன்பின், முற்றாதலொப்புமையான் இன்மைசெப்பல் வேறென்கிளவி செய்மன வென் பனவற்றை வைத்தன் முறைமையாயினும், முற்றின்கண் வினையெச்ச முண்மையானும், ஈற்றுப்பன்மையொடு பயின்று வருதலானும், வினை யெச்சம் வைத்தார். இன்மைபற்றி வரும் வினையெச்சமு முண்மையான், அதனோடியைய இன்மைசெப்பல் வைத்தார். வினைக்குறிப்பாத லொப்புமை யானும், செய்மனவிற் பயிற்சியுடைமையானும், அதன்பின் வேறென்கிளவி வைத்தார். முற்றாதலொப்புமையான், அதன்பின், செய்மன வைத தார். முற்றுநிலைமையுமுடைத்தாகலின், அதன்பின் செய்யுமென்பது வைத்தார். பெயரெச்சமாதலொப்புமையான், அதன்பின் செய்தவென்பது வைத்தார். இவ்வா றியைபுபற்றி வைத்தமையான், 'அம்முறை நின்ற' வென்றார்.

திரிபுவேறுபடூஉஞ் செய்தியவாகி யெனவே, வேறுவே றுணர்த்தினல்லது ஒரு சொற் சொல்லுதற்கண் இருதிணையு முணாத்தாமை பெறுதும். (உ0)

⁷ முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று

உஉ௩. அவற்றுள்
முன்னிலைக் கிளவி
இ ஐ ஆயென வருஉ மூன்று
மொப்பத் தோன்று மொருவர்க்கு மொன்றற்கும்.

இ - ள்: கூறப்பட்ட விரவுவினைகளுள், முன்னிலைச்சொல், இகரவீறும் ஐகாரவீறும் ஆயீறுமாகிய மூன்றும் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும்ஒன்றற்கும் ஒப்பச்செல்லும்; எ - று.

முன்னிலைக்கிளவி யென்பதற்கு முடிபு 'அவைதாம் அம்மா மெம்மேம்' (சொல்-உ0உ) என்புழி 'அவைதாம்' என்பதற் குரைத்தாங் குரைக்க.

இகரம் தடற வூர்ந்து எதிர்காலம் பற்றி வரும். ஐகாரம் அம்மீற்றிற் குரிய எழுத்துப்பெற்றும், ஆயீறு ஆமீற்றிற் குரிய எழுத்துப்பெற்றும், மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும்.

எ - டு :—உரைத்தி, உண்டி, தின்றி எனவும்; உண்டனை, உண்ணாநின்றனை, உண்பை எனவும; உண்டாய், உண்ணாநின்றாய், உண்பாய் எனவும் வரும். ஒழிந்தவெழுத்தோடு மொட்டிக்கொள்க. 'ஐயசிறிதென்னையூக்கி' (குறிஞ்சிக்கலி-க) என இகரம் சிறுபான்மை ககரம்பெற்று வரும்.

உண், தின், நட, கிட என்னுந் தொடக்கத்து முன்னிலை ஒருமை பெறுமாறென்னையெனின் :—அவை ஆயீறுதல் எச்சவியலுட் பெறப்படு மென்க. (உக)

முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று

உஉ௪. **இர் ஈர் மின்னென வரூஉ மூன்றும்**
பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினுஞ்
சொல்லோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : இர், ஈர், மின்னென்னும் ஈற்றையுடைய மூன்று சொல்லும், பல்லோர்கண்ணும் பலவற்றின்கண்ணுஞ் சொல்லு தற்கண், ஒத்தவுரிமைய ; எ - று.

இர் ஈறு அர் ஈற்றிற்குரிய எழுததுப் பெற்றும, ஈர் று ஆர் ற்றிற்குரிய எழுத்துப் பெற்றும், மூன்றுகாலமும்பற்றி வரும். மின்னீறு பிறவெழுத்துப் பெறாது, ஏற்றவழி உகரம பெற்று, எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

எ - டு : உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவிர் எனவும்; உண்டீர் உண்ணாநின்றீர், உண்குவீர் எனவும் ; உண்மின், தின்மின், உரிஞுமின் எனவும் வரும். ஒழிந்த வெழுத்தோடு மொட்டிக்கொள்க.

முன்னிலைவினைக்குறிப்பு, உயர்திணைவினைக்குறிப்பிற் கோதிய பொருள் பற்றி ஐகாரமும் ஆயும் இருவும் ஈருமென்னு நான்கீற்றவாய், கழலினை, நாட்டை, பொன்னன்னை, கரியை எனவும் ; கழலினாய், நாட்டாய், பொன்னன்னாய், கரியாய் எனவும்; கழலினிர், நாட்டினிர், பொன்னன்னிர், கரியிர் எனவும் ; கழலினீர், நாட்டினீர், பொன்னன்னீர், கரியீர் எனவும் வரும். ஒழிந்தபொருளோடு மொட்டிக்கொள்க. போறி என இகர வீற்று வினைக்குறிப்புமுண்டாலெனின் :—போன்றனன், போன்றான் என்பனபோல வந்து தெரிநிலை வினையாய் நின்றதென மறுக்க.

அஃறிணை வினைக்குறிப்பும் உயர்திணை வினைக்குறிப்பிற் கோதிய பொருள்பற்றி வருதலின், அவற்றை யெடுத்தோதிற் றென்னையெனின்:— அன்மை முதலாயின பொருள் பற்றி வந்தனவெனக் கிளந்தோதலாஞ் சுருக்கத்தன வன்மையானும், சினைமுதற்கிளவி பண்புமடுத்து வருதல் உயர்திணை யதிகாரத்துப் பெறப்படாமையானும் அவற்றை யோதுவார் வினைப் பொருளு முடனோதினார்.

முன்னிலை வினைக்குறிப்புப் பலவாதலானும், எடுத்தோதாவழிப் படுவதோர் குறைபாடின்மையானும், இவற்றை யுய்த்துணர வைத்தா ரென்பது. அல்லது, எடுத்தோத்தில்வழி உய்த்துணர்வதெனினு மமையும்.

முன்னிலைவினையிற்றான் எதிர்காலம்பற்றி வரும் இகரத்தையும் மின்னையும் முதலும் இறுதியும் வைத்து, மூன்று காலமும்பற்றி வரும் நான்கீற்றையுந் தம்முளியைய இடை வைத்தார். அல்லது, பொருண்மை கருதாது சூத்திர யாப்பிற்கேற்ப வைத்தா ரெனினு மமையும். (உ௭)

ஏனை வினைகள்

உ௨௫. **எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி**
யைம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாறே.

இ - ள் : முன்னிலைவினை யொழித்து ஒழிந்த ஏழுவினைச் சொல்லும் மூன்றிடத்திறகும் ஐந்துபாற்கு முரிய, தத்தம் பொருட்கண் தோன்றுமிடத்து ; எ - று.

இவ்வாறு பொதுவகையான் எல்லாவிடத்தோடும் எல்லாப்பாற்கும் உரியவாதலெய்தினவெனினும, முன்னர் விலக்கப்படுவன வொழித்து ஒழிந்த விடமும பாலும் பற்றி வருமாறு ஈண்டுக் காட்டப்படும்.

எ - டு : அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க எனவும் ; உழுது வந்தேன், உழுது வந்தேம், உழுது வந்தாய், உழுது வந்தீர், உழுது வந்தான், உழுது வந்தாள், உழுது வந்தார், உழுது வந்தது, உழுது வந்தன எனவும் ; யானில்லை, யாமில்லை, நீயில்லை, நீயிரில்லை, அவனில்லை, அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவையில்லை எனவும் ; யான் வேறு, யாம் வேறு, நீ வேறு, நீயிர் வேறு, அவன் வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை வேறு எனவும் ; யானுண்மனை, யாமுண்மனை ; நீயுண்மனை, நீயிருண்மனை, அவனுண்மனை, அவளுண்மனை, அவருண்மனை, அதுவுண்மனை, அவையுண்மனை எனவும் ; யானுண்ணுமூண், யாமுண்ணுமூண், நீயுண்ணுமூண், நீயிருண்ணுமூண், அவனுண்ணுமூண், அவளுண்ணுமூண், அவருண்ணுமூண், அதுவுண்ணுமூண், அவையுண்ணுமூண் எனவும்; அவன் வரும், அவள் வரும், அது வரும், அவை வரும் எனவும் ; யானுண்டவூண், யாமுண்டவூண், நீயுண்டவூண், நீயிருண்டவூண், அவனுண்டவூண், அவளுண்டவூண், அவருண்டவூண், அதுவுண்டவூண், அவையுண்டவூண் எனவும் வரும். (உ௮)

வியங்கோள் வினை

உ௨௬. **அவற்றுள்**
முன்னிலை தன்மை யாயீ ரிடத்தொடு
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இ - ள் : மேல் 'எஞ்சியகிளவி' (சொல்-உ௨௫) எனப்பட்ட ஏழனுள், வியங்கோட்கிளவி, முன்னிலையும் தன்மையுமாகிய இரண்டிடத்தோடு நிலைபெறுதாம்; எ - று.

ஆயீரிடத்தொடு கொள்ளாதென்றது மன்றதாகு மென்றதனன், அவ் விடத்தொடு சிறுபான்மை வருதல் கொள்க. மன்னுதல் பெரும்பான்மையும் நிகழ்தல். சிறுபான்மை வருவன, நீ வாழ்க என்னும் வாழ்த்துதற்பொருண் மைக்கண்ணும், யானுநின்னொடுடனுறைக என்னும் வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண்ணும் வருவனவாம். 'கடாவுக பாகநின் கால்வ னெடுந்தேர்' என்பதும் வேண்டிக்கோடற்பொருண்மைக்கண் வந்ததாம்.

தன்மைக்கண் ஏவலில்லை, முன்னிலைக்கண் ஏவல் வருவதுண்டேற் கண்டுகொள்க

அஃதேல், வியங்கோளீறு கூறுராயிற் றென்னையெனின்:—எழுத் தோத்தினுள் 'ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்' (எழு-உகO) என அகரவீற்றுள் எடுத்தலாற் பொருந்திய மெய்யூர்ந்து அகரவீறாய் வருதலும், 'செப்பும் வினுவும் வழாஅ லோம்பல்' (சொல்-கங) எனவும், 'சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்' (சொல்-சசங) எனவும், 'மறைக்குங் காலை மரீஇய தொராஅல்' (சொல்-சசங) எனவும், உடம்பொடுபுணர்த்தலான் அல் லீறாய் வருதலும் ஆலீறாய் வருதலும் பெறுதலின், வியங்கோளீறுங் கூறினு ரெனவே படும். பிறவு முளவேற் கொள்க. (உக)

செய்யும் என்னும் வினை

உஉஎ. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
யவ்வயின் மூன்று நிகழுங் காலத்துச்
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இ - ள்: பல்லோர் படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையு மாகிய அவ்வயின் மூன்றும், நிகழ்காலத்து வருஞ் செய்யுமென் னுஞ் சொல்லோடு, பொருந்தா ; எ - று.

அவ்வயினென்றது, இடமும பாலுமாகிய எஞ்சிய கிளவிக்குரிய பொருட் கண் என்றவாறு.

நிகழுங்காலத்துச செய்யுமென்னுங கிளவியொடென அதனற் றோன்றுங காலமுணர்த்தியவாறு.

இவையிரணடு சூத்திரமும் பொதுவகையா னெய்தியனவற்றை விலக்கி நின்றன. (கO)

வினையெச்ச வாய்பாடுகள்

உஉஅ. செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

பொதுவகையா னெய்தியவற்றுள், வியங்கோட்கிளவிக்குஞ் செய்யுமென் னுங கிளவிக்கும் எய்தாதன விலக்கி, இனி நிறுத்தமுறையானே வினையெச் சத்தினது பாகுபாடுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: செய்தென்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்ப தும் வினையெச்சமாம் ; எ - று.

அவ்வகையொன்பது மென்றது இறுதி நின்ற இடைச்சொல்லான் வேறுபட்ட ஒன்பது மென்றவாறு. அவ் விடைச்சொல்லாவன உகரமும், ஊகாரமும், புகரமும் எனவும், இயரும், இயவும், இன்னும், அகரமும், குகரமுமாம்.[1]

'செய்தென் கிளவி வினையொடு முடியினும்' (சொல் உ0௪) எனவும், 'செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்' (சொல்-௪௫0) எனவும், இறுதி யிடைச்சொ லேற்றவாற்றாற் பிரித்துணர வாய்பா டோதினாற்போல, ஏற்ற வாற்றான் இறுதியிடைச்சொற் பிரித்துணர்ந்துகொள்ள ஈண்டும் வாய்பாடு பற்றி யோதினார்.

உகரம், கடதறவூர்ந்து இயல்பாயும், ஏனையெழுத்தூர்ந்து இகரமாய்த் திரிந்தும், நெடிலீற்றுமுதனிலைமுன்னர் யகரம் வரத் தான் கெட்டும், இறந்த காலம்பற்றி வரும். இவ் வுகரவீறு இகரமாதலும், யகரம் வரக் கெடுதலும் 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (சொல்-௪௫௭) என்பதனாற் பெறப்படும்.

எ - டு: நக்கு, உண்டு, வந்து, சென்று எனவும்; எஞ்சி, உரிஞி, ஓடி எனவும்; ஆய், போய் எனவும் வரும். சினைஇ, உரைஇ, இரீஇ, உடீஇ, பராஅய், தூஉய், தாஅய் என்பனவோவெனின்:—அவை செய்யுண்முடி பென்க. ஆகி, போகி, ஓடி, மலர்த்தி, ஆற்றி என்புழி, முதனிலை குற்றுகரவீ றாதலின், ஏனை யெழுத்தாத லறிக.

கடதறவென்பன குற்றுகரத்தோடு வருமிடமும் தனி மெய்யாய் வருமிட மூந் தெரிந் துணர்க.

அஃதேல், ஆய் என்பதனை யகரவீறென்றும், ஓடி யென்பதனை இகரவீ றென்றுங் கொள்ளாது, உகரவீறென்ற தென்னையெனின்:—நன்று சொன் னாய்: இகரவிறுதி இடைச்சொல்லாயின், இறுதியிடைச்சொல் எல்லாத் தொழிலும் பற்றி வருதலிற் செலவு வரவென்பனவற்றோடும் வரல்வேண்டும். இனிச் செய்தெனெச்சத்துகரமும் இறுதியிடைச்சொல் லாதலின் ஆகுதல் ஓடுதலென்னுந் தொழில் பற்றியும் வரல்வேண்டும். செலவு வரவுபற்றி இகரம் வாராமையானும், ஆகுதல் ஓடுதல் பற்றி உகரம் வாராமையானும், இறுதி யிடைச்சொல் இகரமேயாக உகரமேயாக ஒன்றாவதல்லது இரண்டெனப்படா தாம். உகரம் ஒன்றாய் நின்று கடதற ஊர்ந்த விதிவினைக்கட் பயின்று வருத லானும், எதிர்மறை யெச்சமெல்லாம் பெரும்பான்மையும் உகரவீறாயல்லது வாராமையானும், உகரம் இயல்பாக இகரம் அதன் றிரிபென்றலே முறைமை யென்க. யகரவீற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

---

1 செயது செயதென செயற்கு என்னும் வினையெச்சங்களின் விகுதிகள் 'உகர'மும 'என' வும் 'குகர'மும் எனக கொளவது பொருந்தாது. இவறறைத துகரமும துவ வொடெனவும அல்லொடு குகரமும் எனக கொள்வதே பொருநதும.

இறுதியிடைசசொல - விகுதி.

நக்கு, உண்கு, வநது, சென்று எனபவறறில உகரம் கடதறவூர்நது இயல்பாயிற்று; எஞ்சி, உரிஞி, ஓடி என்பவறறில ஏனையெழுத்தூாநது இகரமாயத திரிநதது; ஆய போய என்பவறறில நெடிலீறறு முதனிலை முன்னர் யகரம்வரத தான் கெட் டது என்பது சேனாவரையா கருத்து.

ஊகாரம் உண்ணூவந்தான், தின்னூவந்தான் எனப் பின்வருந் தொழிற்கு இடையின்றி முன்வருந் தொழின்மேல் இறந்தகாலம்பற்றி வரும். அஃது உண்ணு என ஆகாரமாயும் வரும்.

பகரவுகரம் நகுபு வந்தான் என நிகழ்காலம்பற்றி வரும். நகாநின்று வந்தான் என்றவாறு. ஈண்டு நிகழ்காலமென்றது முடிக்குஞ்சொல்லா னுணர்ப்படுந் தொழிலோடு உடனிகழ்தல். உரிஞுபு என உகரமும், கற்குபு எனக் குகரமும், ஏற்றவழிப் பெறுதல் கொள்க.

எனவென்பது கடதற ஊர்ந்து இறந்தகாலம்பற்றி முடிக்குஞ்சொல்லா னுணர்த்தப்படுந்தொழிற்குத் தன் முதனிலைத் தொழில் காரணமென்பதுபட வரும்.

எ - டு : சோலைபுக்கென வெப்பநீங்கிற்று; உண்டெனப் பசி கெட்டது; உரைத்தென உணர்ந்தான்; மருந்து தின்றெனப் பிணி நீங்கிற்று என வரும். எஞ்சியென எனவும், உரிஞியென எனவும், ஏனையெழுத்தோடும் வருமாறறிந் தொட்டிக்கொள்க.

இயர், இய என்பன, எதிர்காலம்பற்றி, உண்ணியர், தின்னியர் ; உண்ணிய, தின்னிய என வரும். போகியர், போகிய என ஏற்றவழிக் ககரம் பெற்று வருதலுங் கொள்க.

இன் எதிர்காலம்பற்றிக் காரணப்பொருட்டாய் வரும்.

எ - டு : மழைபெயயிற் குளநிறையும்; மெய்யுணரின் வீடெளிதாம் என வரும். நடப்பின், உரைப்பின் என ஏற்றவழிப் பகரம் பெற்று வருதலுங் கொள்க.

அகரம், மழை பெய்யக் குளநிறைந்தது ; ஞாயிறு பட வந்தான் ; உண்ண வந்தான் என மூன்று காலமும் பற்றி வரும். உரைப்ப, உரைக்க என ஏற்ற வழிப் பகரமுங் ககரமும் பெறுதல் கொள்க.

குகரம் உணற்கு வந்தான் ; தினற்கு வந்தான் என வெதிர்காலம் பற்றி வரும்.

புகரமும் குகரமும் உகரத்தின்கண்ணும், எனவும இயவும் அகரத்தின் கண்ணும், அடங்குமெனின்:—ஆரீற்றின் மார் அடங்காமைக்கு உரைத்தாங் குரைக்க.

செயற்கென்னும் வினையெச்சம் நான்கனுருபேற்று நின்ற தொழிற் பெயரின் வேறுதல் கிளவியாக்கத்துட் கூறினும்.[1]

திரியாது நிற்கும் ஊகாரமும், புகரமும், எனவும், இயரும், இயவுமென்னும் ஐந்தீற்றுவினையெசசமும் வழக்கினுள் இக்காலத்து வாராவாயினும், சான்றோர் செய்யுளுள் அவற்றது வாய்பாட்டு வேற்றுமை யெல்லாங் கண்டு கொள்க. (௩க)

1 செயற்கென்னும் வினையெச்சம் நான்கனுருபேற்று நின்ற தொழிற்பெயரின் வேறென்று சேனாவரையர் கூறினும், அதை நான்காம் வேற்றுமைத் தொழிற் பெயரே எச்சப்பொருள்பட வந்ததாகக் கூறுவது பொருந்தும்.

உஉகூ. பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னு
மன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய
வென்ன கிளவியு மவற்றியல் பினவே.

இ - ள் : பின்னும், முன்னும், காலும், கடையும், வழியும் இடத்தும் என்னுமீற்றவாய் வருவனவும், அவைபோலக் காலங் கண்ணி வருவன பிறவும், வினையெச்சமாம் ; எ - று.

எ - டு : நீயிர் பொய் கூறியபின் மெய் கூறுவார் யார் எனவும், நீ யிவ்வாறு கூறுகின்றபின் உரைப்பதுண்டோ எனவும், பின் இறப்பும் நிகழ்வும் பற்றியும், மருந்து தின்னுமுன் நோய் தீர்ந்தது என முன் இறந்தகாலம் பற்றியும் 'வலனுக வினையென்று வணங்கிநாம் விடுத்தக்கால்' எனவும், 'அகன்றவர் திறத்தினி நாடுங்கால்' எனவும், காலீறு மூன்று காலமும் பற்றியும், 'தொடர் கூரத் துவாமை வந்தக்கடை' எனக் கடையீறு இறந்தகாலம்பற்றியும், உரைத்தவழி, உரைக்கும்வழி, உரைத்தவிடத்து, உரைக்குமிடத்து என வழியென்னுமீறும் இடத்தென்னுமீறும் மூன்றுகாலமும் பற்றியும் வரும். கால், வழி, இடத்தென்பனவற்றின் நிகழ்காலத்து வாய்பாடு எதிர்காலத்திற்கு மேற்ற லறிக.

கூதிர் போயபின் வந்தான் எனவும், நின்றவிடத்து நின்றான் எனவும், பின் முதலாயின பெயரெச்சத்தோடும் வந்தவழி, இறப்பு முதலாகிய காலங் கண்ணுமையின், அவற்றை நீக்குதற்குக் 'காலங்கண்ணிய' வென்றார்.

காலவேறுபாட்டான் வரும் வாய்பாட்டுப் பன்மையெல்லாம் ஒரு வாய்பாட்டாற் றழுவலாகாமையின், இவற்றை ஈறுபற்றி யோதினார்.

அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய வென்ன கிளவியு மென்றதனான், உண்பாக்கு, வேபாக்கு என வரும் பாக்கீறும், உண்பான் வருவான் என்னும் ஆனீறும், 'நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே' (குறிஞ்சிக்கலி-கூ) என்னும் உம்மீறும், 'அற்று லளவறிந் துண்க' (குறள்-கசங) என்னும் ஆலீறும், எதிர்மறைபற்றிக் 'கூறாமற் குறித்ததன் மேற்செல்லும்' (கலி-க) என வரும் மல்லீறும், 'கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்' (குறள்-எ0க) என்னும் மகர வைகார வீறுங் கொள்க.

என்னகிளவியு மென்றதனான், இன்றி, அன்றி, அல்லது, அல்லால் என வருங் குறிப்புவினையெச்சமுங் கொள்க. பிறவுமன்ன. (கூஉ)

அவற்றுள் முதல்மூன்று வாய்பாடுகள்

உகூ0. அவற்றுள்
முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட பதினைந்து வினையெச்சத்துள், முதற்கணின்ற செய்து, செய்யூ, செய்பு என்னு மூன்றும், தம்வினை முதல்வினையான் முடியும் ; எ - று.

எ - டு : உண்டு வந்தான், உண்ணூ வந்தான், உண்குபு வந்தான் எனவும் ; கற்று வல்லனாயினான், கல்லூ வல்லனாயினான், கற்குபு வல்லனாயினான் எனவும் வரும்.

'உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய யாஅவிரி நிழற்றுஞ்சும்' (குறுந்-உகஉ) எனச் செய்தெனெச்சம் வினைமுதல் வினையல்லா வினையான் முடிந்ததா லெனின் :—அது 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (சொல்-சஙஎ) என்புழிப் பெறப்படும்.

இது முன்னர்

'வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பு
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே' (சொல்-சஙஉ)

எனப் பொதுவகையான் முடிவனவற்றை எதிரது நோக்கி இவை மூன்றும வினைமுதன் முடிபினவென நியமித்தவாறு. அஃதேல், இதனையும் ஆண்டே கூறுகவெனின் ;— ஆண்டுச் செய்து செய்யூச் செய்பு என்னு மூன்றுமெனக் கிளந்தோதுவதல்லது, முதனிலை மூன்றுமெனத் தொகுத்தோதலாகாமை யானும், ஈண்டு இயைபுடைத் தாகலானும், ஆண்டுக் கூறாது ஈண்டுக் கூறினா ரென்பது. (கக)

உகக. **அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றிற்**
சினையொடு முடியா முதலொடு முடியினும்
வினையோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : **வினைமுதன் முடிபினவாகிய அம்மூன்றுசொல்லும், சினைவினை நின்று சினைவினையோடு முடியாது முதல்வினையோடு முடியினும், வினையா ளொருதன்மைய ; எ - று.**

வினையா ளொருதன்மைய வென்றது, முதல்வினையோடு முடியினும் முதலொடு சினைக்கொற்றுமையுண்மையாற் பிறவினைகொண்டனவாகா, வினை முதல்வினை கொண்டனவேயா மென்றவாறு.

எ - டு : கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறா வீழ்ந்தான், கையிறுபு வீழ்ந் தான் என வரும்.

'உரற்கால் யானை யொடித்துண டெஞ்சிய' என்புழிப்போலக் கையிற் றென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் கையிறவெனச் செயவெனெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென வமையும், இச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :—அற்றன்று : வினை முதல்வினை கொள்ளாதவழியன்றே அது பிறபொருட்டாயது ; வினைமுதல் வினை கொண்டு தன்பொருளே யுணர்த்துவதனைப் பிறபொருண்மே னின்ற தென்றல் பொருந்தாமையான், அது கடாவன் றென்க. (கஉ)

வாய்பாடுகள்

உகஉ. **ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானு**
மான்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்
தாமியன் மருங்கின் முடியு மென்ப.

இ - ள் : **முதனிலை மூன்றுமல்லாத பிற வினையெச்சம், வினை முதல் வினையானும், ஆண்டு வந்து பொருந்தும் பிறவினையானும், வரையறையின்றித் தாமியலுமாற்றான் முடியும் ; எ - று.**

எ - டு : மழை பெய்தெனப் புகழ் பெற்றது, மழை பெய்தென மரங் குழைந்தது எனவும்; மழை பெய்திய ரெழுந்தது, மழை பெய்தியர் பலி கொடுத்தார் எனவும்; மழை பெய்திய முழங்கும், மழைபெய்திய வான் பழிச் சுதும் எனவும்; மழை பெய்யிற் புகழ்பெறும், மழை பெய்யிற் குளநிறையும் எனவும்; மழை பெய்யப் புகழ் பெற்றது, மழை பெய்ய மரங்குழைந்தது எனவும்; மழை பெய்தற்கு முழங்கும், மழை பெய்தற்குக் கடவுள் வாழ்த் துதும் எனவும்; இறந்தபின் னிளமை வாராது, கணவன் இனிதுண்டபின் காதலிமுக மலர்ந்தது எனவும் அவை வினைமுதல் வினையும் பிறவினையுங் கொண்டவாறு கண்டுகொள்க. அல்லனவும் இருவகை வினையுங்கோடல் வழக்கினுட் கண்டுகொள்க.

வரையறையின்றி இருவகை வினையுங்கோடலின் 'வினையுங் குறிப்பு, நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே' (சொல்—சுகஉ) என்னும் பொதுவிதி யான் முடிவனவற்றை ஈண்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின், வினையெச்சங்களுள் ஒருசாரன வினைமுதல்வினை கொள்ளுமென்றதனன், எனையெச்சம் பிற வினையே கொள்ளுமோ இருவகை வினையுங் கொள்ளுமோ என்றையமாம்; அதனன், ஐயநீங்க இவ்வாறு கூறல்வேண்டு மென்பது.

அஃதேல், வினையொடு முடிதல் ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையின் எச்சவிய லுள் 'குறிப்பு முடிபாகும்' என வமையும், வினையுமெனல் வேண்டா வெனின் :—குறிப்புமென்னு மும்மையாற் றழுவப்படுவது சேய்த்தாகலிற் றெற்றென விளக்காமையானும், வினைமுதலென்பது பெயர்க்கும் வினைக்கும் பொதுவாகலானும், வினையுமெனல் வேண்டுமென்பது. (௩௫)

வினையெச்சங்கள் அடுக்கி முடிதல்

உ௩௩. பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினு
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இ - ள் : ஒரு வாய்பாட்டானும் மற்றப் பல வாய்பாட்டானும் வினையெஞ்சுகிளவி அச்சொற்கண்முறையான் முடியாது அடுக்கிவரினும், முன்னின்றவெச்சம் முடிய எனையவும் பொருண் முடிந்தனவாம்; எ - று.

எ - டு : உண்டு தின்றோடிப் பாடி வந்தான் எனவும், உண்டு பருகூத் தின்குபு வந்தான் எனவும் வரும்.

முன்னது முடிய முடியுமென்றாராயினும், உண்டு தின்று மழை பெய்யக் குளநிறையும் என்றவழி, முன்னதன்றொழிலான் எனைய முடியாமையின், பன் முறையான் அடுக்குங்கான் முன்னதன் றொழிலான் முடிதற்கேற்பனவே கொள்க.

சொன்முறை முடியாமையாவது தம்மொடு தாமும் பிறசொல்லு முடியாமை.

உண்டு வந்தான்; தின்று வந்தான் எனச் சொற்றொறும் வினையியை தன் மரபு. அங்ஙனமில்லாது தம்முளியையபில்லன அடுக்கிவந்து இறுதி

வினையெச்சத்திற்கு முடிபாகிய சொல்லான் எல்லாம் முடியினும் இழுக்கா தென அமைத்தவாறு.

வினையெச்சம் பன்முறையானு மடுக்கி ஒரு சொல்லான் முடியுமெனவே, பெயரெச்சம் ஒருமுறையா னடுக்கி ஒருசொல்லான் முடியு மென்பதாம்.

'நெல்லரியுமிருந்தொழுவர்' (புறம்-உச) என்னும் புறத்தொகைப் பாட்டினுள் 'தென்கடற் றிரைமிசைப் பாயுந்து' எனவும், 'தண்குரவைச்சீர் தூங்குந்து' எனவும், 'எல்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து' எனவும், 'மூந் நீர்ப் பாயும்' எனவும் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சமடுக்கி 'ஓம்பா வீகை மாவே ளெவ்வி புனலம் புதவின் மிழலை' என்னும் ஒருபொருள்கொண்டு முடிந்த வாறு கண்டுகொள்க. ஆங்குத 'தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய' என்னும் பெயரெச்சம் இடைநிலையாய் வந்தது. பிறவு மன்ன. (கக)

பெயரெச்ச வாய்பாடுகள்

உகூச. நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
வவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன வுரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

வினையெச்சமுணர்த்தி, இனிப் பெயரெச்சமுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: செய்யும், செய்த என்னுஞ் சொற்கள், தொழின் முதனிலை யெட்டனுள் இன்னதற்கு இதுபயனாக என்னும் இரண் டொழித்து ஏனை யாறுபொருட்கும் ஒத்த வுரிமைய; எ - று.

இவற்றிற் கொத்தவுரிமைய வெனவே, ஒழிந்த விரண்டற்கும் இவற்றோ டொப்ப வுரியவாகா, சிறுபான்மை யுரிய வென்றவாறாம்.

எ - டு: வாழுமில், கற்குநூல், துயிலுங்காலம், வனையுங்கோல், ஓதும் பார்ப்பான், உண்ணுமூண எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்து உம்மீறு காலவெழுத்துப் பெறாது ஆறுபொருட்கு முரித்தாய் வந்தவாறு. புக்கவில், உண்டசோறு, வந்த நாள், வென்ற வேல், ஆடிய கூத்தன், போயின போக்கு எனச் செய்தவென்னும் பெயரெசசத் திறுதியகரம் கடதறவும் யகர னகரமும் ஊர்ந்து அப்பொருட்குரித்தாய் வந்தவாறு. நோய் தீருமருந்து, நோய் தீர்ந்த மருந்து என்னு மேதுப் பொருண்மை கருவிக்க ணடங்கும். அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான், ஆ கொடுத்த பார்ப்பான் எனவும்; ஆடை யொலிக்குங் கூலி, ஆடையொலித்த கூலி எனவும்; ஏனை யிரண்டற்குஞ் சிறுபான்மை யுரியவாய் வந்தவாறு.

எல்லைப்பொருள் பஃறொழில்பற்றி வருஞ் சிறப்பின்றாகலிற் றொழின் முதலொடு கூறாது 'இன்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்' (சொல்-எஅ) என்னும் பொருண்மையாற் றழீஇக்கொண்டாராகலின், பழமுதிருங்கோடு, பழமுதிர்ந்தகோடு எனச் சிறுபான்மை எல்லைப்பொருட் குரியவாதலுங் கொள்க.

'நின்முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமால்' (குறிஞ்சிக்கலி-உச) என்புழிக் காட்சியை மருந்தென்றுரைதலின், காணு மருந்தென்பது வினைப் பெயர் கொண்டதாம். 'பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச்செயின்' (குறள்-இகஎ) என்புழிப் பொச்சாவாக் கருவியென்பது மது. 'ஆறுசென்றவியர்' என் புழி வியர் ஆறுசேறலான் வந்த காரியமாகலின், செயப்படு பொருட்கணடங் கும். நூற்ற நூலானியன்ற கலிங்கமும் ஒற்றுமை நயத்தால் நூற்ற கலிங்க மெனப்படும். 'நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ' (பதிற்றுப் பத்து, உ-ம் பத்து, கஉ.) எனப் பெயரெச்சத்தி னெதிர்மறை பொருட்பெயர் கொண்டு நின்றதாம். பிறவுங் கூறப்பட்ட பொருட்க ணடங்குமாறறிந் தடக்கிக்கொள்க. உண்டான் சாத்தன், மெழுகிற்றுத் திண்ணை என்புழி உண்டான் மெழுகிற்று என்னு முற்றுச்சொல் வினைமுதலுஞ் செயப்படு பொருளுமாகிய பொருட் குரியவாமாறுபோல, இவ்விருவகைப் பெயரெச்சமும் நிலமுதலாகிய பொருட் குரியவாமென அவற்றது அறுபொருட்கு முரிமை உணர்த்தியவாறு. முடிபு எச்சவியலுட் பெறப்படும்.

பொருளைக் கிளவி யென்றார்.

நிலமுதலாயினவற்றைப் பெயரெச்சப் பொருளென்னாது முடிக்குஞ் சொல்லெனின், அவ்வறுபொருட்கு மென்னாது அவ்வறு பெயர்க்கு மென்றோ துவார். ஓதவே, 'பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே' (சொல்-சகூ) என்னுஞ் சூத்திரம் வேண்டாவாம்; அதனான் இவை பொருளென்றலே யுரை.

அம் ஆமென்பன முதலாக அகரமீறாகக் கிடந்த இறுதியிடைச்சொற்குக் கூறப்பட்ட காலவெழுத்துச் சிறிய சிதைந்துவரினும், சிறுபான்மை பிற வெழுத்துப் பெறினும், நுண்ணுணர் வுடையோர் வழக்கு நோக்கி யுணர்ந்து கொள்க. (கஎ)

செய்யும் என்னும் வாய்பாடு

உஙரு. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த மூவீற்று முரித்தே.

இ - ள்: நிலமுதலாகிய பொருளோடு வருங்கால் செய்யு மென்னுஞ் சொல், விலக்கப்பட்ட பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை யென்னும் மூவகைக்கும், உரித்தாம்; எ - று.

உரித்தாய் வருமாறு 'எஞ்சிய கிளவி' (சொல்-உஉஞ) என்னுஞ் சூத்தி ரத்திற் காட்டுதும்.

அவற்றொடு வருவழியெனச் செய்யுமென்னுஞ் சொல் அப்பொருண்மைக் குரித்தாயும் உரித்தன்றியும் வரும் இருநிலைமையும் உடைத்தென்பது பெறுதும். அவற்றொடு வரு நிலைமை பெயரெஞ்சு கிளவியாம்; அவற்றொடு வாரா நிலைமை முற்றுச்சொல்லாம். அஃதேல், அது முற்றுச்சொல்லாதற் கண்ணும் பெயரெஞ்சு கிளவியாதற் கண்ணும் வேற்றுமை யென்னை யெனின்:—வினைமுற்றிற்கும் வினையெச்சத்திற்கும் வேற்றுமை யாவதே ஈண்டும் வேற்றுமையா மென்க. முற்றுச் சொல்லிற்கும் எச்சத்திற்கும் வேற்றுமை யாதெனின்:—பிறிதோர் சொல்லோடியையாது தாமே தொடரா தற்கேற்கும் வினைச்சொல் முற்றாம்; பிறிதோர் சொற்பற்றியல்லது நிற்ற

லாற்ற வினைச்சொல் எச்சமாம்; இது தம்முள் வேற்றுமை யென்க. அஃ தேல், உண்டானென்பது சாத்தனென்னும் பெயரவாவியன்றே நிற்பது; தாமே தொடராமென்றது என்னையெனின்:—அற்றன்று: உண்டான் சாத் தன் என்றவழி, எத்தையென்னும் அவாய்நிலைக்கண் சோற்றையென்பது வந்தியைந்தாற்போல, உண்டான் என்றவழி யாரென்னும் அவாய்நிலைக்கண் சாத்தனென்பது வந்தியைவதல்லது, அப்பெயர்பற்றியல்லது நிற்றலாற்ற நிலைமைத்தன்று அச்சொல்லென்பது. இவ்வேற்றுமை விளங்க ஆசிரியர் முற்றுச்சொல்லென்றும், எச்சமென்றும், அவற்றிற்குப் பெயர் கொடுத்தார். (௩அ)

பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்

உ௩௬. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியு
மெதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா.

இ - ள்: பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும், செய்தற்பொருள வன்றி அச்செய்தற்பொருண்மை எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும், இவ்வெச்சப் பொருண்மையிற்றிரியா; எ - று.

பொருணிலையாவது தம்மெச்சமாகிய பெயரையும் வினையையுங் கொண் டல்லது அமையாத நிலைமை. என் சொல்லியவாறோவெனின்:—செய்யும் செய்த எனவும், செய்து செய்யூ செய்பு எனவும் பெயரெச்சமும் வினையெச்ச மும் விதிவாய்பாட்டா னோதப்பட்டமையான், ஆண்டுச செய்யா, செய்யாது என்னு மெதிர்மறை வாய்பாடு அடங்காமையின், அவை எச்சமாதல் பெறப்பட் டின்று. அதனால், அவையும் அவ்வெச்சப்பொருண்மையிற் றிரியாது பெயரும் வினையுங்கொள்ளுமென எய்தாத தெய்துவித்தவாறு.

எ - டு: உண்ணாவில்லம், உண்ணாச்சோறு, உண்ணாக்காலம், வனையாக் கோல், ஓதாப்பார்ப்பான், உண்ணாவூண எனவும்; உண்ணாது வந்தான், உண்ணாமைக்குப் போயினான் எனவும் வரும்.

உண்ணா என்பது உண்ணும், உண்ட என்னுமிரண்டற்கும் எதிர்மறை யாம். உண்ணாத என்பதுமது. உண்ணாது என்பது உண்டு, உண்ணூ, உண் குபு என்பனவற்றிற் கெதிர்மறை. உண்ணாமைக்கு என்பது, உண்ணியர் உண் ணிய, உணற்கு என்பனவற்றிற்கும் உண்ண எனச் செயற்கென்பதுபட வரும் செயவெனச்சத்திற்கும் எதிர்மறையாம். உண்ணாமை, உண்ணாமல் என்பனவுந் தாம் அதற்கு எதிர்மறையாம். பிறவும் எதிர்மறைவாய்பாடுளவேற் கொள்க.

உண்டிலன், உண்ணாநின்றிலன், உண்ணலன் உண்ணான் என முற்றுச் சொல்லும் எதிர்மறுத்து நிற்குமாகலின், பொருணிலை திரியாதென அதற் கோதாராயிற் றென்னை யெனின்:—விதிவினைக்கும் எதிர்மறைவினைக்கும் பொதுவாக ஈறுபற்றி ஓதியதல்லது விதிப் பொருளவாகிய வாய்பாடு பற்றி ஓதாமையின், ஆண்டுக் கட்டுரையில்லை யென்க. (௩௯)

எச்சங்களிடையே பிறசொற்கள் வருதல்

உ௩௭. தத்த மெச்சமொடு சிவணுங் குறிப்பி
னெச்சொல் லாயினு மிடைநிலை வரையார்.

இ - ள்: தத்தமெச்சமாகிய வினையோடும் பெயரோடும் இயையுங் குறிப்பையுடைய எச்சொல்லாயினும், இவ்வெச்சத்திற்கும் அவற்றான் முடிவனவாகிய தமக்கும், இடைநிற்றல் வரையார்; எ - று.

எ - டு: உழுது சாத்தன் வந்தான், உழுதேரொடு வந்தான் எனவும்; கொல்லுங் காட்டுள் யானை, கொன்ற காட்டுள் யானை எனவும் வரும்.

சிவணுங்குறிப்பின் வரையாரெனவே, சிவணாக்குறிப்பின் வரைப வென்பதாம். சிவணாக்குறிப்பினவாவன, ஒருதலையாக எச்சத்தோ டியைந்து நில்லாது நின்ற சொல்லொடுந் தாமே யியைந்து கவாபொருட்படுவன. உண்டு விருந்தொடு வந்தான்; 'வல்லமெறிந்த நல்லிளங் கோசர் தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி' என்றவழி விருந்தொடுண்டென வினையெச்சத்தோடு மியைதலிற் பொருள் கவர்க்கும்; வல்லமெறிதல் நல்லிளங்கோசர்க்கும் ஏற்குமாகலின் ஆண்டும் பொருள்கவர்க்கும்; அன்ன சிவணாக் குறிப்பினவாம்.

எச்சொல்லாயினு மென்றதனான், உழுதோடிவந்தான், கவளங்கொள்ளாக் களித்த யானை என எச்சமும் இடைநிலையாதல் கொள்க.

சாத்தன் உண்டு வந்தான், அறத்தை யரசன் விரும்பினான், உண்டான் வந்த சாத்தன் என ஏனைத்தொடர்க்கண்ணும் பிறசொல் இடைநிற்றலொக்குமாயினும், எச்சத் தொடர்க்கு இடைநிற்பனவற்றின்கண் ஆராய்ச்சியுடைமையாற் கூறினார். (௬0)

செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெடுதல்

உ௩அ. **அவற்றுள்**
செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகர
மவ்விட னறிதலென்மனார் புலவர்.

இ - ள்; மேற்சொல்லப்பட்ட எச்சங்களுட் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்திற்கு ஈற்றுமிசை நின்ற உகரந் தன்னா னூரப்பட்ட மெய்யொடுங்கெடுமிட மறிக; எ - று.

கெடுமிடமறிக வென்றது, அவ்வீற்றுமிசையுகரம் யாண்டுங் கெடாது வரையறுக்கவும்படாது சான்றோர் வழக்கினுள்ளும் செய்யுளுள்ளும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க வென்றவாறு.

எ - டு: வாவும்புரவி, போகும்புழை என்பன ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெட, வாம்புரவி, போம்புழை என நின்றன. பிறவும் வந்தழிக் கண்டுகொள்க.

செய்யுமென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு ஈற்றுமிசையுகர மெய்யொடுங் கெடு மெனவே, செய்யுமென்னு முற்றுச்சொற்கு ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெடும், மெய்யொழித்துங் கெடு மென்பதாம்.

எ - டு: 'அம்ப லூரு மவனொடு மொழிமே' (குறு-௫க) 'சார னாடன் கேண்மை யுங் கலுழ்மே' என வரும். பிறவுமன்ன. (௬க)

இறந்தகாலச் சொல் எதிர்காலச் சொல்லோடு இயைதல்

உ௩௯. செய்தெ னெச்சத் திறந்த கால
மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.

இ-ள்: செய்தென்னும் வினையெச்சத்தினது இறந்தகாலம் வாராக்காலத்தை எய்துமிடமுடைத்து; எ-று.

ஈண்டுச் செய்தெனெச்சத்திறந்தகால மென்றது முடிபாய் வரும் வினைச் சொல்லா னுணர்த்தப்படுந் தொழிற்கு அவ்வெச்சத்தா னுணர்த்தப்படுந் தொழில் முன்னிகழ்தலை. அது வாராக்கால மெய்துதலாவது. அம்முன் னிகழ்வு சிதையாமல் அவ்வெச்சம் எதிர்காலத்து வருதல்.

எ-டு: நீயுண்டு வருவாய், உழுது வருவாய் எனச் செய்தெனச்சம் பொருள் சிதையாமல் எதிர்காலத்து வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

'எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்' என்றதனான், உண்டு வந்தான், உழுது வந்தான் என அவ்வெச்சம் இறந்தகாலத்து வருதல் இலக்கணமென்ப தாம்.

இறந்தகாலத்துச்சொல் எதிர்காலத்து வந்ததாயினும் அமைகவெனக் காலவழு வமைத்தவாறு. (சஉ)

முக்காலங்கட்கும் உரிய இயற்கையை நிகழ்காலத்தாற் கூறுதல்

உச௦. முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை
யெம்முறைச் சொல்லு நிகழுங் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இ-ள்: மூன்றுகாலத்தும் உளதாம் இயல்பையுடைய எல்லாப்பொருளையும் நிகழ்காலத்துப் பொருணிலைமையுடைய செய்யு மென்னுஞ் சொல்லாற் கிளக்க; எ-று.

முந்நிலைக்காலமுந்தோன்று மியற்கை யெம்முறைப் பொருளுமாவன மலையது நிலையும ஞாயிறுதிங்களது இயக்கமு முதலாயின. அவற்றை இறந்த காலச்சொல்லானும், எதிர்காலச்சொல்லானும், ஏனை நிகழ்காலச்சொல்லானும் சொல்லாது, இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் அகப்படுத்து மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்குஞ் செய்யுமென்னுஞ்சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு.

பொதுச்சொற் கிளத்தல்வேண்டு மெனவே, முற்றானும் பெயரெச்சத் தானுங் கிளக்க வென்பதாம்.

எ-டு: மலை நிற்கும், ஞாயி றியங்கும் திங்க ளியங்கும் எனவும்; 'வெங்கதிர்க் கனலியொடு மதிவலந் திரிதருந் தண்கடல்வையத்து' (பெரும்பாண்) எனவும் வரும்.

நிகழ்காலச் சொல்லாயினும் ஒருகாற் பொதுவாக லுடைமையாற் 'பொதுச்சொல்' என்றார்.

நிகழ்காலச்சொல் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமு முணர்த்துதல் வழுவா யினும் அமைகவென அமைத்தவாறு. (சங)

விரைவுப்பொருளில் காலம் மயங்குதல்

உசக. வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து
மோராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி
யிறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : எதிர்காலத்தும் நிகழ்காலத்தும் ஒருபடியாக வரும் வினைச்சொற்பொருண்மை இறந்தகாலத்தாற் சொல்லுதல் விரைவு பொருளையுடைய; எ - று.

சோறு பாணித்தவழி உண்ணுதிருந்தானைப் போகல்வேண்டுங் குறையுடையாளுெருவன் இன்னுமுண்டிலையோ என்றவழி, உண்டேன் போந்தேன் என்னும்; உண்ணுநின்றானும் உண்டேன் போந்தேன் என்னும்; ஆண்டு எதிர்காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும் உரிய பொருளை விரைவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

தொழில் இறந்தனவல்லவேனும், சொல்லுவான் கருத்து வகையான் இறந்தனவாகச் சொல்லப்படுதலின், 'குறிப்பொடு கிளத்தல்' என்றார்.

எதிர்காலத்துப் பொருண்மையைக் கிளத்தலும், நிகழ்காலத்துப் பொருணமையைக் கிளத்தலும என இரண்டாகலான், 'விரைந்தபொருள' என்றார். (சச)

சிறப்புப்பொருளில் காலம் மயங்குதல்

உசஉ. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
யப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ தில்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இ - ள் : மிக்கதன்கண் நிகழும் வினைச்சொல்லை நோக்கித் திரிபின்றிப் பயக்கும் அம்மிக்கதனது பண்பைக் குறித்து வரும் வினைமுதற்சொல், சுட்டிச் சொல்லப்படுவதோர் வினைமுதலில்லாதவிடத்து, நிகழ்காலத்தான் யாப்புறுத்த பொருளையுடைத்தாம்.

முயற்சியும் தெய்வமுமாகிய காரணங்களுட் டெய்வஞ் சிறந்தமையான், அதற்குக் காரணமாகிய தவஞ்செய்தல் தாயைக்கோறல் முதலாகிய தொழிலை 'மிக்கது' என்றார். தெய்வமாய இருவினை மிக்கதன்கண் வினைச்சொல்லாவன, தவஞ்செய்தான், தாயைக் கொன்றான் என்னுந் தொடக்கத்தன. அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற்கிளவியாவன, சுவர்க்கம புகும், நிரயம் புகும் என்பன. யாவன் றவஞ்செய்தான் அவன் சுவர்க்கம் புகும், யாவன் றாயைக் கொன்றான் அவனிரயம் புகும் எனவும்; ஒருவன் றவஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகும், தாயைக் கொல்லி னிரயம் புகும் எனவும் மிக்கதன் வினைச்சொ னோக்கி அம்

மிக்கதன்றிரிபில் பண்பு குறித்த வினைமுதற்கிளவி நிகழ்காலத்தான் வந்த வாறு கண்டு கொள்க.

அப்பண்பு குறித்தவென்பதற்கு மிக்கதாகிய இருவினைப்பயனுறுதல் அவ்வினைமுதற் கியல்பென்பது குறித்தவென்று உரைப்பினு மமையும்.

பொதுவகையாகக் கூறாது ஒருவற் சுட்டியவழி, அவன் றவஞ்செய்து சுவர்க்கம் புக்கான், புகுவன் என ஏனைக்காலத்தாற் சொல்லப்படுதலின், அவ் வாறு ஒருவற்சுட்டுதலை நீக்குதற்கு, வினைமுதற்கிளவியாயினுஞ் செய்வதில் வழி யென்றார். செய்வதென்பது செய்கையை யென்பாரு முளர்.

வினைச்சொலென்றாரேனும், தவஞ்செய்தான் சுவர்க்கம் புகும், தாயைக் கொன்றா னிரயம் புகும் என வினைப்பெயராய் வருதலுங் கொள்க.

தவஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகுவன் என எதிர்காலத்தாற் சொல்லப்படு வதனை நிகழ்காலத்தாற் சொல்லுதல் வழுவாயினும் அமைகவென வழு அமைதியாம்.

அஃதேல், 'இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை' (சொல்-உசகு) என் புழி இது தெளிவாயடங்குமெனின்:—அற்றன்று: இயற்கையுந் தெளிவும் சிறந்த காரணமாகிய தெய்வத்தானாக பிறிதொன்றானாக திரிதலுடைய, இது திரிபின்றாகலானும், இறந்தகாலத்தாற் சொல்லப்படாமையானும், ஆண் டடங்காதென்பது. இதனது திரிபின்மையும் அவற்றது திரிபுடைமையும் விளக்குதற்கன்றே, ஆசிரியர் 'மிக்கதன் மருங்கின்' என்றும் 'இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை' என்றும் ஓதுவாராயிற் றென்பது. (சரு)

'இது செயல் வேண்டும்' என்னும் முற்று

உசஙு. இதுசெயல் வேண்டு மென்னுங் கிளவி
யிருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இ - ள்: இது செயல்வேண்டு மென்பதுபட வருஞ்சொல், தன்பாலானும் பிறன்பாலானுமென ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மையையுடைத்தாம்; எ - று.

தானென்றது செயலது வினைமுதலை.

ஓதல்வேண்டும் என்றவழி வேண்டுமென்பது ஓதற்கு வினைமுதலா யினாற்கும் அவனோதலை விரும்புந் தந்தைக்கும் ஏற்றவாறு கண்டுகொள்க.

இதனான் ஒருசார்வினைச்சொற் பொருள்படும் வேறுபா டுணர்த்தினார்; உணர்த்தாக்காற் றெற்றென விளங்காமையி னென்பது. (சசு)

வற்புறுத்தற் பொருளில் வரும் வினா

உசச. வன்புற வரூஉம் வினாவுடை வினைச்சொ
லெதிர்மறுத் துணர்த்துதற் குரிமையு முடைத்தே.

இ - ள்: துணிந்து திட்பமெய்துதற்கு வரும் வினாவையுடைய வினைச்சொல் வினைநிகழ்வுணர்த்தாது எதிர்மறுத்துணர்த்துதற்கு முரித்தாதலுமுடைத்து.

வினாவாவன ஆ, எ, ஓ என்பன.

கதத்தாளுக களியாளுக ஒருவன் தெருளாது ஒருவனை வைதான்; அவன்றெருண்டக்கால், வையப்பட்டான் நீ யென்னை வைதாய் என்றவழித் தான் வைதவை யுணராமையான் வைதேனே யென்னும்; ஆண்டவ் வினா வொடு வந்த வினைச்சொல் வைதிலே னென்னும் எதிர்மறைப்பொருள்பட வந்தவாறு கண்டுகொள்க. வினாவொடு வந்தவழி எதிர்மறைப்பொருள்படுமா றென்னையெனின்:—சொல்லுவான் குறிப்புவகையான் எதிர்மறைப்பொரு ளுணர்த்திற் றென்க. எதிர்மறைப்பொருளுணர்த்திற்று ஆண் டேகாரமாக லின், வினைச்சொல் எதிர்மறுத் துணர்த்துதற் குரிமையு முடைத்தென்றல் நிரம்பாதெனின்:—எதிர்மறையாயின பயன்றருவது வினாவுடை வினைச்சொ லென்றாராகலின், அஃதெதிர்மறுத்தல் யாண்டையதென மறுக்க.

வினைநிகழ் வுணர்த்தற்பாலது வினையது நிகழாமை யுணர்த்துதல் வழுவா யினும் அமைகவென வினைச்சொற்பற்றி மரபுவழு வமைத்தவாறு. (சஎ)

இயற்கைப்பொருளினும் தெளிவுப்பொருளினும் காலம் மயங்குதல்

உசரு வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி
யிறப்பினு நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத் தோன்று
மியற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை.

இ - ள்: எதிர்காலத்துக்குரிய வினைச்சொற்பொருண்மை, இயற்கையாதலும் தெளியப்படுதலும் சொலலுமிடத்து, இறந்த காலச் சொல்லானும் நிகழ்காலச் சொல்லானும் விளங்கத் தோன் றும்; எ - று.

இயற்கை யென்பது பெற்றி முதலாயினவற்றா னுணரப்படுவது. தெளிவு நூற்றெளிவான் வருவது.

ஒருகாட்டின்கட் போவாா கூறைகோட்படுதல் ஒருதலையாகக் கண்டு இஃதியற்கையென்று துணிந்தான், கூறைகோட்படாமுன்னும், இக் காட்டிட் போகிற் கூறைகோட்பட்டான், கூறைகோட்படும் என்னும். எறும்பு முட்டை கொண்டு தெற்றி யேறின் மழை பெய்தல் நூலாற் றெளிந்தான், அவை முட்டைகொண்டு தெற்றி யேறியவழி, மழை பெய்யாமுன்னும், மழை பெய் தது, மழை பெய்யும் என்னும். ஆண்டு எதிர்காலத்திற்குரிய பொருள் இறந்தகாலத்தானும் நிகழ்காலததானும் தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

இது காலவழு வமைத்தவாறு. (சஅ)

செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போல வருதல்

உசகூ. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.

இ - ள்: செயப்படுபொருளைச் செய்த வினைமுதல்போலத் தொழிற்படச் சொல்லுதலும் வழக்கின்கண் இயலுமரபு; எ-று.

வழக்கியன்மரபெனவே, இலக்கணமன்றென்றவாறாம்.

எ - டு : திண்ணை மெழுகிற்று, கலங் கழீஇயிற்று என வரும்.

திண்ணை மெழுகப்பட்டது, கலங் கழுவப்பட்டது என்றுமன் னுகற்பாலது அவ் வாய்பாடன்றி வினைமுதல் வாய்பாட்டான் வருதலும் வழக்கினு ளுண்மையான் அமைகவென வினைச்சொற்பற்றி மரபுவழு வமைத்தவாறு.

செயப்படுபொருளை வினைமுதல் வாய்பாட்டாற் கிளத்தலேயன்றி, எளிதினடப்பதனை நோக்கி அரிசிதானேயட்டது எனச் செயப்படு பொருளை வினைமுதலின் றொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபென்றற்கு, 'தொழிற் படக் கிளத்தலும்' என்றார். இதனைக் கருமகருத்த னென்ப.[1] (௪௯)

வேறிடத்தினும் காலம் மயங்குதல்

௨௪௭. இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்று மயங்குமொழிக் கிளவி.

இ - ள் : இறப்பும் எதிர்வுமாகிய இரண்டுகாலமும் மயங்கு மொழிப் பொருளாய் விளங்கத் தோன்றும்; எ - று.

எ - டு : இவர் பண்டு இப்பொழிலகத்து விளையாடுவர்; நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான் பின், நீ யென்செய்குவை என வரும்.

அவ்விரண்டுகாலமும் மயங்குமொழிப் பொருளாய்த் தோன்று மெனவே அவற்றை யுணர்த்துஞ்சொன் மயங்குமென்றவாறும். அவை பெயரும் வினையு மாய் மயங்குதலின்றி மயங்கு வினைச்சொற் கிளவி யென்னாது பொதுப்பட 'மயங்குமொழிக் கிளவி' என்றார்

தோன்றுமென்பது பெயரெச்சமெனினு மிழுக்காது.

பண்டு விளையாடினார் என்றும் நாளை வருவன் என்றுமன்றே கூறற் பாலது; அவ்வாறன்றித் தம்முண் மயங்கக் கூறினு மமைகவெனக் காலவழு வமைத்தவாறு. (௫0)

௨௪௮. ஏனைக் காலமு மயங்குதல் வரையார்.

இ - ள் : இறப்பும் எதிர்வுமேயன்றி நிகழ்காலமும் அவற் றொடு மயங்கும் : எ - று.

எ - டு : இவள் பண்டு இப்பொழிலகத்து விளையாடும் எனவும், நாளை வரும் எனவும் வரும்.

சிறப்பத்தோன்று மெனவும், மயங்குதல்வரையா ரெனவும் கூறினார்; இறப்பும் எதிர்வும் மயங்குதல் பயின்று வருதலானும், அத்துணை நிகழ்கால மயக்கம் பயின்று வாராமையானு மென்க.

மூன்றுகாலமுந் தம்முண்மயங்குமென்றாரேனும், ஏற்புழியல்லது மயங் காமை கொள்க. ஏற்புழிக் கொள்ளவே, வந்தானை வருமென்றலும் வருவானை வந்தானென்றலுமென இவை முதலாயினவெல்லாம் வழுவென்பதாம். பிறவு மன்ன. (௫௧)

வினையியல் முற்றிற்று.

---

1 இனி, இப்போதுதான் வந்தேன், இப்போதுதான் வாங்கினேன் எனபவற்றுக்குப் பதிலாக, இப்போதுதான் வந்தது, இப்போதுதான் வாங்கிறறு எனத் தன்மை யொருமை வினைமுற்றுக்கள் படர்க்கையொருமை வினைமுற்றுவாய்பாட்டால் உலக வழக்கில் வழங்குவதையும் இந்நூற்பாவால் அமைத்துக்கொள்க.

*

எ. இடையியல்

[இடைச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. பொதுவிலக்கணம்

இடைச்சொல்லின் இயல்பு

**உ௪௧. இடையெனப் படுவ பெயரொடும் வினையொடு
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.**

நிறுத்த முறையானே இடைச்சொலுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனான், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மொழிக்கு முன்னும் பின்னும் வருமாயினும் பெரும்பான்மையும் இடைவருதலின் இடைச்சொலாயிற்று.

இ - ள்: இடைச்சொல் என்று சொல்லப்படுவன பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியலும்; தாமாக நடக்கு மியல்பில; எ - று.

'இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்றும்' (சொல்-௧௫௯)

என்றதனான் இடைச்சொல் பெயரும்வினையுஞ் சார்ந்து வருதல் பெறப்பட்டமையால், பெயரொடும் வினையொடு நடைபெற்றியலுந் தமக்கியல்பில வென்றது, ஈண்டுப் பெயரும்வினையு முணர்த்தும் பொருளைச் சார்ந்து நின்று அவற்றை வெளிப்படுப்பதல்லது தமக்கெனப் பொருளுடையவல்ல வென்றவாறும்.

எ - டு: 'அதுகொ றோழி காம நோயே' (குறு-௫) எனவும், 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம்-௨௭௬) எனவும, பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்து அப்பொருளை வெளிப்படுத்தவாறு கண்டுகொள்க.

சார்ந்து வருதல் உரிச்சொற்குமொத்தலின், தமக்கெனப் பொருளின்மை இடைச்சொற்குச சிறப்பிலக்கணமாம். தமக்கியல்பிலவே யென்றது, சார்ந்தல்லது வாராவென வலியுறுத்தவாறு.

பெயரொடும் வினையொடு நடைபெற்றியலுந் தமக்கியல்பிலவெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால், சாரப்படுஞ் சொல்லின் வேறாய் வருதலேயன்றி, உண்டனன், உண்டான் எனவும்; என்மனார், என்றிசினோர் எனவும்; அருங்குரைத்து எனவும் அவற்றிற் குறுப்பாய் வருதலுங கொள்க.

இனி ஒருரை :—'இடைச்சொற்கிளவியும் உரிச்சொற்கிளவியும் அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்றும்' என்பதற்கு, சார்ந்து வருதலான் இடைசசொல்லும் உரிச்சொல்லுஞ் சிறப்பில; இவை யுட்படச்சொன்னான்காமென்பது கருத்தாகலின், இடைச்சொல் பெயரும்வினையுஞ் சார்ந்து வருமென்னும் வேறுபாடு அதனாற் பெறப்படாது. என்னை? இடைச்சொல் பெயர்சார்ந்தும் உரிச்சொல் வினைசார்ந்தும் வரினும் அவற்றது சிறப்பின்மையுஞ் சொன்னான்காதலும் உணர்த்துதல் சிதையாதாகலான். அதனான் இடைசசொல் பெயரும்

வினையுஞ் சார்ந்து வருமென்பது இச்சூத்திரத்தாற் கூறல்வேண்டு மென்ப அவ்வுரை யுரைப்பார் 'பெயரினும் வினையினு மெய்தடுமாறி' (சொல்-உகஎ.) என்பதற்கும் பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்தென்று பொருளுரைப்ப. (க)

அதன் பாகுபாடு

உ௫0 அவைதாம்

புணரிய னிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவு
மசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவு
மிசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்
தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவு
மொப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்
றப்பண் பினவே நுவலுங் காலே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட இடைச்சொற்கள் தாம், இரண்டு சொற் புணருமிடத்து அப் பொருணிலைக் குதவுவனவும், வினைச்சொலலை முடிக்குமிடத்துக் காலப் பொருளவாய் வருவன வும், செயப்படுபொருண் முதலாகிய வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபென்னுங் குறியவாய் வருவனவும், பொருளுடையவன்றிச் சார்த்திச் சொல்லப்படுந் துணையாய் வருவனவும், வேறுபொரு ளுணர்த்தாது இசை நிறைத்தலே பொருளாக வருவனவும், தத்தங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவனவும், ஒப்புமை தோன்றுதவழி அவ்வொப்புமைப்பொருள் பயப்பனவு மெனக் கூறப்பட்ட ஏழி யல்புடைய, சொல்லுமிடத்து; எ - று.

புணரியனிலை புணரியலது நிலை. ஆண்டுப் பொருணிலைக்குதவுதலாவது எல்லாவற்றையும் என்புழி வற்றுச் சாரியை நிலைமொழிப்பொருள் அஃறிணைப் பொருளென்பதுபட வருதலும், எல்லா நம்மையும் என்புழி நம்முச்சாரியை அப்பொருள் தன்மைப்பன்மை யென்பது பட வருதலுமாம். அல்லனவும் தாஞ் சார்ந்து வரும் மொழிப்பொருட்கு உபகாரமுடையவாய் வருமா றோர்ந்து கொள்ளப்படும். அல்லாக்கால், சாரியை மொழியாகா வென்பது.

வினைச்சொல் ஒரு சொல்லாயினும் முதனிலையும் இறுதிநிலையும் இடைச் சொல்லுமாகப் பிரித்துச் செய்கை செய்து காட்டப்படுதலின், 'வினைசெயன் மருங்கின்' என்றார். அம்முடிபுணர்த்தாமைக்குக் காரணம் 'புணரிய னிலை யிடை யுணரத் தோன்றா' என்புழிச் சொல்லப்பட்டது. அவற்றுள் ஒருசாரன பாலுணர்த்தாமையானும், எல்லாங் காலமுணர்த்துதலானும், 'காலமொடு வரு நவும்' என்றார்.

வேற்றுமைப் பொருளவாய் வருவன பிறசொல்லுமுள வாகலின், அவற்றை நீக்குதற்கு உருபாகுநவுமென்றார். பிற சொல்லாவன 'கண்ணகன் ஞாலம்' 'ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பர்' (குறிஞ்சிக்கலி-உ0) என ஏழாம்வேற் றுமைப் பொருட்கண் வருங் கண் கால் முதலாயினவும், 'அனையை யாகன்

மாறே' (புறம்-ச) 'சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே' 'இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னவன்' (குறள்-௨௨) என மூன்றாம்வேற்றுமைப் பொருட் கண் வரும் மாறு உளி என்பனவும், அன்ன பிறவுமாம். அஃதேல், வேற்றுமை யுருபுமென்றே தூவார்; ஓதவே, இவை நீங்குமெனின்:—அஃதொக்கும்; அவை தம்மையுந் தழீஇக்கோடற்கு 'வேற்றுமைப் பொருள்வயின்' என்றார். அவை வருங்கால் நிலைமொழியுருபிற்கேற்ற செய்கை எற்புழிப் பெறுதலுமுடைமை யின், 'உருபாகுநவும்' என்றார். இஃது இருபொரு ளுணர்த்தலான் இருதொட ராகக்கொள்க.

அசைத்தல் சார்த்துதல். பொருளுணர்த்தாது பெயரொடும் வினையொ டுஞ் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நிற்றலின், அசைநிலை யாயிற்று. அவை அந்தின் முதலாயின. 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ பெரிதே' 'உரைத்திசினோரே' எனச் சார்ந்த மொழியை வேறுபடுத்து நிற்றலின், அசைநிலைச் சொல்லாயின வென் பாரு முளர்.

செய்யுட்கள் இசைநிறைத்து நிற்றலின், இசைநிறையாயின.

குறிப்புச சொல்லுவான் கண்ணதாயினும் அவன் குறித்த பொருளைத் தாங்குறித்து நிற்றலின், தத்தங்குறிப்பினென்றார். சொல்லுவான் குறித்த பொருளைத் தாம் விளக்குமெனவே, 'கூரியதோர் வாள்' என மன்னனன்றி ஓசைவேறுபட்டான் ஒருகாற் றிட்டமின்றென்னுந் தொடக்கத்து ஒழியிசைப் பொருடோன்றலும் பெறப்படும். பொருட்கும் பொருளைப் புலனாகவுடைய உணர்விற்கும் ஒற்றுமை கருதிப் பொருளுணர்வைப் பொருளென்றார். 'மிகுதி செய்யும் பொருள' (சொல்-௨கக) என்பது முதலாயினவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

ஒக்குமென்னுஞ் சொல்லன்றே ஒப்புமை யுணர்த்துவது; அச்சொல் ஆண்டின்மையான் ஒப்புமை தோன்றாமையான், ஒப்பில் வழியாலென்றார்; உவமையொடு பொருட்கு ஒப்பில்லையென்றாரல்லரென்பது. ஒக்குமென்னுஞ் சொல்லை ஒப்பென்றாரென்பாருமுளர். ஒப்பில்வழியாற் பொருள் செய்குநவா வன, அன்ன, எய்ப்ப, உறழ, ஒப்ப என்பன முதலாகப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறனுள் ஒக்குமென்ப தொழிய எனையவாம்.

சாரியையும், வேற்றுமையுருபும், உவமவுருபும், குறிப்பாற் பொரு ளுணர்த்துமாயினும், புணர்ச்சிக்கண் உபகாரப்படுதலும் வேற்றுமைத்தொகைக் கும் உவமத்தொகைக்கும் அவ்வுருபுபற்றி இலக்கணங் கூறுதலும் முதலாகிய பயனோக்கி, இவற்றை வேறு கூறினார்.

இடைச்சொலேழனுள்ளும் முதனின்ற மூன்றும மேலே யுணர்த்தப்பட் டமையான் முன் வைததாா. ஒப்பில்வழியாற் பொருள் செய்குந முன்ன ருணர்ததப்படுதலின் இறுதிக்கண் வைத்தார். ஒழிந்த மூன்றும் இவ்வோத் தின்கண் உணர்த்தப்படுதலின் இடை வைத்தார். (௨)

இடைச்சொல் நிற்கும் இடமும் வேறுபாடும்

௨௫௧. அவைதாம்

முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதலுந்
தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
முன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட இடைச்சொல், இடை வருதலேயன்றி, தம்மாற் சாரப்படுஞ்சொற்கு முன்னும் பின்னும் வருதலும், தம்மீறு வேறுபட்டு வருதலும், பிறிதோரிடைச் சொல் ஓரிடைச்சொன்முன் வருதலுமாகிய அத்தன்மையவெல்லாம் உரிய; எ - று.

எ-டு :—'அதுமன்' எனவும், 'கேண்மியா' (புறம்-௧௭௩) எனவும், சாரப் படுமொழியை முன்னடுத்து வந்தன. 'கொன்னூர்' (குறுந்-௧௩௮) எனவும்' 'ஓஒவினிதே' எனவும், பின்னடுத்து வந்தன. 'உடனுயிர் போகுக தில்ல' (குறுந்-௫௭) என ஈறு திரிந்து வந்தது. 'வருகதில் லம்மவெஞ்சேரி சேர, (அகம்-௨௭௬.) என்பது பிறிதவ ணின்றது.

அவைதாமெனப் பொதுவகையா னோக்கினுரேனும், இவ்விலக்கணம் இவ் வோத்தின்கண் உணர்த்தப்படும் அசைநிலை முதலாகிய மூன்றற்குமெனக் கொள்க.

அன்னவையெல்லா மென்றதனான், 'மன்னைச்சொல்' (சொல்-௨௫௨) 'கொன்னைச்சொல்' (சொல்-௨௫௪) எனத் தம்மை யுணரநின்றவழி ஈறு திரி தலும், 'னகாரை முன்னர்' என எழுத்துச்சாரியை ஈறு திரிதலுங் கொள்க. (௯)

௨. சிறப்பிலக்கணம்

'மன்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

௨௫௨. கழிவே யாக்க மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இவ்வோத்தின்க ணுணர்த்தப்படும் மூவகையிடைச் சொல்லுள், தத்தங் குறிப்பாற் பொருள் செய்குந பொருளுணர்த்துதற் சிறப்புப் பரப்புடைமை யான் அதனை முன்னுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : கழிவு குறித்து நிற்பதும், ஆக்கங் குறித்து நிற்ப தும், ஒழியிசைப் பொருண்மை குறித்து நிற்பதுமென மன்னைச் சொல் மூன்றும் ; எ - று.

எ-டு : 'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' (புறம்-௨௩௫) என் புழி மன்னைச்சொல் இனி அது கழிந்த தென்னும் பொருள் குறித்து நின்றது. 'பண்டு காடுமனின்று கயல் பிறழும் வயலாயிற்று' என்புழி அஃதாக்கம் குறித்து நின்றது. 'கூரியதோர் வாண்மன்' என்புழித் திட்ப மின்றென்று னும் இலக்கணமின் றென்றுனும் எச்சமாய் ஒழிந்த சொற்பொருண்மை நோக்கி நின்றது. (௪)

'தில்' என்னுஞ் சொல்

௨௫௩. விழைவே கால மொழிசைக் கிளவியென்
றம்மூன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே,

இ - ள் : விழைவு குறித்து நிற்பதும், காலங் குறித்து நிற்பதும், ஆண்டொழிந்து நின்ற சொற்பொருளை நோக்கி நிற்பது மெனத் தில்லைச்சொல் மூன்றும் ; எ - று.

எ - டு : 'வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்
பெறுகதில் லம்ம யானே' (குறுந்-கச)

என அவளைப் பெறுதற்க ணுளனாகிய விழைவின்கண் வந்தது. 'பெற்றாங் கறிகதில் லம்மவிவ் வூரே' எனப் பெற்றகாலத் தறிகவெனக் காலங்குறித்து நின்றது. 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம்-உஎசு) என வந்தக்கால் இன்னது செய்வலென்னும் ஒழியிசைப்பொரு ணோக்கிற்று. (ரு)

'கொன்' என்னுஞ் சொல்

உடுச. அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென்
றப்பா லான்கே கொன்னைச் சொல்லே.

இ - ள் : அச்சப்பொருளதும், பயமின்மைப் பொருளதும், காலப்பொருளதும், பெருமைப்பொருளது மெனக் கொன்னைச் சொல்நான்காம் ; எ - று.

எ-டு : 'கொன்முனை யிரவூர் போலச்
சிலவாகுக நீதுஞ்சு நாளே' (குறுந்-கக)

என்புழி அஞ்சி வாழுமூர் எனவும்,
'கொன்னே கழிந்தன் றிளமை' (நாலடி-ருரு)

என்புழிப் பயமின்றிக் கழிந்தது எனவும்,
'கொன்வரல் வாடை நினதெனக் கொண்டேனோ'

என்புழிக் காதலர் நீங்கிய காலமறிந்து வந்த வாடை எனவும்,
'கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சலமே' (குறுந்-கஙஅ)

என்புழிப் பேரூர் துஞ்சினும் எனவும், கொன்னைச்சொல் நான்குபொருளும் பட வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (சு)

'உம்' என்னுஞ் சொல்

உடுரு. எச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை
முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென்
றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.

இ - ள் : எச்சங்குறிப்பது முதலாக ஆக்கங் குறிப்பதீறாக உம்மைச்சொல் எட்டாம் ; எ - று.

எ-டு : சாத்தனும் வந்தான் என்னுமும்மை, கொற்றனும் வந்தானென்னும் எச்சங்குறித்து நிற்றலின், எச்சவும்மை. கொற்றனும் வந்தான் என்பதூஉம், இறந்த சாத்தான் வரவாகிய எச்சங்குறித்து நிற்றலின், எச்சவும்மை.

'குறவரு மருளுங் குன்றத்துப் படினே' (மலை-உஎக) என்பது குன்றத்து மயங்கா தியங்குதற்கண் குறவர் சிறந்தமையாற் சிறப்புமை.

'ஒன்று இரப்பான்போ லிளிவந்துஞ் சொல்லுமுலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ
னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய
னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன்' (கலி-சுஎ)

என்புழி இன்னுனென்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயவும்மை. சாத்தன் வருதற்கு முரியன் என்பது, வாராமைக்குமுரிய னென்னும் எதிர்மறையை ஒழிபாகவுடைத்தாய் நிற்றலின், எதிர்மறையும்மை. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார் என எஞ்சாப் பொருட்டாகலான் முற்றும்மை 'நிலனு நீருந் தீயும் வளியு மாகாயமுமெனப் பூதமைந்து' என்புழி எண்ணுதற்கண் வருதலின் எண்ணும்மை. இரு நில மடிதோய்தலிற் றிருமகளுமல்லள் அரமகளுமல்லள் இவள் யாராகும் எனறவழித் தெரிதற்பொருட்கண் வருதலிற் றெரிநிலையும்மை. திருமகளோ அரமகளோ என்றது அவரை நீக்குதலின், ஐயவும்மையின் வேறுத லறிக. ஆக்கவும்மை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. உரையாசிரியர் நெடியனும் வலியனுமாயினுன் என்பழி உம்மை ஆக்கங்குறித்து நிற்றலின் ஆக்கவும்மை யென்றார். 'செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே' (சொல்-கரு.) என்னுமும்மை, வழுவை யிலக்கண மாக்கிக்கோடல் குறித்து நின்றமையின் பாலும் ஆயிற்று என்றால், அதவே மருந்துமாயிற்று எனவருதலாம். (ஆக்கம்) ஆக்கவும்மை யென்பாரு முளர். (எ)

'ஓ' என்னுஞ் சொல்

உருசுo. பிரிநிலை வினவே யெதிர்மறை யொழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
யிருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே.

இ - ள்: பிரிநிலைப்பொருட்டாவது முதலாக ஓகாரம் அறுவகைப்படும்.

எ-டு: 'யானே தேறே னவர்பொய் வழங்கலரே' (குறுந்-உக.) என்பது தேறுவார் பிறரிற்பிரித்தலிற் பிரிநிலை யெச்சமாயிற்று. சாத்தானுண்டானே என்பது வினவோகாரம். யானோ கொள்வேன் என்பது, கொள்ளேனென்னு மெதிர்மறை குறித்து நிற்றலின், எதிர்மறை யோகாரமாம். கொளலோ கொண்டான் என்பது, கொண்டுய்யப் போயினு னல்லனென்பது முதலாய ஒழியிசை நோக்கி நிற்றலின், ஒழியிசையோகாரம். திருமகளோவல்லள் அரமகளோவல்லள் இவள் யார் என்றவழித் தெரிதற்கண் வருதலிற் றெரிநிலையோகாரம். ஓஒபெரியன் என்பது பெருமை மிகுதி யுணர்த்தலிற் சிறப்போகாரம். (அ)

'ஏ' என்னுஞ் சொல்

உஎரு. தேற்றம் வினவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

இ - ள்: தேற்றேகார முதலாக ஏகார மைந்து; எ - று.

எ-டு : உண்டோ மறுமை எனத் தெளிவின்கண் வருதலிற் றேற்றே காரம். நீயே கொண்டாய் என வினாப் பொருளுணர்த்தலின் வினாவேகாரம். அவரு ளிவனே கள்வன் எனப் பிரித்தலிற் பிரிநிலையேகாரம். நிலனே நீரே தீயே வளியே என எண்ணுதற்கண் வருதலின் எண்ணேகாரம். 'கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே' (அகம்-க.) என்பது செய்யுளிறுதிக்கண் வருதலின் ஈற்றசையேகாரம். வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே' (குறுந்-உகசு.) எனச் செய்யுளிடையும் வருதலின் ஈற்றசையென்பது மிகுதி நோக்கிச் சென்ற குறி. இஃது தசைநிலையாயினும் ஏகாரவேறுபா டாகலின் ஈண்டுக் கூறினர். (அ)

'என' என்னுஞ் சொல்

உருஅ. வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே
யெண்ணே பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென் கிளவி.

இ - ள் : வினை முதலாகிய ஆறு பொருண்மையுங் குறித்து வரும் என வென்னு மிடைச் சொல் ; எ - று.

எ-டு : 'மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய் (புறம்-கசூஅ.) என வினைப் பொருண்மையும், 'துண்ணெனத் துடித்தது மனம்' எனக் குறிப்புப் பொருண்மையும், ஒல்லென வொலித்தது என இசைப்பொருண்மையும், வெள்ளென விளர்த்தது எனப் பண்புப்பொருண்மையும், நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென என எண்ணுப்பொருண்மையும், 'அழுக்கா றெனவொருபாவி' (குறள்-கசூஅ.) எனப் பெயர்ப்பொருண்மையுங் குறித்து, என வென்னுஞ் சொல் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (கO)

'என்று' என்னுஞ் சொல்

உருகூ. என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

இ - ள் : என்றென்னு மிடைச்சொல்லும் என வென்பது போல அவ் வாறு பொருளுங் குறித்து வரும் ; எ - று.

எ-டு : 'நரைவரு மென்றெண்ணி (நாலடி-கக.) எனவும், 'விண்ணென்று விசைத்தது' எனவும், 'ஒல்லென் றொலிக்கு மொலிபுன லூரற்கு' (ஐந்திணை ஐம்பது-உஅ.) எனவும், பச்சென்று பசுத்தது எனவும், நிலனென்று நீரென்று தீயென்று எனவும், பாரி யென்றொருவ னுளன் எனவும் வரும். (கக)

உசாO. விழைவின் றில்லை தன்னிடத் தியலும்

இ - ள் : அப்பான் மூன்றே தில்லைச்சொல்' என்று சொல்லப் பட்ட மூன்றனுள், விழைவின்கண் வருந் தில்லை தன்மைக்க ணல்லது வாராது ; எ - று.

தன்மைக்கண் வருதல் மேற்காட்டப்பட்டனவற்றுள்ளும் பிறாண்டுங் கண்டு கொள்க. இடம் வரையறுத் தோதாமையின், விழைவின் றில்லை தன் மைக்கண் வருதலும் மேலே பெறப்பட்டதனைப் பின்னுங் கூறினர், ஏனை யிடத்து வாராதென்று நியமித்தற்கென்பது.

'ஏ' 'ஓ' சொற்களுக்கு மேலும் ஒரு முடிவு

உசுக. தெளிவி னேயுஞ் சிறப்பி னோவு
மளபி னெடுத்த விசைய வென்ப.

இ - ள் : தெளிவின்கண் வரும் ஏகாரமுஞ் சிறப்பின்கண் வரும் ஓகாரமும் அளபான் மிக்க இசையை யுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

அளபெடையாய் வருதல் மேற் காட்டப்பட்டனவற்றுள்ளும் பிறண்டுங் கண்டு கொள்க. (கஉ)

'மற்று' என்னுஞ் சொல்

உசுஉ. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
யப்பா லிரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இ - ள் : மற்றென்னுஞ்சொல் வினைமாற்றும் அசைநிலையு மென இரண்டாம் ; எ - று.

எ-டு : 'மற்றறிவா நல்வினை யாமிளையம்' (நாலடி-மக.) என்றவழி அறஞ்செய்தல் பின்னறிவாமென அக்காலத்து வினைமாற்றுதலான் மற்றென்பது வினைமாற்றின்கண் வந்தது. 'அதுமற் றவலங்கொள்ளாது நொதுமற் கலுழும்' (குறுந்-கஉ.) என அசைநிலையாய் வந்தது. கட்டுரையிடையும் மற்றோ என அசைநிலையாய் வரும். (கஙு)

'எற்று' என்னுஞ் சொல்

உசுங. எற்றென் கிளவி யிறந்த பொருட்டே.

இ - ள் : எற்றென்னுஞ் சொல் இறந்த பொருண்மைத்து ; எ - று.

எ-டு : 'எற்றென் னுடம்பி னெழினலம்' என்பது என்னல மிறந்ததென்னும் பொருள்பட நின்றது. 'எற்றேற்ற மில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன்' என்பதூஉம் இதுபொழுது துணிவில்லாருட் டுணிவில்லாதேன் யான் என்று துணிவிறந்த தென்பது பட நின்றது. (கச)

'மற்றையது' என்னுஞ் சொல்

உசுச. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யொழிய வினங்குறித் தன்றே.

இ - ள் : மற்றைய தெனப் பெயர்க்கு முதனிலையாய் வரும் மற்றை யென்னும் ஐகாரவீற் றிடைச்சொல் சுட்டப்பட்டதனை ஒழித்து, அதனினங்குறித்து நிற்கும் ; எ - று.

ஆடை கொணர்ந்தவழி அவ்வாடை வேண்டாதான் மற்றையது கொணு வென்னும். அஃது அச்சுட்டிய வாடை யொழித்து அதற்கினமாகிய பிற வாடை குறித்து நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் முதனிலையாய் நின்றல்லது அவ்விடைச்சொல் பொருள் விளக்காமையின், 'மற்றையதென்னுங் கிளவி' என்றார். சிறுபான்மை

மற்றையாடை எனத் தானேயும் வரும். மற்றையஃது, மற்றையவன் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் அவ்விடைச்சொன் முதனிலையாய பெயர்.

'மன்ற' என்னுஞ் சொல்

உகூரு. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

இ - ள்: மன்ற வென்னுஞ்சொல், தெளிவு பொருண்மையை யுணர்த்தும்; எ - று.

எ-டு: 'கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே. (நற்றிணை - ௩௪)

என வரும். மடவையே யென்றவாறும். (கஎ)

'தஞ்சம்' என்னுஞ் சொல்

உகூகூ. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே.

'முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சம்' (புறம்-எங.) எனத் தஞ்சக்கிளவி அரசுகொடுத்த லெளிதென எண்மைப் பொரு ளுணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க. (கஅ

'அந்தில்' என்னுஞ் சொல்

உகூஎ. அந்தி லாங்க வசை நிலைக் கிளவியென்
றாயிரண் டாகு மியற்கைத் தென்ப.

இ - ள்: அந்தி லென்னுஞ்சொல், ஆங் கென்னும் இடப் பொருளுணர்த்துவதும் அசைநிலையு மென இரண்டாம்; எ-று.

எ - டு: வருமே—சேயிழை யந்திற் கொழுநற் காணிய' (குறுந்-உ௯௩.) என்புழி ஆங்கு வருமென்ற வாறும். 'அந்திற் கச்சினன் கழலினன்' (அகம்-எசு.) என வாளாதே அசைத்து நின்றது. (கக)

'கொல்' என்னுஞ் சொல்

உகூஅ. கொல்லே யையம்.

குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ எனக் கொல் ஐயத்துக்கண் வந்தவாறு. (உ0)

'எல்' என்னுஞ் சொல்

உகூக. எல்லே யிலக்கம்.*

எல்லென்பது உரிச்சொ னீர்மைத்தாயினும், ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஓதினமையான், இடைச்சொல்லென்று கோடும்.

'எல்வளை' (புறம்-உச.) என எல்லென்பது இலங்குதற்கண் வந்தவாறு.

'ஆர்' என்னுஞ் சொல்

உஎ0. இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.

இ - ள்: இயற்பெயர் முன்னர் வரும் ஆரென்னு மிடைச் சொற் பலரறிசொல்லான் முடியும்; எ - று.

---

* இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியர், எல்லே விளக்கமெனப் பாடங்கொண்டுள்ளனர். சொல்லதிகாரம் ஓர் ஏட்டுப்பிரதியில் எல்லே யிரக்கமென பாடங்கோடற்கேதுவுண்மையின் சிலர் இரக்கமென பாடங்கொண்டு 'எல்லே யிளங்கிளியே' எனத் திருப்பாவையில் வரும் இப்பகுதியை யுதாரணமாகக் காட்டுகின்றனர். இப்பாவையுரையாசிரியா 'எல்லே' என்பதற்கு என்னே யென்ப பொருள்கொண்டுள்ளனா,

ஈண் டியற்பெயரென்றது இருதிணைக்கும் அஃறிணை யிருபாற்கு முரிய பெயரை.

எ - டு : பெருஞ் சேந்தனார் வந்தார், முடவனார் வந்தார், முடத்தாமக் கண்ணியார் வந்தார், தந்தையார் வந்தார் எனவும்; நரியார் வந்தார் எனவும் வரும்.

தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்னும் ஐந்து மொழித்து அல்லா வியற்பெய ரெல்லாவற்று முன்னரும் அஃறிணை யியற்பெய ரெல்லாவற்று முன்னரும் ஆரைக் கிளவி வருதலின், பெரும்பான்மை குறித்து 'இயற் பெயர் முன்னர்' என்றார்.

நம்பியார் வந்தார், நங்கையார் வந்தார் எனச் சிறுபான்மை உயர்திணைப் பெயர் முன்னர் வருதல் ஒன்றென முடித்த லென்பதனாற் கொள்க.

ஆரைக்கிளவி கள் ளென்பதுபோல ஒற்றுமைப்பட்டுப் பெயரீறாய் நிற்ற லின், ஆரைக்கிளவி பலரறி சொல்லான் முடியுமென்றது அதனை யீறாக வுடைய பெயர் பலரறி சொல்லான்முடியு மென்றவாறாம்.

'பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே' என ஆரைக் கிளவிய தியல் புணர்த்தவே, அஃது உயர்த்தற் பொருட்டாதலும், திணைவழுவும் பால் வழுவும் அமைத்தலும் பெற்றாம்.

ஒருமைப்பெயர் முன்னர் ஒருமை சிதையாமல் ஆரைக்கிளவி வந்து பலரறிசொல்லான் முடிதலின், ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியின் வேறாத லறிக. (உ௬)

அதற்கு, மேலும் ஒரு விதி

உஎக. அசைநிலைக் கிளவி யாகுவழி யறிதல்.

இ - ள் : ஆரைக்கிளவி அசைநிலையாமிட மறிக; எ - று.

எ - டு : 'பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே' (சொல்-சுஎ.) எனவும், 'எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே' (எழுத்து-சுக.) எனவும் வரும்.

ஆகுவழியறித லென்றதனால், அசைநிலை யாங்கால் உம்மை முன்னரும், உம்மீற்று வினைமுன்னரு மல்லது வாராமை யறிக. சிறுபான்மை பிறாண்டு வருமேனுங் கொள்க.

'ஏ' 'குரை' என்னுஞ் சொற்கள்

உஎஉ. ஏயுங் குரையு மிசை நிறை யசைநிலை
யாயிரண் டாகு மியற்கைய வென்ப.

இ - ள் : ஏயென்னு மிடைச்சொல்லும் குரையென்னு மிடைச் சொல்லும் இசை நிறையும் அசைநிலையு மென ஓரொன் றிரண்டாம்; எ - று.

எ - டு : 'எஎ யிஃதொத்த னென்பெறான் கேட்டைக் காண்' (கலி-சுக.) என்பது இசைநிறை. எஎயென் சொல்லுக என்பது அசைநிலை. 'அளிதோ தானே யது பெறலருங் குரைத்தே' (புறம்-ரு.) என்பது இசை

நிறை. 'பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்' (குறள்-க0சுங.) என்பது அசைநிலை.

தொடர்மொழி முதற்கட் பிரிந்துநின்றல்லது பெரும்பான்மையும் ஏகாரம் இசைநிறையும் அசைநிலையு மாகாமையின், சார்ந்த மொழியோடு ஒன்றுபட்டிசைத்து இடையும் இறுதியும் நிற்குந் தேற்றேகார முதலாயினவற்றோடு ஒருங்கு கூறாது வேறு கூறினர்.

அஃதேல், இதனை நிரனிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசைநிறை; குறை அசைநிலை யென்றாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:—அற்றன்று: மற்று அந்தில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரண்டா மென்ப தல்லது, சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லை இரண்டா மென்றதனான் ஒரு பயனின்மையின், அவர்க் கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஒரு சொல்லே இசை நிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை யுடன்கூறினா ரென்னுக்கால் இசைநிறையும் அசை நிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலா மாகலானும், அவர்க் கது கருத்தன்மை யுணர்க. (உசு)

'மா' என்னுஞ் சொல்

உஎங. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச்சொல்.

இ - ள்: மாவென்னு மிடைச்சொல் வியங்கோளைச் சார்ந்து அசைநிலையாய் வரும்; எ - று.

எ - டு: 'புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே' என வரும்.

முன்னிலை அசைச் சொற்கள்

உஎச. மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னு
மாவயி னாறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

இ - ள்: மியா முதலாகிய ஆறும் முன்னிலை மொழியைச் சார்ந்து வரும் அசைச் சொல்லாம்; எ - று.

எ - டு: கேண்மியா சென்மியா எனவும், 'கண் பனி யான்றிக வென்றி தோழி' எனவும், 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' (குறு-உ.) எனவும், உரைமதி வாழியோ வலவ' எனவும், மெல்லம் புலம்ப கண்டிகும்' எனவும், 'காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை' (அகம்-எ.) எனவும் வரும்.

'இகும்' 'சின்' என்னும் சொற்கள்

உஎரு. அவற்றுள்
இகுமுஞ் சின்னு மேனை யிடத்தொடுந்
தகுநிலை யுடைய வென்மனார் புலவர்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட ஆறனுள், இகுமுஞ் சின்னும் படர்க்கைச் சொல்லோடுந் தன்மைச்சொல்லோடும் பொருந்து நிலையுடையவென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தவாறு.

எ - டு: 'கண்டிகு மல்லமோ' (ஐங்குறு-கஉக.) எனவும், 'கண்ணும் படுமோ வென்றிசின் யானே' (நற்-கூக.) எனவும், தன்மைக்கண் வந்தன.

'புகழ்ந்திகு மல்லரோ பெரிதே' எனவும், யாரஃ தறிந்திசி னோரே! (குறு-கஅ.) எனவும் படர்க்கைக்கண் வந்தன. (உஎ)

'அம்ம' என்னுஞ் சொல்

உஎசு. அம்மகேட் பிக்கும்.

இ - ள்: அம்மவென்னு மிடைச்சொல் ஒருவனை ஒருவன் ஒன்று கேளென்று சொல்லுதற்கண் வரும்; எ - று.

எ - டு: 'அம்ம வாழி தோழி' (ஐங-நக.) என வரும்.

மியா இக முதலாகிய அசைநிலை ஒரு பொரு ளுணர்த்தாவாயினும் முன்னிலைக்க ணல்லது வாராமையான் அவ்விட முணர்விக்குமாறுபோல, அம்மவென்பதூஉம் ஒரு பொரு ளுணாத்தாதாயினும் ஒன்றனைக் கேட்பிக்குமிடத்தல்லது வாராமையான் அப்பொருளுணர்விக்குமென்பது விளக்கிய, கேட்பிக்கு மென்றார். (உஅ)

'ஆங்க' என்னுஞ் சொல்

உஎஎ. ஆங்க வுரையசை.

இ - ள்: ஆங்கவென்னு மிடைச்சொல் கட்டுரைக்கண் அசை நிலையாய் வரும்; எ - று.

எ - டு: 'ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டி' எனவரும். (உகூ)

ஒப்பில் போலி

உஎஅ. ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்.

இ - ள்: ஒப்புமையுணர்த்தாத போலிச்சொல்லும் ஆங்கவென்பதுபோல உரையசையாம; எ - று

எ - டு. மங்கலமென்பதோ ரூருண்டு போலும் என வரும்.

போலும் போல்வது என்னுந் தொடக்கத்துப் பலவாய்பாடுந் தழுவுதற்குப் போலியென்றார். 'நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல்வதூஉம்' (நாலடி-கஉச.) என்பது மது.

அசைநிலையும் பொருள் குறித்தல்லது நில்லாமையின் 'அப்பொருட் டாகும்' என்றார். (ந0)

அசைநிலைச் சொற்கள்

உஎகூ. யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வரூஉ
மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இ - ள்: யா முதலாகிய ஏழிடைச் சொல்லும் அசைநிலையாம் எ - று.

எ - டு: யா பன்னிருவர் மாணுக்கருள ரகத்தியனுர்க்கு எனவும், 'புறநிழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா' எனவும், 'தான் பிறவரிசை யறிதலிற் றன்னுந்தூக்கி' (புறம்-கசம.) எனவும், 'அதுபிறக்கு' எனவும், 'நோதக

விருங்குயி லாலுமரோ' (கலி-கக.) எனவும், 'பிரியின் வாழா தென்போ தெய்ய' எனவும், 'விளிந்தன்று மாதவத் தெளிந்தவென் னெஞ்சே.' (நற்றிணை-களஅ.) எனவும் வரும்.

இடம் வரையறுமையின் இவை மூன்றிடத்திற்கு முரிய.

ஆங்கவும் ஒப்பில்போலியும் உரை தொடங்குதற்கண்ணும் ஆதாமில்வழியும் வருதலின் வேறு கூறினர். (கக)

பிரிவில் அசைநிலைகள்

உஅ௦. ஆக வாக லென்ப தென்னு
மாவையின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.

இ - ள்: ஆக, ஆகல், என்பது என்னு மூன்றிடைச் சொல்லும், அசைநிலையாங்கால், இரட்டித்து நிற்கும்; எ - று.

பிரிவிலசைநிலை யெனவே, தனித்து நின்று அசைநிலை யாகா வென்பதாம்.

ஒருவன் யானின்னேன் என்றானும், நீ யின்னை என்றானும், அவ னின்னன் என்றானும் கூறியவழிக் கேட்டான் ஆக ஆக, ஆகல் ஆகல் என்னும்; இவை உடம்படாமைக்கணணும் ஆதாமில்வழியும் வரும். ஒருவ னொன்றுரைப்பக் கேட்டான் என்பது என்பது என்னும். அது நன்குரைத்தற்கண்ணும் இழித்தற்கணணுமு வருமு. பிறுண்டு வரினும் வழக்கு நோக்கி யுணாந்து கொள்க. (கஉ)

'ஔ' என்னுஞ் சொல்

உஅக. ஈரள பிசைக்கு மிறுதியி லுயிரே
யாயிய னிலையுங் காலத் தானு
மளபெடை நிலையுங் காலத் தானு
மளபெடை யின்றித் தான்வருங் காலையு
முளவென மொழிப பொருள்வேறு படுதல்
குறிப்பி னிசையா னெறிப்படத் தோன்றும்.

இ - ள்: இரண்டு மாத்திரையை யுடைத்தாய மொழிக்கீறுகா தெனப்பட்ட ஔகாரம், பிரிவி லசைநிலை யென மேற்கூறப் பட்டனபோல இரட்டித்து நிற்குமிடத்தும், இரட்டியாது அள பெடையாய் நிற்குமிடத்தும், அளபெடையின்றித் தான் வரு மிடத்தும், பொருள் வேறுபடுத லுள; அப்பொருள்வேறுபாடு சொல்வான் குறிப்பிற்குத் தகு மோசை வேறுபாட்டாற் புலப் படும்; எ - று.

பொருள் வேறுபாடாவன வழக்கு நோக்கச் சிறப்பும் மாறுபாடுமாம்.

எ - டு: ஔஔவொருவன் றவஞ் செய்தவாறு என்றவழிச, சிறப்புத் தோன்றும். ஒரு தொழில் செய்வானை ஔஔ வினிச்சாலும் என்றவழி, மாறுபாடு தோன்றும். ஔஉ வொருவ னிரவலர்க் கீந்தவாறு. ஔஉவினி வெகுளல் எனவும்; ஔவவன் முயலுமாறு, ஔவினித்தட்டுப்புடையல் என

வும்; அளபெடுத்தும் அளபெடாதும் வந்தவழியும், அப்பொரு டோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. இதனை இக்காலத்து ஓகாரமாக வழங்குப. பிற பொருள்படு மாயினும் அறிந்துகொள்க.

ஈரளபிசைக்கு மென்றே யொழியின் கெட்டெழுத்தெல்லாவற்றுமேலும், இறுதியிலுயிரென்றே யொழியின் எகரவொகரத்துமேலுஞ் சேறலான், 'ஈரள பிசைக்கு மிறுதியிலுயிர்' என்றார்.

இது தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்வதாயினும் அடுக்கி வருதலுடை மையான் ஈண்டு வைத்தார். (௩௧)

குறிப்புச் சொற்கள்

௩௮௨. நன்றீற் றேயு மன்றீற் றேயு
மந்தீற் றோவு மன்னீற் றோவு
மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

நன்றீற்றேயும் அன்றீற்றேயுமாவன நன்றே அன்றே என்பன. அந்தீற் றோவும் அன்னீற்றோவுமாவன அந்தோ அன்னோ என்பன. நன்றின தீற்றின் கண் ஏயென விரியும். இவ்விரிவு ஏனையவற்றிற்கு மொக்கும். நன்றீற்றே யென்பதனான் 'நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகர வைகாரமும்' (சொல்-௧௬௩.) என் புழிப்போலச் சொன்முழுவதுங் கொள்ளப்படும். ஒழிந்தனவு மன்ன.

குறிப்பொடுகொள்ளு மென்றது, மேலதுபோல இவையுங் குறிப்போசை யாற் பொருளுணர்த்து மென்றவாறு.

ஒருவன் ஒன்றுரைத்தவழி அதற்கு மேவாதான் நன்றே நன்றே, அன்றே யன்றே என அடுக்கலும் வரும்; அவை மேவாமைக்குறிப்பு விளக்கும். அவனன்றே யிது செய்வான் என அடுக்காது நின்றவழி, அன்றீற்றேவுக்குத் தெளிவு முதலாகிய பிறபொருளும் படும். ஏனையிரண்டும் அடுக்கியும் அடுக் காதும் இரங்கற்குறிப்பு வெளிப்படுக்கும். இவையுந் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குவன.

அன்னபிறவு மென்றதனான், அதோ அதோ, சோ சோ, ஒக்கும் ஒக் கும் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. ()

'உம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒருமுடிபு

௨௮௩. எச்ச வும்மையு மெதிர்மறை யும்மையுந்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலை யிலவே.

இனி, மேற்கூறப்பட்ட இடைச் சொல்லின்கட் படு மிலக்கண வேறுபா டுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: எச்சவும்மை நின்றவழி எஞ்சு பொருட்கிளவியாம் எதிர்மறையும்மைத் தொடர் வந்து தம்முண் மயங்குத லில: எ - று.

சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வர லுரியன் எனின் இயை யாமை கண்டுகொள்க.

ஏனையும்மையொடு மயங்குதல் விலக்காராயிற் றென்னை யெனின்: அவை எஞ்சுபொருட் கிளவியவாய் வாராமையி னென்பது. (௩௪)

உஅச. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

இ - ள்: எச்சவும்மையாற் றழுவப்படும் எஞ்சு பொருட் கிளவி உம்மையில் சொல்லாயின், அவ்வும்மையில் சொல்லை அவ் வும்மைத் தொடர்க்குப் பின் சொல்லாது முன் சொல்லுக; எ - று.

எ - டு: சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான் என வரும். கொற்ற னும் வந்தான் சாத்தன் வந்தான் எனப் பிற்படக் கிளப்பின், முற்கூறியதனை விலக்குவதுபோன்று பொருள் கொள்ளாமை கண்டுகொள்க.

'அடகுபுலால் பாகு பாளிதமு மூணான்
கடல்போலுங் கல்வி யவன்'

என்பது மது.

உம்மையடாதே தானே நிற்றலிற் செஞ்சொ லென்றார்.

செஞ்சொலாயின் முற்படக் கிளக்க வெனவே, எஞ்சு பொருட்கிளவி உம்மையொடு வரிற் பிற்படக் கிளக்க வென்றவாறும். (ருக)

முற்றும்மை எச்ச மாதல்

உஅரு. முற்றிய வும்மைத் தொகைச்சொன் மருங்கி
னெச்சக் கிளவி யுரித்து மாகும்.

இ - ள்: முற்றும்மை யடுத்து நின்ற தொகைச்சொல்லிடத்து எச்சச்சொல் லுரித்து மாம்; எ - று.

எ - டு: பத்துங்கொடால், அனைத்துங்கொடால் என்புழி முற்றும்மை தம்பொருளுணர்த்தாது சிலவெஞ்சக் கொடு வென்னும் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

முற்றுதலென்னும் பொருளது பண்பு முற்றியவும்மையென ஒற்றுமை நயத்தாற் சொன்மே லேறி நின்றது.

உரித்துமாகு மெனவே, எச்சப் பொருண்மை குறியாது நிற்றலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

ஏற்புழிக்கோட லென்பதனான் எச்சப்படுவது எதிர்மறை வினைக்க ணென்று கொள்க. பத்துங்கொடு என்பது பிறவுங் கொடு வென்பதுபட நிற் றலின், விதிவினைக்கண்ணும் எச்சங் குறிக்கு மென்பாரு முளர். இப்பொழுது பத்துங்கொடு என்பது கருத்தாயின், இப்பொழுது பத்துக்கொடு என உம்மை யின்றியும் பொருள் பெறப்படும்; பத்துங்கொடு பிறவுங்கொடு என்பது கருத் தாயின், இஃதெச்சவும்மையாகலின் ஈண்டைக் கெய்தாது; அதனான் அது பொருத்தமின் றென்க.

இவை மூன்று சூத்திரத்தானும் வழுவற்க வென இடைச்சொற்பற்றி மரபுவழுக் காத்தவாறு. (ருஎ)

'ஏ' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

உஅசு. ஈற்றுநின் றிசைக்கு மேயெ னிறுதி
கூற்றுவயி னோரள பாகலு முரித்தே.

இ - ள் : செய்யு ளிறுதிக்கண் நின்றிசைக்கும் ஈற்றசை யேகாரங் கூற்றிடத்து ஒரு மாத்திரைத் தாகலு முரித்து; எ - று.

எ - டு : 'கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே' (அகம்-க.) என்புழி ஓரளபாயினவாறு கண்டுகொள்க.

தேற்றமுதலாயின நீக்கி ஈற்றசையே தழுவுதற்கு ஈற்று நின்றிசைக்கு மென்றார். செய்யுளிடை நிற்பதனை நீக்குதற்கு ஈற்று நின்றிசைக்கு மென்றே யொழியாது இறுதி யென்றார். மேனின்ற செய்யுளுறுப்போடு பொருந்தக் கூறுதற்க ணென்பார் கூற்றுவயி னென்றார்.

உம்மை எதிர்மறை. (கஅ)

உ. எண்ணிடைச் சொற்கள்

எண்ணில் வரும் 'உம்' 'என' என்பன

உஅஎ. உம்மை யெண்ணு மெனவெ னெண்ணுந்
தம்வயிற் றொகுதி கடப்பா டிலவே.

இ - ள் : உம்மையான் வருமெண்ணும், எனவான் வருமெண்ணும், இறுதிக்கட் டொகை பெறுதலைக் கடப்பாடாக வுடையவல்ல என்றவாறு. எனவே, தொகை பெற்றும் பெறாதும் வருமென்பதாம்.

எ - டு : 'உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மூ வுருபின' (சொல்-கசுரு.)

எனவும், 'இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றி' (சொல்-உகஎ.) எனவும், 'நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென நான்கும்' எனவும், 'உயிரென வுடலென வின்றி யமையா' எனவும் அவ்விருவகை யெண்ணுந் தொகை பெற்றும் பெறாதும் வந்தவாறு.

தொகையெனப் பொதுப்படக் கூறிய வதனான், எண்ணுப் பெயரேயன்றி அனைத்தும் எல்லா மென்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க. (கக)

எண்ணில் வரும் 'ஏ' என்பது

உஅஅ. எண்ணே கார மிடையிட்டுக் கொளினு
மெண்ணுக்குறித் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : சொற்றொறும் வாராது எண்ணேகாரம் இடையிட்டு வரினும் எண்ணுதற் பொருட்டாம்; எ - று.

எ - டு : 'மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் றின்னர்'

எனவும்,

தோற்ற மிசையே நாற்றஞ் சுவையே
யுறலோ டாங்கைம் புலனென மொழிப '

எனவும் வரும்.

எண்ணுக் குறித்தது வருவன எண்ணப்படும் பெயரெல்லாவற்றோடும் வருதன் மரபாயினும், இடையிட்டு வரினும் அமைக வென அமைத்தவாறு.

எனவும் என்றும் சொற்றொறும வாராது ஒருவழி நின்றும் எண்ணுக் குறிக்குமாலெனின் :—அவை ஒருவழி நின்று எல்லாவற்றோடும் ஒன்றுதலின் ஆண்டாராய்ச்சி யில்லை யென்க.

பிறவெண் ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண் இடை வந்ததாயினும், ஓடா நின்ற பிறவெண்ணேயாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின் ;—அவ்வாறு விரா யெண்ணியவழிப் பிறவெண்ணுற் பெயர் கொடுப்பின் அதனை ஏகாரவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமையானும், பிறவெண்ணு மென்றதனுற் பெறப்படுவதோர் பயனின்மையானும், அவாககது கருததன் றென்க. (௪௰)

'எனு' 'என்று' என்னுஞ் சொற்கள்

உ௮௯. உம்மை தொக்க வெனுவென் கிளவியு
மாவீ றாகிய வென்றென் கிளவியு
மாயிரு கிளவியு மெண்ணுவழிப் பட்டன.

இ - ள் : உம்மை தொக்குநின்ற எனுவென்னு மிடைச்சொல்லும் என்றுவென்னு மிடைச்சொல்லும் இரண்டும் எண்ணு மிடத்து வரும்; எ - று.

எ - டு : நிலனெனு நீரெனு எனவும நிலனென்று நீரென்று எனவும் வரும்.

உம்மைதொக்க வெனுவென்கிளவி யெனவே, எனுவுமென அச்சொல் உம்மோடு வருதலுமுடைத்தென்பதாம. உம்மோடு வந்தவழி அவ்வெண்ணுமமை எண்ணு ளடங்கும்.

எண்ணுவழிப்பட்டன வெனவே, அவை சொற்றொறும வருதலேயன்றி இடையிட்டும் வருமென்பதாம். 'பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனு' (சொல். ௮உ.) எனவும், 'ஒப்பிற் புகழிற் பழியி னென்று' எனவும் இடையிட்டு வந்தவாறு. இவை எண்ணுதற்கண் வாராமையானும், ' அவற்றின் வரூஉ மெண்ணி னிறுதியும் ' (சொல்- உ௯௰.) எனச் சூத்திரஞ் சுருஙகுதற்சிறப்பினுனும், அவற்றினை ஈண்டு வைத்தார். (௪௧)

தொகை பெற்றே முடியும் எண்ணிடைச் சொற்கள்

உ௯௰. அவற்றின் வரூஉ மெண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ ணிறுதியு
மேயி னாகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட எனு என்று என்பனவற்றுன் வரும் எண்ணி னிறுதியும், இடைச்சொல்லா னன்றிப் பெயரா

னெண்ணப்படுஞ் செவ்வெ ணிறுதியும், ஏகாரத்தான் வரும் எண்ணினிறுதியும், யாதானுமோ ரிடத்து வரினுந் தொகையின்றி நில்லா; எ - று.

எ - டு : நிலனென நீரென விரண்டும் எனவும், நிலனென்று நீரென்று விரண்டும் எனவும், நிலநீரென விரண்டும் எனவும், நிலனே நீரேயென விரண்டும் எனவும் தொகை பெற்று வந்தவாறு.

செவ்வெண் இடைச்சொல்லெண் ணன் றென்றாராயினும், எண்ணுதலுந் தொகை பெறுதலுமாகிய ஒப்புமையான் ஈண்டுக் கூறினார். (சஉ)

எண்ணில் வரும் உம்முக்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

உ௬௧. உம்மை யெண்ணி னுருபு தொகல் வரையார்.

இ - ள் : **உம்மை யெண்ணின்கண் உருபு தொகுதல் வரையப் படாது; எ - று.**

‘பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலு
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப’ (சொல்-௧0௪.)

என்னும் பொதுவிதியான் உம்மையெண்ணின்கண் உருபு தொகல் பெறப்பட்டமையால், பெற்றதன் பெயர்த்துரை நியமப்பொருட்டாகலான் உம்மை யெண்ணி னுருபுதொகல் வரையப்படாது; ஏனையெண்ணின்கண் அவை வரையப்படுமென நியமித்தல் இதற்குப் பயனாகக் கொள்க.

‘குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள
மொண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்’

எனப் பிறவெண்ணின்கண் உருபு தொக்கதாலெனின்:—அற்றன்று: செவ்வெண் தொகையின்றி நில்லாமையின் அவற்றையென ஒரு சொல் விரிக்கப் படும்; விரிக்கவே, குன்றி முதலாயின எழுவாயாய் நின்றனவா மென்பது.

எ - டு:

‘பாட்டுங் கோட்டியு மறியாப் பயமி
றேக்கு மரம்போ னீடிய வொருவன்.’

‘இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி’ (சொல்-உ௬எ.) என உம்மை யெண்ணின்கண் உருபு தொக்கவாறு கண்டுகொள்க.

வரையா ரென்றதனான், ஆண்டும் எல்லாவுருபுந் தொகா; ஐயுங் கண்ணுமே தொகுவனவெனக் கொள்க.

யானை தேர் குதிரை காலா ளெறிந்தார் என உம்மையும் உருபும் உடன் றொக்கவழி, உம்மைத் தொகை யென்னாது உருபுதொகை யென்க வென்பது இசசூத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:— அஃது உம்மைத் தொகையாதலின் ஒருசொன் னடைத்தாய் உருபேற்றானும் பயனிலை கொண்டானும் நிற்கும்; அத்தொகையிடை உருபின்மை, சிற்றறிவினார்க்கும் புலனாம்; அதனான் அஃதவர்க்குக் கருத்தன்மை சொல்லவேண்டுமோ வென்பது. ()

௬. புறனடை

'உம்' 'உந்து' ஆதல்

உ௬௨. உம்முந் தாகு மிடனுமா ருண்டே.

இ - ள்: வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருவனவற்றுள் உம்மீறு உந்தாய்த் திரிதலு முடைத்து; எ - று

எ - டு: 'நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து' (புறம்-௩௯௫.) எனவும், 'நாரரி நறவினுண் மகிழ்துங் குந்து' எனவும் வரும்.

வினைசெயன்மருங்கிற் காலமொடு வரும் உம்மென்பது எற்புழிக்கோட லென்பதனாற் பெற்றாம்.

இடனுமாருண்டேயென்றது, இத்திரிபு பெயரெச்சத்திற் சிறுவழி யென்பது கருதிப்போலும்.

தம்மீறு திரிதன் முதலாயின இவ்வோத்தினுட் கூறப்படும் இடைச் சொற்கேயென்பது இதனானும் பெற்றாம். வினையியலுள்ளுங் கூறப்படுமாயி னும், இடைச்சொற் றிரிபாகலான் ஈண்டுக் கூறலும் இயைபுடைத் தென்பது. (௪௪)

எண்ணிடைச் சொற்கள் வினைச்சொற்களிலும் வருதல்

உ௬௩. வினையொடு நிலையினு மெண்ணுநிலை திரியா
நினையல் வேண்டு மவற்றவற் றியல்பே.

இ - ள்: வினையொடு நிற்பினும் எண்ணிடைச் சொற்கள் தந்நிலையிற் றிரியா; அவற்றொடு வருங்கால் அவற்றவற்றியல்பு ஆராய்தல்வேண்டும்; எ - று.

எ - டு: உண்டுந் தின்றும் பாடியும் வந்தான் எனவும், உண்ணவெனத் தின்னவெனப் பாடவென வந்தான் எனவும் வரும்.

ஒழிந்தவெண்ணொடு வருவனவுளவேற் கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் பெயரோடல்லது எண்ணிடைசசொல் நில்லாமை யின் அதனை முற்கூறி, சிறுபான்மை வினையொடு நிற்றலு முடைமையான் இதனை ஈண்டுக் கூறினார்.

நினையல் வேண்டு மவற்றவற்றியல்பே யென்றதனான், எண்ணிடைச் சொல் முற்றுச்சொல்லும் பெயரெச்சமும் பற்றி வாரா தென்பதூஉம், வினை யெச்சத்தோடும் ஏற்பன வல்லது வாராவென்பதூஉம், ஆண்டுத் தொகை பெறுதல் சிறுபான்மை யென்பதூஉங் கொள்க.

சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான் என மூவ ரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது எனச் செவ்வெண் தொகை பெற்று வந்ததென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அவை எழுவாயும் பய னிலையுமாய் அமைந்துமாறுதலின் எண்ணப்படாமையானும், மூவருமென்பது சாத்தன் முதலாயினோர் தொகையாகலானும், அது போலியுரையென்க. (௪௫)

எண்ணிடைச் சொற்கள் பிரிந்து சென்று ஒன்றுதல்

உகசுச. என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி
யொன்றுவழி யுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே.

இ - ள்: என்றும் எனவும் ஒடுவும் என்பன ஒருவழித் தோன்றி எண்ணினுட் பிறவழியும் பிரிந்து சென்று ஒன்று மிட முடைய; எ - று.

எ - டு: 'வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்சம்' (குறள் - சுஎசு.) எனவும், கண்ணிமை நொடியென' (நூன்மரபு-எ.) எனவும், 'பொருள் கருவி காலம் வினையிடனோடைந்தும்' (குறள்-சுஎரு.) எனவும், அவை ஒருவழி நின்று, வினையென்று, பகையென்று எனவும், கண்ணிமையென நொடியென எனவும், பொருளொடு கருவியொடு காலத்தொடு வினையொடு இடத்தொடு எனவும் நின்றவிடத்துப் பிரிந்து, பிறவழிச் சென்று ஒன்றியவாறு கண்டு கொள்க.

ஒன்றுவழியுடைய வென்றதனால், சொற்றொறு நிற்பதே பெரும் பான்மை யென்பதாம். சொற்றொறு நின்றவெண் இக்காலத்தரிய. ஒடுவென் பதோ ரிடைச்சொல் எண்ணின்கண் வருத லிதனாற் கொள்க.

இவை மூன்றும் பொருளிற்பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலு டைய வென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரு முளர். அசைநிலையென் பது இச்சூத்திரத்தாற் பெறப்படாமையானும், 'கண்ணிமை நொடி' என்னுஞ் சூத்திரத்து எனவைக் கண்ணிமை யென்பதனோடுங் கூட்டுகவென் றுரைத்த லானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இடைச் சொற்களின் பொருளறியுமாறு

உகசுரு. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்பெறக் கிளந்த வியல வாயினும்
வினையொடும் பெயரொடு நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு படினுந் தெரிந்தனர் கொளலே.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட இடைச்சொற்கள், அவ்வச்சொல் லிற்கு அவையவை பொருளென நிலைபெறச் சொல்லப்பட்ட இயல்பையுடையனவாயினும், வினையொடும் பெயரொடும் ஆராய்ந்து உணரத் தோன்றி வேறு பொருளவாயும் அசைநிலையாயுந் திரிந்துவரினும், ஆராய்ந்து கொள்க; எ-று.

எனவே, கூறிய முறையான் வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், வேறு பட வருதல் சிறுபான்மையென்றுஞ் சொல்லியவாறும்.

வினையொடும் பெயரொடு மென்றது, அவை வேறுபொருள வென் றுணர்தற்குச் சார்பு கூறியவாறு.

எ - டு: 'சென்றீ பெரும நிற்றகைக்குநர் யாரோ' (அகம்-சசு.) எனவும், 'கலக்கொண்டேன் கள்ளென்கோ காழ்கொற்றன் குடென்கோ' எனவும் ஓகா

ரம் ஈற்றசையாயும் எண்ணும் வந்தது. 'ஓர்கமா தோழியவர் தேர்மணிக் குரலே' (அகம்-உளக.) என மா முன்னிலை யசைச் சொல்லாயிற்று. 'அதுமற் கொண்கன் றேரே' என மன் அசைநிலை யாயிற்று. பிறவுமன்ன.

செய்யுளின்ப நோக்கி வினையொடும் பெயரொடு மென்றார். (சஎ)

இவ்வியலுக்குப் புறனடை

உகூசு. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்டனவன்றி யவை போல்வன பிற வரினும், அவற்றைக் கிளந்த சொல்லி னியல்பா னுணர்ந்து கொள்க; எ - று.

கிளந்தவற்றியலா னென்றது, ஆசிரியர் ஆணையானன்றிக் கிளந்தவற்றை யும் இன்னவென் றறிவது வழக்கினுட் சார்பும் இடமுங் குறிப்பும் பற்றி யன்றே; கிளவாதவற்றையும் அவ்வாறு சார்பும் இடமுங் குறிப்பும்பற்றி இஃதசைநிலை இஃதிசைநிறை இது குறிப்பால் இன்னபொரு ளுணர்த்தும் என் றுணர்ந்துகொள்க வென்றவாறு.

எ - டு: 'சிறிது தவிர்ந் தீக மாளநின் பரிசிலரும்மோர்' எனவும், சொல் லென் றெய்ய நின்னொடு பெயர்ந்தே' எனவும், 'அறிவார் யாரஃ திறுவுழி யிறுகென' எனவும், 'பணியுமா மென்றும் பெருமை' (குறள்-கஎஅ.) எனவும், 'ஈங்கா குநவா லென்றிசின் யானே' (நற்றிணை-ருரு.) எனவும், மாள, தெய்ய, என, ஆம், ஆல் என்பனவும் அசைநிலையாய வந்தன. 'குன்றுதொ றாடலு நின்றதன் பண்பே' (திருமுருகா-உகள.) எனத் தொறுவென்பது தான் சார்ந்த மொழிப்பொருட்குப் பன்மையும் இடமாதலு முணர்த்தி நிற்கும். ஆனம், ஏனம், ஓனம் என்பன எழுத்துச்சாரியை. பிறவும் எடுத்தோதாத விடைச் சொலெல்லாம் இப்புறனடையாற் றழீஇக் கொள்க. (சஅ)

இடையியல் முற்றிற்று.

அ. உரியியல்

[உரிச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. பொது இலக்கணம்

உரிச்சொல்லின் இயல்பு

உகூஎ. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி
யொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி
னெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.

நிறுத்த முறையானே உரிச்சொல் லுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார்; அதனான் இவ்வோத்து உரியியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தமக்கியல் பில்லா விடைச்சொற்போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட் குரியவாய் வருதலின் உரிச்சொல்லாயிற் றென்பாரு முளர்.

இ - ள்: உரிச்சொல்லை விரித்துரைக்குமிடத்து, இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருண்மேற் றோன்றி, பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணுந் தம்முருபு தடுமாறி, ஒருசொற் பல பொருட் குரித்தாய் வரினும் பலசொல் ஒருபொருட் குரித்தாய் வரினும் கேட்பானாற் பயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றோடு சார்த்திப் பெயரும் வினையுமாகிய தத்தமக்குரிய நிலைக்களத்தின்கண் யாதானுமொரு சொல்லாயினும் வேறு வேறு பொருளுணர்த்தப் படும் என்றவாறு.

என்றது, இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாய்ப் பெயர் வினை போன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி ஒரு சொல் ஒரு பொருட் குரித்தாதலேயன்றி, ஒருசொற் பல பொருட்கும் பலசொல் ஒருபொருட்கும் உரியவாய் வருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈறுபற்றிப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப் பட்டவற்றோடு சார்த்தித் தம்மையெடுத்தோதியே அப்பொரு ளுணர்த்தப் படுமென்றும், உரிச்சொற்குப் பொதுவிலக்கணமும் அவற்றிற்குப் பொரு ளுணர்த்துமுறைமையு முணர்த்தியவாறு.

குறிப்பு மனத்தாற் குறித் துணரப்படுவது. பண்பு பொறியா னுணரப் படுங் குணம்.

கறுப்பு, தவவென்பன பெயர் வினைப்போலி. துவைத்தல், துவைக்கு மென்பன பெயர் வினைக்கு முதனிலையாயின. உறு முதலாயின மெய்

தடுமொருது வருமாதலின், பெயரினும் வினையினு மெய்தடுமாறி யென்றது பெரும்பான்மைபற்றியெனக் கொள்க.

அவை கூறியவாற்றாற் பொருட்குரியவாய் வருமாறு முன்னர்க் காணப் படும்.

மெய்தடுமாறலும், ஒருசொற் பலபொருட் குரிமையும், பலசொல் ஒரு பொருட்குரிமையும் உரிச்சொற்கு உண்மையான் ஓதினாரேனும், உரிச்சொற்கு இலக்கணமாவது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்குரியவாய் வருதலே யாம்.

ஒருசொல் ஒருபொருட்குரித்தாதல் இயல்பாகலாற் சொல்லாமையே முடியுமென்பது. (௧)

கீழ்வருவன இன்ன உரிச்சொல் என்பது

உ௯அ. **வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா**
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.

இ - ள்; வெளிப்பட்ட உரிச்சொல், கிளந்ததனாற் பயனின் மையிற் கிளக்கப்படா; வெளிப்பட வாரா உரிச்சொன்மேற் றுக் கிளந்தோதல், எ - று.

'பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி யெச்சொல்லாயினும் பொருள் வேறு கிளத்தல்' (சொல்-உ௯௭.) என்றதனால், பயிலாதவற்றைப் பயின்ற வற்றோடு சார்த்திப் பயின்றவற்றைப் பிறிதொன்றனோடு சார்த்தாது தம் மையே கிளந்தும் எல்லா வுரிச்சொல்லும் உணர்த்தப்படு மென்பதுபட்டு நின்றதனை விலக்கி, பயனின்மையாற் பயின்ற உரிச்சொற் கிளக்கப்படாது பயிலாத உரிச்சொல்லே கிளக்கப்படுமென, வரையறுத்தவாறு.

மேலவென்பது மேனவென நின்றது. (உ)

உ. சிறப்பிலக்கணம்

உரிச்சொற்களுள் 'உறு' 'தவ' 'நனி'

உ௯௯. **அவைதாம்**
உறுதவ நனியென வரூஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப.

வெளிப்படவாரா உரிச்சொல்லைக் கிளந்தோதி விரிக்கின்றார்.

அவைதாம் என்றது வெளிப்படவாரா உரிச்சொற்றாம் என்றவாறு. அதற்கு முடிபு 'அவைதாம், அம்மாமெம்மே மென்னுங் கிளவியும்' (சொல்-உ௧உ.) என்புழி உரைத்தாங் குரைக்க.

இ - ள்: 'உறுபுனற்றந்துல கூட்டி (நாலடி-௧அ௫.) என வும், 'ஈயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே' (புறம்-உ௩௫.) எனவும், 'வந்துநனி வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சே' (அகம்-௧௯.) எனவும், உறு, தவ, நனி யென்பன மிகுதியென்னுங் குறிப்புப்பொருளுணர்த் தும்; எ - று.

குறிப்புச்சொற் பரப்புடைமையான் முற்கூறினார். (௩)

'உரு' 'புரை'

ஈ00. உருவுட் காகும் புரையுயர் பாகும்.

இ - ள்: 'உருகெழு கடவுள்' எனவும், 'புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை' (நற்றிணை-க.) எனவும், உருவும் புரையும், உட்கும் உயர்பு முணர்த்தும்; எ - று. (ச)

'குரு' 'கெழு'

ஈ0க. குருவுங் கெழுவு நிறனா கும்மே.

இ - ள்: 'குருமணித் தாலி' 'செங்கேழ் மென்கொடி (அகம்-அ0.) எனக் குருவும் கெழுவும், நிறமென்னும் பண்புணர்த்தும்; எ - று. (ரு)

'செல்லல்' 'இன்னல்'

ஈ0உ. செல்ல லின்ன லின்னா மையே.

இ - ள்: 'மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்' (அகம்-உஉ.) எனவும், 'வெயில்புறந் தரூஉ மின்னலியக்கத்து' (மலைபடு-ஈஎச.) எனவும், செல்லலும் இன்னலும்' இன்னாமையென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சா)

'மல்லல்' 'ஏ'

ஈ0ஈ. மல்லல் வளனே.

ஈ0ச. ஏபெற் றாகும்.

இ - ள்: 'மல்லன் மால்வரை' (அகம்-ருஉ.) எனவும், 'ஏகல் லடுக்கம்' (நற்றிணை-ககசா.) எனவும், மல்லலும் ஏவும், வளமும் பெற்றுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

பெற்று—பெருக்கம். ஈது அக்காலத்துப் பயின்றதுபோலும். இவையிரண்டு சூத்திரம். (எ) (அ)

'உகப்பு' 'உவப்பு'

ஈ0ரு. உகப்பே யுயர்த லுவப்பே யுவகை.

இ - ள்: 'விசும்புகந் தாடாது' எனவும், 'உவந்துவந் தார்வ நெஞ்சமோ டாய்நல னளைஇய' (அகம்-கரு.) எனவும், உகப்பும் உவப்பும், உயர்தலும் உவகையுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

'பசப்பு' 'பயப்பு'

ஈ0சா. பயப்பே பயனும்.

ஈ0எ. பசப்புநிற னாகும்.

இ - ள்: பயவாக் களரனையர் கல்லா தவர்' (குறள்-ச0சா.) எனவும், 'மையில் வாண்முகம் பசப்பூரும்மே' (கலி-எ.) எனவும், பயப்பும் பசப்பும், பயனும் நிற வேறுபாடுமாகிய குறிப்பும் பண்பு முணர்த்தும்; எ - று. (க0) (கக)

'இயைபு' 'இசைப்பு'

௩௦அ. இயைபே புணர்ச்சி

௩௦௯. இசைப்பிசை யாகும்.

இ - ள் : 'இயைந்தொழுகும்' எனவும், 'யாழிசையூப் புக்கும்' எனவும், இயைபும், இசைப்பும், புணர்ச்சிக் குறிப்பும் இசைப் பொருண்மையு முணர்த்தியவாறு. (கஉ) (க௩)

'அலமரல்' 'தெருமரல்'

௩௧௦. அலமர றெருமர லாயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இ - ள் : 'அலமர லாயம்' (ஐங்-௬௪.) எனவும், 'தெருமர லுள்ளமோ டன்னை துஞ்சாள்' எனவும், அலமரலும் தெருமரலும், சுழற்சியாகிய குறிப்புணர்த்தும் ; எ - று. (க௪)

'மழ' 'குழ'

௩௧௧. மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள.

இ - ள் : 'மழகளிறு' (புறம்-௩௮.) எனவும், 'குழக்கன்று' (புறம்-௧௦௩.) எனவும், மழவுங் குழவும், இளமைக் குறிப்புப் பொருளுணர்த்தும ; எ - று. (க௫)

'சீர்த்தி' 'மாலை'

௩௧௨. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

௩௧௩. மாலை யியல்பே.

இ - ள் : 'வயக்கல்சால் சீர்த்தி' எனவும், 'இரவரன் மாலை யனே' (குறிஞ்சிப்-உ௩உ.) எனவும், சீர்த்தியும் மாலையும், பெரும் புகழும் இயல்புமாகிய குறிப்புணர்த்தும் ; எ - று. (க௬) (கஎ)

'கூர்ப்பு' 'கழிவு'

௩௧௪. கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.

இ - ள் : 'துனிகூ ரெவ்வமொடு' (சிறுபாண்-௩௯.) எனவும், கழிகண் ணோட்டம் எனவும் 'கூர்ப்பும்' 'கழிவும', ஒன்றனது சிறத்தலாகிய குறிப்பை யுணர்த்தும் என்றவாறு. உள்ள தென்றது முன் சிறவாதுள்ள தென்றவாறு. (க௮)

'கதழ்வு' 'துனைவு'

௩௧௫. கதழ்வுந் துனைவும் விரைவின் பொருள.

இ - ள் : 'கதழ்பரி நெடுந்தேர்' (நற்றிணை-உஉ௩.) எனவும், 'துனைபரி நிவக்கும் புள்ளின் மான' எனவும், கதழ்வும் துனைவும், விரைவாகிய குறிப்புணர்த்தும் ; எ - று. (க௯)

'அதிர்வு' 'விதிர்ப்பு'

௩௧௬. அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.

இ - ள் : 'அதிர வருவதோர் நோய்' (குறள்-௪உ௯.) எனவும், 'விதிர்ப்புற வறியா வேமக் காப்பினை' (புறம்-உ௦.)

எனவும் அதிர்வும் விதிர்ப்பும், நடுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

அதிழ்வென்று பாடமோதி, 'அதிழ்கண முரசம்' என்றுதாரணங் காட்டுவாருமுளர். (உ0)

'வார்தல்' 'போகல்' 'ஒழுகல்'

௩கஎ. வார்தல் போகல் லொழுகன் மூன்று
நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

இ - ள்: 'வார்ந்திலங்கும் வை யெயிற்று' (குறு-கச.) 'வார் கையிற் றொழுகை' (அகம்-கஎ௩.) எனவும், 'போகு கொடி மருங் 'குல்' 'வெள்வேல் விடத்தேரொடு காருடைபோகி' (பதிற்-க௩.) எனவும் 'ஒழுகுகொடி மருங்குல்' 'மால்வரையொழுகிய வாழை' (சிறுபாண்-உக.) எனவும், வார்தல், போகல், ஒழுகல் என்னு மூன்றுசொல்லும், நேர்மையும் நெடுமையுமாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (உக)

'தீர்தல்' 'தீர்த்தல்'

௩கஅ. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இ - ள்: தீர்தலுந் தீர்த்தலு மென்னு மிரண்டும் விடுதலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

உ - ம்: 'துணையிற் றீர்ந்த கடுங்கண் யானை' (நற்றிணை-க0அ.) என வரும்.

தீர்த்தல் விடுதற்பொருண்மைக்கண் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. தீர்த்த லென்பது செய்வித்தலை யுணர்த்திநின்ற நிலைமையெனின்:—செய்வித்தலை யுணர்த்து நிலைமை வேறாதின், 'இயைபே புணர்ச்சி' (உரியியல்-கஉ.) என்புழியும் இயைப்பென வேறோதல்வேண்டும்; அதனாற் றீர்த்தலுஞ் செய்தலை யுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல் லெனவே படுமென்பது.

விடற்பொருட்டாகு மென்பதனை இரண்டனோடுங் கூட்டுக. பன்மை யொருமை மயக்க மெனினு மமையும். (உஉ)

'கெடவரல்' 'பண்ணை'

௩கக. கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்டும் விளையாட்டு.

இ - ள்: 'கெடவர லாயமொடு' எனவும், 'பண்ணைத் தோன் றிய வெண்ணான்கு பொருளும்' (பொருள், மெய்ப்பாட்டியல்-க.) எனவும், கெடவரலும் பண்ணையும், விளையாட்டாகிய குறிப் புணர்த்தும்; எ - று. (உ௩)

'தட' 'கய' 'நளி'

௩உ0. தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை.

இ - ள்: 'வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் குட்டுவன்' (புறம்-௩கச.) 'கயவாய்ப் பெருங்கை யானை' (அகம்-ககஅ.) 'நளிமலை

நாடன்' (புறம்-கே௦.) எனத் தடவும் கயவும் நளியும், பெருமை யாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (உச)

'தட' 'கய' 'நளி' என்பவற்றிற்கு, மேலும் பொருள்

௩உக. அவற்றுள்
தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

௩உஉ. கயவென் கிளவி மென்மையு மாகும்.

௩உ௩. நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்.

இ - ள்: 'தடமருப்பெருமை' (நற்-கஉ௰.) 'கயந்தலை மடப்பிடி (நற்-க௩எ.) 'நளியிருள்' * எனத் தடவென்கிளவி முதலாயின, பெருமையேயன்றிக் கோட்டமும் மென்மையுமாகிய பண்பும் செறிவாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று (உ௫) (உ௬) (உஎ)

'பழுது' 'சாயல்' 'முழுது'

௩உச. பழுதுபய மின்றே.

௩உ௫. சாயன் மென்மை.

௩உ௬. முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.

இ - ள்: 'பழுதுகழி வாழ்நாள்' 'சாயன் மார்பு' (பதிற்-க௬.) 'மண்முழுதாண்ட' எனப் பழுது முதலாயின, பயமின்மையாகிய குறிப்பும் மென்மையாகிய பண்பும் எஞ்சாமையாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று. (உஅ) (உகூ) (௩௦)

'வம்பு' 'மாதர்' 'நம்பு' 'மே'

௩உஎ. வம்புநிலை யின்மை.

௩உஅ. மாதர் காதல்.

௩உகூ. நம்பு மேவு நசையா கும்மே.

இ - ள்: 'வம்புமாரி'; (குறுந்-௬௬.) 'மாதர் நோக்கு' 'நயந்து நாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி' (அகம்-ககஅ.) 'பேரிசை நவிரமேஎ வுறையுங், காரிகை யுண்டி; (மலைபடு-அஉ.) என வம்பும் மாதரும், நிலையின்மையுங் காதலுமாகிய குறிப்புணர்த்தும். நம்பும் மேவும் நசையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; மேவு - நசையாக. எ - று. (௩க) (௩உ) (௩௩)

'ஓய்தல்' 'ஆய்தல்' 'நிழத்தல்' 'சாஅ'

௩௩௦. ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ
யாவயி னான்கு முள்ளத னுணுக்கம்.

இ - ள்: 'வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய் களிறு' (கலி - எ.) 'பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானா மைந்தினை' (கலி-௬௬.)

* 'சிலபுவல வேற்றுத தலைக்கை தரநது, நளிநதனை வருதல' (பதிற்று-௫௨.) எனவும் பாடம்.

'நிழத்த யானை மேய்புலம் படர' (மது-நூ௩.) 'கயலற லெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்' (நெடுநல்-கஅ.) என ஓய்தல் முதலாயின நுணுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும் என்றவாறு. ஆய்ந்த தானை—பொங்குதல் விசித்தலானுணுகிய தானை. * உள்ள தென்றது முன்னுணுகாதுள்ள எ - று. (௩௪)

'புலம்பு' 'துவன்று' 'முரஞ்சல்' 'வெம்மை'

௩௩௧. புலம்பே தனிமை.

௩௩௨. துவன்று நிறை வாகும்.

௩௩௩. முரஞ்சன் முதிர்வே.

௩௩௪. வெம்மை வேண்டல்.

இ - ள்: 'புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி' (அகம்-எ.) எனவும், ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்' (நற்-௧௭௦.) எனவும், 'சூன்முரஞ் செழிலி' எனவும், 'வெங்காமம்' (அகம்-௧௫.) எனவும், புலம்பு முதலாயின, தனிமையும் நிறைவும் முதிர்வுமாகிய குறிப்பும் விரும்புதலாகிய பண்புமுணர்த்தும்; எ - று.

(௩௫) (௩௬) (௩௭) (௩௮)

'பொற்பு' 'வறிது' 'ஏற்றம்'

௩௩௫. பொற்பே பொலிவு.

௩௩௬. வறிதுசிறி தாகும்.

௩௩௭. ஏற்ற நினைவுந் துணிவு மாகும்.

இ - ள்: 'பெருவரை யடுக்கம் பொற்ப' (நற்-௩௪.) எனவும், 'வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய' (பதிற்-உ௪-) எனவும், 'கானலஞ்சேர்ப்பன் கொடுமை யேற்றி' (குறுங்-௧௪௫.) 'எற்றேற்ற மில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன்' எனவும், பொற்பு முதலாயின, முறையானே பொலிவும், சிறிதென்பதூஉம்' நினைவும் துணிவுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௩௯) (௪௦) (௪௧)

'பிணை' 'பேண்'

௩௩௮. பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

இ - ள்: 'அரும்பிணை யகற்றி வேட்ட ஞாட்பினும்' எனவும், 'அமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருத்தியும்' (புறம்-௯௯.) எனவும், பிணையும் பேணும், பெட்பின் பொருளாகிய புறந்தருதலென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

பெட்பின் பொருள வென்றதனால், பெட்பின் பொருளாகிய விரும்புதலுணர்த்தலுங் கொள்க. அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௪௨)

* 'வீயதலானுணுகியதானை' எனவும பாடம்.

'பணை'

௩௩௯. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.

இ - ள் . பணைத்துவீழ் பகழி' எனப் பணை யென்பது பிழைத்த லாகிய குறிப்புணர்த்தும்; அதுவே யன்றி 'வேய்மருள் பணைத் தோள்' (அகம்-க.) எனப் பெருப்பாகிய குறிப்பு முணர்த்தும், எ - று.

பெருமையாகிய பண்புணர்த்தாது பெருத்தலாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பார் பெருப்பென்றார். (௪௩)

'படர்'

௩௪௦. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.

இ - ள்: 'வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி' (புறம்-௪எ.) 'கறவை கன்றுவயிற் படர' (குறுந்-க0அ.) எனப் படரென்பது உள்ளுதலுஞ் செலவுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

'பையுள்' 'சிறுமை'

௩௪க. பையுளுஞ் சிறுமையு நோயின் பொருள.

இ - ள்: 'பையுண் மாலை' (குறு-கசூரு.) எனவும், 'சிறுமை யுறுப செய்பறி யலரே' எனவும், பையுளுஞ்சிறுமையும், நோயா கிய குறிப்புணர்த்தும்' எ - று. (௪௫)

'எய்யாமை'

௩௪௨. எய்யா மையே யறியா மையே.

இ - ள்; 'எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி' (குறுஞ்சிப்-அ.) என எய்யாமை அறிவின்மையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

அறிதற் பொருட்டாய் எய்தலென்றானும் எய்த்தலென்றானும் சான் றோர் செய்யுட்கண் வாராமையின், எய்யாமை எதிர்மறையன்மை யறிக. (௪௬)

'நன்று'

௩௪௩. நன்றுபெரி தாகும்.

இ - ள்: 'நன்று, மரிதுதுற் றனையாற் பெரும' (அகம்-க0.) என நன்றென்பது பெரிதெனனுங் குறிப்புணர்த்தும் எ - று.

பெருமை யென்னாது பெரிதென்றதனான் நன்றென்பது வினையெச்ச மாதல் கொள்க. (௪எ)

'தா'

௩௪௪. தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்.

இ - ள்: 'தாவி னன்பொன் றைஇய பாவை' (அகம்-உகஉ.) எனவும், 'கருங்கட்டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென; (குறு-சூக.) எனவும், தாவென்பது வலியும் வருத்தமுமாகிய குறிப்புணர்த் தும்' எ - று. (௪அ)

'தெவு' 'தெவ்வு'

நசரு. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

நசசு. தெவ்வுப்பகை யாகும்.

இ - ள்: 'நீர்த் தெவுநிறைத் தொழுவர்' (மது-அசு.) எனவும், 'தெவ்வுப் புலம்' எனவும், தெவுந் தெவ்வும், முறையானே கொள்ளுதலும் பகையுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சகூ)(ருo)

'விறப்பு' 'உறப்பு' 'வெறுப்பு'

நசஎ. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இ - ள்: 'விறந்த காப்போ டுண்ணின்று வலியுறுத்தும்' எனவும், 'உறந்த விஞ்சி' எனவும், 'வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' (புறம்-ருந.) எனவும், விறப்பு முதலாயின செறிவென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (ருக)

'விறப்பு' என்பதற்கு, மேலும் ஒரு பொருள்

நசஅ. அவற்றுள்
விறப்பே வெரூஉப் பொருட்டு மாகும்.

இ - ள்: 'அவலெறி யுலக்கைப் பாடுவிறந் தயல' (பெரும்பாண்-உஉசு.) என விறப்பென்பது செறிவே யன்றி வெருவுதற் குறிப்புமுணர்த்தும்; எ - று. (ருஉ)

'கம்பலை' 'சும்மை' 'கலி' 'அழுங்கல்'

நசகூ. கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க
லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள.

இ - ள்: 'கம்பலை மூதூர்' (புறம்-ருச.) எனவும், 'ஒரு பெருஞ் சும்மையொடு' எனவும், 'கலிகொளாய மலிபுதொகு பெடுத்த' (அகம்-கக.) எனவும், 'உயவுபுணர்ந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே' (நற்-உoந.) எனவும், கமபலை முதலாகிய நான்கும் அரவமாகிய இசைப்பொருண்மை யுணர்த்தும்; எ - று. (ருந)

'அழுங்கல்' என்பதற்கு, மேலும் இருபொருள்

நருo. அவற்றுள்
அழுங்க லிரக்கமுங் கேடு மாகும்.

இ - ள்: பழங்க ணோட்டமு நலிய வழுங்கின னல்லனோ' (அகம்-சுசு.) எனவும், 'குணனழுங்கக் குற்ற முழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்கு' (நாலடி-நருந.) எனவும், அழுங்கல், அரவமே யன்றி இரக்கமுங் கேடுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று, (ருச)

'கழுமு'

௩௫க. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

இ - ள்: 'கழுமிய ஞாட்பு' (களவழி-கக.) எனக்கழுமென் பது மயக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ-று. (௫௫)

'செழுமை'

௩௫உ. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.

இ - ள்: 'செழும்பல் குன்றம்' எனவும், 'செழுந்தடி தின்ற செந்நாய்' எனவும், செழுமை, வளனுங் கொழுப்புமாகிய பண் புணர்த்தும்; எ - று. (௫௬)

'விழுமம்'

௩௫௩. விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்.

இ - ள்: 'விழுமியோர் காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு' (நாலடி-க௫௬) எனவும், 'வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து' (புறம்-உ௭.) எனவும், நின்னுறு விழுமங் களைந்தோன். (அகம்-க௭௰.) எனவும், விழுமம் முறையானே சீர்மையுஞ் சிறப் பும் இடும்பையுமாகிய குறிப்புணர்த்தும் எ - று. (௫௭)

'கருவி' 'கமம்'

௩௫௪. கருவி தொகுதி.

௩௫௫. கமநிறைந் தியலும்.

இ - ள்: 'கருவி வானம், (புறம்-க௫௬.) எனவும், கமஞ்சூன் மாமழை' (அகம்-௪௩.) (குறுந்-க௫அ.) எனவும, கருவியுங் கமமும், தொகுதியும் நிறைவுமாகிய குறிப்புணர்த்தும் என்ற வாறு. 'கருவிவானம்' என்புழிக் கருவி மின்னு முழக்கு முதலாய வற்றது தொகுதி. (௫அ) (௫௬)

'அரி' 'கவவு'

௩௫௬. அரியே யைம்மை.

௩௫௭. கவவகத் திடுமே.

இ - ள்; 'அரிமயிர்த் திரண் முன்கை' (புறம்-கக.) எனவும், 'கழூஉவிளங்காரங் கவைஇய மார்பே' (புறம்-௩௬.) எனவும், அரி யுங் கவவும், ஐம்மையும் அகத்திடு மாகிய குறிபபுணர்த்தும்; எ - று. (௬௦) (௬க)

'துவைத்தல்' 'சிலேத்தல்' 'இயம்பல்' 'இரங்கல்'

௩௫அ. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலு மியம்பலு மிரங்கலு
மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனார் புலவர்.

இ - ள்: 'வரிவளை துவைப்ப' எனவும், 'ஆமா நல்லேறு சிலைப்ப' (முருகு-௩க௫.) எனவும்,

'கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப,' (புறம்-௩௬.)

எனவும், 'எறிர ஙகிருளிடை' (கலி-௪௬.) எனவும், துவைத்தன் முதலாயின இசைப்பொரு ளுணர்த்தும் என்றவாறு. (௬உ)

'இரங்கல்' என்பதற்கு, மேலும் ஒருபொருள்

௩௫௯. அவற்றுள்
இரங்கல் கழிந்த பொருட்டு மாகும்.

இ - ள்: 'செய்திரங்காவினை' (புறம்-௧௦.) என இரங்கல், இசையே யன்றிப் பொருளது கழிவாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று.

கழிந்த பொருள்பற்றி வரும கவலையைக் கழிந்த பொருளென்றார். (௬௩)

'இலம்பாடு' 'ஒற்கம்'

௩௬௦. இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை.

இ - ள்: 'இலம்படு புலவரேற்றகை நிறைய'(மலைபடு-௫௭௬.) எனவும், 'ஒக்கலொற்கஞ் சொலிய' (புறம்-௩உ௭.) எனவும், இலம்பாடும் ஒற்கமும் வறுமையாகிய குறிபபுணர்த்தும்; எ-று.

இலமென்னு முரிச்சொல், பெருமபான்மையும் பாடென்னுந் தொழில் பற்றி யல்லது வாராமையின் இலமபாடென்றார. (௬௪)

'ஞெமிர்தல்' 'பாய்தல்'

௩௬௧. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள.

இ - ள்: 'தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து' (நெடு நல்-௯௰.) எனவும், 'பாய்புனல்' எனவும், ஞெமிர்தலும் பாய்தலும், பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௬௫)

'கவர்வு' 'சேர்' 'வியல்'

௩௬௨. கவர்வுவிருப் பாகும்.

௩௬௩. சேரே திரட்சி.

௩௬௪. வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே.

இ - ள்: 'கவர்நடைப் புரவி' (அகம்-௧௩௦.) எனவும், 'சேர்ந்து செறி குறங்கு' (நற்றிணை-௧௭௦.) எனவும், 'வியலுலகம்' எனவும், கவர்வு முதலாயின முறையானே விருப்புந் திரட்சியும் அகலமுமாகிய குறிபபுணர்த்தும்; எ - று. (௬௬) (௬௭) (௬௮)

'பேம்', 'நாம்' 'உரும்'

௩௬௫. பேநா முருமென வரூஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள.

இ - ள்: 'மன்ற மராஅத்த பேமுதிர் கடவுள்' (குறுந்-௮௭.) எனவும், 'நாநல்லார்' எனவும், 'உருமில் சுற்றம்' (பெரும்பாண்-

சசள.) எனவும், பே முதலாகிய மூன்றும் அச்சமாகிய குறிப் புணர்த்தும்; எ - று. (சகூ)

'வய' 'வான்' 'துயவு'

௩கூகூ. வயவலி யாகும்.

௩கூஎ. வாளொளி யாகும்.

௩கூஅ. துயவென் கிளவி யறிவின் றிரிபே.

இ - ள்: 'துன்னருந் துப்பின் வயமான்' (புறம்-சச.) எனவும், 'வாண்முகம்' (புறம்-கூ.) எனவும், 'துயவுற்றேம் யாமாக' எனவும், வயமுதலாயின, வலியும் அறிவு வேறுபடுதலுமாகிய குறிப்பும் ஒளியாகிய பண்புமுணர்த்தும்; எ-று. (எ௦)(எக)(எஉ)

'உயா' 'உசா' 'வயா'

௩கூகூ. உயாவே யுயங்கல்.

௩எ௦. உசாவே சூழ்ச்சி.

௩எக. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

இ - ள்: 'பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை' (அகம்-கக.) எனவும், 'உசாத்துணை' (குறு-உ௰எ.) எனவும், 'வயவுறு மகளிர்' (புறம்-உ௰.) எனவும், உயா முதலாயின, முறை யானே உயங்கலுஞ் சூழ்ச்சியும் வேட்கைப் பெருக்கமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (எ௩) (எச) (எரு)

'கறுப்பு' 'சிவப்பு'

௩எஉ. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

இ - ள்: 'நிற்கறுப்பதோ ரருங்கடி முனையள்' எனவும், 'நீ சிவந் திறுத்த நீரழி பாக்கம்' (பதிற்-க௩.) எனவும், கறுப்புஞ் சிவப்பும், வெகுளியாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

கறுமை செம்மையென்னுது கறுப்புச சிவப்பென்றதனுன், தொழிற் பட்டுழியல்லது அவை வெகுளி யுணர்த்தாமை கொள்க. (எசு

அவற்றிற்கு, மேலும் ஒரு பொருள்

௩எ௩. நிறத்துரு வுணர்த்தற்கு முரிய வென்ப.

இ - ள்: 'கறுத்த காயா' 'சிவந்த காந்தள்' (பதிற்-கரு.) என அவை வெகுளியேயன்றி நிறவேறுபாடுணர்த்தற்கு முரிய; எ-று.

இவை வெளிப்படு சொல்லாயினும், கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள வென்றதனுல், கறுங்கண், செவ்வாய் எனப் பண்பாயவழி யல்லது தொழிலாயவழி நிறவேறுபா டுணர்த்தா வென்பது படுதலின், அதனைப் பாதுகாத்தவாறு. (எஎ)

'நொசிவு' 'நுழைவு' 'நுணங்கு'

௩௭௪. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு நுண்மை.

இ - ள்: 'நொசிமட மருங்குல்' (கலி-௬௰.) எனவும், 'நுழை நூற் கலிங்கம்' (மலைபடு-௫௬௧.) எனவும், 'நுணங்குதுகி னுடக் கம்போல' (நற்றி-௧௫.) எனவும், நொசிவு முதலாயின, நுண்மை யாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (எஅ)

'புனிறு'

௩௭௫. புனிறென் கிளவியீன் றணிமைப் பொருட்டே.

இ - ள்: 'புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி' (அகம்-௫௬.) எனப் புனி றென்பது ஈன்றணிமையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (எகூ)

'நனவு'

௩௭௬. நனவே களனு மகலமுஞ் செய்யும்.

இ - ள்: 'நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்று நாடன்' (அகம்-அ௨.) எனவும், 'நனந்தலையுலகம்' (பதிற்-௬௩.) எனவும், நனவு, களனும் அகலமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அ0)

'மத'

௩௭௭. மதவே மடனும் வலியு மாகும்.

இ - ள்: 'பதவு மேய்ந்த மதவுநடை நல்லான்' (அகம்-௧௪.) எனவும், 'கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு' (அகம்-௩௬) எனவும், மதவென்பது மடனும் வலியுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அக)

அதற்கு, மேலும் இரு பொருள்

௩௭அ. மிகுதியும் வனப்பு மாகலு முரித்தே.

இ - ள்: 'மதவிடை' எனவும், 'மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே' (அகம்-௧௩0.) எனவும், மடனும் வலியுமே யன்றி மிகு தியும் வனப்புமாகிய குறிப்புஞ் சிறுபான்மை யுணர்த்தும் என்ற வாறு. மதவிடை யென்புழி மிகுதி, உள்ள மிகுதி. (அ௨)

'யாணர்'

௩௭௯. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

இ - ள்: 'மீனொடு பெயரும் யாண ரூர' (நற் - உ௧0.) என யாணரென்பது வாரி புதிதாகப் படுதலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அ௩)

'அமர்தல்' 'யாணர்'

௩அ0. அமர்தன் மேவல்.

௩அக. யாணுக் கவினும்.

இ - ள் : 'அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையும்' (குறள்-அச.) எனவும், 'யாணது பசலை, (நற்றிணை-௫0.) எனவும், அமர்தலும் யாணும், முறையானே மேவுதலுங் கவினுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அச) (அ௫)

'பரவு' 'பழிச்சு'

௩அ௨. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

இ - ள் : 'நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளு மிலவே' (புறம்-௩௩௫.) எனவும், 'கைதொழூஉப் பழிச்சி' (மது-௬௬௪.) எனவும், பரவும் பழிச்சும், வழுத்துதலாகிய குறிப்புணர்த்தும் ; எ - று. (அ௬)

'கடி' என்னுஞ் சொல்

௩அ௩. கடியென் கிளவி
வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை
விரைவே விளக்க மிகுதி சிறப்பே
யச்ச முன்றேற் றுயீ ரைந்து
மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இ - ள் : கடியென்னு முரிச்சொல் வரைவு முதலாகிய பத்துக்குறிப்பு புணர்த்தும் ; எ - று.

எ - டு : 'கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு' (குறள்-௬௫அ.) என வரைவும், 'கடிநுனைப் பகழி' எனக் கூர்மையும், 'கடிகா' (களவழி-உக.) எனக் காப்பும், 'கடிமலர்' எனப் புதுமையும், 'கடுமான்' (அகம்-க௩௪.) என விரைவும், 'கடும்பகல்' (அகம்-க௪அ.) என விளக்கமும், 'கடுங்கா லொற்றலின்' (பதிற் உ௫.) என மிகுதியும், 'கடுநட்பு' எனச் சிறப்பும், 'கடியையா னெடுந் தகை செருவத் தானே' என அச்சமும், 'கொடுஞ்சுழிப் புகார்த்தெய்வ நோக்கிக் கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே' (அகம்-கக0.) என முன்றேற்றும் உணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

முன்றேற்று-புறத்தின்றித் தெய்வமுதலாயினவற்றின் முன்னின்று தெளித்தல். (அஎ)

அதற்கு, மேலும் இரு பொருள்

௩அ௪. ஐயமுங் கரிப்பு மாகலு முரித்தே.

இ - ள் : 'கடுத்தன ளல்லளோ வன்னை' எனவும், 'கடி மிளகு தின்ற கல்லா மந்தி' எனவும், கடியென்கிளவி மேற்கூறப்பட்ட பொருளேயன்றிச் சிறுபான்மை ஐயமாகிய குறிப்புங் கரிப்பாகிய பண்பு முணர்த்துதற்கு முரித்து எ - று. (அஅ)

'ஐ' 'முனைவு' 'வை' 'எறுழ்'

௩அ௫. ஐவியப் பாகும்.

௩அ௬. முனைவுமுனி வாகும்.

௩அ௭. வையே கூர்மை.

௩அ௮. எறுழ்வலி யாகும்.

இ - ள்: 'ஐதே காமம் யானே' (நற்றிணை-கசந.) எனவும் 'சேற்றுநில முனைஇய செங்கட் காரான்' (அகம்-சசா.) எனவும், 'வைநுனைப் பகழி' (முல்லை-எந.) எனவும், 'போரெறுழ்த்திணி தோள்' (பெரும்பாண்-சூந.) எனவும், ஐ முதலாயின முறை யானே வியப்பும் முனிவுங் கூர்மையும் வலியுமாகிய குறிப்புணர்த் தும்; எ - று. (அகூ) (கூ௦) (கூக) (கூஉ)

௩. சொல்லும் பொருளும்

உரிச்சொற் பொருள் மரபை ஒத்தது

௩அ௯. மெய்பெறக் கிளந்த வுரிச்சொல் லெல்லா
முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி
யொத்த மொழியாற் புணர்த்தன ருணர்த்த
றத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே.

இ - ள்: இச்சொல் இப்பொருட்குரித்தெனமேற்கூறப் பட்ட உரிச்சொ லெல்லாவற்றையும், அவற்று முன்னும் பின்னும் வருமொழிகளை ஆராய்ந்து, அம்மொழிகளுட் டக்க மொழியாலே ஒருபொரு ளுணர்த்துக; இவ்வாறுணர்த்தவே, வரலாற்றுமுறை மையாற் றத்தமக்குரித்தாய பொருள் விளங்கும்; எ - று.

இஃது என் சொல்லியவாறோ வெனின்:—

'உறுதவ நனியென வரூஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப' (சொல்-உகக)

எனவும்,

'செல்லல் வின்ன லின்னா மையே' (சொல்-௩௰உ.)

எனவும், ஓதியவழி, அவை வழக்கிடைப் பயின்ற சொல்லன்மையான், இவை மிகுதியும் இன்னாமையு முணர்த்துமென்று ஆசிரியராணையாற் சொல்வதல்லது வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்துமெனப்படாவோ வென்று ஐயுறுவார்க்கு, 'உறுகால்' (நற்-௩எ.) 'தவப்பல' (புறம்-உ௩௫.) 'நனி சேய்த்து' (ஐங்குறு-சச௩.) எனவும், 'மண்ணுநகமழ் வியன்மார்பணங்கிய செல்லல்' (அகம்-உஉ) எனவும், முன்னும் பின்னும் வருஞ்சொன் னோடி அவற்றுள் இச் சொல்லோடு இவ்வுரிச்சொல் இயையுமென்று கடைப்பிடிக்கத், தாம் புணர்த்த சொற்கேற்ற பொருள் விளங்குதலின், உரிச்சொல்லும் வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்து மென்பது பெறப்படுமென ஐய மகற்றியவாறெனக் கொள்க. வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்தாவாயின், குழூவின் வந்த குறிநிலைவழக்குப்போல இயற்கைச் சொல்லெனப்படா வென்பது. (கூ௩

கூறிய சொற்கள் பிறபொருளும் உணர்த்தல்

**ங௲௦. கூறிய கிளவிப் பொருணிலை யல்ல
வேறுபிற தோன்றினு மவற்றொடுங் கொளலே.**

இ - ள்: முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடியவழி, உரிச்சொற்குக் கூறப்பட்ட பொருளேயன்றிப் பிற பொருடோன்றுமாயினும், கூறப்பட்டவற்றோடு அவற்றையுங் கொள்க; எ - று.

'கடிநாறும் பூந்துணர்' என்றவழிக் கடியென்பது முன்னும் பின்னும் வருபவை நாட, வரைவு முதலாயின பொருட்கேலாது மணப் பொருட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (கஅ)

சொற்களால் கருத்துணர்தலின் நிலை

ங௲க. பொருட்குப்பொரு டெரியி னதுவரம் பின்றே.

பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்திப் பொருளுணர்த்துங்காற் படு முறைமை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: ஒரு சொல்லை ஒரு சொல்லாற் பொருளுணர்த்தியவழி அப்பொருளுணர்த்த வந்த சொற்கும் பொருள் யாதெனப் பொருட்குப் பொருடெரியுமாயின், மேல் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் ஈதொத்தலின், அவ்வினா இறைவரம்பின்றி யோடும்; அதனாற் பொருட்குப் பொருடெரியற்க; எ - று.

ஒரு சொற்குப் பொருளுரைப்பது பிறிதோர் சொல்லானன்றே; அச்சொற்பொருளும் அறியாதானை உணர்த்துமா றென்னையெனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். (கக)

அதனை உணர்த்தும் ஆற்றல்

ங௲௨. பொருட்குத்திரி பில்லை யுணர்த்த வல்லின்.

இ - ள்: 'உறுகால்' (நற்-ஙஎ.) என்புழி உறுவென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய மிகுதி யென்பதன் பொருளும் அறியாத மடவோனாயின், அவ்வாறு ஒருபொருட்கிளவி கொணர்ந் துணர்த்தலுறாது, கடுங்காலது வலி கண்டாய், ஈண்டு உறுவென்பதற்குப் பொருளென்று தொடர்மொழி கூறியானும், கடுங்காலுள்வழிக் காட்டியானும், அம் மாணாக்க னுணரும் வாயிலறிந்து உணர்த்தல் வல்லனாயின் அப்பொரு டிரிபு படாமல் அவனுணரும் என்றவாறு. அவற்றானு முணர்தலாற்றாதானை உணர்த்துமா றென்னையெனின்:— அதற்கன்றே வருஞ்சூத்திர மெழுந்த தென்பது. (௨௦)

அதனை உணரும் ஆற்றல்

ங௲ங. உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே.

இ - ள்: வெளிப்படத் தொடர்மொழி கூறியானும் பொருளைக் காட்டியானும் உணர்த்தவும் உணராதானை உணர்த்தும் வாயி லில்லை; உணர்ச்சியது வாயில் உணர்வோர துணர்வை வலியாக வுடைத்தாகலான்; எ - று.

யாதானு மோராற்ரு னுணருந்தன்மை அவற்கில்லையாயின், அவனை யுணர்த்தற் பாலனல்ல னென்றவாறு. (கஎ)

சொற்களின் பொருள்கட்குக் காரணம் உண்டு

௩௯௪. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ரு.

இ - ள்: உறு தவ முதலாயின சொற்கு மிகுதி முதலாயின பொருளாதல் வரலாற்று முறைமையாற் கொள்வதல்லது, அவை அப் பொருளவாதற்குக் காரணம் விளங்கத் தோன்ரு; எ - று.

பொருளொடு சொற்கியைபு இயற்கை யாகலான் அவ்வியற்கையாகிய இயைபாற் சொற்பொரு ளுணர்த்து மென்ப ஒரு சாரார். ஒரு சாரார் பிற காரணத்தா னுணர்த்து மென்ப. அவற்றுண் மெய்ம்மையாகிய காரணம் ஆசிரியர்க்குப் புலனுவதல்லது நம்மனோர்க்குப் புலனுகாமையின், மொழிப்பொருட் காரண மில்லை யென்னுது விழிப்பத் தோன்ரு வென்ருர். அக்காரணம் பொதுவகையான் ஒன்ருயினுஞ் சொற்ருெறு முணமையிற் சிறப்பு வகையாற் பலவாம்; அதனுன் விழிப்பத்தோன்ரு வெனப் பன்மையாற் கூறினுர். உரிச்சொற்பற்றி யோதினுரேனும், வினைச்சொற்பொருட்கு மிஃ தொக்கும். (கஅ)

உரிச்சொற்களில் எழுத்துப் பிரிந்து இசைத்தல் இல்லை

௩௯௫. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இ - ள்: முதனிலையும் இறுதிநிலையுமாக எழுத்துக்கள் பிரிந்து வேறு வேறு பொருளுணர்த்தல் உரிச்சொல்லிடத் தியை புடைத்தன்று; எ - று.

இவணியல்பின்றெனவே, எழுத்துப் பிரிந்து பொருளுணர்த்தல் பிறுண்டு இயல்புடைத்தென்பதாம். அவையாவன, வினைசசொல்லும் ஒட்டுப் பெயருமாம். பிரிதலும் பிரியாமையும் பொருளுணர்த்துவனவற்றிற்கே யாகலின், கூறை கோட்படுதல் கடவுளர்க்கு எய்தாதவாறுபோல, இடைச் சொற்கு இவ்வாராய்ச்சி யெய்தாமை யறிக.

தவ நனியென்னுந் தொடர்க்கத்தன குறிப்பு வினையெசசம் போலப் பொருளுணர்த்தலின், அவைபோலப் பிரிக்கப்படுஞ்சொல்லோ வென்றை யுருமை ஐயமகற்றியவாறு. (கக)

ச. புறனடை

௩௯௬. அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொல் லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப் பிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனுர் புலவர்.

இ - ள்: அன்ன பிறவுங் கிளந்தவல்ல பன்முறையானும் பரந்தன வருஉ முரிச்சொல் லெல்லாம் என்பது, சொல்லப்பட்

டனவே யன்றி அவைபோல்வன பிறவும் பல வாற்றானும் பரந்து வரு முரிச்சொல்லெல்லாம் என்றவாறு. பொருட்குறைகூட்ட வியன்ற மருங்கினினைத்தென வறியும் வரம்பு தமக்கின்மையின் என்பது, பொருளோடு புணர்த்த இசை குறிப்புப் பண்புபற்றித் தாமியன்ற நிலத்து இத்துணையென வரையறுத்துணருமெல்லை தமக்கின்மையான் எஞ்சாமைக் கிளத்தலரிதாகலின் என்றவாறு. வழி நனி கடைப்பிடித் தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற்றியலாற் பாங்குறவுணர்தல் என்பது;

> ' இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
> பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி. (சொல்-உகள.)

எனவும், 'முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி' எனவுங் கூறிய நெறியைச் சோராமற் கடைப்பிடித்து 'எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்' (சொல்-உகள.) எனவும்,

> ' ஒத்த மொழியாற் புணர்த்தன ருணர்த்த
> றத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே' (சொல்-கஅக.)

எனவும், என்றாற் றரப்பட்ட பாதுகாவ லாணையிற் கிளந்தவற்றியல்பொடு மரீஇயவற்றை முறைப்பட வுணர்க என்றவாறு.

குறிப்புப்பொருண்மை பலவகைத்தாகலானும், பெயரினு வினையினு மெய்தடுமாறியுந் தடுமாறும் ஒருசொற் பலபொருட் குரித்தாயும் வருதலானும், ஈறுபற்றித் தொகுத்துணர்த்தற்கு அன்னவீறுடைய வன்மையானும், 'பன்முறையானும் பரந்தன வரூஉம்' என்றார்.

பொருளைச் சொல் இன்றியமையாமையின், அதனைக் குறையென்றார் ; ஒருவன் வினையும் பயனும் இன்றியமையாமையின், 'வினைக்குறை தீர்ந்தாரிற் றீர்ந்தின் றுலகு, (குறள்-கூகஉ.) 'பயக்குறை யில்லைதாம் வாழு நாளே' (புறம்-கஅஅ.) என்றாற்போல, பொருட்குறை கூட்ட வரம்பு தமக்கின் மையி னென இயையும்.

இருமை யென்பது கருமையும் பெருமையு மாகிய பண்புணர்த்தும். சேணென்பது சேய்மையாகிய குறிப்புணர்த்தும். தொன்மையென்பது பழமை யாகிய குறிப்புணர்த்தும். இவையெல்லாம் அன்ன பிறவுங் கிளந்தவல்ல வென்பதனாற்கொள்க. பிறவுமன்ன. (சOO)

உரியியல் முற்றிற்று.

௯. எச்சவியல்

௧. சொற்களின் வகை

நால்வகைச் சொற்கள்

**௩௯௭. இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல்லென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே[1].**

கிளவியாக்கமுதலாக உரியிய லிறுதியாகக் கிடந்த ஓத்துக்களுள் உணர்த்துதற் கிடமின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சி நின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனான் இவ் வோத்து எச்சவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

'கண்டீரென்றா' (சொல்-௪௨௫.) எனவும், 'செய்யா வென்னுமுன்னிலை வினைச்சொல்' (சொல்-௪௫௰) எனவும், 'உரிச்சொன் மருங்கினும்' (சொல்-௪௫௧.) எனவும், 'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி' (சொல்-௪௬௧.) எனவும், இவை முதலாகிய சூத்திரங்களா னுணர்த்தப்பட்ட அசைநிலையும் வினைச்சொல் லிலக்கணமும் வழுவமைதியும் அவ்வோத்துக்களு ளுணர்த்தாது ஈண்டுணர்த்திய தென்னையோ வெனின்:—அதற்குக் காரணம் அவ்வசூத்திர முறைக்கும்வழிச் சொல்லுதும்.

பலபொருட்டொகுதிக்கு ஒன்றனாற்பெயர் கொடுக்குங்கால் தலைமையும் பன்மையும்பற்றிக் கொடுப்பினல்லது பிறிதாறின்மையானும், தலைமையும் பன்மையும் எச்சத்திற்கின்மையானும், பத்துவகையெச்சம ஈண்டுணர்த்தலான் எச்சவியலாயிற்றென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.

---

1 செய்யுளீட்டச் சொல் நான்கு — தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்கள் இலக்கண முறையிற் போன்றே சொற்பிறப்பியல் முறையிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டன. முதலாவது தன்சொல் அயற்சொல் என்கிற முறையில் தென்சொல் வடசொல் என்ற பாகுபாடும், பின்பு தன் சொற்குள் செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என்கிற முறையில் நாட்டுச்சொல் திசைச்சொல் என்ற பாகுபாடும், பின்பு நாட்டுச்சொற்கள் இயல்பும் திரிவும்பற்றி இயற்சொல் திரிசொல் என்ற பாகுபாடும் தோன்ற, இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என நான்கமைந்தன.

ஆங்கிலத்தில் சொற்களை Primitives, dirivatives என இரண்டாய்ப் பகுப்பதாலும்; "திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாகலின் இயற்சொல்லாயிற்று" என்றும், "திரிசொல்லது திரிவாவது உறுப்புத் திரிதலும் முழுவதுந் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை, மஞ்ஞை என்பன உறுப்புத் திரிந்தன. விலங்கல், விண்டு என்பன முழுவதுந் திரிந்தன" என்றும் சேனாவரையரும் பிறரும் கூறுவதாலும், இயற்சொல்லையுந் திரிசொல்லையும் முறையே எளிசொல் அருஞ்சொல் என்று கொள்ளாமல், இயல்பான சொல் திரிக்கப்பட்ட சொல் என்று கொள்வதே பொருத்தமாம்.

தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய திராவிடமொழிகள் முற்காலத்தில் கொடுந்தமிழாயிருந்தமையின், அவற்றின் சொற்கள் திசைச் சொற்கள் எனப்பட்டன. இன்று அம் மொழிகள் ஆரியக்கலப்பால் வேறு மொழியாய் வழங்குகின்றமையின், வேறு மொழிச் சொற்களையெல்லாம் திசைச்சொல்லெனக் கூறுவது தவறாகும். முற்காலத்தில் திசைச் சொல்லாகக் காட்டப்பட்ட கொடுந்தமிழ்ச் சொற்களே இன்றுந் திசைச் சொல்லாகும்.

வடமொழி யொன்றே முற்காலத்தில் தமிழகத்து வழங்கிய அயன்மொழி. அதனால் அதன் சொல் அம்மொழிப் பெயராலேயே வடசொல்லெனப்பட்டது. அதுபோல இதுபோது தமிழில் வழங்கும் பிறமொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலச்சொல் போர்த்துக்கீசியச்சொல் என அவ்வம்மொழிப் பெயராலேயே அழைக்கப்படல் வேண்டும்.

செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றதிலக்கணமும், அவற்றாற் செய்யுள் செய்வுழிப் படும் விகாரமும், செய்யுட் பொருள்கோளும், எடுத்துக் கோடற்க ணுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : இயற்சொல்லும், திரி சொல்லும், திசைச்சொல் லும், வடசொல்லும் என அந்நான்கே செய்யுளீட்டுதற்குரிய சொல்லாவன ; எ - று.

இயற்சொல்லானுஞ் செய்யுட்சொல்லாகிய திரிசொல்லானுமேயன்றித் திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் இடைவிராய்ச் சான்றோர் செய்யுள் செய்யு மாறு கண்டு ஏனைப்பாடைச்சொல்லுஞ் செய்யுட்குரியவோவென் றையுற்றார் க்கு, இந்நான்கு சொல்லுமே செய்யுட் குரியன: பிறபாடைச்சொல் உரியவல்ல வென்று வரையறுத்தவாறு.

செய்யுள் செய்யலாவது ஒருபொருண்மேற் பலசொற் கொணர்ந்தீட்ட லாகலான், ஈட்டலென்றார்.

பெயர்வினையிடையுரி யென்பன இயற்சொற் பாகுபாடாகலான், இயற் சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானுஞ் செய்யுட்குரித்தாம். திரிசொற் பெயரா யல்லது வாரா. என்மனா ரென்பதனை வினைத்திரிசொல் என்பாருமுளர். அஃது 'என்றிசினோர்' 'பெறலருங்குரைத்து' (புறம்-டு.) என்பனபோலச் செய்யுண்முடிபு பெற்று நின்றதென்றலே பொருத்தமுடைத்து. தில்லென்னு மிடைச்சொல், தில்லவென்றானுந் தில்லையென்றானுந் திரிந்து நின்றவழி அவை வழக்கிற்குமுரியவாகலின், திரிசொல்லெனப்படாது. 'கடுங்கால்' என்புழிக் கடியென்னு முரிச்சொல், 'பெயரினும் வினையினு மெய்தடுமாறி' (சொல்-உகள.) என்பதனாற் பண்புப்பெயராய்ப் பெயரொடு தொக்கு வழக்கி னுட் பயின்று வருதலால், திரிசொல் லெனப்படாது. திசைச்சொல்லுள் ஏனைச் சொல்லுமுளவேனும், செய்யுட்குரித்தாய் வருவது பெயர்ச்சொல் லேயாம். வடசொல்லுள்ளும் பெயரல்லது செய்யுட் குரியவாய் வாரா. இவ் வாறுதல் சான்றோர்செய்யுள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. (க)

இயற்சொல்

நகஅ. **அவற்றுள்**
இயற்சொற் றாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இ - ள் : அந்நான்கனுள், இயற்சொல்லென்று சொல்லப்பட்ட சொற்றாம், செந்தமிழ்நிலத்து வழக்காதற்குப் பொருந்திக் கொடுந்தமிழ் நிலத்துந் தம்பொருள் வழுவாம லுணர்த்துஞ் சொல்லாம் ; எ - று.

அவையாவன நிலம், நீர், தீ, வளி, சோறு, கூழ், பால், தயிர், மக்கள், மா, தெங்கு, கமுகு என்னுந் தொடக்கத்தன.

செந்தமிழ்நிலமாவன வைகையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் றெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்,

திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாகலின் இயற்சொல்லாயிற்று. கொடுந்தமிழ் நிலத்திற்கும்[1] பொதுவாகலின் இயற்சொல்லாயிற் றெனினு மமையும். நீரென்பது ஆரியச்சிதைவாயினும் அப்பொருட்கு அதுவே சொல்லாய்ச் செந்தமிழ் நிலத்தும் கொடுந்தமிழ்நிலத்தும் வழங்கப்படுதலான் இயற்சொல்லாயிற்று. பிறவு மிவ்வாறு வருவன இயற்சொல்லாகக் கொள்க.

தா மென்பது கட்டுரைச்சுவைபட நின்றது. (௨)

திரிசொல்

௩௯௯. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியு
மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இ - ள்: ஒருபொருள் குறித்து வரும் பல சொல்லும் பலபொருள் குறித்து வரும் ஒருசொல்லுமென இருவகைப்படுந் திரிசொல்; எ - று.

வெற்பு, விலங்கல், விண்டு என்பன ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி. எகின மென்பது அன்னமும் கவரிமாவும் புளிமாவும் நாயு முணர்த்தலானும், உந்தி யென்பது யாழ்ப்பத்தலுறுப்பும் கொப்பூழும் தேர்த்தட்டும் கான்யாறு முணர்த்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல்.

திரிசொல்லது திரிவாவது உறுப்புத் திரிதலும் முழுவதுந் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை, மஞ்ஞை என்பன உறுப்புத் திரிந்தன. விலங்கல், விண்டு என்பன முழுவதுந் திரிந்தன. முழுவதுந் திரிந்தனவற்றைக் கட்டிய வழக்கென்பாரு முளர். அவை கட்டிய சொல்லாமாயிற் செய்யுள் வழக்காமா றில்லை; அதனான் அவையுந் திரிவெனல் வேண்டுமென்பது.

---

1 சேனாவரையர் செந்தமிழ் நிலமாகக் கூறியவிடம் பெரும்பாலும் பாண்டி நாட்டிற்கப்பாற்பட்டதாய்ச் சோழநாட்டின் தென் பகுதியாயிருத்தலின், தவறுகும். பாண்டிநாடே தமிழ் நாடென்றும் பாண்டியனே தமிழ் நாடனென்றும் நிகண்டுகள் கூறுகிறபவும், "வீயாத் தமிழுடையான் பாண்டியன்" எனவொரு பழம்புலவரும், "பாண்டிய னின்னுடைத்து நல்லதமிழ்" என்று ஔவையாரும், "தமிழ் நிலைபெற்ற ...மதுரை" என்று நக்கீரரும், "கூடலி னாய்ந்த வொண்டீந்தமிழ்" என்று மாணிக்கவாசகரும் பாடியிருப்பவும், முச்சங்கங்களையும் முறையே இரீஇ முத்தமிழ் வளர்த்தவர் பாண்டியரேயே யிருப்பவும், இவற்றை எட்டுணையும் நோக்காது மதுரைக்கு வடக்கே செந்தமிழ் நாட்டைச் சேனாவரையர் குறித்தது வியப்பிற்கிடமானது.

"செந்தமிழ் நாடாவது:—வையையாற்றின் வடக்கும்...மருவூரின் மேற்கும் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓர் இலக்கணங் காணாமையானும், வையையாற்றின் தெற்காகிய கொற்கையும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளூரும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ் திரிநிலமாதல் வேண்டுமாதலானும், அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு:—

வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுநாடி

என்றமையானும், இதனுள் தமிழ் கூறு நல்லுலகமென விசேடித்தமையானும், கிழக்கும் மேற்கும் எல்லைகூறாது தெற்கெல்லை கூறியவதனால் குமரியின் தெற்காகிய நாடுகளை யொழித்து வேங்கடமலையின் வடக்காகிய நாடுகளையொழித்து வேங்கடமலையின் தெற்கும், குமரியின் வடக்கும், குணகடலின் மேற்கும், குடகடலின் கிழக்குமாகிய நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்றுரைப்ப" என்பர் தெய்வச்சிலையார்.

இன்றும் பாண்டிநாடே தமிழ் வழக்கிற்குச் சிறந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

அஃதேல், பலசொல் ஒருபொருட் குரியவாதலும் ஒருசொற் பலபொருட் குரித்தாதலும், உரிச்சொன் முதலாகிய இயற்சொற்கு முண்மையான் அது திரிசொற் கிலக்கணமாமாறென்னை யெனின்:—அது திரிசொற்கிலக்கண முணர்த்தியவாறன்று; அதனது பாகுபா டுணர்த்தியவாறு. திரிபுடைமையே திரிசொற்கிலக்கணமாதல் 'சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்' என்பதனாற் பெற வைத்தார் கிள்ளை மஞ்ஞை யென்பன ஒருசொல் ஒருபொருட் குரித்தாகிய திரிசொல்லாதலின் இருபாற் றென்றல் நிரம்பா தெனின்:—அற்றன்று: ஆசிரியர் இருபாற்றென்ப திரிசொற்கிளவி எனத் தொகை கொடுத்தாராகலின், கிள்ளை மஞ்ஞை யென்பனவற்றோடு ஒருபொருட் கிளவியாய் வரும் திரிசொலுளவாக லொன்றோ, இவை பிறபொருள் படுதலொன்றோ, இரண்டனு ளொன்று திட்பமுடைத்தாதல் வேண்டும். என்னை ? ஆசிரியர் பிற கூறாமையினென்பது.

திரித்துக்கொண்டது இயற்கைச்சொல்லான் இன்பம் பெறச் செய்யு ளீட்ட லாகாமையானன்றே; அதனாற் றிரிசொல்லெனவே, செய்யுட்குறித் தாதலும் பெறப்படும். (௩)

திசைச் சொல்

௪௦௦. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இ - ள்: செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்துந் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குந் திசைச் சொல் என்றவாறு. என்றது, அவ்வந்நிலத்துத் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குவதல் லது அவ் வியற்சொற்போல எந்நிலத்துந் தம்பொருள் விளக்கா வென்றவாறும்.

பன்னிருநிலமாவன பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டி நாடு, குட்ட நாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவா நாடு, அருவாவடதலை எனச் செந்தமிழ்நாட்டுத் தென்கீழ்பான்முதலாக வடகீழ் பாலிறுதியாக எண்ணிக்கொள்க.[1]

1 கொடுந்தமிழ் நிலமாகச் சேனாவரையர் கூறிய பன்னிருநிலம் 12-ம் நூற்றாண் டிற் கேற்றவையாதலின், தொல்காப்பியர் குறித்தவையாகா.

''பன்னிருநிலமாவன,— வையையாற்றின் ....நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டி நாடு, கருங்குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்கா நாடு, சீதைநாடு, பூழிநாடு, மலாடு, அருவா நாடு, அருவாவடதலை என்ப. இவை செந்தமிழ் நாட்டகத்த. செந் தமிழ் நாடென்றமையால், பிறநாடாகவேண்டுமெனப்பார் உதாரணங் காட்டுமாறு:— ''கன்னித் தென்கரைக் கடற்பழந்தீபம், கொல்லங்கூபகஞ் சிங்களமென்னும் எல்லையின் புறத்தவும், கன்னடம் வடுகம் கலிங்கம் தெலிங்கம் கொங்கணம் துளுவம் குடகம் குன்றகம் என்பன குடபாலிருபுறச் சையத் துடனுறைபு கூறுந் தமிழ் திரி நிலங்களும், முடியுடையவரிடுநிலவாட்சியின் அரசுமேம்பட்ட குறுநிலக் குடுமிகள் பதின்மரும் உடனிருப்பிருவருமாகிய பன்னிருவர் அரசரும் படைத்த பன்னிருதேயத் தினும் தமிழ்ச் சொல்லாதற்கு விருப்புடையன'' என்றமையானும், தமிழ் கூறு நல் லுலகத்து, வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலின், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி'' என நிறுத்துப் பின்னுஞ் செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு'' என ஓதியவதனாற் சிவணிய நிலமாவது எல்லை குறித்த நிலத்தைச் சார்ந்த நிலமென வேண்டுதலானும், பன்னிருநிலமாவன.—

குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும் கொல்லமும் கூபகமும் சிங்கள மும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமுந் துளுவமுங், குடகமுங், குன்றகமும், கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடுகும் தெலிங்கும் கலிங்கமும் என்று கொள்ளப்படும்.

இவற்றுள், கூபகமுங் கொல்லமுங் கடல் கொள்ளப்படுதலின், குமரியாற்றின் வடகரையைக் கொல்லமெனக் குடியேறினர் போலும். பஞ்சத்திராவிடமெனவும் வடநாட்டார் உரைப்பவாகலான், அவையைந்தும் வேங்கடத்தின் றெற்காதலுங் கூடாமை யுணர்க.''

தென்பாண்டிநாட்டார் ஆ எருமை என்பவற்றைப் பெற்ற மென்றும், தம்மாமி யென்பதனைத் தந்துவையென்றும் வழங்குப. பிறவுமன்ன.

தங்குறிப்பின வென்று தனிமொழி தம்பொருளுணர்த்துமாற்றுக்குச் சொல்லினர்; இருமொழி தொடருமிடத்துத் தன்னை வந்தான் என வேண்டியவாறு வரப்பெறு மென்றாரல்ல ரென்பது. (ச)

வட சொல்

சOக. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

இ - ள்: வடசொற் கிளவியாவது வடசொற்கே உரியவெனப் படுஞ் சிறப்பெழுத்தினீங்கி இருசார் மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தானியன்ற சொல்லாம்; எ - று.

எனவே, பொதுவெழுத்தா னியன்ற வடசொல்லும் செய்யுட் செய்தற்குச் சொல்லா மென்றவாறாயிற்று.

அவை வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி என்னுந்தொடக்கத்தன.

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடொக்குந் தமிழ்ச்சொல்லென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:-அற்றன்று: ஒக்குமென்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையானொப்புமையும் வேற்றுமையுமுடைமையான் இரண்டாகல் வேண்டும். இவை எழுத்தானும் பொருளானும வேறுபாடின்மையாகிய ஒருசொல்லிலக்கண முடைமையான் இரண்டுசொல்லெனப்படா; அதனான் ஒத்தல் யாண்டையது: ஒரு சொல்லேயாமென்பது. ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமுந் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான் வேறாயின வெனின்:—அவ்வாறாயின் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழென்னுந் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும்; அதனான் இடவேற்றுமையுடையவேனும் ஒருசொல்லிலக்கணமுடைமையான் ஒருசொல்லேயாம். ஒரு சொல்லாய வழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட்செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வடசொல்லாய் ஈண்டு வழங்கப்பட்டனவெனல்வேண்டும்; அதனான் அது போலியுரையென்க. அல்லதூஉம, அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின் வடவெழுத்தொரீஇயென்றல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாத லறிக. (ரு)

சOஉ. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.

இ - ள்: பொதுவெழுத்தானியன்றனவே யன்றி, வடவெழுத்தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும், பொருத்தமுடையன, செய்யுளிடத்து வரையார்; எ - று.

உ-ம்: 'அரமிய வியலகத் தியம்பும்' (அகம்-சஉச.) எனவும், 'தசநான் கெய்திய பணைமரு ளெருத்தின்' (நெடுநல்-ககரு.) எனவும் வரும்.

சிதைந்தன வரினுமெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், ஆணை, வட்டம், நட்டம், கண்ணன் எனப் பாகதமாய்ச் சிதைந்து வருவனவுங் கொள்க.

இச் சூத்திரத்தானும் அவை தமிழ்ச்சொ லன்மையறிக.

சொற்கள் அடையும் விகாரம்

சாOரு. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலுந் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலு
நீட்டும்வழி நீட்டலுங் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலு
நாட்டல் வலிய வென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல்லென்னு நான்கு சொல்லையுஞ் செய்யுளாகத் தொடுக்குங்கால், மெலியதனை வலிக்கவேண்டும்வழி வலித்தலும, வலியதனை மெலிக்கவேண்டும்வழி மெலித்தலும், குறைவதனை விரிக்கவேண்டும்வழி விரித்தலும், மிகுவதனைத் தொகுக்கவேண்டும்வழித் தொகுத்தலும், குறியதனை நீட்டவேண்டும்வழி நீட்டலும், நெடியதனைக் குறுக்க வேண்டும்வழிக் குறுக்கலுமாகிய அறுவகை விகாரமும், செய்யுளின்பம்பெறச் செய்வான் நாட்டுதலை வலியாகவுடைய; எ - று.

எ-டு: 'குறுக்கையிரும்புலி' (ஐங்-உசுசு.) 'முத்தைவரூஉங் காலந் தோன்றின்' (எழு-ககச.) என்பன வலிக்கும்வழிவலித்தல். 'சுடுமண்பாவை' 'குன்றிய லுகரத்திறுதி' (சொல்-கூ.) என்பன மெலிக்குமவழி மெலித்தல். 'தண்ணந்துறைவன்' (குறு-உகூசு.) என்பது விரிக்கும்வழி விரித்தல். 'மழவரோட்டிய' (அகம்-க.) என்பது தொகுக்குமவழித் தொகுத்தல். 'குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள மொண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்' என்புழிச செவ்வெண்ணின் றொகை தொக்கு நிற்றலின் இதுவுமது. 'வீடுமின்' என்பது நீட்டுமவழிநீட்டல். 'பாசிலை' (புறம்-ருச.) யென்பது காட்டுவாருமுளர். உண்டாரென்பது உணடருநெனக் குறுகி நிற்றலிற் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல். 'அழுந்து படு விழுப்புண' (நற்றிணை-கூஎ.) என்பதுமது. பிறவுமன்ன.

நாட்டல் வலிய வென்றது, இவ்வறுவகை விகாரமும இன்னுழியாமென்று வரையறுக்கப்படா; செய்யுள் செய்யுஞ்சான்றோர் அணிபெற நாட்டலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய வென்றவாறு. நாட்டல், நிலை பெறச் செய்தல். (எ)

உ. பொருள் கோள்

நால்வகைப் பொருள்கோள்

சாOச. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

இனிச் செய்யுளிடத்து விகாரவகையான் மொழிகள் தம்முட் புணருமாறு கூறுகின்றார்.

இ - ள் : நிரனிறையும், சுண்ணமும், அடிமறியும், மொழிமாற்றுமென நான்கென்று சொல்லுப: அந்நான்கு சொல்லுஞ் செய்யுளிடத்துத் தம்முட்புணரு முறைமை. எ - று.

நான்கு சொல்லு மென்பதூஉஞ் செய்யுளிடத்தென்பதூஉம் அதிகாரத்தாற் பெற்ரும்.

நிரனிறையுஞ் சுண்ணமும் மொழிமாற்ருத லொக்குமாயினும், நிரனிற்றலும் அளவடியெண்சீரைச் சுண்ணமாகத் துணித்தலுமாகிய வேறுபாடுடைமையான், அவற்றைப் பிரித்து அவ்வேறுபாட்டாற் பெயர்கொடுத்து, வேறிலக்கணமில்லாத மொழிமாற்றை மொழிமாற்றென்ருர்.

இச்சூத்திரத்தான் மொழிபுணரியல் நான்கென வரையறுத்தவாறு. (அ)

நிரனிறைப் பொருள்கோள்

௪0௫. அவற்றுள்
நிரனிறை தானே
வினையினும் பெயரினு நினையத் தோன்றிச்
சொல்வேறு நிலஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இ - ள் : அந்நான்கினுள், நிரனிறையாவது வினையானும் பெயரானும் ஆராயத் தோன்றிச் சொல் வேறு நிற்பப் பொருள் வேறு நிற்றலாம்; எ - று.

தொடர்மொழிப்பொருள் முடிக்குஞ் சொற்கண்ணதாகலான், முடிக்குஞ் சொல்லைப் பொருளென்ருர.

வினையினும் பெயரினு மென்றதனன், வினைச்சொல்லான் வருவதூஉம், பெயர்ச்சொல்லான் வருவதூஉம், அவ்விரு சொல்லான் வருவதூஉமென நிரனிறை மூன்ரும்.

எ-டு: 'மாசு போகவுங் காய்பசி நீங்கவுங்—கடிபுனன் மூழ்கி யடிசில்கை தொட்டு' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய வினைச்சொல் வேறு வேறு நிற்றலின், வினைநிரனிறை யாயிற்று. அவை மாசு போகப் புனன்மூழ்கி, பசி நீங்க அடிசில் கைதொட்டு என வியையும். 'கொடி குவளை கொட்டை நுசுப் புண்கண் மேனி' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வேறு வேறு நிற்றலின், பெயர்நிரனிறை யாயிற்று. அவை நுசுப்புக்கொடி, உண்கண் குவளை, மேனி கொட்டை என வியையும்.

'உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலிரு ளாம்பல்பாம் பென்ற—கெடலருஞ்சீர்த்
திங்க டிருமுகமாச் செத்து'

என முடிப்பனவாகிய வினையும் முடிவனவாகிய பெயரும வேறு வேறு நிற்றலின், பொதுநிரனிறையாயிற்று. அவை கடல் உடலும், இருள் உடைந்தோடும், ஆம்பல் ஊழ்மலரும், பாம்பு பார்க்கும் என வியையும்.

நினையத்தோன்றி யென்றதனல், சொல்லும் பொருளும் வேறு வேறு நிற்குங்கால் நிரல்பட நில்லாது,

'களிறுங் கந்தும்போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே:

என மயங்கி வருதலுங்கொள்க. (க)

சுண்ணப் பொருள்கோள்

௪0௬. சுண்ணந் தானே
பட்டாங் கமைந்த வீரடி யெண்சீ
ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இ - ள்: சுண்ணமாவது இயல்பாக அமைந்த ஈரடிக்கணுள வாகிய எண்சீரைத் துணித்து இயையும்வழி அறிந்து கூட்டி இயற்றப்படுவதாம்; எ - று.

அளவடியல்லாதன விகாரவடியாகலிற் பட்டாங்கமைந்தில, வாதலிற் பட்டாங்கமைந்த வீரடியெனவே, அளவடியாதல் பெறப்படும். ஈரடியெண்சீர் விகாரவடியானும் பெறப்படுதலின், அவற்றை நீக்குதற்குப் பட்டாங்கமைந்த வீரடியென்றார். எனவே, சுண்ணம் அளவடி யிரண்டனு ளல்லது பிறண்டு வாராதென்பது.

எ - டு: 'சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை'

என்புழி, ஆழ மிதப்ப, நீத்து, நிலையென்பனவும், சுரை, அம்மி, யானைக்கு, முயற் கென்பனவும், நின்றுழி நிற்ப இயையாமையின், சுரை மிதப்ப, அம்மி யாழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீத்து எனத் துணித்துக் கூட்ட, இயைந்த வாறு கண்டுகொள்க.

சுண்ணம்போலச் சிதராய்ப் பரந்து கிடத்தலிற் சுண்ணமென்றார். (க0)

அடிமறிப் பொருள்கோள்

௪0௭. அடிமறிச் செய்தி யடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இ - ள்: அடிமறிச்செய்யுளாவது, சீர் நின்றாங்கு நிற்ப அடிகள் தத்தநிலையிற் றிரிந்து ஒன்றனிலைக் களத்து ஒன்று சென்று நிற்கும்; எ - று.

எனவே, எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமென்பதாம்.

எ - டு: 'மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறாக் கட்பனி வரலா னாவே
யேறா மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே'

என வரும். இதனுட் சீர் நின்றாங்கு நிற்பப் பொருள் சிதையாமல் எல்லா வடியுந் தடுமாறியவாறு கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் நாலடிச்செய்யுட்க ணல்லது இப்பொருள்கோள் வாரா தென்க.

'நிரனிறைதானே' 'சுண்ணந்தானே' 'மொழிமாற்றியற்கை' என்பன போல ஈண்டும் அடிமறிச்செய்தியென்பதனைக் குறளடியாக்கி, அடிநிலை திரிந்து சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே பொருடெரி மருங்கின் என்று சூத்திரமாக அறுப்பாருமுளர். (கக)

அதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

௩௦அ. பொருடெரி மருங்கி
னீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரிபுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.

இ - ள் : பொருளாராயுங்கால், அடிமறிச் செய்யுட்கண் ஈற்றடியது இறுதிச்சீர் எருத்தடியிற் சென்று திரிதலும் வரையார் ; எ - று.

சீர்நிலை திரியாது தடுமாறுமென்றாராகலின், சீர்நிலை திரிதலும் ஒருவழிக் கண்டு எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தவாறு.

இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

எருத்துவயி னென்பதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயி னென்று பொருளுரைத்து,

'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூரர மகளி ராரணங் கினரே
சார னாட நீவரு நீயே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச்சீர் ஈற்றயற்சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின் :—யானஞ்சுவலென நின்றாங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமாயினும், உரைப்போர் குறிப்பான் எருத்தென்றும் ஈற்றடியென்றுங் கூறினார்.

'உரைப்போர் குறிப்பி னுணர்வகை யன்றி
யிடைப்பான் முதலீ றென்றிவை தமமுள
மதிக்கப் படாதன மண்டல யாப்பே'

என உரைப்போர் குறிப்பான் முதலு மிடையு மீறுங் கோடல் பிறருங் கூறினாரென்பது. (கஉ)

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்

௩௦௧. மொழிமாற் றியற்கை
சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னுங் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இ - ள் : மொழிமாற்றினதியல்பு, பொருளெதி ரியையுமாறு சொன்னிலையை மாற்றி முன்னும் பின்னும் கொள்ளும்வழிக் கொளுவுதலாம் எ - று.

எ - டு :

'ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும்
பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை—காரி
விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தாநுனுந் தோளா
ணிறனுள்ளு ருள்ள தலர்'

என இதனுள், பாரி பரம்பின்மேற் றண்ணுமைதாஞனூஉ தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேஙகைவீ எனவும், உள்ளூருள்ளதாகிய அலர் ஆரிய மன்னர் பறையி னெழூந்தியம்பும் எனவும், மூன்னும் பின்னுங்கொள்வழி யறிந்து கொளுவப் பொரு ளெதிரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. மொழிமாற்று நின்று ஒன்றற்கொன்று செவ்வாகாமை கேட்டார் கூட்டியுணருமாற்றுற் கடா வல்வேண்டும். அல்லாக்கால், அவாய்நிலையுந் தகுதியு முடையவேனும் அண்மை யாகிய காரணமின்மையாற் சொற்கள் தம்மு ளியையாவாமென்க. (கஅ)

௩. தொகைச்சொல் வகைதொகையாவன

௪௩0 தநநு எ எனு மவைமுத லாகிய
கிளைநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

செயயுட்குரிய சொல்லும், சொற்றொடுக்குமகாற்படும விகாரமுமம, அவை செயயுளாக்குமகாற் றம்முட்புணர்ந்து நிற்குமாறுமாகிய செய்யுளொழிபு உணர்த்தி, இனி வழக்கிலக்கணத்தொழிபு கூறுகின்றார்.

இ - ள் : தநநுஎ என்பனவற்றை முதலாக வுடையவாய்க் கிளைமை நுதலி வரும் பெயரும் பிரிக்கப்படா ; எ - று.

அவையாவன தமன், தமள், தமர்; நமன், நமள், நமர்; நுமன், நுமள், நுமர்; எமன், எமள், எமர்; தம்மான், தம்மாள், தம்மார்; நம்மான், நம்மாள், நம்மார்; நும்மான், நும்மாள், நும்மார்; எம்மான், எம்மாள், எம்மார் என வரும்.

உம்மையாற் பிற கிளைநுதற்பெயரும் பிரிக்கப் பிரியா வென்பதாம: அவை தாய், ஞாய், தந்தை, தன்னை என்னுந் தொடக்கத்தன.

இவற்றைப் பிரிப்பப் பிரியாவென்றது என்னையெனின்:—வெற்பன், பொருப்பன் என்னுந் தொடக்கத்து ஒட்டுப்பெயர் வெற்பு + அன், பொருப்பு + அன் எனப் பிரித்தவழியும், வெற்பு, பொருப்பு என்னு முதனிலை தம்பொருள் இனிது விளக்கும். தமன் எமன் என்பனவற்றைத் தம் + அன், எம் + அன், எனப் பிரிக்கலுறின் தம், எம் என்பன முதனிலையாய்ப் பொருளுணர்த்துவன வாதல் வேண்டும்; அவை பொருளுணாத்தாமையான், தமன், எமன் என வழஙகியாஙகுக் கொள்வதல்லது பிரிக்கப்படாமையின், அவ்வாறு கூறினு ரென்பது. பிறவுமன்ன. அஃதேல், தாம், யாம் என்பனவற்றிற்கு முதனிலை யாகப் பிரிக்கவே, அவையுந் தம்பொரு ளுணர்த்து மெனின்;—தமன், எமன் என்பன தன்கிளை என்கிளை எனவும், தஙகிளை எஙகிளை எனவும் முதனிலை வகையான் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாதலுடைய. ஒருமையுணர்த் துங்கால் தாம் யாம் என்பன பொருந்தாமையின் தான் யான் என்பனவே முதனிலை யெனல்வேணடும். வேண்டவே, இவ்வாறு பிரிப்பின் தமன் எமன் என ஒரொன் றிரண்டுசொல்லாதல்வேண்டுதலான், எழுத்தானும் பொரு ளானும் வேறுபாடின்மையின் ஒரு சொல்லெனவேபடும்; இரண்டு சொல் லென்றல் நிரம்பாமையின், அவ்வாறு பிரித்தலும் பொருத்தமின்றென்பது.

கிளைநுதற்பெயர் விளிமரபின்கட் பெறப்பட்டமையாற் பெயரியலு ளுணர்த்தாராயினர். அதனல் ஆண்டியைபுபட்டின்றுகலால், பிரிப்பப் பிரியா ஒருசொல்லடுக்கோ டியையு இதனை ஈண்டு வைத்தார். (கக)

தொகைபோல் அடுக்கி வருவன

௪௧௧. இசைநிறை யசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.

இ - ள் : இசைநிறையும், அசைநிலையும், பொருள் வேறுபாட்டோடு புணர்வதுமென ஒருசொல் லடுக்கு அம்மூன்றுவகைப் படும் ; எ - று.

எ - டு : 'ஏ ஏ ஏ ஏ யம்பன் மொழிந்தனள்' என்றது இசைநிறை. மற்றோ மற்றோ ; அன்றே அன்றே என்பன அசைநிலை. பாம்பு பாம்பு; அவனவன் ; வைதேன் வைதேன்; உண்டு உண்டு; போம் போம் என்பன, முறையானே விரைவுந் துணிவும் உடம்பாடும் ஒருதொழில் பலகாணிகழ்தலுமாகிய பொருள்வேறுபா டுணர்த்தலிற் பொருளொடு புணர்தல். பொருள்வேறுபாடு பிறவுமுளவேல் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

அடுக்கு ஒருசொல்லது விகாரமெனப்படும்; இரண்டு சொல்லாயின் இருபொருளுணர்த்துவதல்லது இப்பொருள் வேறுபாடுணர்த்தாமையி னென்பது. (௧௫)

தொகை மொழிகள்

௪௧௨. வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைந்தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இனித் தொகையிலக்கண முணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : வேற்றுமைத்தொகை முதலாகத் தொகைச்சொல் ஆறாம் ; எ - று.

வேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச் சொல்லீறுந் தொகுதலிற் றொகையாயின வென்பாரும், அவ்வப்பொருண்மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத் தம்முளியைதலிற் றொகையாயின வென்பாருமென இருதிறத்தர் ஆசிரியர். செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என உருபு தொக்கு ஒரு சொன்னீர்மைப் படாதனவுந் தொகையாவான் சேறலின் அவற்றை நீக்குதற்கும், வேழக் கரும்பு, கேழற்பன்றி என்புழித் தொக்கனவில்லையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாகலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் றொகை யென்பார்க்கும் ஒட்டி யொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந் தொகை யிலக்கணமெனல் வேண்டும்; அதனான் உருபு முதலாயின தொகுதல் எல்லாத் தொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத்தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறு ஒட்டி யொருசொல்லாதல் தொகை யிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணிவெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், 'உருபு தொக வருதலும்' (சொல்-௧௪௪.) எனவும், 'வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்' (சொல்-௪௧௮.) எனவும், 'உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும், 'உவமை தொக்க பெயர்வயினானும்' எனவும் ஓதலால் அவை ஆண்டுத் தொக்

கனவெனப்படுமென்றோ வெனின்:—அற்றன்று: 'அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகைவயின்' (சொல்-கூச.) என்புழி அதுவெனுருபு நின்று கெட்டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம்; அத்திணைவழு அமைவுடைத் தெனின் விரிக்கின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதன்னையே விரிப் பினும் அமைவுடைத்து; அதனன் முறைப்பொருடோன்ற நம்பிமகன் என இரண்டுசொற் றொக்கன வென்பதே ஆசிரியர் கருத்தெனல்வேண்டும். அல்ல தூஉம், வினைத்தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்பனவற் றின்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்குநில்லாமையானும், அஃதே கருத்தாத லறிக. அதனன் உருபும் உவமையும் உம்மையுந் தொகுதலாவது தம்பொருள் ஒட்டிய சொல்லாற் றோன்றத் தாம் ஆண்டுப் புலப்படாதே நிற்றலேயாம்.

வேற்றுமைத் தொகையென்பது வேற்றுமைப் பொருளையுடைய தொகை யென்றானும் வேற்றுமை பொருடொக்க தொகை யென்றானும் விரியும். உவ மத்தொகை, உம்மைத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்பனவும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொக்க சொல்லல்லாத மொழி. வினைத்தொகை பண்புத்தொகை யென்பன, வினையினது தொகை பணபினது தொகையென விரியும். வினைபண் பென்றது அவற்றை யுணர்த்துஞ் சொல்லை. ஒரு சொல் லாற் றொகையின்மையிற் பிறிதோர் சொல்லொடு தொகுதல் பெறப்படும்.

இச்சூத்திரத்தாற் றொகைச்சொல் இனைத்தென வரை யறுத்தவாறு. ()

வேற்றுமைத் தொகை

௪௧௫. அவற்றுள்
வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இ - ள்: வேற்றுமைத்தொகை அவ்வேற்றுமை யுருபு தொடர்ப்பொரு ளுணர்த்தியாங் குணர்த்தும்; எ - று.

எனவே, சாத்தனெடு வந்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் வந்தான் எனவும், சாத்தற்குக் கொடுத்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் கொடுத் தான் எனவும் உருபுதொடர்ப்பொரு ளுணர்த்தும் ஆற்றலில்லன தொகா; அவ்வாற்றலுடையனவே தொகுவன வென்றவாறாம்.

இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை முதலாக வேற்றுமைத்தொகை அறு வகைப்படும். நிலங்கடந்தான், குழைக்காது எனவும்; தாய் மூவர், பொற்குடம் எனவும்; கருப்பு வேலி, கடிசூத்திரப்பொன் எனவும்; வரைபாய்தல், கருவூர்க் கிழக்கு எனவும்; சாத்தன்புத்தகம், கொற்றனுணர்வு எனவும்; மன்றப்பெண்ணை மாரியாமா எனவும் வரும். இவை, முறையானே நிலத்தைக் கடந்தான்; குழையை யுடைய காது; தாயொடு மூவர்; பொன்னனியன்ற குடம்; கரும் பிற்கு வேலி; கடிசூத்திரத்திற்குப்பொன்; வரையினின்றும் பாய்தல்; கருவூ ரின் கிழக்கு; சாத்தனது புத்தகம்; கொற்றனதுணர்வு; மன்றத்தின்கணிற்கும் பெண்ணை; மாரிக்கணுள தாமா என்னும் உருபுதொடர்ப் பொருளை இனிது விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (கஎ)

உவமத் தொகை

௪௧௪. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இ - ள்: உவமத்தொகை உவமவுருபு தொடர்ப்பொருள் போலப் பொருளுணர்த்தும் என்றவாறு. எனவே, புலியன்ன சாத்தன், மயிலன்ன மாதர் என்னும் பொருட்கட் புலிச்சாத்தன்; மயின்மாதர் என அப்பொருள் விளக்கும் ஆற்றலில்லன தொகா: ஆற்றலுடையனவே தொகுவனவென்பதாம்.

எ - டு: புலிப்பாய்த்துள்; மழைவண்கை; துடி நடுவு; பொன்மேனி என்பன புலிப்பாய்த்துளன்ன பாய்த்துள்; மழையன்னவண்கை; துடியன்ன நடுவு; பொன்னன்ன மேனி எனத் தம் விரிப்பொரு ளுணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க. அஃதேல், புலிப்பாய்த்துளை யொக்கும் பாய்த்துள்; மழையையொக்கும் வண்கை என விரிதலின் அவையெல்லாம் வேற்றுமைத் தொகை யெனப் படும்; அதனான் உவமத்தொகையென ஒன்றில்லையெனின்:—அற்றன்று; சொல்லுவார்க்கு அது கருத்தாயின் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். அக்கருத் தானன்றிப் புலியன்ன பாய்த்துள், பொன்மானுமேனி என வேற்றுமையோடு இயைபில்லா உவமவுருபு தொடர்ப்பொருட்கட் டொக்கவழி உவமத்தொகை யாவதல்லது வேற்றுமைத் தொகை ஆண்டின்மையின் வேற்றுமைத்தொகை யாமாறில்லை யென்க. உவமவுருபு ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்யும் இடைச் சொல்லாகலான், வினையும் வினைக் குறிப்பும் பற்றி வரும். இரண்டாம் வேற் றுமை அவைபற்றி 'என்போற் பெருவிதுப் புறுக நின்னை, யின்னாதுற்ற வறனில் கூற்றே' (புறம்-உ௫௫) என்புழிப் போலவென்பது குறிப்பு வினை யெச்சமாய் நிற்றலானும், 'நம்மனோரு மற்றினைய ராயி—னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ' (புறம்-உ௧0.) என்புழி அன்னோ ரென்பது இடைச்சொன் முதனிலையாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயராகலானும், என்னைப்போல, நம்மை யன்னோர், எம்மையன்னோரென இரண்டாவது விரித்தற் கேற்புடைமை யறிக'. (௧அ)

வினைத்தொகை

௪௧௫. வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்.

இ - ள்: வினைத்தொகை காலத்தின்க ணிகழும்; எ - று.

காலத்தியலுமெனப் பொதுவகையாற் கூறியவதனான் மூன்று காலமுங் கொள்க.

தொகுதி காலத்தியலுமெனவே, அவ்வினை விரிந்து நின்றவழித் தோன் றுது தொக்கவழித் தொகையாற்றலாற் காலந்தோன்று மென்றவாறும்.

ஈண்டு வினையென்றது எவற்றையெனின்:—வினைச் சொற்கும் வினைப் பெயர்க்கும் முதனிலையாய், உண், தின், செல், கொல் என வினைமாத்திர முணர்த்தி நிற்பனவற்றை யென்பது. இவற்றை வடநூலார் தாதுவென்ப.

எ - டு: ஆடரங்கு; செய்குன்று; புணர்பொழுது; அரிவாள்; கொல் யானை; செல்செலவு என வரும். கால மூணர்த்தாது வினைமாத்திர முணர்த் தும் பெயர், நிலப்பெயர் முதலாகிய பெயரொடு தொக்குழிக் காலமுணர்த்திய வாறு கண்டுகொள்க. காலமுணர்த்துகின்றுழிப் பெயரெச்சப் பொருளவாய்

நின்றுணர்த்து மென்பது 'செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்—மெய்யொருங் கியலுந் தொழிற்றொகு மொழியும்' (எழு ௪அ௨.) என்பதனாற் கூறினார். தொகைப் பொருளாகிய தாம் பிரிந்தவழிப் பெறப்படாமையின் ஆசிரியர் இவற்றைப் 'புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா' என்றார். அதனான் இவை தஞ் சொல்லான் விரிக்கப்படாமையிற் பிரிவிலொட்டாம்.

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:— அற்றன்று: ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா: வழங்கியவாறே கொள்ளப்படுமென்றது, பிரித்தவழித் தொகைப் பொருள் சிதைதலானன்றே; கொன்றயானை என விரிந்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல் 'புணரிய னிலையிடை யுணரத்தோன்றா' என்றற்கோர் காரணமில்லையாம். அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையின், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஆகுபெயர் உணர்த்தியவழி வினைத் தொகையுளப்பட 'இருபெயரொட்டும்' (சொல்-கக௪.) என்றாராகலானும் வினை நின்று தொகுதல் அவர்க்குக் கருத்தன்மை யறிக.

அஃதேல், வினைத்தொகைக்கு முதனிலை பெயராமன்றோவெனின்:— உரிஞென்பது முதலாயினவற்றைத்தொழிற்பெய ரென்றாராகலின், தொழின் மாத்திர முணர்த்துவனவெல்லாம் தொழிற்பெயரென்பது ஆசிரியர் கருத்தென்ப. (கக)

பண்புத் தொகை.

௪௧௯. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் சுவையினென்
றன்ன பிறவு மதன்குண நுதலி
யின்ன திதுவென வரூஉ மியற்கை
யென்ன கிளவியும் பண்பின் றொகையே.

இ - ள் : வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பனவும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய குணத்தை நுதலிப் பின்றொக்கவழிக் குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்த்தலான் இன்னதிதுவென ஒன்றனை ஒன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொருண்மேல் வரு மியல்பையுடைய எல்லாத் தொகைச்சொல்லும் பண்புத் தொகையாம் ; எ - று.

நுதலியென்னுஞ் சினைவினையெச்சம் வருமென்னு முதல்வினையோடு முடிந்தது.

இயற்கையென்றது, தொக்குழிப் பண்புடையதனைக்குறித்தல் அத் தொகைச் சொல்லதியல் பென்பதல்லது காரணங்கூறப்படா தென்றவாறு. தொகைக்கணல்லது அச்சொல் தனிநிலையாய், உண், தின், செல், கொல் என்பன போலப் பொருளுணர்த்தாமையின், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகை போலப் பிரிக்கப்படாதாம்.

எ-டு: கருங்குதிரை என்பது வண்ணப்பண்பு. வட்டப்பலகை யென்பது வடிவு. நெடுங்கோ லென்பது அளவு. தீங்கரும் பென்பது சுவை. அன்ன பிறவு மென்றதனான், நுண்ணூல், பராரை, மெல்லிலை, நல்லாடை என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. அவை, கரிதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய

அதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சு0அ. பொருடெரி மருங்கி
ளீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரிபுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.

இ - ள்: பொருளாராயுங்கால், அடிமறிச் செய்யுட்கண் ஈற்றடியது இறுதிச்சீர் எருத்தடியிற் சென்று திரிதலும் வரையார்; எ - று.

சீர்நிலை திரியாது தடுமாறுமென்றாராகலின், சீர்நிலை திரிதலும் ஒருவழிக் கண்டு எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தவாறு.

இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

எருத்துவயி னென்பதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயி னென்று பொருளுரைத்து,

'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூரா மகளி ராரணங் கினரே
சார லொடு நீவரு தீயே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச்சீர் ஈற்றயற்சீர்வயிற் சென்று திரிந்த தென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின்:—யானஞ்சுவ லென நின்றாங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமாயினும், உரைப்போர் குறிப்பான் எருத்தென்றும் ஈற்றடியென்றுங் கூறினார்.

'உரைப்போர் குறிப்பி னுணர்வகை யன்றி
யிடைப்பான் முதலீ றென்றிவை தமமுள
மதிக்கப் படாதன மண்டில யாப்பே'

என உரைப்போர் குறிப்பான் முதலு மிடையு மீறுங் கோடல் பிறருங் கூறினா ரென்பது. (கஉ)

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்

சு0க. மொழிமாற் றியற்கை
சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னுங் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இ - ள்: மொழிமாற்றினதியல்பு, பொருளெதி ரியையுமாறு சொன்னிலையை மாற்றி முன்னும் பின்னும் கொள்ளும்வழிக் கொளுவுதலாம் எ - று.

எ - டு:

'ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும்
பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை—காரி
விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தாறுணுந் தோளா
ணிறனுள்ளு ருள்ள தலர்'

என இதனுள், பாரி பரம்பின்மேற் றண்ணுமைதாஞ னுந் தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளூருள்ளதாகிய அலர் ஆரிய மன்னர் பறையி னெழூந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங்கொள்வழி யறிந்து கொளுவப் பொரு ளெதிரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. மொழிமாற்று நின்று ஒன்றற்கொன்று செவ்வாகாமை கேட்டார் கூட்டியுணருமாற்றுற் கடா வல்வேண்டும். அல்லாக்கால், அவாய்நிலையுந் தகுதியு முடையவேனும் அண்மை யாகிய காரணமின்மையாற் சொற்கள் தம்மு ளியையாவாமென்க. (கஅ)

௩. தொகைச்சொல் வகைதொகையாவன

'சுகO தநநுஎ எனு மவைமுத லாகிய
கிளைநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

செயயுட்குரிய சொல்லும், சொற்றொடுக்குங்காற்படும விகாரமும, அவை செயயுளாக்குங்காற் றம்முட்புணர்ந்து நிற்குமாறுமாகிய செய்யுளொழிபு உணாத்தி, இனி வழக்கிலக்கணத்தொழிபு கூறுகின்றூா.

இ - ள் : தநநுஎ என்பனவற்றை முதலாக வுடையவாய்க் கிளைமை நுதலி வரும் பெயரும் பிரிக்கப்படா ; எ - று.

அவையாவன தமன், தமள், தமர்; நமன், நமள், நமர்; நுமன், நுமள், நுமா; எமன், எமள், எமா; தம்மான், தம்மாள், தம்மார்; நம்மான், நம்மாள், நம்மார்; நும்மான், நும்மாள், நும்மாா; எம்மான், எமமாள், எம்மாா என வரும்.

உம்மையாற் பிற கிளைநுதற்பெயரும் பிரிக்கப் பிரியா வென்பதாம்: அவை தாய், ஞாய், தந்தை, தன்னை என்னுந் தொடக்கத்தன.

இவற்றைப் பிரிப்பப் பிரியாவெனறது என்னையெனின்:—வெற்பன், பொருப்பன் என்னுந் தொடக்கத்து ஒட்டுப்பெயா வெற்பு + அன், பொருப்பு + அன் எனப் பிரித்தவழியும், வெற்பு, பொருப்பு என்னு முதனிலை தம்பொருள் இனிது விளக்கும். தமன் எமன் என்பனவற்றைத் தம் + அன், எம் + அன், எனப் பிரிக்கலுறின் தம், எம் என்பன முதனிலையாய்ப் பொருளுணர்த்துவன வாதல் வேண்டும்; அவை பொருளுணாத்தாமையான், தமன், எமன் என வழங்கியாங்குக் கொள்வதல்லது பிரிக்கப்படாமையின், அவ்வாறு கூறினு ரென்பது. பிறவுமன்ன. அஃதேல், தாம், யாம் என்பனவற்றிற்கு முதனிலை யாகப் பிரிக்கவே, அவையுந் தம்பொரு ளுணர்த்து மெனின்;—தமன், எமன் என்பன தன்கிளை என்கிளை எனவும், தங்கிளை எங்கிளை எனவும் முதனிலை வகையான் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாதலுடைய. ஒருமையுணர்த் துங்கால் தாம் யாம் என்பன பொருந்தாமையின் தான் யான் என்பனவே முதனிலை யெனல்வேண்டும். வேண்டவே, இவ்வாறு பிரிப்பின் தமன் எமன் என ஒரொன் றிரண்டுசொல்லாதல்வேண்டுதலான், எழுத்தானும் பொரு ளானும் வேறுபாடின்மையின் ஒரு சொல்லெனவேபடும்; இரண்டு சொல் லென்றல் நிரம்பாமையின், அவ்வாறு பிரித்தலும் பொருத்தமின்றென்பது.

கிளைநுதற்பெயர் விளிமரபின்கட் பெறப்பட்டமையாற் பெயரியலு ளுணர்த்தாராயினுா். அதனல் ஆண்டியையபுபட்டின்றாகலால், பிரிப்பப் பிரியா ஒருசொல்லடுக்கோ டியையு இதனை ஈண்டு வைத்தார். (கசு)

தொகைபோல் அடுக்கி வருவன

௪௧௧. இசைநிறை யசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.

இ - ள் : இசைநிறையும், அசைநிலையும், பொருள் வேறு பாட்டோடு புணர்வதுமென ஒருசொல் லடுக்கு அம்மூன்றுவகைப் படும்; எ - று.

எ - டு : 'ஏ ஏ ஏ ஏ யம்பன் மொழிந்தனள்' என்றது இசைநிறை. மற்றோ மற்றோ; அன்றே அன்றே என்பன அசைநிலை. பாம்பு பாம்பு; அவ னவன்; வைதேன் வைதேன்; உண்டு உண்டு; போம் போம் என்பன, முறை யானே விரைவுந் துணிவும் உடம்பாடும் ஒருதொழில் பலகானிகழ்தலுமாகிய பொருள்வேறுபா டுணர்த்தலிற் பொருளொடு புணர்தல். பொருள்வேறுபாடு பிறவுமுளவேல் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

அடுக்கு ஒருசொல்லது விகாரமெனப்படும்; இரண்டு சொல்லாயின் இரு பொருளுணர்த்துவதல்லது இப்பொருள் வேறுபாடுணர்த்தாமையி னென்பது. (௧௫)

தொகை மொழிகள்

௪௧௨. வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைத்தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இனித் தொகையிலக்கண முணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : வேற்றுமைத்தொகை முதலாகத் தொகைச்சொல் ஆறும்; எ - று.

வேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச் சொல்லீறுந் தொகுதலிற் றொகையாயின வென்பாரும், அவ்வப்பொருண மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத் தம்மு ளியைதலிற் றொகையாயின வென்பாருமென இருதிறத்தர் ஆசிரியர். செய் தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என உருபு தொக்கு ஒரு சொன்னீர் மைப் படாதனவுந் தொகையாவான் சேறலின் அவற்றை நீக்குதற்கும், வேழக் கரும்பு, கேழற்பன்றி என்புழித் தொக்கனவில்லையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாகலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகு தலிற் றொகை யென்பார்க்கும் ஒட்டி யொருசொன்னீர்மைப்படுதலுந் தொகை யிலக்கணமெனல் வேண்டும்; அதனான் உருபு முதலாயின தொகுதல் எல்லாத் தொகையினுஞ் செல்லாமையான், எல்லாத்தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறு ஒட்டி யொருசொல்லாதல் தொகை யிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரி யர்க்கு இதுவே துணிவெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், 'உருபு தொக வரு தலும்' (சொல்-௧௦௪.) எனவும், 'வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்' (சொல்-௪௧௮.) எனவும், 'உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்' எனவும், 'உவமை தொக்க பெயர்வயினானும்' எனவும் ஓதலால் அவை ஆண்டுத் தொக்

கனவெனப்படுமென்றோ வெனின்:—அற்றன்று: 'அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகைவயின்' (சொல்-கச.) என்புழி அதுவெனுருபு நின்று கெட்டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம்; அத்திணைவழு அமைவுடைத் தெனின் விரிக்கின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதன்னையே விரிப் பினும் அமைவுடைத்து; அதனான் முறைப்பொருடோன்ற நம்பிமகன் என இரண்டுசொற் றொக்கன வென்பதே ஆசிரியர் கருத்தெனல்வேண்டும். அல்ல தூஉம், வினைத்தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்பனவற் றின்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்குநில்லாமையானும், அஃதே கருத்தாத லறிக. அதனான் உருபும் உவமையும் உம்மையுந் தொகுதலாவது தம்பொருள் ஒட்டிய சொல்லாற் றோன்றத் தாம் ஆண்டுப் புலப்படாதே நிற்றலேயாம்.

வேற்றுமைத் தொகையென்பது வேற்றுமைப் பொருளையுடைய தொகை யென்றானும் வேற்றுமை பொருடொக்க தொகை யென்றானும் விரியும். உவ மத்தொகை, உம்மைத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்பனவும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொக்க சொல்லல்லாத மொழி. வினைத்தொகை பண்புத்தொகை யென்பன, வினையினது தொகை பண்பினது தொகையென விரியும். வினைபண் பென்றது அவற்றை யுணர்த்துஞ் சொல்லை. ஒரு சொல் லாற் றொகையின்மையிற் பிறிதோர் சொல்லொடு தொகுதல் பெறப்படும்.

இச்சூத்திரத்தாற் றொகைச்சொல் இனைத்தென வரை யறுத்தவாறு. ()

வேற்றுமைத் தொகை

௪௧௯. அவற்றுள்
வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இ - ள்: வேற்றுமைத்தொகை அவ்வேற்றுமை யுருபு தொடர்ப்பொரு ளுணர்த்தியாங் குணர்த்தும்; எ - று.

எனவே, சாத்தனொடு வந்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் வந்தான் எனவும், சாத்தற்குக் கொடுத்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் கொடுத் தான் எனவும் உருபுதொடர்ப்பொரு ளுணர்த்தும் ஆற்றலில்லன தொகா; அவ்வாற்றலுடையனவே தொகுவன வென்றவாறாம்.

இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை முதலாக வேற்றுமைத்தொகை அறு வகைப்படும். நிலங்கடந்தான், குழைக்காது எனவும்; தாய் மூவர், பொற்குடம் எனவும்; கருப்பு வேலி, கடிசூத்திரப்பொன் எனவும்; வரைபாய்தல், கருவூர்க் கிழக்கு எனவும்; சாத்தன்புத்தகம், கொற்றனுணர்வு எனவும்; மன்றப்பெண்ணை மாரியாமா எனவும் வரும். இவை, முறையானே நிலத்தைக் கடந்தான்; குழையை யுடைய காது; தாயொடு மூவர்; பொன்னானியன்ற குடம்; கரும் பிற்கு வேலி; கடிசூத்திரத்திற்குப்பொன்; வரையினின்றும் பாய்தல்; கருவூ ரின் கிழக்கு; சாத்தனது புத்தகம்; கொற்றனதுணர்வு; மன்றத்தின்கணிற்கும் பெண்ணை; மாரிக்கணுள தாமா என்னும் உருபுதொடர்ப் பொருளை இனிது விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (கஏ)

உவமத் தொகை

௪௧௪. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இ - ள்: உவமத்தொகை உவமவுருபு தொடர்ப்பொருள் போலப் பொருளுணர்த்தும் என்றவாறு. எனவே, புலியன்ன சாத்தன், மயிலன்ன மாதர் என்னும் பொருட்கட் புலிச்சாத்தன்; மயின்மாதர் என அப்பொருள் விளக்கும் ஆற்றலில்லன தொகா: ஆற்றலுடையனவே தொகுவனவென்பதாம்.

எ - டு: புலிப்பாய்த்துள்; மழைவண்கை; துடி நடுவு; பொன்மேனி என்பன புலிப்பாய்த்துளன்ன பாய்த்துள்; மழையன்னவண்கை; துடியன்ன நடுவு; பொன்னன்ன மேனி எனத் தம் விரிப்பொரு ளுணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க. அஃதேல், புலிப்பாய்த்துளை யொக்கும் பாய்த்துள்; மழையையொக் கும் வண்கை என விரிதலின் அவையெல்லாம் வேற்றுமைத் தொகை யெனப் படும்; அதனான் உவமத்தொகையென ஒன்றில்லையெனின்:—அற்றன்று: சொல்லுவார்க்கு அது கருத்தாயின் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். அக்கருத் தானன்றிப் புலியன்ன பாய்த்துள், பொன்மானுமேனி என வேற்றுமையோடு இயைபில்லா உவமவுருபு தொடர்ப்பொருட்கட் டொக்கவழி உவமத்தொகை யாவதல்லது வேற்றுமைத் தொகை ஆண்டின்மையின் வேற்றுமைத்தொகை யாமாறில்லை யென்க. உவமவுருபு ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்யும் இடைச் சொல்லாகலான், வினையும் வினைக் குறிப்பும் பற்றி வரும். இரண்டாம் வேற் றுமை அவைபற்றி 'என்போற் பெருவிதுப் புறுக நின்னை, யின்னுதுற்ற வறனில் கூற்றே' (புறம்-உ௫௫) என்புழிப் போலவென்பது குறிப்பு வினை யெச்சமாய் நிற்றலானும், 'நம்மனோரு மற்றினைய ராயி—னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ' (புறம்-உ௧0.) என்புழி அன்னோ ரென்பது இடைச்சொன் முதனிலையாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயராகலானும், என்னைப்போல, நம்மை யன்னோர், எம்மையன்னோரென இரண்டாவது விரித்தற் கேற்புடைமை யறிக'. (௧௮)

வினைத்தொகை

௪௧௫. வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்.

இ - ள்: வினைத்தொகை காலத்தின்க ணிகழும்; எ - று.

காலத்தியலுமெனப் பொதுவகையாற் கூறியவதனான் மூன்று காலமுங் கொள்க.

தொகுதி காலத்தியலுமெனவே, அவ்வினை விரிந்து நின்றவழித் தோன் றுது தொக்கவழித் தொகையாற்றலாற் காலந்தோன்று மென்றவாறும்.

ஈண்டு வினையென்றது எவற்றையெனின்:—வினைச் சொற்கும் வினைப் பெயர்க்கும் முதனிலையாய, உண், தின், செல், கொல் என வினைமாத்திர முணர்த்தி நிற்பனவற்றை யென்பது. இவற்றை வடநூலார் தாதுவென்ப.

எ - டு: ஆடரங்கு; செய்குன்று; புணர்பொழுது; அரிவாள்; கொல் யானை; செல்செலவு என வரும். கால மூணர்த்தாது வினைமாத்திர முணர்த் தும் பெயர், நிலப்பெயர் முதலாகிய பெயரொடு தொக்குழிக் காலமுணர்த்திய வாறு கண்டுகொள்க. காலமுணர்த்துகின்றுழிப் பெயரெச்சப் பொருளவாய்

நின்றுணர்த்து மென்பது 'செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்—மெய்யொரும் இயலுந் தொழிற்றொகு மொழியும்' (எழு சஅ௨.) என்பதனாற் கூறினர். தொகைப் பொருளாகிய தாம் பிரிந்தவழிப் பெறப்படாமையின் ஆசிரியர் இவற்றைப் 'புணரிய நிலையிடை யுணரத் தோன்றா' என்றார். அதனான் இவை தஞ் சொல்லான் விரிக்கப்படாமையிற் பிரிவிலொட்டாம்.

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:— அற்றன்று: ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா: வழங்கியவாறே கொள்ளப்படுமென்றது, பிரித்தவழித் தொகைப் பொருள் சிதைதலானன்றே; கொன்றயானை என விரிந்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல் 'புணரிய நிலையிடை யுணரத்தோன்றா' என்றற்கோர் காரணமில்லையாம். அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையின், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஆகுபெயர் உணர்த்தியவழி வினைத் தொகையுளப்பட 'இருபெயரொட்டும்' (சொல்-கககச.) என்றாராகலானும் வினை நின்று தொகுதல் அவர்க்குக் கருத்தன்மை யறிக.

அஃதேல், வினைத்தொகைக்கு முதனிலை பெயராமன்றோவெனின்:— உரிஞென்பது முதலாயினவற்றைத்தொழிற்பெய ரென்றாராகலின், தொழின் மாத்திர முணர்த்துவனவெல்லாம தொழிற்பெயரென்பது ஆசிரியர் கருத்தென்ப. (கக)

பண்புத் தொகை.

சகக. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் சுவையினென்
றன்ன பிறவு மதன்குண நுதலி
யின்ன திதுவென வரூஉ மியற்கை
யென்ன கிளவியும் பண்பின் றொகையே.

இ - ள் : வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பனவும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய குணத்தை நுதலிப் பின்றொக்கவழிக் குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்த்தலான் இன்னதிதுவென ஒன்றனை ஒன்று விசேடித்து இருசொல்லும் ஒருபொருண்மேல் வரு மியல்பையுடைய எல்லாத் தொகைச்சொல்லும் பண்புத் தொகையாம் ; எ - று.

நுதலியென்னுஞ் சினைவினையெச்சம் வருமென்னு முதல்வினையோடு முடிந்தது.

இயற்கையென்றது, தொக்குழிப் பண்புடையதனைக்குறித்தல் அத் தொகைச் சொல்லதியல் பென்பதல்லது காரணங்கூறப்படா தென்றவாறு. தொகைக்கணல்லது அச்சொல் தனிநிலையாய், உண், தின், செல், கொல் என்பன போலப் பொருளுணர்த்தாமையின், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகை போலப் பிரிக்கப்படாதாம்.

எ-டு: கருங்குதிரை என்பது வண்ணப்பண்பு. வட்டப்பலகை யென்பது வடிவு. நெடுங்கோ லென்பது அளவு. தீங்கரும் பென்பது சுவை. அன்ன பிறவு மென்றதனான், நுண்ணூல், பராரை, மெல்லிலை, நல்லாடை என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. அவை, கரிதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய

பலகை எனப் பண்புச்சொல்லும் பண்புடைப் பொருளே குறித்தலான், இரு சொல்லும் ஒரு பொருளவாய் இன்னதிதுவென ஒன்றையொன்று பொதுமை நீக்கியவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன.

அஃதேல், கரிதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய பலகை என்பன அத்தொகையின் விரியாகலிற் பண்புத்தொகை பிரிக்கப்படாதென்றதென்னை யெனின்:- அற்றன்று: தொகைப்பொரு ளுணர்த்துதற்குப் பிறசொற்கொணர்ந்து விரித்ததல்லது, தன்சொல்லான் விரியாமையின் அவை விரியெனப்படா வென்க. வடநூலாரும் பிரியாத்தொகையும் பிறசொல்லான் விரிக்கப்படுமென்றார். கரியதென்னும் பண்புகொள் பெயர் கருங்குதிரை யெனத் தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் : அதனைப் பெயரெச்சம் வினைத்தொகை நிலைமொழியென்றதற் குரைத்தாங் குரைத்து மறுக்க. பிறசொற்கொணர்ந்து விரிக்குங்கால், கரிய குதிரை, கரிதாகிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப் பொருளுணர்த்துவன வெல்லாவற்றானும் விரிக்கப்படும்.

முதனிலையாவது, கரியன், செய்யன், கருமை, செம்மை என்பனவற்றிற் கெல்லாம் முதனிலையாய்ச் சொல்லாய் நிரம்பாது கரு செவ் வெனப் பண்புமாத்திர முணர்த்தி நிற்பதாம்.

என்ன கிளவியுமென்றதனால், சாரைப்பாம்பு, வேழக்கரும்பு, கேழற்பன்றி எனப் பண்பு தொகாது பெயர் தொக்கனவும் அத்தொகையாதல் கொள்க. இவற்றது சாரை முதலாகிய நிலைமொழி பிரித்தவழியும் பொருளுணர்த்தலின், இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்த்தார். அஃதேல், பாம்பைச்சாரை விசேடித்ததல்லது சாரையைப் பாம்பு விசேடித்தின்றாகலின் ஒன்றை ஒன்று பொதுமை நீக்காமையாற் சாரைப்பாம்பென்பது முதலாயின பண்புத்தொகையாயினவாறென்னையெனின்:—நன்று சொன்னாய்: விசேடிப்பதும் விசேடிக்கப்படுவதுமாகிய இரண்டனுள் விசேடிப்பது விசேடியாக்கால் அது குற்றமாம்; விசேடிக்கப்படுவது விசேடித்தின்றென்றலும் விசேடிக்கப்படுதலாகிய தன்றன்மைக் கிழுக்கின்மையான், விசேடியாது நிற்பினும் அமையுமென்க. இவ்வேறுபாடு பெறுதற்கன்றே, இன்னதிது வென வருஉமென பின்மொழியை விசேடிப்பதாகவும், முன் மொழியை விசேடிக்கப்படுவதாகவும், ஆசிரியர் ஓதுவாராயிற்றென்பது. அற்றேனும், சாரை யெனவே குறித்த பொருள் விளங்கலிற் பாம்பென்பது மிகையாம் பிறவெனின்:—அற்றன்று: உலக வழக்காவது, சூத்திரயாப்புப் போல மிகைச்சொற்படாமைச் சொல்லப்படுவதொன்றன்றி, மேற்றொட்டுங் கேட்டார்க்குப் பொருள் இனிது விளங்க வழங்கப்பட்டு வருவதாகலின், அது கடாவன்றென்க. மிகைச்சொற் படாமைச் சொல்லப்படுமாயின், யான் வந்தேன், நீ வந்தாய் என்னாது வந்தேன், வந்தாய் என்றே வழங்கல் வேண்டுமென்பது. இனி ஒற்றுமை நயத்தால் என்புந்தோலு முரியவாதலாகிய உறுப்புஞ் சாரை யெனப்படுதலின், அவற்றை நீக்கலாற் பாம்பென்பதூஉம் பொதுமை நீக்கிற்றென்பாருமுளர். உயர்சொற்கிளவி, இடைச்சொற்கிளவி உரிச்சொற்கிளவி என்புழியும், உயர்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல்லென்பன சொல்லென்பதன்கட் கருத்துடையவன்றிக் குறிமாத்திரமாய், உயர்வு, இடை, உரி என்ற துணையாய் நின்றனவாகலின், சாரையென்பது பாம்பை விசேடித்தாற் போல அவை கிளவி யென்பதனை விசேடித்து நின்றனவென்பது. அவ்வாற்றான் அமைவுடையவாயினும், சூத்திரமாகலின், உயர்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொலென்வே யமையும்; கிளவி யென்பது மிகையெனின்:—மிகையாயினும்

இன்னோரன்ன அமைவுடைய வென்ப துணர்த்துதற்கு அவ்வாறோதினா ரென்பது. (௨௦)

உம்மைத் தொகை

௪௧௭. இருபெயர் பல்பெய ரளவின் பெயரே
யெண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
யெண்ணின் பெயரோ டவ்வா றுகிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே

இ - ள்: இருபெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அறுவகைச் சொற்றிரளையும் தனக்குச் சார்பாகக் குறித்து நிற்கும் உம்மைத் தொகை; எ - று.

எ - டு: உவாப்பதினான்கு என்பது இருபெயரானாய உம்மைத் தொகை. புலிவிற்கெண்டை என்பது பல பெயரானாய உம்மைத் தொகை. தூணிப்பதக்கு என்பது அளவுப்பெயரானாய உம்மைத் தொகை. முப்பத்துமூவ ரென்பது எண்ணியற்பெயரானாய உம்மைத் தொகை. தொடியரை யென்பது நிறைப்பெயரானாய உம்மைத்தொகை. பதினைந்தென்பது எண்ணுப்பெயரானாய உம்மைத் தொகை. இனி அவை விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்கும் எனவும், புலியும் வில்லுங் கெண்டையும் எனவும், தூணியும் பதக்கும் எனவும், முப்பதின்மரும் மூவரும் எனவும், தொடியும் அரையும் எனவும், பத்து மைந்தும் எனவும் விரியும்.

வேற்றுமைத்தொகை முதலாயின பலசொல்லாற் றொகுதல் சிறுபான்மை; அதனான் உம்மைத்தொகை இரு சொல்லானும் பல சொல்லானும், ஒப்பத்தொகுமென்பது அறிவித்தற்கு இருபெயர் பல்பெயரென்றார். கற்சுனைக் குவளையிதழ், பெருந்தோட் பேதை எனப் பிறதொகையும் பெரும்பான்மையும் பலசொல்லான் வருமாலெனின்:—கல்லென்பதுஞ் சுனையென்பதுங் கற்சுனை யெனத் தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் குவளையென்பதனோடு தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் இதழென்பதனோடு தொக்குக் கற்சுனைக் குவளையிதழென வொன்றாயிற்று. பெருந்தோளென்னுந் தொகை ஒருசொல்லாய்ப் பேதை யென்பதனோடு தொக்குப் பெருந்தோட்பேதையென வொன்றாயிற்று. அவை இவ்வாற்றானல்லது தொகாமையின் இருசொற்றொகையே யாம். புலிவிற் கெண்டை என்புழி மூன்று பெயருந் தொகுமென்னாது முதற்பெயரொழித்தும் இறுதிப்பெயரொழித்தும், ஏனையிரண்டுந் தம்முட்டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் மற்றையதனோடு தொகுமெனின் :—முன்றொகுமிரண்டற்கும் ஓரியைபு வேறுபா டின்மையானும், இருதொகைப்படுத்தல் பலசெய்கைத்தாகலானும், அவை மூன்று பெயரும் ஒருங்கு தொக்கனவெனவே படுமென்பது.

அளவின் பெயர் முதலாயின, இருபெயராயல்லது தொகாவென வரையறுத்தற்கு இருபெயர் பல்பெயரென அடங்குவனவற்றைப் பெயர்த்துக் கூறினார். கலனே தூணிப்பதக்கு, தொடியேகஃசரை நூற்றுநாற்பத்து நான்கு என்புழித் தூணிப்பதக்கு, கஃசரை, நாற்பத்து நான்கு என்பன ஒரு சொற் போல அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப்பெயருமாய் வழங்கப்பட்டு வருதலின், கலமுந் தூணிப்பதக்கும், தொடியுங் கஃசரையும், நூறும்நாற்பத்து

நான்கும் என இருமொழி நின்று தொக்கவென்றலே பொருந்த முடைமை யறிக.

உம்மைத்தொகை இன்னபொருள்பற்றித் தொகுமென்னுது அவ்வறுகிள வியும் எனச் சொல்லேபற்றி ஓதினுரேனும், 'எற்புழிக்கோடலென்பதனுன் 'உயர்திணை மருங்கினும்மைத் தொகையே பலர் சொன் னடைத்து' (சொல்-சஉக.) என்பதனுன் எண்ணும்மைப்பொருட்கட் டொகுமென்பது பெறப் படும். எண்ணின்கண் வரும் இடைச்சொற்பலவேனும், தொக்கு நிற்கும் ஆற்றலுடையது உம்மைப்பெயராகலான், உம்மைத்தொகையாயிற்று. (உக)

அன்மொழித் தொகை

சகஅ. பண்புதொக வரூஉங் கிளவி யானு
மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்
வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு
மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தொகையே

இ - ள்: பண்புச்சொற்ருெகுஞ் சொல்லினும் உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச்சொற்கள் நின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகை; எ - று.

பண்புத்தொகைபடவும் உம்மைத்தொகைபடவும் வேற்றுமைத்தொகை படவும் அச்சொற்ருெக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித்தொகை யாகாமையின் தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகைவயினுனு மென்னுது, 'பண்பு தொகவரூஉங் கிளவி யானு மும்மை தொக்க பெயர்வயினானும், வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினானும்' என்ருர்.

இறுதிச்சொற் படுத்தலோசையாற் பொருள் விளக்குமாறு வழக்கினுள் ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கண்டுகொள்க.

எ - டு: வெள்ளாடை, அகரவீறு என்பன பண்புத்தொகை நிலைக்களத் துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. தகரஞாழல் என்பது உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பொற்ருெடி என்பது வேற் றுமைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி, அவை வெள்ளாடையுடுத்தாள், அகரமாகிய ஈற்றையுடைய சொல் எனவும், தகரமு ஞாழலுமாகிய சாந்துபூசினுள் எனவும், பொற்ருெடி தொட்டாள் எனவும் விரியும்.

பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மையாகலின், முறையிற்கூருது அதனை முற்கூறினுர்; வேற்றுமைத்தொகை நிலைக்களத் துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மை யாயினும், ஒரு பயனேக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோ பய னெனின் :—சிறுபான்மை உவமத்தொகை நிலைக்களத்தும் வினைத்தொகை நிலைக்களத்தும் அன்மொழித்தொகை பிறக்குமென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை பவளவாய், திரிதாடி என வரும். அவைதாம் பவளம்போலும் வாயை யுடையாள்; திரிந்த தாடியையுடையான் என விரியும். பிறவு மன்ன. (உஉ)

தொகைமொழிகளிற் பொருள் நிற்குமிடம்

௪௧௯. அவைதாம்
முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு
மிருமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலு
மம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலு
மந்நான் கென்ப பொருணிலை மரபே

இ - ள்: முன்மொழிமே னிற்றலும், பின்மொழிமே னிற்றலும், இருமொழிமே னிற்றலும், அவற்றின்மே னில்லாது பிற மொழிமே னிற்றலுமென அத்தொகையும் அவற்றது பொருணிலைமரபும் நான் கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

தொகையும் அவற்றது பொருணிலைமரபும் ஒருவகையான் வேறாயினும், ஒற்றுமைநயம்பற்றி அவைதாமென்றார்.

பொருணிற்றலாவது வினையோடியையுமாற்றான் மேற்பட்டுத் தோன்றுதல்.

எ - டு: வேங்கைப்பூ என்புழிப் பூவென்னும் முன்மொழிக்கட் பொருணின்றது. அது நறிதென்னும் வினையோ டியையுமாற்றான் மேற்பட்டுத் தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. மேல் வருவனவற்றிற்கும் ஈதொக்கும். இடவகையான் முன்மொழியாயிற்று. அடைகடல் என்புழி அடையென்னும் பின்மொழிக்கட் பொருணின்றது. இடவகையாற் பின்மொழியாயிற்று. முன் பின்னென்பன காலவகையாற் றடுமாறி நிற்கும். கடலுங் கடலடைந்த விடமுங் கடலெனப்படுதலின், அடைகடலென்பது அடையாகிய கடலென இரு பெயர்ப் பண்புத்தொகை. இனி, வரையறையின்மையாற் சிறுபான்மை முன்மொழி பின்மொழியாகத் தொக்கதோ ராறும் வேற்றுமைத்தொகை யெனவுமமையும். உவாப்பதினான்கு என்புழி இருமொழிமேலும் பொருணின்றது. தன்னின முடித்தலென்பதனாற் பல பெயர்மே னிற்றலுங் கண்டுகொள்க. வெள்ளாடை என்புழித் தொக்க இருமொழிமேலும் நில்லாது உடுத்தாளென்னும் அன்மொழிமே னின்றது.

வேற்றுமைத்தொகைமுதல நான்குதொகையும் முன்மொழிப்பொருள; வேற்றுமைத்தொகையும் பண்புத்தொகையுஞ் சிறுபான்மை பின்மொழிப் பொருளவுமாம். உம்மைத்தொகை இருமொழிப்பொருட்டு.

ஆறெனப்பட்ட தொகை பொருள்வகையான் நான்காமெனப் பிறிதோர் வகை குறித்தவாறு.

தொகைமொழிகள் ஒருசொற்றன்மைய

௪௨௦. எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய

இ - ள்: அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் ஒருசொல்லாய் நடத்தலையுடைய என்றவாறு.

ஒருசொன்னடையவெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், யானைக்கோடு, கொல்யானை என முன்மொழி பெயராகியவழி ஒருபெயர்ச்சொன்னடையவாதலும், நிலங்கடந்தான், குன்றத்திருந்தான் என முன்மொழி வினையாய

வழி ஒருவினைச்சொன்னடைய வாதலுங் கொள்க. அவை உருபேற்றலும் பயனிலை கோட்லு முதலாகிய பெயர்த்தன்மையும், பயனிலையாதலும் பெயர் கோடலு முதலாகிய வினைத்தன்மையு முடையவாதல் அவ்வச்சொல்லோடு கூட்டிக் கண்டுகொள்க.

நிலங்கடந்தான், குன்றத்திருந்தான் எனப் பெயரும் வினையுந் தொக்கன ஒருசொன்னீர்மையில வாகலிற் றொகையெனப்படா வென்பாருமுளர். எழுத்தோத்தினுள் 'பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப-வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியுந்—தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்' (எழு-கஙஉ.) என்றதனான், வேற்றுமையுருபு தொகப், பெயருந் தொழிலும் ஒருங்கிசைத்தல் ஆசிரியர் நேர்ந்தாராகலின், அவை தொகையெனவே படுமென்பது. கடந்தானிலம், இருந்தான் குன்றத்து என்பன ஒருங்கிசையாது பக்கிசைத்தலின், அவை தொகையன்மையறிக.

எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய என்றதனான், தொகையல்லாத தொடர்மொழியுள் ஒருசொன் னடையாவன சிலவுளவென்பதாம். யானை கோடுகூரிது, இரும்பு பொன்னாயிற்று, மக்களை யுயர்திணையென்ப என்பனவற்றுள், கோடுகூரிது, பொன்னாயிற்று, உயர்திணையென்ப என்னுந் தொகையல் தொடர்மொழி ஒருசொன்னடையவாய் எழுவாய்க்கும் இரண்டாவதற்கும் முடிவாயினவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன.

உம்மைத் தொகைக்கு மேலும் ஒரு முடிவு

சஉக. உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே
பலர்சொன் னடைத்தென மொழிமனார் புலவர்

இ - ள்: உயர்திணைக்கண் வரும் உம்மைத்தொகை பலர்க்குரிய ஈற்றான் நடக்கும்; எ - று.

பொதுவிற் கூறினாரேனும், மாமூலபெருந்தலைச்சாத்தர்; கபிலபரணநக்கீரர் என வரும்.

விரவுப்பெயர்த்தொகையும் அடங்குதற்கு உயர்திணைப் பெயரும்மைத்தொகை யென்னாது, உயர்திணைமருங்கி னும்மைத்தொகை யென்றார். அவை ஒட்டியொருசொல்லாய் நிற்றலிற் பலரறிசொல் லெனப்படும். பலரறிசொற் கபில பரணன் என ஒருமையீற்றான் நடத்தல் வழுவாகலின் வழுக்காத்தவாறு.

இதனானுந் தொகை ஒரு சொல்லாதல் பெற்றாம். ஒரு சொன்னீர்மை பெற்றின்றாயின், கபிலன் பரணன் என ஒருமைச்சொல் ஒருமையீற்றான் நடத்தற்கட்படும் இழுக்கென்னையென்பது. (உ0)

பொருள் கொள்ளுங் குறிப்பு

சஉஉ. வாரா மரபின வரக்கூ றுதலு
மென்னா மரபின வெனக்கூ றுதலு
மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியல்பா
னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இ - ள்: வாராவியல்பினவற்றை வருவனவாகச் சொல்லுதலும். என்னாவியல்பினவற்றை என்பனவாகச் சொல்லுதலும்,

அத்தன்மையனவெல்லாம் அவ்வப்பொருளியல்பான் இத்தன்மைய வென்று சொல்லுங் குறிப்புமொழியாம்; எ - று.

எ - டு:—அந்நெறி யீண்டு வந்து கிடந்தது, அம்மலை வந் திதனோடு பொருந்திற்று எனவும்; அவலவலென்கின்றன நெல், மழைமழையென்கின்றன பைங்கூழ் எனவும் வரும். அவை வரவுஞ்சொல்லுதலு முணர்த்தாது இன்னவென்பதனைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

மலை வந்தன, தலை வந்தன என்பன காட்டுவாருமுளர். ஆண்டு வருதல் வளர்தற் பொருட்டாகலான், அவை ஈண்டைக் காகா வென்க.

நிலம் வல்லென்றது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின்:—சொலற்பொருள வன்மையின், அவை காட்டல் அவர் கருத்தன் றென்க.

அன்னவையெல்லா மென்றதனான், இந்நெறியாண்டுச் சென்று கிடக்கும்; இக்குன் றக்குன்றோடொன்றும் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (உக)

தொகையைப்போல அடுக்கி வருவனவற்றுள் இசைநிறை அடுக்கு

சஉங. இசைப்படு பொருளே நான்குவரம் பாகும்

பொருளொடு புணர்தல் என்னும் அடுக்கு

சஉச. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட ஒருசொல்லடுக்கினுள், இசைநிறையடுக்கு நான்காகிய வரம்பையுடைத்து; பொருளொடு புணர்தற்கண் விரைவுபொருள்பட அடுக்குவது மூன்றாகிய வரம்பை யுடைத்து; எ - று.

வரம்பாகுமென்றது, அவை நான்கினும் மூன்றினு மிறந்து வாராக் குறைந்து வரப்பெறு மென்றவாறு.

எ - டு 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' எனவும், தீத்தீத்தீ எனவும் வரும்.

அவை மும்முறையானும் இருமுறையானும் அடுக்கி வருதல், இவற்றைக் குறைத்துச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

இசைப்பொருளாவது செய்யுளின்பம்.

விரைவிக்குஞ் சொல்லை விரைசொ லென்றார்.

அசைநிலை இருமுறையல்லது அடுக்காமையின், அதற்கெல்லை கூறாராயினர். அஃ திருமுறை யடுக்குமென்பது யாண்டுப் பெற்றாமெனின், அடுக்கு மென்பதனாற் பெற்றாம். ஒருமுறை வருவது அடுக்கெனப் படாமையி னென்பது.

முன்னர்க் கூறப்படும் அசைநிலை அடுக்கி வருமென்பது அதிகாரத்தாற் கோடற்பொருட்டு "இசைநிறையசைநிலை' என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பின் வையாது இச்சூத்திர மிரண்டனையும் ஈண்டு வைத்தார்.

வழி ஒருவினைச்சொன்னடைய வாதலுங் கொள்க. அவை உருபேற்றலும் பயனிலை கோடலு முதலாகிய பெயர்த்தன்மையும், பயனிலையாதலும் பெயர் கோடலு முதலாகிய வினைத்தன்மையு முடையவாதல் அவ்வச்சொல்லோடு கூட்டிக் கண்டுகொள்க.

நிலங்கடந்தான், குன்றத்திருந்தான் எனப் பெயரும் வினையுந் தொக்கன ஒருசொன்னீர்மையில வாகலிற் றொகையெனப்படா வென்பாருமுளர். எழுத்தோத்தினுள் 'பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப-வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியுந்—தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்' (எழு-கக௨.) என்றதனான், வேற்றுமையுருபு தொகப், பெயருந் தொழிலும் ஒருங்கிசைத்தல் ஆசிரியர் நேர்ந்தாராகலின், அவை தொகையெனவே படுமென்பது. கடந்தானிலம், இருந்தான் குன்றத்து என்பன ஒருங்கிசையாது பக்கிசைத்தலின், அவை தொகையன்மையறிக.

எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய என்றதனான், தொகையல்லாத தொடர்மொழியுள் ஒருசொன் னடையாவன சிலவுளவென்பதாம். யானை கோடுகூரிது, இரும்பு பொன்னாயிற்று, மக்களை யுயர்திணையென்ப என்பனவற்றுள், கோடுகூரிது, பொன்னாயிற்று, உயர்திணையென்ப என்னுந் தொகையல் தொடர்மொழி ஒருசொன்னடையவாய் எழுவாய்க்கும் இரண்டாவதற்கும் முடிவாயினவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன.

உம்மைத் தொகைக்கு மேலும் ஒரு முடிவு

௩௨௧. உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே
பலர்சொன் னடைத்தென மொழிமனார் புலவர்

இ - ள்: உயர்திணைக்கண் வரும் உம்மைத்தொகை பலர்க்குரிய ஈற்றான் நடக்கும்; எ - று.

பொதுவிற் கூறினாரேனும், மாமூலபெருந்தலைச்சாத்தர்; கபிலபரண நக்கீரர் என வரும்.

விரவுப்பெயர்த்தொகையும் அடங்குதற்கு உயர்திணைப் பெயரும்மைத் தொகை யென்னாது, உயர்திணைமருங்கி னும்மைத்தொகை யென்றார். அவை ஒட்டியொருசொல்லாய் நிற்றலிற் பலரறிசொல் லெனப்படும். பலரறிசொற் கபில பரணன் என ஒருமையீற்றான் நடத்தல் வழுவாகலின் வழுக்காத்தவாறு.

இதனானுந் தொகை ஒரு சொல்லாதல் பெற்றாம். ஒரு சொன்னீர்மை பெற்றின்றாயின், கபிலன் பரணன் என ஒருமைச்சொல் ஒருமையீற்றான் நடத்தற்கட்படும் இழுக்கென்னையென்பது. (உ௫)

பொருள் கொள்ளுங் குறிப்பு

௪௨௨. வாரா மரபின வரக்கூ றுதலு
மென்னா மரபின வெனக்கூ றுதலு
மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியல்பா
னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இ - ள்: வாராவியல்பினவற்றை வருவனவாகச் சொல்லுதலும், என்னாவியல்பினவற்றை என்பனவாகச் சொல்லுதலும்,

அத்தன்மையனவெல்லாம் அவ்வப்பொருளியல்பான் இத்தன்மைய வென்று சொல்லுங் குறிப்புமொழியாம்; எ - று.

எ - டு:—அந்நெறி யீண்டு வந்து கிடந்தது, அம்மலை வந் திருன்றே பொருந்திற்று எனவும்; அவலவலென்கின்றன நெல், மழைமழையென்கின் றன பைங்கூழ் எனவும் வரும். அவை வரவுஞ்சொல்லுதலு முணர்த்தாது இன்னவென்பதனைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

மூலை வந்தன, தலை வந்தன என்பன காட்டுவாருமுளர். ஆண்டு வருதல் வளர்தற் பொருட்டாகலான், அவை ஈண்டைக் காகா வென்க.

நிலம் வல்லென்றது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினுரால் உரை யாசிரியரெனின்:—சொலற்பொருள வன்மையின், அவை காட்டல் அவர் கருத்தன் றென்க.

அன்னவையெல்லா மென்றதனுன், இந்நெறியாண்டுச் சென்று கிடக்கும்; இக்குன் றக்குன்றேடொன்றும் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (உக)

தொகையைப்போல அடுக்கி வருவனவற்றுள் இசைநிறை அடுக்கு

சஉரு. இசைப்படு பொருளே நான்குவரம் பாகும்

பொருளொடு புணர்தல் என்னும் அடுக்கு

சஉச. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட ஒருசொல்லடுக்கினுள், இசை நிறையடுக்கு நான்காகிய வரம்பையுடைத்து; பொருளொடு புணர்தற்கண் விரைவுபொருள்பட அடுக்குவது மூன்றாகிய வரம் பை யுடைத்து; எ'- று.

வரம்பாகுமென்றது, அவை நான்கினும் மூன்றினு மிறந்து வாராக் குறைந்து வரப்பெறு மென்றவாறு.

எ - டு 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' எனவும், தீத்தீத்தீ எனவும் வரும்.

அவை மும்முறையானும் இருமுறையானும் அடுக்கி வருதல், இவற் றைக் குறைத்துச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

இசைப்பொருளாவது செய்யுளின்பம்.

விரைவிக்குஞ் சொல்லை விரைசொ லென்றார்.

அசைநிலை இருமுறையல்லது அடுக்காமையின், அதற்கெல்லை கூறா ராயினுர். அஃ திருமுறை யடுக்குமென்பது யாண்டுப் பெற்றாமெனின், அடுக்கு மென்பதனுற் பெற்றாம். ஒருமுறை வருவது அடுக்கெனப் படாமையி னென்பது.

முன்னர்க் கூறப்படும் அசைநிலை அடுக்கி வருமென்பது அதிகாரத்தாற் கோடற்பொருட்டு ''இசைநிறையசைநிலை' என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பின் வையாது இச்சூத்திர மிரண்டனையும் ஈண்டு வைத்தார்.

அசைநிலை அடுக்கு

சஉ௫. கண்டீ ரென்று கொண்டீ ரென்று
சென்ற தென்று போயிற் றென்று
அன்றி யனைத்தும் வினாவொடு சிவணி
நின்றவழி யசைக்குங் கிளவி யென்ப

இ - ள்: கண்டீரெனவும், கொண்டீரெனவும், சென்றதெனவும் போயிற்றெனவும் வரும் வினைச்சொன் னான்கும், வினாவொடு பொருந்தி நின்றவழி, அசைநிலையடுக்காம்; எ - று.

கட்டுரையகத்து ஒருவன் ஒன்று சொல்லியவழி அதற்குடம்படாதான் கண்டீரே கண்டீரே என்னும். ஈண்டு வினைசசொற் பொருண்மையும் வினாப் பொருண்மையு மின்மையின், அசைநிலையாயினவாறு கண்டுகொள்க. வரையாது கூறினமையால், கண்டீரே எனச் சிறுபான்மை அடுக்காது வருதலுங்கொள்க. ஏனையவும் ஏற்றவழி அடுக்கியும் அடுக்காதும் அசைநிலையாம். அவை இக் காலத் தரிய; வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (உசு)

சஉ௬. கேட்டை யென்று நின்றை யென்று
காத்தை யென்று கண்டை யென்று
அன்றி யனைத்து முன்னிலை யல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா கும்மே.

இ - ள்: கேட்டை யெனவும், நின்றை யெனவும், காத்தை யெனவும், கண்டை யெனவும் வரும் நான்கும், முன்னிலை யல்லாக் கால், மேற்சொல்லப்பட்ட அசைநிலையாம்; எ - று.

இவையுங் கட்டுரைக்கண் அடுக்கியும் சிறுபான்மை அடுக்காதும் ஏற்ற வழி அசைநிலையாய் வருமாறு கணடுகொள்க.

நின்றை, காத்தை யென்பன இக்காலத்துப் பயின்று வாரா.

வினாவிற் கடையாக அடுக்கிவந்தவழி முன்னிலையசைநிலையேயாம். இவை அடுக்கியும் அடுக்காதும் முன்னிலைச்சொல்லாதலு முடைமையான், அந் நிலைமை நீக்குதற்கு 'முன்னிலையல்வழி' யென்றார்.

முன்னுறக்கிளந்த வியல்பாகு மென்றதனான், முன்னையபோலச் சிறு பான்மை வினாவொடு வருதலுங்கொள்க.

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினாவொடு சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:—அற்றன்று: வினாவொடு சிவணல் இவற்றிற்கொன்று னெய்தாமையின் விலக்கவேண்டா; அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இரண்டு சூத்திரத்தானுங் கூறப்பட்டன வினைச்சொல்லாதலும் இடைச் சொல்லாதலு முடைமையான், வினையியலுள்ளும் இடையியலுள்ளுங் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார்.

அஃதேல், ஆக, ஆகல், என்பது என்பனவற்றோடு இவற்றிடை வேற்றுமை யென்னை? அவையும் வினைச்சொல்லாத லுடைமையா னெனின்:—

இசை நிறைத்தற்கும் பொருள் வேறு பாட்டிற்கும் அடுக்கி வரினல்லாது அடுக்காது வருதலே வினைச்சொற் கியல்பாம். ஆக, ஆகல், என்பது என்பன அடுக்கியல்லது நில்லாமையின், வினைச்சொல் இடைச்சொல்லாயின வெனப் படா. கண்டீர், கொண்டீர் என்பன முதலாயின வினைச்சொற்குரிய ஈற்றவாய் அடுக்கியும் அடுக்காதும் வருதலால் வினைச்சொல் அசைநிலையாயின வெனப்படும்; இது தம்முள் வேற்றுமை யென்க. அல்லதூஉம், வினவொடு சிவணி நிற்றலானும் வினைச்சொல்லெனவே படுமென்பது. (௩௦)

௪. வினைமுற்றின் வகை:

அதன் இயல்பு

௪௨௭. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றச்
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு
மம்மூ விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெய்ம்மை யானு மிவ்விரண் டாகு
மவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

இ - ள்: முற்றுச்சொல்லாவது, இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னும் மூன்றுகாலமும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்தும், உயர்திணையும் அஃறிணையும் இருதிணைப் பொதுவுமாகிய பொருடோறும், வினையானுங் குறிப்பானும் இவ்விரண்டாய் வரும் அவ்வறுவகைச் சொல்லாமென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு: சென்றனன், கரியன் எனவும்; சென்றது, கரிது எனவும்; சென்றனை, கரியை எனவும் வரும்.

இடமுணர்த்தலுந் திணையும் பாலும் விளக்கலும் போல ஒரு சாரனவற்றிற்கே யாகாது, எல்லாமுற்றுச் சொற்குங்காலம் முற்சிறத்தலின், 'சிறப்புடை மரபி னம்முக்காலமும்' என்றார்.

வினையினுங குறிப்பினும் என்புழி ஓரீற்றவாகிய வினையும் வினைக்குறிப்புமே கொள்ளப்படும்; இவ்விரண்டாதற் கேற்பன அவையாதலான்.

மெய்ம்மையாவது பொருண்மை.

உயர்திணையும் அஃறிணையுமல்லது இருதிணைப் பொது வென்பதோர் பொருளில்லையாயினும், சென்றனை, கரியை என்பன செலவிற்கு வினைமுதலாதலும் பண்பியுமாகிய ஒரு நிமித்தம பற்றி இருதிணைக்கண்ணுஞ் சேறலின் அந்நிமித்தம் இருதிணைப்பொது வெனப்பட்டது.

வினையினுஙகுறிப்பினும் இவ்விரணடாய் வருதலாவது தெரிநிலைவினை யாற்றெற்றெனத் தோன்றலும் குறிப்பு வினையாற்றெற்றெனத் தோன்றாமையுமாம்.

முற்றி நிற்றல் முற்றுச்சொற் கிலக்கணமாதல் முற்றியன் மொழியே யென்பதனாற் பெற்றாம். முற்றிநிற்றலாவது இதுவென்பது வினையியலுட்

கூறினும். (சொல்-உ௩௫.) திணையும் பாலும் இடமும் விளக்கல் எல்லாமுற் றிற்கு மின்மையான் இலக்கணமன்மை யறிக.

உயர்திணை அஃறிணை யிரவென்னும் பொருண்மேல் வினையும் வினைக் குறிப்புமாய் வருதல்பற்றி அவ்வாறென்ப வென்றார். காலமும் இடமு முதலா யினவற்றோடு கூட்டிப் பகுப்பப் பலவாம்.

ஊரானோர் தேவகுலம் என்றாற்போல மெய்ம்மையானும் என்புழி ஆனென்பது தொறுமென்பதன் பொருட்டாய் நின்றது.

முன்னர்ப் பிரிநிலை வினையே பெயரே (சொல்—சகூ௦.) என்புழிப் பெய ரெச்சமும் வினையெச்சமுங் கூறுபவாகலின் அவற்றோடியைய முற்றுச்சொல் லையும் ஈண்டுக் கூறினார். கூறவே முற்றுச்சொல்லும் பெயரெச்சமும் வினை யெச்சமுமென வினைச்சொன் மூவகைத்தாதல் இனி துணரப்படுமென்பது.

உரையாசிரியர் வினையியலுள் ஓதப்பட்டன சில வினைச்சொற்கு முற் றுச் சொல்லென்று குறியிடுத லுதலிற்று இச்சூத்திரமென்றாரா லெனின்.— குறியீடு கருத்தாயின் அவ்வாறென்ப முற்றியன் மொழியே என்னாது அவ் வாறு முற்றியன் மொழியெனல் வேண்டுமாகலான் அது போலியுரையென்க. முற்றியன் மொழியென்ப என மொழிமாற்றவே குறியீடாமெனின்:—குறி யீடு ஆட்சிப் பொருட்டாகலின் அக்குறியான் அதனை யாளாமையான் மொழி மாற்றி யிடர்ப்படுவ தென்னையோ வென்பது. அல்லதூஉம் முற்றியன் மொழி யெனக்குறியிட்டாராயின் இவை பெயரெஞ்சு கிளவியெனவும், இவை வினை யெஞ்சுகிளவி யெனவுங் குறியிடல்வேண்டும்; அவ்வாறு குறியிடாமையானும் அது கருத்தன்றாம். அதனான் வினைச்சொல்லுள் இருவகையெச்ச மொழித்து ஒழிந்தசொன் முற்றிநிற்கு மென்றும், அவை இனைத்துப்பாகுபடு மென்றும் உணர்த்தல் இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாகக் கொள்க. (௩௪)

அதற்கு வேறு விதி

சஉஅ. எவ்வயின் வினையு மவ்விய னிலையும்.

இ-ள்: மூவிடத்தாற் பொருடோறும் இவ்விரண்டாமென மேற்சொல்லப்பட்ட கட்டளையுட்பட் டடங்காது பிறுண்டு வரும் வினையும் முற்றியல்பாய் நிலையும்; எ - று.

யார், எவன், இல்லை, வேறு என்பன இடமுணர்த்தாமையின், மேற் கூறிய கட்டளையினடங்காது, பிறுண்டு வந்தனவாம். சிறப்பீற்றான் வருந்தெரி நிலைவினையுங் குறிப்பு வினையும் பொருடோறும், வினையும் வினைக்குறிப்புமாய் வருதற்கு எய்தாமையின் மெய்ம்மையானு மிவ்விரண்டாகும் (சொல்-சஉஎ.) கட்டளையுட்படாது பிறுண்டு வந்தனவாம். குறிப்புவினைக்கீறாகாது தெரிநிலை வினைக் கீறுவனவுந், தெரிநிலைவினைக் கீறாகாது குறிப்புவினைக்கீறுவனவும் சிறப்பீற்றவாம். அவை வினையியலுட் கூறிப்போந்தாம். யார் எவன் என்பன பாலும், இல்லை வேறு என்பன திணையும் பாலும் உணர்த்தாவாயினும் மேலைச்சூத்திரத்தான் முற்றுச்சொற்குப் பாலுந்திணையு முணர்த்தல் ஒருதலை யாக எய்தாமையின் இடமுணர்த்தாமையேபற்றி ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன. திணையும் பாலு முணர்த்தல் ஒரு தலையாயின் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு மம்மூ விடத்தான் (சொல்-சஉஎ.) என ஆசிரியர் முன்னிலையிடம் ஆண்டு வையாரென்பது.

முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமுங் காலமும் இடமு முணர்த்துமென்பது இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அவை இடவேறுபா டுணர்த்தாது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், அது போலியுரையென்க.

இனி ஒருரை:—மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்ட பொருண்மேலும் வரும் எல்லாவினையும் முற்றுச்சொல்லாய் நிற்கும் என்றவாறு. ஈண்டு வினை யென்றது வினைச்சொல்லை யாக்கு முதனிலையை. எல்லாவினையும் முற்றுச் சொல்லாமெனவே, எச்சமாதல் ஒருதலையன் றென்பதாம். ஆகவே, வினைச் சொலாதற்குச் சிறந்தன முற்றுச்சொல்லே யென்பதாம். எல்லாவினையும் முற்றுச்சொல்லாகலும், கச்சினன், கழலினன், நிலத்தன், புறத்தன் என்னுந் தொடக்கத்து வினைக்குறிப்பின் முதனிலை எச்சமாய் நில்லாமையும், வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க. பிறவு மன்ன.

இவையிரண்டும் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்க. (கஉ)

அதற்கு முடிபு

சூஉகூ. அவைதாம்
தத்தங் கிளவி யடுக்குந வரினு
மெத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட முற்றுச்சொற்றும், தத்தங் கிளவி பல அடுக்கிவரினும், தம்முட் டொடராது எவ்வாற்றானும் பெயரொடு முடியும்; எ - று.

எ - டு: உண்டான் றின்று ஞேடினன் பாடினன் சாத்தன்; நல்ல னறிவுடையன் செவ்வியன் சான்றோர் மகன் என வரும்.

அடுக்கி வரினு மென்ற உம்மையான், வந்தான் வழுதி; கரியன் மால் என அடுக்காது பெயரொடு முடிதலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

தம்பாற்சொல் லல்லது பிறபாற்சொல்லொடு விரா யடுக் கின்மையின், 'தத்தங்கிளவி' யென்றார்.

என்மனார் புலவர், முப்பஃதென்ப என வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாதும் பெயர்முடிபா மென்றற்கு எத்திறத்தானு மென்றார். 'எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி' (சொல்-கூஅ.) என்றதனான், வெளிப்படாது நிற்றலும் பெறப்பட்டமையான் ஈண்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின்:—ஆண்டு முடிக்கப் படும்பெயர் வெளிப்படாது நிற்றலுமுடைத்தென்றார்; இது முடிக்கும் பெயரா கலின் ஆண் டடங்கா தென்பது. முடிக்கப்படுவதனோடு முடிப்பதனிடை வேற் றுமை, வேற்றுமையோத்தினுட் கூறினாம். இன்னும் எத்திறத்தானு மென்ற தனான், உண்டான் சாத்தன்; சாத்தனுண்டான் என முன்னும் பின்னும் பெயர் கிடத்தலுங் கொள்க.

அஃதேல், முற்றி நிற்றலாவது மற்றுச்சொன்னோக்காமை யாகலின், முற்றிற்றேல் அது பெயர் அவாய் நில்லாது; பெயர் அவாயிற்றேன் முற்றுச் சொலெனப்படாது; அதனான் முற்றுச்சொற் பெயர்கொள்ளுமென்றல் மாறு கொள்ளக்கூறலாமெனின்:—அற்றன்று: உண்டான் சாத்தன் என்பது எத்தை யென்னும் அவாய்நிலைக்கட் சோற்றையென்பதனோடு இயைந்தாற்போல, உண்

டான் என்பது யாரென்னும் அவாய்நிலைக்கட் சாத்தனென்பதனோடு இயைவ தல்லது, அவாய்நிலையில்வழி உண்டானெனத் தானே தொடராய் நிற்றல் வினையியலுள்ளுங் கூறினுமென்பது. அஃதேல், சாத்தனென்னும் பெயர் சோற்றையென்பது போல் அவாய்நிற்றலையுள்வழி வருவதாயின், எத்திறத் தானும் பெயர்முடிபினவே என விதந்தோதல் வேண்டாவாம் பிறவெனின்:— நன்று சொன்னாய்: அவாய்நிற்றலையுள்வழி வருவது அவ்விரண்டற்கும் ஒக்கு மேனும், உண்டானென்றவழி உண்டற்றொழிலாற் செயப்படுபொருள் உய்த் துணர்ந்து பின் அதன்வேறுபா டறியலுறிற் சோற்றையென்பது வந்தியை வதல்லது, சொற்கேட்டதுணையான் எத்தையெனக் கேட்பான் செயப்படு பொருள் வேறுபாடு அறிதற்கு அவாவாமையின், சோற்றையென்பது வருதல் ஒருதலையன்று. இனி, உண்டானென்னுஞ் சொல்லாற் பொதுவகையான் வினைமுதலுணர்ந்து கேட்பான் அதன் வேறுபா டறியலுறுதலின், சாத்த னென்பது வருதல் ஒருதலையாம். அதனான் இச்சிறப்புநோக்கி விதந்தோதினா ரென்பது. (கக)

ரு. எச்சச் சொற்களின் வகை

அவற்றின் பாகுபாடு

சகூ0. பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை
யெதிர்மறை யும்மை யெனவே சொல்லே
குறிப்பே யிசையே யாயீ ரைந்து
நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி.

முற்றுச்சொல் லுணர்த்தி எச்சமாமா றுணர்த்துகின்றார். எஞ்சு பொருட்கிளவி கொண்டல்லது அமையாமையின் எச்சமாயினவும், ஒரு தொடர்க்கொழிபாய் எச்சமாயினவுமென அவை இருவகைப்படும்.

இ - ள்: பிரிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் எஞ்சு பொருட்கிளவியாம்; எ - று.

அவற்றுட் கடைநிலை மூன்றும் ஒருதொடர்க்கொழிபாய் எச்சமாயின. அல்லன எஞ்சுபொருட்கிளவியான் முடிவன. எஞ்சுபொருட்கிளவியெனினும் எச்சமெனினு மொக்கும்.

பெயரெச்சம் வினையெச்சம் பெயர் வினையான் முடிதலின், ஆகுபெயராற் பெயர் வினை யென்றார்.

ஆயீரைந்து மெஞ்சுபொருட்கிளவி யென்றாரேனும், எஞ்சு பொருட் கிளவி பத்துவகைப்படு மென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

எச்சமாவன ஒருசார்பெயரும் வினையும் இடைச்சொல்லுமாதலின், பெயரியன் முதலாயினவற்றுட் பத்தும் ஒருங்குணர்த்துதற்கேலாமை யறிக.

முடிவும் பொருளு மொத்தலான், என்றென்பதனை எனவின்க ணோற்றினார். (கஉ)

பிரிநிலை யெச்சம்

சுநக. அவற்றுள்
பிரிநிலை யெச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட எச்சங்களுள், பிரிநிலையெச்சம் ஏகாரப்பிரிநிலையும் ஓகாரப்பிரிநிலையுமென இருவகைப்படும். அவ்விருவகைப்பிரிநிலையெச்சமும் பிரிக்கப்பட்ட பொருளையுணர்த்துஞ் சொல்லோடு முடியும்; எ - று.

எ - டு: தானே கொண்டான்; தானோ கொண்டான் என்னும் பிரிநிலையெச்சம் பிறர் கொண்டிலரெனப் பிரிக்கப்பட்ட பொருளையுணர்த்துஞ் சொல்லான் முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அஃதேல், தானெனப்பட்டானன்றே ஆண்டுப் பிரிக்கப்பட்டான், பிறர் கொண்டிலரென்பது அவனையுணர்த்துஞ் சொல்லன்மையான், அவை பிரிநிலை கொண்டு முடிந்திலவாலெனின்:—அற்றன்று: தானெனப்பட்டான் பிறரிற் பிரிக்கப்பட்டவழிப், பிறரும் அவனிற் பிரிக்கப்பட்டமையான், அவை பிரிநிலை கொண்டனவேயா மென்க.

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனே கொண்டான் என்றவழி, அவனே யென்பது கொண்டானெனப் பிரிக்கப்பட்டபொருளை வினையெனக் கொண்டு முடிதலென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று: அவனே கொண்டான் என்புழி அவனென்னும் எழுவாயவேற்றுமை கொண்டானென்னும் பயனிலை கொண்டது; ஏகாரம் பிரிவுணர்த்திற்று; ஆண்டெச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ் சொல்லுமின்மையான், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. (கூ௩)

வினை யெச்சம்

சுநஉ. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பு
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
யாவயிற் குறிப்பே யாக்கமொடு வருமே.

இ - ள்: வினையெச்சத்திற்குத் தெரிநிலைவினையுங் குறிப்பு வினையும் முடிபாம்; ஆண்டைக்குறிப்புவினை ஆக்கவினையோடு வரும்; எ - று.

எ - டு: உழுது வந்தான்; மருந்துண்டு நல்ல னாயினான் என வரும்.

உழுது வருதல்; உழுது வந்தவன் என வினையெச்சம் வினைப்பெயரோடு முடிதல் நினையத்தோன்றிய வென்றதனாற் கொள்க.

வினையெச்சத்திற்கு முடிபு வினையியலுட் கூறப்பட்டமையான் இச்சூத்திரம் வேண்டா வெனின்:—இதற்கு விடை ஆண்டே கூறினாம்.

'வேங்கையுங் காந்தளு நாறி யாம்பன் மலரினுந் தான் றண்ணியளே' (குறுந்-அ௪.) 'வில்லக விரலிற் * பொருந்தியவாறு நல்லகஞ்சேரி னொரு மருங் கினமே' (குறுந்-௩௭0.) எனவும்; கற்றுவல்லன், பெற்றுடையன் எனவும் வினைக்குறிப்பு ஆக்கமின்றி வந்தனவாலெனின்:—ஆக்கமொடு வரு

* பொருந்தியவர் எனவும் பாடம்.

மென்றது பெரும்பான்மை குறித்த தாகலிற் சிறுபான்மை ஆக்கமின்றியும் வருமென்பது. (௩௬)

பெயரெச்சம்

சு௩௩. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இ - ள்: பெயரெச்சம் பெயரொடு முடியும்; எ - று.

எ - டு: உண்ணுஞ் சாத்தன்; உண்ட சாத்தன் என வரும்.

'அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்னவுரிமைய' (சொல்-உ௩௪.) என்றதனாற் பெயரெச்சம் பொருள்படுமுறைமை கூறினர். முடிபு எச்சவியலுட் பெறப் படுமென வினையியலுட் கூறியவாறு கடைப்பிடிக்க. (௩௭)

ஒழியிசை யெச்சம்

சு௩௪. ஒழியிசை யெச்ச மொழியிசை முடிபின.

இ - ள்: மன்னை யொழியிசையும், தில்லை யொழியிசையும், ஓகார வொழியிசையும் ஆகிய ஒழியிசையெச்சமூன்றும் ஒழியிசை யான் முடியும்; எ - று.

எ - டு: 'கூரியதோர் வாண்மன்' 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரிசேர' (அகம்-உ௭௬.) கொளலோ கொண்டான் என்னும் ஒழியிசை யெச்சம், முறை யானே, திட்ப மின்று, வந்தாலின்னது செய்வல், கொண்டுய்யப்போமா றறிந் திலன் என்னும் ஒழியிசையான் முடிந்தவாறு. பிறவும் முடித்தற்கேற்கும் ஒழியிசை யறிந்துகொள்க. (௩௮)

எதிர்மறை யெச்சம்

சு௩௫. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

இ - ள்: மாறுகொ ளெச்ச மெனப்பட்ட ஏகார வெதிர்மறை யும், ஓகார எதிர் மறையும் உம்மை யெதிர்மறையுமாகிய எதிர் மறையெச்ச மூன்றும் எதிர்மறையான் முடியும்; எ - று.

எ - டு: யானே கொள்வேன்; யானோ கள்வேன் ; வரலு முரியன் என் னும் எதிர்மறையெச்சம், முறையானே, கொள்ளேன், கள்ளேன், வாராமையு முரியன் என்னும் எதிர்மறையான் முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க. (௩௯)

உம்மை யெச்சம்

சு௩௬. உம்மை யெச்ச மிருவீற் றானுந்
தன்வினை யொன்றிய முடிபா கும்மே.

இ - ள்: எஞ்சுபொருட்கிளவியும் அவ்வெஞ்சுபொருட் கிள வியான் முடிவதுமாகிய உம்மையெச்ச வேறுபாடிரண்டன்கண் ணும், தன்வினை உம்மையொடு தொடர்ந்த சொற்குப் பொருந்திய முடிபாம்; எ - று.

என்றது, 'எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொலாயின்' (சொல்-௪௩௪.) என்றதனான் உம்மையுடைத்தாயும் உம்மையின்றியும் வரும் எஞ்சுபொருட்

ளவி உம்மையெச்சத்திற்கு முடிபாத லெய்திற்று. என்னை? எல்லாவெச் சத்திற்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியே முடிபாகலின். இனி உம்மையொடு தொடர்ந்த சொல்லிரண்டற்கும் வினையொன்றேயாகல் வேண்டுமென எய்தாத தெய்துவித்தவாறு.

ஒன்றற்காயதே ஏனையதற்கு மாகலிற் றன்வினை யென்றார்.

எ - டு: சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான் என இரண்டும் ஒருவினை கொண்டவாறு கண்டுகொள்க. சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனு முண்டான் என வினை வேறுபட்டவழி உம்மையெச்சமும் எஞ்சுபொருட் கிளவியும் இயையாமை கண்டுகொள்க. அஃதேல்,

'பைம்புதல் வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன—
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே' (அகம்-உ.)

என வினை வேறுபட்டுழியுந் தம்மு ளியைந்தனவா லெனின்:-இணர் விரிதலும் ஊர் கோடலும் இரண்டும் மணஞ்செய் காலம் இது வென்றுணர்த்துதலாகிய ஒருபொருள் குறித்து நின்றமையான், அவை ஒருவினைப்பாற்படுமென்பது. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவறிந்து ஒருவினைப்பாற்படுக்க.

எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொலாயவழித் தன்வினை கோடல் ஈண்ட டங்காமையான், அது தன்னினமுடித்தலென்பதனாற் பெறப்படும்.

உம்மையெச்ச மிருவீற்றானு மென்றதனான், உம்மை யெச்சத்திற்கு முடிபாகிய எஞ்சுபொருட்கிளவி உம்மையொடுவரின் எச்சமாமென்பதாம். அஃதெச்சமாங்கால், முன்னின்றது எஞ்சுபொருட் கிளவியா மென்பது.

எதிர்மறையும்மை எதிர்மறை யெச்சமா யடங்குதலின், ஈண்டும்மை யெச்சமென்றது எச்சவும்மையேயாம். (சo)

அதற்குமேலும் ஒரு முடிபு

சங எ. தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங் காலை
நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமு
மிறந்த காலமொடு வாராக் காலமு
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இ - ள்: உம்மை யெச்சத்தின்முன் எஞ்சு பொருட்கிளவி உம்மையில் சொல்லாய் வருங்கால், நிகழ்காலத்தோடு எதிர்கால மும் இறந்தகாலத்தோடு எதிர்காலமும் மயங்குதல் வரையார்; எ - று.

முறைநிலையான வென்றதனான், கூறிய முறையானல்லது எதிர் காலம் முன்னிற்ப ஏனைக்காலம் பின் வந்து மயங்குதலில்லை யென்பதாம்.

எ - டு: கூழுண்ணாநின்றான் சோறுமுண்பன் எனவும், கூழுண் டான் சோறுமுண்பன் எனவும் அவை கூறிய முறையான் மயங்கிய வாறு கண்டுகொள்க.

இவற்றானே இது மயங்குதல் வரையா ரெனவே, இறந்தகாலத்தோடு நிகழ்காலமும் நிகழ்காலத்தோடு இறந்தகாலமும் வந்து மயங்குதல் வரையப்படு மென்றவாறாயிற்று.

தன்மேற்செஞ்சொல் வருஉங்காலை யென்றதனுன், உம்மையடுத்த சொல் வருங்கால், வேறுபாடின்றி இரண்டு சொல்லும் ஒருகாலத்தான் வருமென்பதாம்.

தன்வினை, காலம்வேறுபடுதலும் படாமையும் உடைமையான், இன்னுழி இன்னவாற்ருனல்லது காலம் வேறுபடாதென வரையறுத்த வாறு. (௪௬)

'என' என்னும் எச்சம்

௪௩௮. எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே.

இ - ள்: எனவென்னுமெச்சம் வினைகொண்டு முடியும்; எ - று.

எ - டு: கொள்ளெனக் கொடுத்தான்; துண்ணெனத் துடித்தது; ஒல்லெனவொலித்தது! காரெனக்கறுத்தது எனவும், நன்றென்று கொண்டான்; தீதென்றிகழ்ந்தான் எனவும் வரும். (௪௨)

எஞ்சிய மூன்று எச்சங்கள்

௪௩௯. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு
மெஞ்சுபொருட்கிளவி யிலவென மொழிப.

இ - ள்: சொல்லப்பட்டனவொழிந்து நின்ற சொல்லுங் குறிப்பும் இசையுமாகிய எச்சமூன்றும் மேல் வந்து தம்மை முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியை யுடைய வல்லவென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

என்றது, அவ்வத்தொடர்க்குத் தாமெச்சமாய் வந்து அவற்றதவாய் நிலையை நீக்கலின், பிரிநிலையெச்சமுதலாயினபோலத் தம்மைமுடிக்கும் பிற சொல்லைத் தாம் அவாய் நில்லாவென்றவாறு. அவை பிறசொல் லவாவாது தாம் எச்சமாய் வருமாறு முன்னர்ச் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். (௪௩)

குறிப்பெச்சமும் இசை யெச்சமும்

௪௪௦. அவைதாம்
தத்தங் குறிப்பி னெச்சஞ் செப்பும்.

இ - ள்: அவ்வெச்சமூன்றும் சொல்லுவார் குறிப்பான் எஞ்சி நின்ற பொருளையுணர்த்தும்; எ - று.

எ - டு:

'பசப்பித்துச் சென்ருருடையையோ வன்ன
நிறத்தையோ பீர மலா'

'இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து' (குறள்-அ௭௯.)

என்புழி முறையானே பசப்பித்துச் சென்ருரை யாமுடையேம் எனவும், தீயாரைக் காலத்தாற் களைக எனவும் வந்த தொடர்மொழி எச்சமாய்நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சமாயின.

'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு' (குறள்-க.)

'அளித்தஞ்ச லென்றவர் நீப்பிற் றெளித்தசொற்
றேறியார்க் குண்டோ தவறு' (குறள்-ககடுச.)

என்றவழி முறையானே அதுபோல எனவும், நீத்தார்க்கே தவறு எனவும் வருவன எஞ்சிய இசைப்பொரு ளுணர்த்தலான் இசையெச்ச மாயின. சொல் லெச்சத்திற்கு உதாரணம் முன்னர்க்காட்டுதும். 'சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லின்றே' (சொல்-சசசு.) என்பதனான் அஃதொருசொல்லாதல் பெறப் படுதலின், இது தொடர்ச்சொல்லா மென்பது. சொல் லென்னுஞ் சொல் எஞ்சுவது சொல்லெச்சமென்பார் இவ்விருவகையும் இசையெச்சமென அடக்குப.

பசப்பித்துச் சென்றாரை யாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்தன குறிப்பிற்றோன்றலா யடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது என்பது குறிப்பெச்சமென்றும், அதுபோல என்னுந் தொடக்கத்தன விகாரவகையாற் றொக்கு நின்றமையான், ஒல்லென வொலித்தது என்பது இசையெச்சமென் றும், இவை தத்தஞ்சொல்லான் முடிதலல்லது பிறசொல்லான், முடியாமை யின் இவற்றை மேல்வந்து முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியில வென்று ரென்றும், உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று: 'தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்' (சொல்-கடுஎ.) எனச் சொற்பொருட் பாகுபாடுணர்த்தினர்; குறிப்பிற்றோன்றும் பொருளை வெளிப்படுத்தும் எச்ச மாதலுடைமையான் எசசமென்றார்; அதனான் அவ்வடங்காது. இனி விசைத்தது ஒலித்தது என்பன தஞ்சொல்லெனப்படா; படினும், விண் ணென வீங்கிற்று துண்ணெனத் துளங்கினன் எனவும், ஒல்லெனவீழ்ந்தது எனவும் பிறசொல்லானும் முடிதலின் எஞ்சுபொருட் கிளவியில வென்றல் பொருந்தாதாம். என்னை? தஞ்சொலல்லாதன எஞ்சுபொருட் கிளவியா மாகலின்.

இனி அதுபோல வென்பது தொகுக்கும்வழித் தொகுத்த லென்பதனாற் றொக்கதாயின், அதனைச் சுட்டிக் கூறுவுவமையென அணியியலுள் ஆசிரியர் ஒருவமை வேறுபாடாகக்கூறல் பொருந்தாது. தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல் ஒருமொழிக்கண்ணதாகலிற் பலசொற் றொகு மென்றலும் பொருத்தமின்று. அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்று. விண்ணென விசைத் தது; ஒல்லென வொலித்தது என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றை எனவெ னெச்சமென அடக்கிக் குறிப்பெச்சத்திற்கும் இசையெச்சத்திற்கும் வேறுதா ரணங்காட்டல் கருத்தென்க. அல்லதூஉம், எனவெனெச்சமென அடக் காது இசையுங்குறிப்பும்பற்றி வருவனவற்றை வேறோதின், வெள்ளென வெளுத்தது எனப் பண்புபற்றி வருவதனையும் வேறோதல்வேண்டும்; அதனை வேறோதாமையானும் எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத்தாகக் கொள்க. குறிப்புப் பொருளைப் 'பசப்பித்துச் சென்றா ருடையையோ' 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க' என்பன முதலாகிய தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சுபொருளெனப்படா வாயினும், அப்பொருள் பிறசொல்லானல்லது வெளிப்படாமையின், அச்சொல் லெச்சமாயிற்று. குறிப்புப் பொருளே யன்றி எஞ்சுபொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்ந்து தமக்

கேற்ற சொல்லாலுணர்த்தப்படுதலின், குறிப்பா னெச்சஞ்செப்பல் மூன்றற்கு மொத்தவா றறிக. ()

சொல்லெச்சம்.

சுசுக. சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ்
சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லின்றே.

இ - ள்: சொல்லெச்சம், ஒருசொற்கு முன்னும் பின்னுஞ் சொன்மாத்திரம் எஞ்சுவதல்லது, தொடரா யெஞ்சுதலின்று; எ - று.

'உயர்திணையென்மனார்' (சொல்-க.) என்புழி ஆசிரியரென்னுஞ்சொல் முன்னும், 'மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே' (குறுந்-எக.) என்புழி எமக்கென்னுஞ்சொல் பின்னும், எஞ்சி நின்றவாறு கண்டு கொள்க.

ஒருசாரார் இவற்றை இசையெச்சமென்று, சொல்லளவல்ல தெஞ்சுத லின்றே என்பதற்குச் சொல்லென்னுஞ் சொல்லளவல்லது பிறிதுசொல் லெஞ்சுத லின்றென்று பொருளுரைத்து, பசித்தேன் பழஞ்சோறு தாவென்று நின்றாள் என்புழித் தாவெனச்சொல்லி யெனச், சொல்லென்னுஞ்சொல் எஞ்சி நின்றதென்று, இதனை உதாரணமாகக் காட்டுப. அவர் முன்னும் பின்னு மென்பதற்குச் சொல்லென்னுஞ் சொற்கொணர்ந்து கூட்டுவதன் முன்னும் பின்னுமென இடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைப்ப. (சஓ)

௬. சில மரபு வகை

இடக்கர்ச்சொல்

சுசுஉ. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இ - ள்: அவைக்கணுரைக்கப்படாத சொல்லை அவ்வாய் பாடு மறைத்துப் பிறவாய்பாட்டாற் சொல்லுக; எ - று.

அவைக்கண் வழங்கப்படுஞ்சொல்லை அவையென்றார்.

எ - டு: 'ஆன்முன் வரூஉ மீகார பகரம்' எனவும், கண்கழீஇ வருதும்; கான்மே னீர்பெய்து வருதும் எனவும், *கருமுகமந்தி செம்பி னேற்றை; †'புலிநின் றிறந்த நீரல் லீரத்து' எனவும் இடக்கர்வாய்பாடு மறைத்துப் பிறவாய்பாட்டாற் கூறியவாறு.

ஈகாரபகரமென்பதுபோலக் கண் கழுவுதன் முதலாயின அவையல் கிளவியைக் கிடந்தவாறு கூறாது பிறிதோராற்றாற் கிளந்தனவல்ல வெனினும் அவையல் கிளவிப் பொருண்மையை யுணர்த்தலின், ஒற்றுமை நயத்தான்

* கரு முகமந்தி, செம்பினேற்றை எனபனவற்றுள், கருமுகம், செம்பின் என்பன மகடூஉ, ஆடூஉவாகிய இவ்விருபாலார் இடக்கரவயவங்களை முறையே யுணர்த்துமென்ப.

† "புலிநின் றிறந்த நீரல் லீரத்து" புலி நின்று கழித்தகன்ற நனனீரல்லாத இழிந்த நீரினுலாகிய ஈரத்தினிடத்து. இழிந்தநீர—மூத்திரம். இப்பொருட்டாதலை, "களிறுநின் றிறந்த நீரல் லீரத்துப், பாலவி தோனமுலை யகடுநிலஞ்சேர்த்திப், பசியடமுடங்கிய பைங்கட்செந்நாய்" எனவரும் (நற்றிணை-௧௦௩.) செய்யுளடிக ளா னறிக.

அவையல்கிளவியைப் பிறிதோராற்றாற் கூறியவாய்பாடாகக் கொள்ளப்படும். இவை 'தகுதியும் வழக்கும்' (சொல்.கஎ.) என்புழித் தகுதியாயடங்கு மெனின்:—செத்தாரைத் துஞ்சினாரென்றல் முதலாயினவன்றே தகுதியாவன; ஆண்டுச் செத்தாரென்பது இலக்கணமாகலின் அதனானும் வழங்கப்படும்; தகவு நோக்கிச் சொல்லுமிகாற் றுஞ்சினாரென்றுஞ் சொல்லப்படும்; ஈண்டை யவையல்கிளவியாற் கிளத்தல் வழுவாதலின் மறைத்த வாய்பாட்டானே கிளக்கப்படும்; அதனான் ஆண்டடங்கா வென்பது.

இது வழுவமைதியன்மையாற் கிளவியாக்கத்துக் கூறாராயினார். (சுசு)

சசரு. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொராஅல்.

இ - ள்: அவையல்கிளவியை மறைத்துச் சொல்லுங்கால், மேற்றொட்டு வழங்கப்பட்டு வருவன மறைக்கப்படா; எ - று.

எ - டு: ஆப்பி, ஆனையிலண்டம் என மரீஇ வந்தன மறைக்கப்படாது வந்தவாறு.

'பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாண்-உ.) என்புழிக் கான்றென்பது, தன் பொருண்மே னில்லாது அணி குறித்துப் பிறிதோர் பொருண்மே னிற்றலின் மரீஇய சொல்லாய் மறைக்கப்படாமையின், அதன் பொருண்மே னின்றவழி மறைக்கப்படுதலு மறிக. (சுஎ)

'ஈ' 'தா' 'கொடு' என்னுஞ் சொற்கள்

சசசு. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்று
இரவின் கிளவி யாகிட னுடைய.

இ - ள்: ஈ, தா, கொடு எனச் சொல்லப்படும் மூன்றும் ஒருவன் ஒன்றை யிரத்தற்கண் வருஞ்சொல்லாம்; எ - று.

அவை பிறபொருண்மேல் வருதலுமுடைமையான், 'இரவின் கிளவியாகிடனுடைய' வென்றார்.

வழங்கல், உதவல், வீசல் முதலாயின பிறவு முளவாக இவற்றையே விதந்தோதியதென்னையெனின்:—அவை கொடைப்பொருளவாய் வருவதல்லது இவைபோல இரத்தற்குறிப்பு வெளிப்படுக்கும் இரவின் கிளவியாய்ப் பயின்று வாராமையானும், இன்னார்க்கு இன்னசொல் லுரித்தென்று வரையறுத்தலும் வழுவமைத்தலுமாகிய ஆராய்ச்சி ஆண்டின்மையானும் இவற்றையே விதந்தோதினாரென்பது.

அஃதேல், 'ஈயென்கிளவி' (சொல்-சசஎ.) என்னுஞ் சூத்திரமுதலாய நான்கும் அமையும்; இச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின:—இவை இரவின் கிளவியாதலும் மூன்றென்னும் வரையறையும் அவற்றாற் பெறப்படாமையின் வேண்டுமென்பது.

முன்னிலைச் சொல்லாய் வருவழியல்லது பிறண்டு இன்னசொல் இன்னார்க் குரித்தென்னும் வரையறை யில்லெனப துணர்த்துதற்கு, ஈ தா கொடுவென முன்னிலை வாய்பாடுபற்றி யோதினார். (சச)

'ஈ' என்னுஞ் சொல்

சசரு. அவற்றுள்

ஈயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.

'தா' என்னுஞ் சொல்

சசசா. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

'கொடு' என்னுஞ் சொல்

சசஎ. கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே.

இ - ள்; ஈயென்கிளவி இரக்கப்படுவோனின் இழிந்த விரவலன் கூற்றாம். தாவென்கிளவி அவனோடொப்பான் கூற்றாம். கொடுவென்கிளவி அவனி னுயர்ந்தவன் கூற்றாம்; எ - று.

எ - டு: சோறீ; ஆடை தா; சாந்து கொடு என மூன்று சொல்லும் முறையானே மூவர்க்கு முரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (சரு) (ருo) (ருக)

அதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சசஅ. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந்

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற்

றன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இ - ள்: கொடு வென்னுஞ்சொல், முதனிலை வகையாற் படர்க்கையாயினும், தன்னைப் பிறனொருவன் போலக் கூறுங் கருத்து வகையால், தன்னிடத்துச் செல்லும்; எ - று.

எ - டு: மேற் காட்டப் பட்டது.

தன்மைக்கும் முன்னிலைக்கு முரிய தா வென்பதனானும் பொதுவாகிய ஈ யென்பதனானுமன்றே சொல்லற்பாலது; உயர்ந்தான் அங்ஙனந் தானேற்பானாகச் சொல்லாது, கொடுவெனப் படர்க்கை வாய்பாட்டாற்சொல்லும். ஆண்டுத் தன்னையே பிறன்போலக் குறித்தானாகலிற் றன்னிடத்தே யாமென இட வழு வமைத்தவாறு.

உயர்ந்தான் தம ரொருவனைக் காட்டி இவற்குக் கொடுவென்னு மென்றால் உரையாசிரியரெனின்:—ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற் படர்க்கைச் சொல்லோடியைதலான் வழுவின்மையின் அமைக்கல்வேண்டாவாம். அதனான் அது போலியுரையென்க. (ருஉ)

பெயர்கள் முதலிய சொற்கள்

௪௪௯. பெயர்நிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுந்
திசைநிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுந்
*தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குநவு
மெய்ந்நிலை மயக்கி னாஅ குநவு
மந்திரப் பொருள்வயி னாஅ குநவு
மன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

இ - ள்: பெயர்நிலைக்கிளவியி னாகுநவும் என்றது—ஒரு திணைப்பெயர் ஒருதிணைக்காய் வருவனவும்; எ - று.

---

* 'தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குநவும்' என்பதற்கு இவ்வுரையாசிரியர் 'முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவன: அவை யாற்றுட்செத்த எருமையை ஈர்த்தல் ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலியன' என வரைந்துள்ளார். இந்தொடர்மொழியின் பொருள் தெற்றெனப் புலப்படவில்லை இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருதலென்றமையின், ஊர்க்குயவர்க்கு எருமையை ஈர்த்தலின் இயைபு இன்றேனும் இயைபுண்மை ஒருதலையான் வேண்டற்பாலதாம். அன்றியும் அது முதுசொல்லாயிருத்தலோடு செய்யுள் வேறுபாடுடையதாயிருக்கவேண்டுமெனவும் ஆணை தந்துள்ளார். நம் தமிழ்நாட்டின்கண் பண்டைக் காலந்தொட்டுப் பரவை வழக்கின்கண் அடிப்பட்ட சான்றோரால் நெறிப்பட வழங்கிவரும் இம்முதுமொழி பொருத்தமுடையதாகக் காணக்கிடக்கின்றது.

அது வருமாறு: வாணிகச் சாத்தொடு சென்றவொருவன், அயலூரினின்றும் பிரிந்து ஒரு பட்டினத்துட்சென்று பல வெருமைகளைப் பொருள்கொடுத்தேற்றுத் தந்நாடுசேறற்கு ஒருப்பட்டுப் பற்பல காவதங்கடந்து ஒரு கானயாற்றடைக்கரையை யணுகி அவ்வெருமைகளை நீருண்ணச்செய்து அயாவுயிர்த்துப் பின்னர் அவ்வாற்றைக் கடக்குமமையத்து, காலமல்லாக் காலத்துச் செய்யாமைக்கண் பெய்த மழையான் பொருகென வெள்ளந்தோன்றி அவ்வெருமைகளையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு ஓரிடத்திற் றொத்துக்கிவிட்டது. அதனையுணர்ந்த அவ்வூரவர் அவைகளை ஈர்த்துக் கொணர்ந்து கரைசேர்த்தற்குப் பலரை வேண்டியும் நாற்றம் மிகுதியாக விருந்தமையின், ஒருவரும் உடன்படாஅர். இதனையுணர்ந்த பெரியாரொருவர் இங்ஙனமாய செயல் நேரிடின், இச் செயலை இன்னவர் செய்து முடித்தல்வேண்டுமென நம்மூர் அடங்கலிலிருக்கும்: அதனைக் கணக்கனையழைத்துக் கேட்டின் உண்மை வெளியாமென உரைத்தனர். அவ்வாறே கணக்கனை யழைத்துக்கேட்கு அவன் அடங்கலை எடுத்து வந்து 'கண்ணுற்றிக்கணமறுகின்றேன்', எனக் கூறி, தமரில்லிற் சென்று தனக்கு ஆண்டு தோறும் நன்கொடையாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வாண்டிற் கொடாத அவ்வூர்க் குயவரை வெற்றுத்தற்குத் தக்க வமையமிதுவே யெனக் கருதி,

> " காட்டெரு முட்டை பொறுக்கி
> மட்கலஞ் சுட்ட புகையான
> மேற்கே மேகந் தோன்றி
> மின்னி யிடித்து மழைபொழிந்து
> யாற்றில நீத்தம பெருகி
> யடித்துக் கொல்லும எருமைகளை
> ஈர்த்துக் கொணர்ந்து கரை யேற்றல
> இவ்வூர்க் குயவர்க் கென்றுங் கடனே "

என்று ஒரு பழைய ஓலையில் வரைந்து அவ்வடங்கலோடு சேர்த்துக்கட்டி அவ்வூரவர் முன்கொணர்ந்து கட்டையவிழ்த்துப் பல ஏடுகளைத் தள்ளிப் படித்துக் காட்டினன். அதனைக்கேட்ட பெரியார் பலரும் குயவன் சுளையிலெழுந்த புகையானுய மேகந்தந்த நீரான் எருமைசாதலின், இவ்வூர்க் குயவரே இவைகளைக் கரையேற்றல் முறையென முடிவுசெய்தனர் என்பதாம். இது பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், 'தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குநவும' என்பதற்குச் சொல்லிடத்துப் பழைய நெறியானுய வரும சொல்லும' என உரைகூறி, 'முது மொழி பொருளுடையனவும பொருளில்லனவுமென இருவகைப்படும். அவை 'யாட்டுள்ளான் இன்னுரைதாரான்' என்றது; இடையன் எழுதொடு புணராது

அவையாவன : ஒருத்தியை நம்பியென்று வழங்குதலும், ஒரு கிளியை நங்கை யென்று வழங்குதலு மாம். பிறவுமன்ன. திசைநிலைக்கிளவியி னாகுநவும் என்றது—திசைச் சொல்லிடத்து வாய்பாடு திரிந்து வருவனவும் என்றவாறு. அவை புலியான், பூசையான் என்னுந் தொடக்கத்தன. தொன்னெறிமொழிவயி னாகுநவும் என்றது—முதுசொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவனவும் என்றவாறு. அவை யாற்றுட் செத்த வெருமை யீர்த்த லூர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலாயின. மெய்ந்நிலைமயக்கி னாகுநவும் என்றது—பொருண்மயக்காகிய பிசிச்செய்யுட்கட் டிணை முதலாயின திரிந்து வருவனவும் என்றவாறு. அவை,

'எழுதுவரிக் கோலத்தா ரீவார்க் குரியார்
தொழுதிமைக் கண்ணணைந்த தோட்டார்—முழுதகலா
நாணிற் செறிந்தார் நலங்கிள்ளி நாடோறும்
பேணற் கமைந்தார் பெரிது'

என்பது புத்தக மென்னும் பொருண்மேற் றிணை திரிந்து வந்தவாறு கண்டு கொள்க. பிறவுமன்ன. மந்திரப்பொருள்வயி னாகுநவும் என்றது—மந்திரப் பொருட்கண் அப்பொருட்குரித்தல்லாச் சொல் வருவனவும் என்றவாறு. இதற் குதாரணம் மந்திர நூல்வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அன்றி யனைத்துங் கடப்பாடிலவே என்றது—அவ்வனைத்தும் வழங்கியவாறே கொள்வதல்லது இலக்கணத்தான் யாப்புறவுடைய வல்ல என்றவாறு.

இஃ திச்சூத்திரத்திற்கு ஒருசாரா ருரை. ஒருசாரார் பிற வுரைப்ப.

இஃ தியற்சொல்லுந் திசைச்சொல்லும் பிறவும்பற்றி வழுவமைத்த தாகலின், கிளவியாக்க முதலாயினவற்றின்கண் உணர்த்துதற் கியைபின்மை யான், ஈண்டு வைத்தார். (௫௯)

செய்யாய் என்னுஞ்சொல்

௪௫௦. செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இ - ள் : செய்யா யென்னும் வாய்பாட்டதாகிய முன்னிலை முற்றுச்சொல் ஆயென்னு மீறு கெடச் செய்யென்னுஞ்சொல் லாய் நிற்ற லுடைத்து ; எ - று.

பொருளறிவுறுக்கும் மொழியைக் கூறுதலன்றி, எழுதலொடு புணர்ந்து பொருளறி வுறுக்கும் மொழியைக் கூறுன எனினும் பொருளை தந்து நின்றது "யாற்றுட்செத்த எருமையை ஈர்த்தல ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன்" என்பது: குயவன் சுள்ளையான் எழுந்த புகையானுய மேகந்தந்த நீரான எருமைசாதலின், அதனை ஈர்த்தல் குயவர்க் குக் கடனாயிற்றென ஒரு காரணம் உள்ளதுபோலக் கூறுகின்றது, உண்மைப்பொரு ளன்றி ஒருவன இயைபின்றிக் கூறிய சொற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுதலின் பொருளுணர்த்தாதாயிற்று' எனவும், இலக்கண விளக்க நூலாசிரியர், "தொன்னெறி மொழிவயி னாஅகுநவும்' என்பது அடிப்பட்ட நெறியான் வழங்குதலுடைய முது மொழியாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயையாதன இயைந்தனவாய் வருவன. அவை "யாற்றுட்செத்த எருமை ஊர்க்குயவர்க்கு இழுத்தல் கடன்" என்றது முதலா யின. குயவன சுள்ளையில் எழுந்த புகையானாகிய மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின குயவர்க்கு ஈர்த்தல் கடனாயிற்று என்க. ஒரு காரணம் உள்ளதுபோலக் கூறுகின்றது. உண்மைப் பொருளன்றி ஒருவன இயைபின்றிக்கூறிய சொற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுதலின, இயையாதன இயைந்தனவாய வருதலாயிற்று' எனவும் கூறியிருத்த லின், இது நன்கு விளங்கும்.

ஆகிடனுடைத் தென்றதனால், செய்யா யென ஈறுகெடாது நிற்றலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

எ - று : உண்ணாய், தின்னாய், கிடவாய், நடவாய், தாராய், வாராய், போவாய் என்பன ஈறு கெட உண், தின், கிட, நட, தா, வா, போ எனச் செய்யென்கிளவி யாயினவாறு கண்டுகொள்க.

செய்யாயென்னும் முன்னிலை யெதிர்மறை செய்யென் கிளவியாதற் கேலாமையின், செய்யாயென்னும் முன்னிலை வினைச்சொலென்றது விதி வினையையேயாம்.[1]

தன்னின முடித்த லென்பதனான் வம்மின், தம்மின் என்பன மின்கெட வம், தம் என நிற்றலும், அழியலை, அலையலை எனனு முன்னிலை யெதிர்மறை, ஐகாரங்கெட்டு அழியல், அலையல் என நிற்றலுங்கொள்க. ஒன்றெனமுடித்த லென்பதனால், புகழ்ந்தா ரென்னும் படர்க்கைவினை ஆர் ஈறு கெடப் 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ' என நிற்றலுங் கொள்க. இவையெல்லாஞ் செய்யுண்முடி பென்பாருமுளர்.

செய்யா யென்னு முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறைபடாது செய்யென் விதிவினையாதலு முரித்தென் றுரைத்தாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:— அற்றன்று: செய்யா யென்னும் எதிர்மறைவினையுஞ் செய்யாயென்னும் விதிவினையும் முடிந்த நிலைமை ஒக்குமாயினும், எதிர்மறைக்கண் மறை யுணர்த்தும் இடைநிலையு முண்மையான், முடிக்குஞ்சொல் வேறெனவே படும். மறையுணர்த்தும் இடைநிலையாவன: உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணாது, உணேன் என்புழி வரும் அல்லும், இல்லும், ஆவும், ஏயும், பிறவுமாம். உண்ணாய், உணேன் என்புழி எதிர்மறையாகார வேகாரங் கெட்டு நின்றன வெனல் வேண்டும்; அல்லாக்கால் மறைப்பொருள் பெறப்படாமையின், அதனை எதிர்மறைச் சொல்லே விதிவினைச்சொல லாகாமையின் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஆசிரியர் அக்கருத்தினராயின், செய்யா யென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொல் என் றோதுவா ரமன்; அவ்வா றோதாமை யான், அவர்க்கது கருத்தன்மையான் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்மை யறிக. (௪௪)

'ஈ' 'ஏ' என்னும் முன்னிலை ஈறுகள்

௪௫௰. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயு
மந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இ - ள் : முன்னிலை வினைச்சொன்முன் வரும் ஈகாரமும் ஏகாரமும் அம்முன்னிலைச்சொற் கேற்ற மெய்யூர்ந்து வரும்; எ - று.

---

1 செய்யாய் என்னும் முன்னிலை யொருமை யெதிர் மறைச்சொல் செய்யென் ஏவற் பொருள்படுவது முன்னெடென்பதே இந்நூற்பாப்பொருள். தமிழ்ப்பெயர்கள் உருபேற்காமலே எழுவாயாதல் போலத் தமிழ் வினைப்பகாச் சொற்கள் விகுதியேற்காமலே ஏவலாகும். செய்யாய் என்பன ஏறுவதிவாக ஏவற்பொருளுட்பட்டாய் என்னும் எதிர்மறை வினையும் இன்றும் உலகவழக்கில் செய்யமாட்டாய் என எடுத்தலோசையால் விளைப் பொருள்பட்டுப் பின்பு செய்யென் ஏவற்பொருள் தருவதைத் தெளிவாயக் காண்கின்றோம். நூற்பாவில் செய்யாயென்னும் ஏவல் வினைச்சொல் என்னாமல் முன்னிலை வினைச்சொல் எனக் கூறியிருத்தலையும் நோக்குக.

எ - டு: 'சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே' (அகம்-சசு.) 'அட்டி லோலை தொட்டனை நின்மே' (நற்றிணை-௩00.) என அவை முன்னிலைக் கேற்ற மெய்யூர்ந்து வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

முன்னிலை யென்றாரேனும், செய்யென் கிளவியாகிய முன்னிலை யென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

ஈகார மொன்றேயாக, புக்கீ, உண்டீ, உரைத்தீ, சென்றீ என முன்னிலை வினையீற்று வேறுபாட்டிற் கேற்ப மெய் வேறுபட்டு வருதலான், 'அந்நிலை மரபின் மெய்' என்றார். ஏகாரம் மகர மூர்ந்தல்லது வாராது.

இவ்வெழுத்துப்பேறு புணர்ச்சி விகாரமாதலின் ஈண்டுக் கூறற்பாற் றன்றெனின்:—அற்றன்று: 'இயற்பெயர் முன்னராரைக் கிளவி' (சொல்-உஎ0.) அப்பெயரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றாற்போல முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயும் முன்னிலைச் சொல்லோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலான், நிலைமொழி வருமொழி செய்து புணர்க்கப்படாமையான், அம்மெய் புணர்ச்சிவிகார மெனப்படா வென்க. அஃதேல், இடையியலுள் 'இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி' (சொல்-உஎ0.) என்பதனோ டியைய இதனையும் வைக்க வெனின்:— ஆண்டு வைப்பிற் செயயா வென்பது செயயென் கிளவியாயவழியது அவ்வீகார வேகார வரவென்பது பெறப்படாமையின், ஈண்டு வைத்தார். 'செயயா வென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்' என்பதனை ஈண்டு வைத்தற்கும இதுவே பயனாத லறிக. முன்னிலைச்சொல்விகாரம் ஒருங்குணர்த்தல் அதற்குப் பயனெனினு மமையும். ஈ யென்பதோ ரிடைச்சொல் உண்டென்பது இச்சூத் திரத்தாற் பெற்றாம். இவை யிரண்டும் ஈண்டுப் புறத்துறவு பொருள்பட நின்றன. அசைநிலை யென்பாரு முளர். (௫௫)

புதிய சொற்கள்

சுரு௨. கடிசொ லில்லைக் காலத்துப் படினே.

இ - ள்: இவை தொன்று தொட்டன வல்லவாவென்று கடியப்படுஞ் சொல்லில்லை; அவ்வக்காலத்துத் தோன்றி வழங்கப்படு மாயின்; எ - று.

எ - டு: சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு எனவரும். இவை தொன்று தொட்டு வந்தனவாயின், முதலாகாதனவற்றின்கண்

"சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே—
அ ஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே" (எழு-சுஉ.)

என விலக்கார் ஆசிரியர்; அதனான் அவை பிற்காலத்துத் தோன்றிய சொல் லேயா மென்பது.*

இஃது எழுவகை வழுவமைதியுள் ஒன்றாகாது ஓர் பாதுகாவலாதலின் கிளவியாக்கத் தியைபின்மையான் ஈண்டுக் கூறினா ரென்பது.

* சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு, என்பன முதலிய சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே வழங்கினமை தேற்றமாதலின், "சகரக்கிளவியு மவற்றோரற்றே" எனனும் நூற்பா பிற்காலத்திடைச் செருகலாயோ பாடவேறுபாடுள்ளதாயோ இருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியம் ஓர் அகராதியன்மையின், அதில் சகரக்கிளவி யின்மை சகரம் மொழி முதல் வராமைக்குச் சான்றாகாது. கழகப்பதிப்பு எழுத் ததிகார நச்சினார்க்கினியத்தில் 62-ம் நூற்பாவுரை அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

இனி ஒருசாரா ருரை:—இன்ன அநுவதிக்கும் காலமா மக்காலத்து, அவை வழுவன்மை எல்லா ஆசிரியர்க்கும் உடம்பாடாகலின் அதனைத் தழுவிக் கொண்டா றென்க. இவையிரண்டும இச்சூத்திரத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்க.

இனி ஒன்றெனமுடித்தலாற் புதியன தோன்றினாற்போலப் பழையன கெடுவனவும் உளவெனக் கொள்க. அவை அழான், புழான் முதலியனவும் எழுத்திற்புணர்ந்த சொற்கள் இக்காலத்து வழங்காதனவுமாம். (௫௬)

முதற்குறை முதலியன

௪௫௫. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி யறிதல்.

இ - ள்: குறைக்குஞ் சொல்லைக் குறைக்கு மிட மறிந்து குறைக்க; எ - று.

குறைக்குமவழி யறித லென்பது, ஒரு சொற்குத் தலையு மிடையுங் கடையுமென இடமூன்றன்றே; அவற்றுள் இன்னுழிக் குறைக்கப்படும் இச்சொல் லென்றறிந்து குறைக்க வென்றவாறு.

எ - டு: தாமரை யென்பது 'மரையிதழ் புரையு மஞ்செஞ் சீறடி' எனத் தலைக்கணும், ஓந்தியென்பது 'வேதின வெரிநி னோதிமுது போத்து (குறு-௧௪௦.) என இடைக்கண்ணும, நீலமென்பது 'நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப' எனக் கடைக்கண்ணும், குறைக்கப்பட்டவாறும், அவை பிறவாறுக் குறைத்தற் கேலாமையுங் கண்டுகொள்க. குறைத்தலாவது ஒருசொலலிற் சிறிதுநிற்பச் சிறிது கெடுத்த லாகலின், முழுவதூஉங் கெடுத்தலாகிய தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலின் வேறாத லறிக.

'இயற்சொற் றிரிசொல்' (சொல்-௩௯௭.) என்னுஞ் சூத்திரமுதலாயின செய்யுளதிகாரத்துக் கூறாமையானும், ஒரு காரணத்தாற் கூறினாரேனுஞ் செய்யுட்க ணென்று விதந்து கூறாமையானும, இது வழக்குமுடி பென்பாரு முளர். (௫௭)

௪௫௬. குறைத்தன வாயினு நிறைப்பெய ரியல.

இ - ள்: குறைத்தனவாயினும், அவை குறையாது நிறைந்து நின்ற பெய ரியல்புடைய; எ - று.

என்றது, முற்கூறிய உதாரணங்கள் தாமரை ஓந்தி நீலமென நிறைந்த பெயர்களின் பொருள்களைத் தந்தே நிற்கு மென்றவாறும்.

குறைந்தவழியும் நிறைந்த பெயராகக் கொள்கவென்றவாறும். குறைக்கப்படுவன பெயரேயாகலின், 'நிறைப்பெயரியல' வென்றார். (௫௮)

இடைச்சொல் மரபு

௪௫௭. இடைச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே.

இ - ள்: பிறிதோர் சொல்லை வேறுபடுப்பனவும் பிறிதோர் சொல்லான் வேறுபடுக்கப்படுவனவுமெனச் சொல் இருவகைப் படும்; பிறிதோர் சொல்லை வேறுபடுத்தலாவது விசேடித்தல். பிறிதோர் சொல்லான் வேறுபடுக்கப்படுதலாவது விசேடிக்கப்

படுதல். இடைச்சொல்லெல்லாம் பிறிதோர் சொல்லை வேறு படுக்குஞ் சொல்லாம்; எ - று.

வேறுபடுத்தலும் வேறுபடுக்கப்படுதலும் ஆகிய இரண்டும் பொதுவகை யான் எல்லாச் சொற்குங் கூறுமை எய்துமாகலின், இடைச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல் லென்றதனன், இவை வேறுபடுக்குஞ் சொல்லாத லல்லது ஒரு ஞான்றும் வேறுபடுக்கப்படுஞ் சொல்லாகா வென நியமித்த வாறும். அவை அன்னவாதல் இடையியலுள் ஓதப்பட்ட இடைச்சொல் வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் வரும்வழிக் கண்டுகொள்க.

வேற்றுமைச சொல் வேற்றுமையைச் செய்யுஞ் சொல்லெனவிரியும். வேற்றுமையெனினும், வேறுபா டெனினு மொக்கும்.

இடைச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச சொல்லாயினும, அவற்றுள் ஒருசாரனவற்றை வேற்றுமைச சொல்லென் றுளப; இயற் சொல்லுள் ஒரு சாரனவற்றை இயற்பெயரென் றாற்போல வென்பது. இதுவுமோர்நயம். (௫௯)

உரிச்சொல்லுக்கு அவ்வியல்பு

௪௫௭. உரிச்சொன் மருங்கினு முரியவை யுரிய.

இ - ள்: உரிச்சொல் லிடத்தும் வேறுபடுக்குஞ் சொல்லா தற்கும் உரியன உரியவாம்; எலலாம் உரியவாகா என்றவாறு. எனவே, உரிச்சொல்லுள் வேறுபடுத்தும் வேறுபடுக்கப்பட்டும் இருநிலைமையு முடையவாய் வருவனவே பெரும்பான்மை யென்ப தாம்.

வேறுபடுக்குஞ் சொல்லேயாவன உறு, தவ, நனி என்னுந் தொடக்கத் தன. இருநிலைமையு முடையன குரு, கெழு, செல்லல், இன்னல் என்னுந் தொடக்கத்தன. உறு பொருள், தவப்பல, நனி சேய்த்து, எ கல்லடுக்கம் என இவை ஒன்றை விசேடித்தல்லது வாராமையும்; குருமணி, விளங்குகுரு; கேழ்கிளர கலம, செங்கேழ்; செல்லனோய, அருஞ்செல்லல் ; இன்னற்குறிப்பு, பெயரின்னல் என இவை ஒன்றனை விசேடித்தும் விசேடிக்கப்பட்டும் இரு நிலைமையுமுடையவாய் வருமாறும் வழக்குஞ் செய்யுளு நோக்கிக் கணடு கொள்க. குரு விளங்கிற்று, செல்லறீர எனத் தாமே நின்று வினைகொள்வன, விசேடிக்கப்படுந் தன்மையுடையவாதலின், விசேடிக்கப்படுஞ் சொல்லாம். பிறவும் விசேடித்தல்லது வாராதனவும், விசேடித்தும் விசேடியாதும் வரு வனவும், வழக்குஞ் செய்யுளுநோக்கி யுணர்க.

வேறுபடுக்குஞ் சொல்லேயாவன இவையெனத் தொகுத்துணர்த்தற்கும், உரிச்சொன் மருங்கினு முரியவை யுரிய எனச்சூத்திரஞ் சுருங்குதற்கும், இடை யியலுள்ளும் உரி யியலுள்ளும் வையாது, இரண்டு சூத்திரத்தையும் ஈண்டு வைத்தார். (௬௦)

வினையெச்சச் சொற்கள்

௪௫௮. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இ - ள்: மேற் கூறப்பட்ட வினை யெச்சமும் வேறுபட்ட பல விலக்கணத்தை யுடைய; எ - று.

அவையாவன: 'உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய' (குறு-உ௩உ.) எனவும், 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்' எனவும், செய்தெனெச்சம் வினை முதல் கொள்ளாது பிறிதின் வினை கோடலும், அஃதீறு திரிதலும்; 'மோயின ளுயிர்த்த காலை' (அகம்-ரு.) எனவும், கண்ணியன் வில்லன் வரும் எனவும், முற்றுச்சொல்லது திரிபாய் வருதலும்; ஓடிவந்தான் விரைந்து போயினான் எனவும், வெய்ய சிறிய மிழற்றுஞ் செவ்வாய் எனவும், செவ்வன்றெரி கிற்பான், புதுவதனியன்றவணியன் எனவும், தம்மை முடிக்கும் வினைக்கட் கிடந்த தொழிலானும் பண்பானுங் குறிப்பானும் உணர்த்தித் தெரிநிலை வினையுங் குறிப்பு வினையுமாய் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்தலும், பிறவுமாம். செய்தெனெச்சத்தீறு திரிதல் வினையியலுட் காட்டிப்போந்தாம்.

'பெருங்கை யற்றவென் புலம்புமுந் துறுத்து' என்புழிப் பெரு மென்பதனை ஒருசாரார் வினையெச்ச வாய்பாடென்ப; ஒருசாரார் வினைச் சொற்பற்றி நின்றதோ ருரிச்சொலென்ப.

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் மேற்கூறப்பட்ட இலக்கணமே யன்றிப் பிறவிலக்கணமு முடைய வென்ப துணர்த்தினார். இனி அவையே யன்றி வினையெஞ்சுகிளவியும் பலவிலக்கணத்தன வென்பதுபட நின்றமையான், உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. அவ்விலக்கணம் ஓரியலவன்றித் திரிதலும் வேறு பொருளுணர்த்தலும் விசேடித்தலுமுத லாகிய வேற்றுமையுடையவாகலின், 'வேறு பல்குறிய' வென்றார்.

வினையெச்சத்துள் விசேடித்தே நிற்பனவுமுளவென்பதூஉம் உணர்த்து கின்றாராகலின், இதனை வினையியலுள் வையாது, ஈண்டு விசேடிக்குஞ்சொல் லுணர்த்துவனவற்றோடு வைத்தார்.

'பெயர்த்தனென் முயங்க' (குறுந்-அ௪.) என்பது முதலாயின செய்தெ னெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தனவென்றும், ஒடித்துண்டெஞ்சிய என்பது முதலாயின செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தனவென்றும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—பெயர்த்தனென் முயங்க என்பது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்பொருளுணர்த்துவதல்லது இடமும் பாலு முணர்த்தற்பாலவல்ல. எச்சப்பொருண்மையாவது மூன்றிடத் திற்கும் ஐந்து பாற்கும் பொதுவாகிய வினைநிகழ்ச்சியன்றே; அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஓதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலு முணர்த்தலின், அவை முற்றுத்திரிசொல் லெனவேபடும். சொன்னிலையுணர்ந்து வினைகோடன் மாத்திரத்தான் வினையெச்சமெனின்:— மாரைக்கிளவியும், வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும், பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், கண்ணியன் வில்லன் வரும் என வினைக்குறிப்புமுற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதோர் வினையெச்சம் இன்மையானும், அது கருத்தன்மை யறிக.

'ஒடித்துண்டெஞ்சிய' என்பதூஉம் ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தெனெச்சத்திற்குரிய இறந்தகால முணர்த்தலான், எனைக்காலத்திற்குரிய செயவெனெச்சத்தின் திரிபெனப் படா; செயவெனெச்சத் திரிபாயிற் செயவெனெச்சத்திற்குரிய காலமுணர்த் தல்வேண்டும். மழை பெய்ய மரங்குழைத்தது எனச் செயவெனெச்சத்திற்கு

இறந்தகாலமு முரித்தெனின்:—காரண காரியப் பொருண்மை யுணர்த்தும் வழியல்லது செயவெனெச்சம் இறந்தகால முணர்த்தாது; ஒடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும் எஞ்சுதற்கும் வருதற்குங் காரணமன்மையான் ஆண் டிறந்த கால முணர்த்தாமையின், செய்தெனெச்சமாய நின்று தமக்குரிய இறந்தகால முணர்த்தினவெனப்படும். அதனாற் செயவெனெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தனவென்றலும் அவர் கருத்தன்றென்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறு பட்டபின் வந்தான் என இறந்தகாலமுணர்த்தலும், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்கால முணர்த்தலும் வழக்கு நோக்கிக் கண்டு கொள்க. (௬௧)

பொதுவாகத் தொடர்மொழிகள்

௪௫௮. உரையிடத் தியலு முடனிலை யறிதல்.

இ - ள்: வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால வல்லனவற்றது உடனிலை போற்றுக; எ - று.

உடனிற்கற்பால வல்லனவாவன தம்முண்மாறுபாடுடையன. மாறுபாடில்லனவற்ற துடனிலைக்கண் ஆராய்ச்சி யின்மையின், உடனிலையென்றது மாறுபாடுடையனவற்ற துடனிலையேயாம்.

எ - டு: இந்நாழிக்கிந்நாழி சிறிது பெரிது, என உடனிற்கற்பால வல்லாச் சிறுமையும் பெருமையும் உடனின்றவாறு கண்டு கொள்க. சிறி தென்பது பெரிதெனப்பட்ட பொருளை நோக்காது பெரிதென்பதற்கு அடையாய் மிகப்பெரிதன் றென்பதுபட நிற்றலான், அமைவுடைத தாயிற்று.

அறிதலென்பது இவ்வாறு அமைவுடையன கொள்கவென்றவாறு.

மாறுபாடுடையன உடனிற்றல் எழுவகைவழுவினுள் ஒன்றன்மையான், இதனைக் கிளவியாக்கத்துட் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார். (௬௨)

குறிப்பால் உணரும் சொற்கள்

௪௫௯. முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே
யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

இ - ள்: சொல்லானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ்சொல்லு முள; இப்பொருள் இத்தன்மைய வென்று சொல்லுதற்கண்; எ - று.

எ - டு: செஞ்செவி, வெள்ளொக்கலர் என்புழி மணியும் பொன்னு மணிந்த செவி என்றும், வெளியதுடுத்த சுற்றம் என்றும், குறிப்பா னுணரப் பட்டவாறு கண்டுகொள்க. குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழ்க்கையர் என்புழி அன்னபெருஞ்செல்வத்தார் என்பதூஉங் குறிப்பா னுணரப்படும்.

இது 'தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்' (சொல்-௧௫௭.) என்புழி அடங்குமெனின்; ஆண்டுப் பொருணிலை இருவகைத்தென்பதல்லது இன்னுழி இப்பொருள் குறிப்பிற்றோன்றுமென்னும் வேறுபாடு பெறப்படா மையான், ஆண்டடங்காதென்பது.

இதுவும் மேலையோத்துக்களுள் உணர்த்துதற் கியைபின்மையான் ஈண்டுணர்த்தினார். (௬௩)

ஒரு சொல் இருபொருளுணர்த்தல்

௪௬௦. ஒருபொருளிருசொற் பிரிவில வரையார்.

இ - ள்: பொருள் வேறுபாடின்றி ஒரு பொருண்மேல்வரும் இரண்டுசொற் பிரிவின்றித் தொடர்ந்துவரின், அவற்றைக்கடியார்; எ - று.

எ - டு: 'நிவந்தோங்கு பெருமலை' எனவும், 'துறுகன் மீமிசை யுறுகண்' எனவும் வரும்.

பிரிவில வென்றது, வேறோர்சொல்லான் இடையிடப்படாது நிற்பன வென்றவாறு.

இருசொல் ஒருபொருண்மேல் வருதல் எழுவகை வழுவினுள் ஒன்றன்மையான் ஈண்டுக் கூறினார்.

'வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்
தையலா யின்றுநீ நல்கினை நல்காயேற்
கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியே
நாடறியக் கெளவை யொருங்கு'

என்புழி, வையைக் கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒரு பொருளை வரைந் துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையப்படாவென்றும்,

'கொய்தளிர்த் தண்டலைக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேறும் வயக்களிறே—கைதொழுவல்
காலேக வண்ணனைக் கண்ணுரக் காணவெஞ்
சாலேகஞ் சார நட'

என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச்சாந்து பூசிறே பெல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தப்பெருஞ்சேந்தனையே வரைந்துணர்த்தாமையின், அவை பிரிவுடையவாமென்றும், உரையாசிரியர் உரைத்தாராலெனின் :—அற் றன்று :

'நாணி நின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் றோணின்
மகன்று யாதல் புரைவதாங் கெனவே' (அகம்-௰௬.)

என்புழி வானத்தணங்கருங்கடவு ளன்றோள் என்பது மகளிர்க்கெல்லாம் பொதுவாய், நாணி நின்றோளை வரைந்துணர்த்தாதாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவளையே உணர்த்திநிற்றல்போலக் காலேகவண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பாற் கூத்தப்பெருஞ் சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நிற்றலான், அவாக்கது கருத்தன்றென்க. (௬௪)

ஒருமைப் பெயர் பன்மைக்காதல்

௪௬௧. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே.

இ - ள்: ஒருமைக்குரிய பெயர்ச்சொற் பன்மைக்காகுமிடமு முண்டு; எ - று.

எ - டு: 'எவ விளையர் தாயவயிறு கரிப்ப' என்புழித் தாயென்னும் ஒருமை சுட்டிய பெயர் இளையரென்பதனுற் ருயரென்னும் பன்மை உணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

'பன்மைக்காகு மிடனுமாருண்டே' யென்பது ஒருமைச்சொற் பன்மைச் சொல்லோடு தொடர்தற்குப் பொருந்துமிட முண்டென்பதூஉம் பட நின்றமையான், 'அன்னை தந்தை யண்ணல் யானை யம்போாச சோழா' என ஒருமைசசொற் பன்மைச்சொல்லோடு தொடாதலுங் கண்டுகொள்க. ஈண்டு ஒருமைசசொற் பன்மைச்சொல்லோடு மயஙகுத லுடைமையான் 'ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி' (சொல்-உஎ.) என்புழி அடஙகாமை யறிக.

எற்புழிக்கோடலென்பதனுன் உயாதிணைக்கண்ணது இம்மயக்கமென்று கொள்க.

ஆகுமிடமென்பதனுல், பன்மையுணாத்துதற்கும பன்மைசசொல்லொடு தொடாதற்கும் பொருந்துமவழிக் கொள்க வென்பதாம். (௬௫)

ஆறுறுப் படையில் முன்னிலை யொருமை பன்மையொடு முடிதல்

௪௬௨. **முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி**
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இ - ள்; முன்னிலை குறித்து நின்ற ஒருமைச் சொல, பன்மையொடு முடிந்ததாயினும், வரையப்படாது; அம்முடிபு ஆற்றுப் படைச் செய்யுளிடத்துப் போற்றியுணரப்படும்; எ - று.

கூத்தராற்றுப்படையுள் 'கலமபெறு கணணுள வொக்கற் றலைவ' (மலைபடுகடாம்-௫0.) என நின்ற ஒருமைசசொற போய 'இரும்பேரொககலொடு பதமிகப் பெறுகுவிர்' (மலைபடுகடாம-௧௫எ.) என்னும பன்மைச சொல்லோடு முடிந்தவாறு கண்டு கொள்க. ஈண்டு முன்னிலையொருமைப் பெயராதல் அதிகாரத்தாற் கொள்க.

'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருணடே' (சொல-௪௬௧.)

என்பதனுன் இதுவும் அடஙகுதலின், இச்சூத்திரம வேண்டா வெனின் :— பன்மையொடுமுடியு மிடனுமாருணடே என்னுது 'பன்மைக் காகு மிடனுமா ருணடே' என்ருராதலின், ஆண்டுப் பன்மைச சொற்கொண்டு முடியாது ஒருமைசசொற் பன்மை யுணர்த்துதலும பன்மைச் சொல்லொடு ஒரு பொருட்டாகிய துணையாய மயங்குதலு முணாத்தினுர் : அதனுன் இக் கொண்டுமுடிபு ஆண் டடஙகா தென்பது. அல்லதூஉம், இம்முடிபு செய்யுட்குரித்தென்றமையானும் ஆண் டடஙகாமை யறிக.

பொதுவகையான் ஆற்றுப்படைமருஙகி னென்ருராயினும், சுற்றத்தோடு சுற்றத்தலைவனை ஆற்றுப்படுத்தற்கண்ணது இம்மயக்கமென்பது பாதுகாத் துணர்கவென்பார் 'போற்றல்வேண்டும்' என்ருா.

'பானமயக் குற்ற வையக் கிளவி' (சொல்-உ௩.) எனபதனுற்கூறிய ஒருமைப்பன்மைமயக்கம் வழுவமைதியாயினும் இலக்கணத்தோடொத்துப்

பயின்று வரும். ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக்கிளவி பன்மைக் காதலும், முன்னிலையொருமை பன்மையொடு முடிதலும் அன்னவன்றிச் சிறுவழக்கின வாதலின், ஆண்டு வையாது ஈண்டு வைத்தார்.

ஒருவர் ஒருவரை ஆற்றுப்படுத்தற்கண் முன்னிலை யொருமை பன்மை யொடு முடிதல் வழக்கிற்கும் ஒக்குமாகலான், ஆற்றுப்படையெனப் பொது வகையாற் கூறினர். ( )

எ. சொல்லதிகாரத்திற்குப் புறனடை

இருவகை வழக்கினும் நூல்வழக்கின் முதன்மை

சசுரு. செய்யுண் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினு
மெய்பெறக் கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்.

இ - ள் : செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் இவ்வதிகாரத்தின் கட் பொருள்பெறச் சொல்லப்பட்ட சொல்லெல்லாவற்றையும் பல வேறு செய்கையுடைய தொன்னூனெறியிற் பிழையாது சொல்லை வேறுபடுத்துணருமாற்றாற் பிரித்துக் காட்டுக ; எ - று.

என்றது, 'நிலப்பெயர்' குடிப்பெயர் எனவும், 'அம்மா மெம்மேம்' எனவும் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டன. அருவாளநிலத்தானென்னும் பொருட்கண் அருவாளன் எனவும்; சோழநிலத்தானென்னும் பொருட்கண் சோழியன் எனவும்; இறந்தகாலத்தின்கண் உண்டனம், உண்டாம் எனவும்; நிகழ்காலத்தின்கண் உண்ணாநின்றனம், உண்ணாநின்றாம், உண்கின்றாம் எனவும்; எதிர்காலத்தின்கண் உண்குவம், உண்பாம் எனவும் வேறுபட்டு வருமன்றே; அவ்வேறுபாடெல்லாம் கூறிற் பல்குமென்றஞ்சிக் கூறிற்றில னாயினும், தொன்னூ னெறியிற் பிழையாமல் அவ்வேறுபாடுணரப் பிரித்துக் காட்டுக நூல்வல்லா ரென்றவாறாயிற்று.

இது பிறநூன்முடிந்தது தானுடம்படுதலென்னுந் தந்திரவுத்தி. பிறவுமன்ன.

செய்கை - விதி.

சொல்வரைந்தறிய வெனவே, வரைந்தோதாது பொதுவகையா னோதப் பட்டவற்றின்மேற்று இப்புறனடையென்பதாம்.

இனி ஒருரை :—செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் என்னாற் கிளக்கப் படாது தொன்னூலாசிரியராற் கிளக்கப்பட்டு எஞ்சிநின்ற சொல் லெல்லா வற்றையும் அவ்வத் தொன்னூனெறியிற் பிழையாமைச் சொல்லை வரைந்துணா ரக்கொணர்ந்து பிரித்துக்காட்டுக என்றவாறு.

என்னாற்கிளக்கப்படாது என்பது பெற்றவாறென்னை யெனின் :— கிளந்தன பிறநூலிற்கொணர்ந்து காட்டல் வேண்டாமையிற் கிளக்கப்படா தன வென்பது பெறப்படு மென்க.

புறனடையாற் கொள்ளப்படுவன :—யானு நீயு மவனுஞ் செல்வேம் எனவும், யானுநீயுஞ் செல்வேம் எனவும் ஏனையிடத்திற்குரிய சொற் றன்மைச் சொல்லோ டியைந்தவழித் தன்மையான் முடிதலும், அவனுநீயுஞ் சென்மின் எனப் படர்க்கைச்சொன் முன்னிலையோடியைந்தவழி முன்னிலையான் முடிதலும், 'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும்' என்புழிப் பல்லேமுள்ளுமெனத் தன்மையாகற்பாலது பல்லோருள்ளுமெனப் படர்க்கைப் பன்மையாயவழி அமைதலும்,

'முரசுகெழு தானை மூவ ருள்ளு,
மரசெனப் படுவது நினதே பெரும'

(புறம்-௩௫.) என்புழி மூவிருள்ளுமென முன்னிலையாகற்பாலது மூவருள்ளுமெனப் படர்க்கையாயவழி அமைதலும், 'இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்' என்புழிக் கூர்ங்கோட்டதென ஒருமையாகற்பாலது கூர்ங்கோட்டவெனப் பன்மையாயவழி அமைதலுமாம். பிறவு முளவேற் கொள்க.

அகத்தியமுதலாயின எல்லாவிலக்கணமுங் கூறலிற் பல்வேறு செய்தியினூலென்றார்.

இவ் விரண்டுரையும் இச் சூத்திரத்திற் குரையாகக் கொள்க.

எச்சவியல் முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரச் சேனாவரையருரை

முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேவன் றிருவடி வாழ்க.

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

S